

Giới thiệu Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu

Thể loại: Đô thị tình duyên, tình hữu độc chung, giới giải trí, điền văn, HE.

Số chương: 40.

Nhân vật chính: Cố Thời Cảnh, Tô An Ninh.

Editor: Tầm, Tiệm tạp hóa Thú Cung (văn án)

Bà của Tô An Ninh muốn bồi dưỡng cô thành diễn viên. Nhưng ước mơ từ nhỏ của cô là trở thành ca sĩ.

Vì vậy cô giấu mọi người, đăng kí dự thi "Ca sĩ tranh tài" của Tinh Quang. Không ngờ tại cuộc thi này, cô lại gặp Cố Thời Cảnh, nam thần lãnh ngạo* trong truyền thuyết.

Nhưng mà lời đồn là ứ tin được.

Cố Thời Cảnh không hề lãnh ngạo, nói mấy câu tâm tình ngọt ngào tới mấy phút khiến người ta xấu hổ, tim đập thình thịch.

Sau khi cô gặp được anh, nểm thử một chút thời mà răng đã đau lắm rồi, ngọt tới đau răng.

Cố Thời Cảnh: “Sao thế?”

Tô An Ninh bụm mặt, về mặt đầy ai oán: “Đau răng.”

Cố Thời Cảnh: “Cho anh hôn một cái là hết đau ngay đó.”

Tô An Ninh: ...

Đã nói là cao lãnh** cơ mà?

**Lãnh ngạo: lạnh lùng, cao ngạo, hoặc là rất kiêu ngạo, biểu hiện là đối xử với mọi người rất lạnh nhạt, không nhiệt tình, thái độ xa cách (theo baike).*

***Cao lãnh: lạnh lùng và xa cách.*

editor: vì bộ này có mỗi bốn chục chương thôi, văn án lại dễ thương nữa nên quyết định đào cấp tốc luôn =]] mong là bộ truyện này sẽ làm mình hài lòng.

p/s: *than thở* vì sao tôi lại luôn dính vào hố showbiz thế nhỉ))

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Nói rõ

Tiếng chuông hết giờ vang lên, cả sân trường yên ắng bỗng chốc trở nên huyền ảo.

Vị giảng viên đang đứng trên bục thuyết trình thì hết giờ, liền cầm sách rời khỏi phòng học.

Trong phòng học lập tức náo nhiệt ồn ào hẳn lên, tất cả mọi người đều nhanh chóng thu dọn đồ của mình rồi lũ lượt rời khỏi phòng, chẳng mấy chốc, căn phòng rộng lớn như thể chỉ còn lác đác vài ba người.

Tô An Ninh ghi chép bài xong xuôi, kiểm tra lại một lần nữa, lúc này mới hài lòng mà thu dọn đồ.

Có người đứng ở cửa gọi cô, “An Ninh, đi nào.”

Bàn tay đang cất sách vở của Tô An Ninh dừng lại, cô ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa, nhìn thấy đó là Tường Hủ Hủ đang vẫy tay về phía cô, về mặt lập tức trở nên tốt hơn.

Cất sách vở vào trong cặp xong rồi, cô đeo cặp hai quai tiến về phía cửa.

“Hủ Hủ, đi thôi.”

“Ừ.” Tường Hủ Hủ thấy cô đi đến, kéo tay cô vừa đi vừa hỏi, “An Ninh, buổi trưa cậu muốn ăn gì?”

“Đi nhà ăn xem xem.” Tô An Ninh nói với cô ấy.

Tường Hủ Hủ ngạc nhiên, “Thật sự muốn đến nhà ăn à.”

Cánh tượng kia nhất định sẽ rất hùng tráng đấy.

Tô An Ninh nhúu mày, “Không được à?”

Tường Hủ Hủ nhận lệnh gật đầu, “Được chứ.”

Hai người vừa đi xuống cầu thang đến lớp học ở tầng dưới, lập tức có một nam sinh đeo kính ở trong đám người chạy đến trước mặt Tô An Ninh.

Advertisement / Quảng cáo

Nam sinh này trong tay nắm chặt một bức thư, có lẽ là vì rất căng thẳng nên tay hơi run run.

Cậu ta ngăn lại trước mặt Tô An Ninh, mặt đỏ như quả táo, mãi mà không nói nên lời.

Tô An Ninh nhìn cậu ta, vẻ mặt rất bình tĩnh, “Bạn học, bạn có chuyện gì à?”

Nam sinh lắc lắc đầu, sau đó mới kịp phản ứng ra mà lại gật gật đầu, giờ hai tay ra đưa thư tình đến trước mặt Tô An Ninh, lắp ba lắp bắp nói, “Có, tớ có.”

“Bạn học... Tô... An Ninh... tớ, tớ thích...cậu, cậu có thể... hẹn hò... với tớ được không?”

Cuối cùng cũng calm xong, trong giọng nói còn mang theo giọng điệu khác, khi nghe có cảm giác rất kỳ cục.

Tường Hủ Hủ đứng một bên cười một tiếng.

Mặt nam sinh càng đỏ hơn, càng bứt rứt lo lắng hơn nữa.

Tô An Ninh liếc Tường Hủ Hủ một cái, cô ấy lập tức che miệng đứng sang một bên, nhìn bà vai vẫn còn đang run lên của cô ấy, hẳn là vẫn đang còn cười đấy.

Tô An Ninh không quan tâm đến cô ấy nữa, nhìn bức thư trong tay nam sinh trước mặt, không đưa tay nhận, “Vị bạn học này, luyện tiếng phổ thông cho tốt rồi hãy đến trước mặt người ta thổ lộ nhé.”

Rồi cô kéo Tường Hù Hù đi.

Để lại nam sinh một mặt ngây ngốc.

Đi vào nhà ăn gọi đồ ăn xong xuôi, Tô An Ninh cũng không để ý ánh mắt bốn phương tám hướng bắn về phía mình, cùng Tường Hù Hù tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Tường Hù Hù nhìn xung quanh một vòng, không thiếu những nam sinh sau khi nhìn thấy Tô An Ninh thì com cũng không buồn ăn mà lấy điện thoại ra lên lút chụp ảnh.

Cô ấy nhìn Tô An Ninh giống như chẳng hề gì ngồi ở phía đối diện, “à!” một tiếng, “An Ninh, cậu kiểu ngạo như thế mà xuất hiện ở nhà ăn, có phải không được hay lắm không?”

Tô An Ninh không ngẩng đầu lên, tự mình ăn com, “Có gì mà không hay, bọn họ thích thì nhìn.”

“Cậu dù sao cũng là một mình tính nhỏ mà, có thể có chút đáng điệu của một mình tính được không.” Tường Hù Hù cũng sốt ruột thay cho cô.

Tô An Ninh ngẩng đầu nhìn cô ấy, gấp miếng đùi gà trong khay của mình lên nhét vào trong miệng cô ấy, “Ăn com đi.”

Ra khỏi nhà ăn rồi, lúc hai người họ đi mua nước, Tô An Ninh nhận được điện thoại của Tô Triết Hoa.

Cô gọi điện thoại lên về phía Tường Hù Hù, đi ra một góc nghe.

“Alo, ba, có chuyện gì sao ạ?”

“An An, chuẩn bị một chút, ngày mai có phần diễn của con đấy.” Tô Triết Hoa nói.

“Vâng, con biết rồi ạ.” Tô An Ninh gật đầu.

Tô Triết Hoa, “Ừn, ngày mai nhớ gọi điện thoại cho ba, ba cho người đi đón con.”

“Vâng.” Tô An Ninh đáp lại, nghe thấy bên kia có người gọi ông, cô nói, “Vậy nếu ba bận thì con cúp máy nhé.”

Tô An Ninh cúp điện thoại, thấy Tường Hù Hù đã mua nước xong đi ra rồi.

“Về kí túc xá thôi.”

“Ừ, cho này.” Tường Hù Hù đưa chai nước cho cô, cô ấy vặn nắp ra uống một ngụm lớn, nhìn thấy sắc mặt cô không tốt lắm thì hỏi, “An Ninh, sao thế?”

“Không có gì.” Tô An Ninh lắc đầu, “Ngày mai phải gia nhập tổ quay phim rồi, chắc là mất một tuần.”

“Lâu thế cơ à.” Về mặt Tường Hù Hù sụp đỏ, “Cậu nhớ về sớm chút nhé, tớ một thân một mình buồn chết mất.”

“Nếu thuận lợi thì cũng không lâu cơ ấy, nhưng nếu như không thuận lợi thì có lẽ còn phải tốn thời gian hơn nữa.” Tô An Ninh nói.

Nếu như có thể thì cô cũng rất muốn sớm được trở về, ở trong đoàn làm phim không tự tại được như ở trường.

“Được.” Tường Hù Hù gật đầu, “An Ninh, nghe nói nam chính của bộ phim lần này là Phương Hành Chu, ài, nếu ở đoàn làm phim nhìn thấy anh ấy thì có thể giúp tớ lấy chữ kí được không? Tớ là fan hâm mộ trung thành của anh ấy đấy.”

Nói đến Phương Hành Chu, Tường Hù Hù lại càng hưng phấn hơn nữa.

Tô An Ninh nhìn về hoa si muôn phần của cô ấy, giờ tay di trán của cô ấy, đây có ấy ra xa chút chút, “Mấy ngày trước còn nói là fan hâm mộ trung thành của tớ, nhanh như chớp đã chuyển mục tiêu rồi à.”

“Nào có chứ, cậu là thần tượng đứng hạng một của tớ đó.” Tường Hù Hù khoa chân múa tay, “Phương Hành Chu cùng lắm chỉ đứng thứ hai thôi.”

“Được rồi cô nương.” Tô An Ninh khẽ cười một cái, “Tớ giúp cậu là được chứ gì.”

“An Ninh, tớ yêu cậu muốn chết!” Tường Hù Hù kinh hi (*vui mừng + ngạc nhiên*) muốn đưa tay ôm cô.

Tô An Ninh ghét bỏ mà tránh né cô ấy.

Chơi chơi đùa đùa đến tận dưới lầu kí túc xá, lần thứ hai trong hôm nay Tô An Ninh được người ta tỏ tình. Lần này nam sinh kia chơi rất lớn, đứng ở dưới lầu kí túc xá xếp một vòng tròn hoa hồng cực lớn.

Mà ở giữa thì dùng màu sắc rực rỡ viết tên của Tô An Ninh.

Nam sinh kia thấy Tô An Ninh đến gần, cười với cô một cái, sau đó búng tay, sau lưng có mấy nam sinh khác mặc quần bó sát màu đen, cùng với nam sinh kia nhảy Híp-hop ở đằng sau.

Bốn phía bu đầy những người đến xem náo nhiệt, lấy điện thoại di động ra chụp ảnh.

Advertisement / Quảng cáo

Thở lộ đầy phở trương như thế cũng không phải là chuyện thường thấy ở trường.

Tường Hù Hù làm một gương mặt hoa si, “Đẹp trai quá, đẹp trai quá.”

Tô An Ninh cau mày nhìn thoáng qua, cất bước định rời đi, cô không có thời gian để lắng phí lên những chuyện nhảm chán như thế này.

Nam sinh kia thấy cô muốn đi, một tay chống đất, một tay ở trong không trung trở mình đến trước mặt cô, tiếp tục nhảy.

“Oa oa oa!”

Xung quanh thốt ra những tiếng thán phục, nhao nhao vỗ tay.

Nam sinh được cổ vũ lại càng nhảy hăng say hơn.

Tô An Ninh bị cậu ta cảm đường, sắc mặt rất không tốt.

Rốt cuộc cũng nhảy xong, có người cầm đến một bó hoa hồng tươi tắn đẹp đẽ, nam sinh nhận lấy rồi đưa đến trước mặt Tô An Ninh.

“An Ninh, từ lần đầu gặp cậu tôi đã thích cậu rồi, thích nụ cười thoải mái của cậu, thích ánh mắt mê người của cậu. Tôi thực sự rất thích cậu, chúng ta hẹn hò đi.”

Những lời này, gần như là Tô An Ninh nghe từ bé đến lớn rồi, cũng không có phản ứng đặc biệt gì.

Cô không đưa tay nhận, “Bạn học, trước khi thổ lộ không tra cứu xem người ta thích cái gì à? Tôi không thích hoa hồng.”

Nam sinh nghe xong, cảm thấy có hi vọng, lập tức hỏi: “Vậy cậu thích gì, tôi lập tức để cho người ta đi mua.”

“Không cần.” Tô An Ninh từ chối, “Chỉ là tôi không thích bạn tặng hoa hồng thôi.”

Ý từ chối rất rõ ràng, nhưng hình như nam sinh này hoàn toàn nghe không hiểu.

“Vậy cậu thích ai đưa, tôi để người đó đưa cho cậu.”

Tô An Ninh rất là cảm nín, sao cô có cảm giác như hai người họ không cùng một tần suất thế này.

Tướng Hủ Hủ ở bên cạnh nhếch miệng cười toe toét, quả là mỗi ngày đều có chút ngạc nhiên đến chộc cười mà.

Tô An Ninh lạnh nhạt liếc cô ấy một cái, cô ấy lại đứng bên cạnh xem náo nhiệt.

Cô suốt ngày bị những nam sinh này dây dưa đến mức thấy phiền chết, không kìm được mồm miệng, “Tôi nói cho bạn biết nhé, tôi không có hứng thú với nam sinh đâu.”

Nam sinh, “...”

Mọi người, “...”

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô An Ninh kéo vali đi vào sân bay của thành phố C, mua vé máy bay đến thành phố S, chuẩn bị đi đến phòng chờ ngồi.

Cô cúi đầu nhấn tin vào Tướng Hủ Hủ, lúc queo hướng không nhìn đường nên không cẩn thận đụng phải một người. Đối phương hình như là đang gọi điện thoại, điều không khéo chính là cô đánh rơi điện thoại, rơi bộp xuống đất, trong nháy mắt màn hình tối đen lại.

“Rất xin lỗi ạ.”

Tô An Ninh ngẩng đầu nhìn người đàn ông bị cô va phải, người đó mặc một chiếc áo khoác xám, dáng người thẳng tắp, đeo khẩu trang, chỉ lộ ra một phần sống mũi cao và đôi mắt thâm thúy.

Trong chớp mắt cô sững sốt, cảm thấy cặp mắt kia thật quen thuộc, lại không nhớ nổi đã từng thấy ở đâu.

“Cô không sao chứ?” Người đàn ông hỏi, giọng nói rất trầm thấp, là kiểu giọng mà cô thích.

Tô An Ninh lắc đầu, ngồi xổm người xuống nhặt điện thoại lên, màn hình điện thoại nát bét, không mở máy được, màn hình tối đen.

“Xin lỗi ạ, tôi sẽ bồi thường điện thoại cho anh.”

Người đàn ông thấp giọng nói, “Đưa điện thoại của cô cho tôi.”

“Làm gì cơ?” Tô An Ninh không hiểu.

“Có việc.” Người đàn ông nói.

Tô An Ninh không hỏi là gì, đưa điện thoại đi động cho anh, anh đi sang một bên gọi điện thoại.

Lúc này ở chỗ rẽ có một đám người đi đến phía bên này, Tô An Ninh kéo hai chiếc vali, đi đến một chỗ vắng người chờ.

Không bao lâu sau, người đàn ông kia nói chuyện điện thoại xong rồi thì quay trở lại, giờ điện thoại lên, nói, “Vi lúc này cô làm hỏng điện thoại đi động của tôi, nên chiếc điện thoại này thuộc về tôi.”

“Không được.” Tô An Ninh không chút suy nghĩ đã từ chối, thấy sắc mặt người đàn ông nặng nề, cô không khỏi uyển chuyển nói, “Điện thoại đưa cho anh vậy tôi phải làm sao?”

Đôi mắt của người đàn ông thâm thúy, giọng nói thật thấp, “Có bán linh làm rơi điện thoại của người khác thì tự gánh chịu hậu quả đi.”

“Tôi không có ý muốn chối bỏ trách nhiệm gì cả, điện thoại tôi sẽ bồi thường, nhưng mà điện thoại của tôi thì không đưa cho anh được.” Tô An Ninh giải thích, trong điện thoại có những bí mật của riêng cô, sao có thể tùy tiện để người khác thấy được chứ.

“Vậy thì thế này đi, tôi đưa chiếc smart watch (*đồng hồ thông minh*) này cho anh, cái này cũng gọi điện thoại được, chờ tôi sửa điện thoại cho anh xong thì chúng ta đổi lại.” Tô An Ninh nói rồi cời chiếc smart watch trên cổ tay xuống.

Người đàn ông trầm tư một lúc rồi đồng ý.

Anh hỏi, “Phải mất bao lâu?”

“Cái gì?” Tô An Ninh không hiểu lắm.

Advertisement / Quảng cáo

“Mất bao lâu điện thoại mới sửa xong?” Người đàn ông lặp lại một lần nữa.

“Một...” Tô An Ninh định nói là một tuần, nhưng không biết sau một tuần có thể trở về được không, đôi giọng nói, “Khoảng chừng mười ngày, tôi về thành phố C sẽ liên lạc với anh.”

Hai người lưu số điện thoại đi động của nhau, rồi hỏi họ tên của đối phương.

Người đàn ông nói tên anh là Cố Thời Cảnh.

Tô An Ninh nghe thấy cái tên này, theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn anh, tìm kiếm gương mặt anh sau khi cời khẩu trang ra sao.

Cố Thời Cảnh lưu tên của cô lại, thấy vẻ mặt ngập tràn vẻ tìm tòi nghiên cứu của cô, nhân nhợt nhìn cô một cái, “Có vấn đề gì à?”

“Không có không có.” Tô An Ninh khoát tay.

Cái tên Cố Thời Cảnh ở trong giới giải trí thì chẳng còn xa lạ gì, đóng chiếm vị trí Thiên Vương màng ca hát đã nhiều năm. Nghe thấy anh nói mình là Cố Thời Cảnh, không khỏi chú ý tới anh nhiều thêm chút nữa.

Một màn rắc rối như thế, cũng chẳng cần đến phòng chờ nữa, đã đến giờ bay luôn rồi, Tô An Ninh lấy điện thoại lại rồi kéo vali, vẫy tay chào tạm biệt với người đàn ông.

Tô An Ninh lên máy bay, bật chế độ máy bay trên điện thoại rồi dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sau đó rồi Cố Thời Cảnh cũng kéo vali rời đi, ra khỏi sân bay, ở gần trước cổng có một chiếc xe hơi màu đen, anh đi đến, trong xe có người bước ra nhận vali trong tay anh.

“Cố tổng, anh trở về rồi.”

Cố Thời Cảnh nhẹ giọng “ừ” một tiếng, lên xe.

Nhận vali của anh xong, cất vào trong cốp xe rồi ngồi lên ghế lái, qua kính chiếu hậu nhìn Cố Thời Cảnh, hỏi, “Cố tổng, đi đâu ạ?”

Cố Thời Cảnh nhắm mắt lại, thấp giọng nói, “Về công ty đi.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Hot search

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ba tiếng sau, Tô An Ninh đến thành phố S, cô kéo vali đi ra ngoài sân bay, ở trước cổng có một người đàn ông trung niên đang đi ngược với dòng người tiến về phía cô.

“An Ninh.”

“Chú Lâm, sao chú lại đến ạ?” Tô An Ninh nhìn thấy Lâm Huy, vô cùng ngạc nhiên.

“Chú đến đây để công tác, vừa ra sân bay đã nhận được điện thoại của lão Tô, nói hôm nay cháu đến, vừa đúng cùng một sân bay nên chú chờ cháu ở ngoài một lúc luôn.” Lâm Huy nhận vali trong tay cô, sóng vai với cô đi đến chiếc xe ở ven đường. “Trên đường đi chắc là ổn nhỉ?”

“Ồn lắm ạ, chú Lâm thì sao ạ?” Tô An Ninh cười một tiếng.

“Chú cũng ổn.” Lâm Huy cười từ ái, “An Ninh trưởng thành rồi nhỉ, càng ngày càng xinh đẹp rồi.”

“Chú quá khen ạ.” Tô An Ninh khiêm tốn cười.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện đủ điều.

Lâm Huy là bạn tốt của ba cô, tình cảm rất tốt, hai nhà lại còn là hàng xóm nữa. Hồi Tô An Ninh còn bé, ba mẹ cô thường bận bịu chuyện công tác nên thường xuyên gửi cô ở nhà Lâm Huy, cũng gần như là con gái của ông luôn. Cộng thêm tính tình của Lâm Huy rất tốt nên Tô An Ninh cũng rất thích nói chuyện phiếm với ông.

Lâm Huy đưa cô đến khách sạn rồi rời đi.

Tô An Ninh vẫy tay với ông: “Chú Lâm, chú đi đường cẩn thận ạ.”

“Ừ, vào đi cháu.” Lâm Huy nói, “Thay chú chào lão Tô một tiếng nhé, tối nay chú tìm ông ấy uống rượu.”

Tô An Ninh nhẹ gật đầu, nhìn ông ấy rời đi rồi mới quay người bước vào khách sạn.

Advertisement / Quảng cáo

Tô Triết Hoa đã sắp xếp xong xuôi phòng cho cô rồi, Tô An Ninh vừa vào đã có người tiếp đón, đưa cho cô một tấm thẻ phòng.

Tô An Ninh nhận lấy, nói cảm ơn rồi kéo vali đứng chờ thang máy.

Cửa thang máy mở ra, bên trong có mấy người đi ra, đứng đầu là một người phụ nữ mặc váy dài thắt đai màu đỏ, đeo kính râm màu đen, gần như che khuất nửa gương mặt.

Lúc đi ngang qua Tô An Ninh, người phụ nữ ấy không nặng không nhẹ va phải cô một cái.

Tô An Ninh cau mày, người phụ nữ kia rời đi, trong không khí còn phảng phất mùi thơm nồng nặc của người ấy.

Cô vào thang máy lên lầu tám, tìm đến phòng 803, cầm thẻ phòng rồi bước vào.

Ngồi mấy tiếng đồng hồ trên máy bay nên cả người đều mang một cảm giác loạn thần bát tao*. Cô mở vali ra lấy quần áo chuẩn bị đi tắm rửa, vừa nhìn thấy quần áo ở bên trong đã trọn tròn mắt lên.

**Loạn thần bát tao: quay cuồng, choáng váng.*

Cái này cái này cái này, sao lại là quần áo nam? Quần áo của cô đâu rồi?

Cô lật tung lên, đột nhiên nhớ đến chuyện ở sân bay thành phố, lúc Cố Thời Cảnh cầm điện thoại của cô đi gọi điện, có người lại gần nên cô mới kéo cả vali của mình và của anh ta lại đặt chung một chỗ. Vali của cả hai người họ đều có kiểu dáng và màu sắc y như nhau, xem ra là cầm nhầm mất tiêu rồi.

Vali của cô cũng không khóa chốt gì, mấy món đồ löt đều đặt ở phía trên cùng của đồng quần áo, vừa nghĩ đến việc Cố Thời Cảnh mở vali ra nhìn thấy đồ löt của mình, cô hơi sụp đổ.

Cô tìm điện thoại đi động để gọi điện cho Cố Thời Cảnh, im lặng mà cầu nguyện rằng anh ta tuyệt đối chưa mở vali ra.

Một hồi lâu sau bên kia mới tiếp, “Ai thế?”

Tô An Ninh ho nhẹ một cái, “Cố tiên sinh, tôi là Tô An Ninh, sáng nay chúng ta gặp nhau ở sân bay.”

Anh nhẹ giọng “ừ” một tiếng, thấp giọng hỏi, “Tờ tiêu thư, điện thoại sửa xong rồi sao?”

Giọng nói của anh trầm thấp, mang theo chút gợi cảm, xuyên qua màn hình điện thoại truyền đến lỗ tai, Tô An Ninh cảm giác như anh đang nói chuyện ngay bên tai cô vậy.

Cô không khỏi đưa điện thoại ra xa một chút, “Tạm thời thì vẫn chưa, tôi muốn nói một chuyện khác cơ.” Cô dừng lại một chút, hỏi, “Cố tiên sinh, anh đã mở vali ra chưa nhỉ?”

Anh hỏi, “Chưa mở, có chuyện gì à?”

Tô An Ninh thở ra một hơi, “Là thế này, chúng ta cầm nhầm vali mất rồi ạ. Chờ tôi về đến thành phố C, chúng ta hẹn thời gian đổi lại nhé.”

“Ừm”

Tô An Ninh thấy anh đồng ý, cũng không quấy rầy nữa, trước khi cúp máy còn nhắc một câu, “Anh không được mở vali ra đâu đấy ạ.”

Xem ra không thể thay quần áo được rồi, cũng không kịp đi mua, buổi chiều còn phải đến đoàn làm phim để quay mà.

Cô gọi phục vụ một phần cơm, sau khi gọi đầu ra thì cơm cũng đã đến. Cô vừa ăn cơm, vừa nhìn kịch bản.

Thật ra cũng không có gì phải nhớ nhiều lắm, cô chỉ là bị Tô Triết Hoa kéo tới để cứu cánh thôi.

Trang điểm nhẹ một chút, lúc chuẩn bị ra cửa cô lại nhận được điện thoại của Tưởng Hù Hù, cô ấy ở đầu kia nhất kinh nhất sợ* mà nói, “An Ninh, cậu xem trên hot search kia.”

**Nhất kinh nhất sợ: giật mình, cá kinh.*

“À, còn có chuyện gì không?” Tô An Ninh tương đối là bình tĩnh, loại chuyện thế này thường xuyên sẽ xảy ra, cô cũng không rảnh mà để ý.

“An Ninh, sao cậu có thể bình tĩnh thế chứ, chuyện lần này không giống những lần trước đâu.” Tưởng Hù Hù rất thận trọng nói, “Ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh dự của cậu, cũng như của tớ.”

Nghe Tưởng Hù Hù nói thế, Tô An Ninh thấy rất hứng thú, cô nói, “Được rồi, vậy tớ xem xem, cúp nhé.”

Tô An Ninh ấn mở Weibo, nhìn thấy ở bảng thứ nhất của hot search có tin của cô.

“Ngôi sao nhỏ tuổi Tô An Ninh là les!!! (đồng tính nữ)”

Phần sau còn có cả phần bổ sung, là ảnh chụp của cô và Tưởng Hù Hù lúc ăn trưa ở nhà ăn, còn cả có hình ảnh sau khi một nam sinh thổ lộ với cô xong thì hai người họ nắm tay nhau rời đi nữa.

Góc độ chụp ảnh dĩ nhiên là thân mật đến dị thường.

Tô An Ninh tùy ý lướt một chút, bình luận bên dưới Weibo cái gì cũng nói ra được.

Khó trách Tường Hù Hù sẽ xù lông lên.

“Aaa!!! Thật sự không thể tin nổi Tô An Ninh lại là bách hợp. Một cô nương xinh đẹp như thế sao lại làm đường lạc lối chứ!”

“Khó trách không tìm được bạn gái, hóa ra là vì đều nữ sinh các cô cướp hết rồi khóc huhu.”

“Tôi là bạn của Tô An Ninh, có thể làm chứng cô ấy chính là les, nam sinh cùng trường thô lỗ với cô ấy gần như đều bị cự tuyệt hết sạch, mà ở bên cạnh cô ấy luôn luôn là cô gái kia đó.” Tiếp sau còn có chụp màn hình ảnh Tô An Ninh và Tường Hù Hù.

“Bà đáng rầu! Không biết nội tình thì đừng có mà nói lung tung nghe, Tô An Ninh tam quan rất chính, nào có đồng tính luyến ái gì đâu chứ. Máy người các người có phải ăn no rảnh mỡ không có việc gì làm nên chạy đi nói luyên thuyên không hả?”

Tài khoản này là của Tường Hù Hù, bình luận của cô ấy vừa đăng lên chưa được bao lâu đã bị dân mạng đánh cho thất thủ rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Tô An Ninh có thể nghĩ ra được vẻ mặt của Tường Hù Hù, nhất định là diễn rõ diễn đại đến độ muốn chém người.

Cô gọi điện thoại cho Tường Hù Hù, nói rằng mình đã biết rồi, để cô ấy không giận dữ nữa, cô sẽ giải quyết hết.

Cúp điện thoại đã là 12:30', phần diễn của cô bắt đầu lúc hai giờ, còn phải đến đoàn làm phim trang điểm nữa, thời gian không đủ, vẫn là quay phim trước rồi chuyện này tính sau vậy.

Tuy nói Tô Triết Hoa là ba cô, nhưng ở đoàn làm phim thì trước tiên ông vẫn là một vị đạo diễn, sau đó mới đến cương vị người cha. Ông không thích diễn viên đến trễ, cứ xem như Tô An Ninh là con gái ông đi, cũng như vậy thôi.

Cô ra cửa, nghĩ nghĩ thôi quay lại lấy cái khẩu trang đeo, dù sao bây giờ cũng đang là thời buổi rồi ren.

An toàn đến được đoàn làm phim, vừa đi vào trong trường quay phim cô đã nhìn thấy một nam một nữ đang ở bên hồ mà diễn thử. Không nán lại thêm nữa, cô đi đến phòng trang điểm.

Ở đây cũng không có mấy người biết trang điểm cả, đều đi theo quay phim.

Thợ trang điểm là một cô gái trẻ tuổi, tên là A Mạn, Tô An Ninh từng tiếp xúc ngắn ngủi với cô ấy rồi, ấn tượng cũng khá tốt.

“A Mạn, chào buổi trưa.”

A Mạn đang sắp xếp lại đồ trang điểm, thấy Tô An Ninh thì hơi giật mình, “Tô, An Ninh?”

“Là tôi, buổi chiều tôi có phần diễn, phiền cô lại đây trang điểm cho tôi chút.” Tô An Ninh cười với cô ấy, đi đến trước bàn trang điểm ngồi xuống.

“À, được.” A Mạn hơi sững sốt một chút, lập tức gạt đầu. Cầm một bộ đồ trang điểm mới toanh đến, sau khi đã lấy ra ngoài hết rồi, hỏi cô: “An Ninh, cô muốn thay quần áo trước không?”

Như thế thì lúc trang điểm mới có cảm giác được.

“Ừm, được thôi.” Tô An Ninh gạt đầu.

Đi cùng cô lấy trang phục, lúc Tô An Ninh cởi quần áo ra, A Mạn hơi đỏ mặt không dám ngẩng đầu nhìn cô.

Tô An Ninh thấy cô ấy hơi kì lạ, không hỏi, “A Mạn, cô làm sao thế?”

“Không, không sao hết.” A Mạn cuống quýt xua tay, lúc cô thay quần áo cứ mang một dáng vẻ muốn nói rồi lại thôi.

Tô An Ninh cúi đầu liếc cô ấy một cái, “Có việc gì thì cứ nói ra.”

“An Ninh, trên mạng nói cô là... Không phải là thật chứ...” A Mạn ấp a ấp úng nói.

Tô An Ninh thấy cô ấy đỏ mặt, hơi buồn cười. Hóa ra là bởi vì chuyện này, xem ra câu chuyện trên mạng kia lên men rất rộng đây.

Cô đùa giỡn với cô ấy, nhẹ nhàng gọi một tiếng, “A Mạn.”

A Mạn “hà” một tiếng rồi ngẩng đầu nhìn cô.

Tô An Ninh không nói gì, chỉ chăm chăm nhìn, từng bước từng bước tiến về phía cô ấy, chặn cô ấy lại ở nơi góc tường. A Mạn hơi sục sạo, “An... An Ninh, tôi không phải...”

Tô An Ninh đưa tay xoa mặt cô ấy, thăm thình mà chậm rãi nói, “Tâm ý của em đối với anh, đến khi nào anh mới hiểu được đây, em thích anh nhiều như thế, sao anh lại không chịu nhìn thẳng ánh mắt của em chứ? A Việt, em thích anh, anh có biết hay không?”

A Mạn bị cô dọa đến độ hai chân nhún ra, suýt chút nữa là tin nấy lời nói ở trên mạng, sau rồi mới phát hiện ra là Tô An Ninh chỉ đang luyện lại lời thoại thôi, trong nháy mắt trái tim mới thôi đập loạn xạ.

**Vì trong tiếng trung chỉ có hai ngôi ta – người nên ban đầu A Mạn không nhận ra An Ninh đang đọc thoại là chuyện dễ hiểu nha.*

“An... An Ninh, cho nên cô không phải.”

“Cô nói thử xem?” Tô An Ninh lại hỏi lại cô ấy.

“Tôi cảm thấy là không phải, khẳng định là không phải.” A Mạn tranh thủ thời gian mà xua tay.

Thay xong quần áo quay lại phòng hóa trang, A Mạn vừa trang điểm nền cho Tô An Ninh thì cửa phòng trang điểm đã bị người ta dùng một lực lớn mà đẩy ra. Dịch Y Y đi vào, nhìn thấy Tô An Ninh thì rất kinh thurong mà “xùy” một tiếng, hất cằm về phía A Mạn, nói: “Cô lại đây trang điểm lại cho tôi.”

“Chị Y, nhưng mà An Ninh còn chưa trang điểm xong, chị có thể chờ một chút được không?” A Mạn rất lễ phép hỏi.

Ở trong này đều là bồ lão* cả, ai cũng không thể đắc tội nổi.

**Bồ lão 大佬 : Bình thường để chỉ sự già đời, bối phận cao hay là lời nói có sức ảnh hưởng, trong sinh hoạt cũng thường để biểu lộ sự khâm phục hoặc là sùng kính chỉ ý với người ấy (theo baike).*

Dịch Y Y nhủ mảy, giọng nói trở nên sắc bén hơn, “Cô là cái thá gì chứ, vậy mà lại để cô trang điểm cho chúng tôi?”

Mặt A Mạn tái đi, suýt nữa bật khóc.

Tô An Ninh từ trong gương nhìn Dịch Y Y, gỡ bàn một cái: “Khẩu khí của Dịch tiểu thư lớn quá nhì, có bản lĩnh bắt nạt một cô gái như thế tình là gì, không phải cô tự cấp để vào đoàn làm phim à? Chẳng lẽ không có tiền thuê thợ trang điểm ư?”

Cũng không biết ba cô nghĩ thế nào nữa, vậy mà lại để cho một cô gái không có chút kĩ năng diễn này vào đoàn.

Dịch Y Y ghét nhất là người khác nói cô ta đi cửa sau, lập tức đỏ mặt: “Mắc mớ gì gọi cô chứ! Tô An Ninh, cô cứ lo lấy thân mình đi đã nhé, đồng tính luyến ái à, xùy, không biết cô lại là người như thế đấy.”

“Tôi là người thế nào không đến lượt cô nói.” Tô An Ninh là kiểu người có không phạm tôi thì tôi không phạm cô*, nếu cô phạm tôi thì tất nhiên tôi sẽ bắt lại rồi.

**Kiểu nước sông không phạm nước giếng ý.*

“A Mạn, tiếp tục đi.”

A Mạn cố gắng làm giảm đi cảm giác tồn tại của mình. Nghe thấy Tô An Ninh nói thế thì gật đầu tiếp tục trang điểm cho cô.

Dịch Y Y hoàn toàn bị ngớ lơ, giận đến mức mặt đỏ tía tai, đang định nói bảo thì ở cửa truyền đến một giọng nói.

“Đều ở đây cả à, trò chuyện gì thế? Náo nhiệt quá nhỉ.”

Dịch Y Y nhìn người đi đến, lập tức đổi sang một gương mặt tươi cười, lật mặt nhanh không ai sánh kịp.

“Anh Hành Chu, sao anh lại đến đây thế ạ?”

Phương Hành Chu mặc một bộ trường sam* cổ trang nguyệt nha trắng, phiến phiến gai công tử**, trên khuôn mặt tuấn tú là một ý cười nhàn nhạt.

**Phiến phiến gai công tử: chỉ bậc thanh tao phong lưu văn nhã, là người trong mộng của các cô gái.*

Anh ta tiến bước lại gần, nhìn Dịch Y Y, “Ồ đây là phòng trang điểm, ai cũng có thể vào.”

Anh ta dừng một chút rồi lại nói, “Còn nữa, nhà tôi chỉ có tôi, anh tôi và hai cậu con trai của anh tôi, không có em gái nào cả.”

“...” Dịch Y Y nghẹn lời, nụ cười cứng đờ trên gương mặt.

Phương Hành Chu như thể không nhìn thấy gì đi tiếp, theo sau anh ta là thợ trang điểm và nhà tạo hình, còn có cả trợ lý nữa.

Anh ta ngồi xuống ở một chỗ cách Tô An Ninh không xa, một dáng vẻ của bậc bô lão.

Tô An Ninh liếc anh ta một cái, thảm nói, “Lâm bộ.”

Hết chương 2.

**Trường sam.*

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Quay phim

Trang điểm xong, Tô An Ninh vào trường quay phim, ở bên kia nữ số một đang diễn với nam số hai.

Cô đứng ở một bên nhìn một lúc, Tô Triết Hoa hô lên, “Cut, nghỉ ngơi mười phút.”

Giải tán rồi, cô mới đi đến, “Đạo diễn.”

Lúc ở đoàn làm phim, vì để tránh hiềm nghi thì Tô An Ninh sẽ không gọi Tô Triết Hoa bằng ba nữa.

Tô Triết Hoa đang ngồi xem lại đoạn phim vừa quay, nghe được thì quay đầu lại, thấy là Tô An Ninh thì cười một cái, “An Ninh đến rồi à, lão Lâm đưa con* đến?”

**Như mọi người đã biết thì bên Trung thì có hai ngôi ta – người, nên mặc dù bản dịch mình dịch là con nhưng cũng không ai biết mối quan hệ của hai ba con nhà này đâu nha.*

“Vâng.” Tô An Ninh gật đầu, “Chú Lâm nói tối nay tìm ba uống rượu.”

“Được, ba biết rồi.” Tô Triết Hoa gật đầu, nói với cô, “An Ninh, lát nữa đến lượt của con thì đừng căng thẳng quá nhé.”

Tô An Ninh đáp lại, “Không căng thẳng đâu ạ.”

Phó đạo diễn cảm đồ đi đến, cười nói với Tô An Ninh, “An Ninh à.”

“Chào Phó đạo diễn ạ.” Tô An Ninh cười với ông.

Thấy hai người họ bận rộn, Tô An Ninh liền rời đi.

Nhìn vẻ mặt của Tô Triết Hoa, xem ra là vẫn chưa biết chuyện trên mạng kia rồi.

Vốn cô còn muốn nói cho ông biết, nhưng rồi lại sợ ảnh hưởng đến tâm tình của ông, thôi thì chờ quay phim xong xuôi rồi nói vậy.

Trước kia trên hot search đều là những lời khen ngợi, không nghiêm trọng giống như lần này, ảnh hưởng đến cả danh dự của cô.

Advertisement / Quảng cáo

Cô không kí hợp đồng với công ty nào cả, nên cũng không có người đại diện để ra mặt giải quyết hộ cô những chuyện này.

Đa phần đều do Tô Triết Hoa đứng ra giải quyết.

Ba cô không muốn cô kí kết với công ty truyền hình điện ảnh sớm quá, mà nguyên nhân tự bản thân cô cũng không kí kết là vì cô thích ca hát hơn là diễn xuất.

Lúc lên đại học, cô và ông đã từng đi cùng theo chuyên ngành nào mà cãi nhau âm ỉ, vẫn là mẹ cô đứng giữa giảng hòa.

Cuối cùng cũng như cô mong muốn, báo chuyên ngành thanh nhạc.

Mà ba cô vẫn chưa từng từ bỏ vun trồng niềm mong là cô đây, thường thường khi không tìm thấy diễn viên nào thích hợp với vai diễn trong kịch bản thì ông đều sẽ kéo cô vào đoàn làm phim, rất muốn làm cho cô thay đổi chủ ý.

Cô vẫn luôn giữ vững tín niệm của bản thân, mặc kệ Tô Triết Hoa có giầy vò thế nào đi chăng nữa, cô đều xem âm nhạc là hàng đầu.

Trước mặt cô người đứng lại, cô ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là Chu Tử Kiều, vai nam hai trong phim

Cô và anh ta ở trong phim có đoạn đối thoại với nhau

Sắc mặt của anh ta rất ôn hòa, “An Ninh, chúng ta thử diễn tập trước đi.”

“Được.” Tô An Ninh gật đầu.

Trong bộ phim này Tô An Ninh tiếp xúc với Chu Tử Kiều nhiều nhất, trong kịch bản Tô An Ninh sẽ theo đuổi anh ta.

Vai diễn của Tô An Ninh là vai chỉ nữ (*con gái*) của Thừa tướng Lam Linh Nhi, tính tình ngay thẳng, cố chấp, vốn là một nữ nhân nhà giàu không buồn không lo, lại bởi vì một lòng muốn báo thù cho cha mẹ của nhân vật trong giang hồ Triệu Việt mà cuối cùng vì cầm một đao cho anh ta rồi chết.

Mặc dù thời gian Lam Linh Nhi xuất hiện trong phim không dài, nhưng tình cảm trong nhân vật của cô rất mạnh mẽ, tính cách lại mua vui, dù có chết đi thì cũng sẽ có người nhớ kĩ cô.

Tô Triết Hoa vẫn là thiên vị Tô An Ninh, để cho phần lớn nhân vật cô diễn là mang tính cách mua vui, để cho người ta có ấn tượng sâu đậm với nhân vật.

Đối thoại một lượt, về mọi phương diện biểu hiện cũng không tồi lắm.

Dịch Y Y cũng cảm kịch bản lại gần, đầu ghéch lên tận trời, tư thái ngạo mạn, “Tôi cũng muốn đối thoại thử.”

Sau đó, trong kịch bản này Dịch Y Y cũng lên mặt trận, đầu tiên là chỉ có Tô An Ninh và Chu Tử Kiều diễn với nhau, Dịch Y Y nửa đường xen vào giữa.

Nói thật, Tô An Ninh rất không muốn diễn tập với cô ta, cô ta nhìn kịch bản rồi mà lời vẫn đọc sai cho được, thật sự chẳng hiểu lúc lên lớp cô ta làm cái gì nữa luôn.

Đối mặt lần, Tô An Ninh cũng nhện thôi, nhưng đến lần thứ hai thì cô ta sống chết cũng không chịu đổi, tiếp tục đọc sai lời thoại, càng khiến cô cảm nín hơn chính là, Dịch Y Y cướp cả lời thoại của cô.

Nhấn nại của Tô An Ninh với cô ta đã đến cực hạn, gõ bàn một cái ngắt lời Dịch Y Y, “Dịch tiểu thư này, xin hỏi mắt cô có đang nhìn lời thoại không thể? Câu thoại vừa rồi là câu của tôi đấy.”

Dịch Y Y trừng mắt nhìn cô, “Ồ trên cũng không đánh dấu lại lời thoại của cô, sao mà tôi biết được chứ.”

Dịch Y Y không học diễn xuất, cô ta đến đoàn làm phim cũng chỉ là vì Phương Hành Chu mà thôi. Bình thường đều bận chăm chú ngắm Phương Hành Chu, nào có thời gian mà lắng phí thời gian nghiên cứu kịch bản chứ.

Lời thoại của hai người họ chông lẩn lộn lẫn nhau, đối thoại giữa nhân vật và nhân vật đều chung một chỗ, không tỏ bút nhở thì đúng là sẽ đọc sai.

“Đánh dấu lại rồi sẽ không à?” Sắc mặt của Tô An Ninh không tốt, “Nếu tâm tư của cô đặt ở trên vai diễn thì cô sẽ không mắc thêm lỗi nữa.”

“Tô An Ninh, cô dựa vào cái gì mà quản tôi?!” Dịch Y Y xù lông.

Chu Tử Kiều sợ hai người họ muốn đánh nhau, họ một cái, nói, “Được rồi, hai cô có thể mỗi người đi một câu được không? Lát nữa là là phải quay rồi, muốn kết thúc công việc sớm chút thì không nên ồn ào nữa.”

Chu Tử Kiều cũng là một minh tinh đang hot, có hơn ngàn vạn fan hâm mộ, hai người vẫn phải cho anh ta mặt mũi, không nói thêm gì nữa.

Phó đạo diễn gọi họ lại để quay phim, cả ba gật đầu.

Cảnh đầu, Tô An Ninh và Chu Tử Kiều ở bên hồ đối thoại với nhau, Lam Linh Nhi thô lệ với Triệu Việt.

Bảng clapperboard đập xuống báo hiệu*, phần diễn bắt đầu.

**Cảnh quay được bắt đầu khi đạo diễn hô “diễn” và bảng clapperboard đập xuống báo hiệu, trên bảng clapperboard có ghi số hiệu cảnh phim, số lần thực hiện cảnh đó, ngày tháng, tên phim và đạo diễn. Bảng này có vai trò quan trọng trong việc xác định sự đồng bộ của hình ảnh và âm thanh, đặc biệt là các âm thanh tạo thêm bên ngoài. Cảnh quay kết thúc khi đạo diễn hô “cắt”. Đạo diễn sẽ là người quyết định cảnh đó có phải quay lại hay không, thường thì một cảnh quay phải thực hiện nhiều lần để đạo diễn có thể lựa chọn được cảnh tốt nhất (nguồn wikipedia).*

Từ nhỏ Tô An Ninh đã diễn phim của Tô Triết Hoa rồi nên kĩ năng diễn xuất của cô rất tốt.

Còn Chu Tử Kiều cũng đã xuất đạo (*ra mắt*) năm năm rồi, kĩ năng diễn cũng tốt, khi hai người diễn chung thì rất có cảm giác.

Nhưng mà sau khi Dịch Y Y xuất hiện thì tình cảnh ngày càng trở nên xấu hổ, bầu không khí bị phá vỡ hoàn toàn.

NG, Tô Triết Hoa trầm mặt mà nói, “Y Y, An Ninh không phải tình địch của cô, con bé là bạn của cô, cô đừng có mà dùng cái vẻ đối địch đó nhìn con bé nữa.”

“Được rồi, quay lần nữa.”

“Đội ngũ chuẩn bị, bắt đầu!”

Lần này biểu hiện của Dịch Y Y đã tém lại bớt rồi, rất cuộc cũng đọc đúng lời thoại, cộng thêm việc có Chu Tử Kiều và Tô An Ninh trợ giúp cho, lần này miễn cưỡng mà thông qua.

Tô Triết Hoa hô, “Cut, qua!” Lúc ấy tất cả mọi người đều thờ ra một hơi.

Chu Tử Kiều gật đầu với hai người họ rồi rời khỏi trường quay phim

Hôm nay Tô An Ninh chỉ quay đúng một cảnh này, quay xong thì cũng kết thúc.

Cô thay quần áo, vốn định đi đến cửa hàng nào đó mua quần áo mặc thì Tô Triết Hoa gọi điện thoại đến, bảo cô đến phòng nghỉ ngơi gấp ông.

Advertisement / Quảng cáo

Cô đẩy cửa vào phòng, bên trong ngoài có Tô Triết Hoa thì còn Phương Hành Chu nữa.

Tô An Ninh liếc anh ta một cái, đi đến trước mặt Tô Triết Hoa gọi ba.

Sắc mặt Tô Triết Hoa rất xấu, “Chuyện trên mạng là như thế nào hả?”

Nghe ông hỏi như thế, hẳn là đã biết chuyện kia rồi.

Tô An Ninh không biểu cảm, “Con cũng không biết ạ.”

Cô thực sự không làm gì khiến cho người ta hiểu lầm mà, trên mạng tung ra tin cô là les, cô cũng phiền lòng lắm đấy chứ.

“Không biết thật à, thế là ai nói không có hứng thú với nam sinh thế? Lại còn thân mật ở bên nữ sinh khác thế này nữa.” Phương Hành Chu mở điện thoại bật một đoạn video ra cho cô xem.

Đó là vào ngày hôm qua khi cô đang từ chối nam sinh tỏ tình với mình, vô ý nói ra một câu thôi, ai ngờ sẽ bị người ta hiểu lầm chứ.

“Em chỉ tùy tiện nói thôi, ai biết người ta lại nhảm chán như thế, còn làm thành một đoạn video tung lên mạng.” Tô An Ninh nói xong, liếc xéo anh ta một cái, lập tức tránh sang một bên, cách anh ta xa xa ra.

“Ài, An Ninh, sao em lại còn tức giận thế?” Phương Hành Chu thấy cô như thế, hơi buồn bực lại gần cô, “Anh không cố ý mà, em đừng giận.”

“Anh đi ra đi, em không muốn nói chuyện với anh.” Tô An Ninh nhìn thấy Phương Hành Chu lại nhớ đến con mèo nhỏ đã mất, không có thái độ gì tốt với anh ta.

“An Ninh, đừng có mà quấy.” Tô Triết Hoa trầm mặt nói, “Tiểu Chu, hôm nay chú còn phải quay phim, chuyện của An Ninh cháu hỗ trợ giải quyết nhé.”

Sắc mặt Tô An Ninh không tốt tạo nào, để Phương Hành Chu giúp cô làm sáng rõ mọi chuyện, cô chỉ sợ lại càng thêm hồng bét.

Cô nói, “Ba, chuyện này còn không đồng ý cho anh ta giúp, liên quan đến danh dự của con nên con không yên tâm để anh ta làm đâu.”

Trong trí nhớ của cô, Phương Hành Chu ngoại trừ việc nghịch ngợm ra thì làm cái gì cũng không được.

“Năng lực của Tiểu Chu ba biết, chuyện này trừ cậu ấy ra thì không còn ai có thể làm tốt được cả.” Tô Triết Hoa nhìn Phương Hành Chu, “Tiểu Chu, vất vả cho cháu rồi.”

“Không sao ạ, chú Tô, chú cứ yên tâm, cháu sẽ không để cho người khác tùy ý nói xấu An Ninh đâu ạ.” Phương Hành Chu nghiêm túc cam đoan.

“Được.” Tô Triết Hoa hài lòng gật đầu.

Tô An Ninh cứ thế bị ngớ lơ.

*

Năng lực làm việc của Phương Hành Chu phải nói là rất tốt, đến buổi tối các Weibo nói Tô An Ninh là les đã bị xóa bỏ hết, mặc dù cũng còn một vài nhưng không ảnh hưởng lớn lắm.

Còn tìm được của phóng viên nói lên Weibo nữa, để cho anh ta công khai xin lỗi với Tô An Ninh. Vị phóng viên kia ở trên Weibo nói rằng mình rất áy náy, nói rằng mình không mà nói có, ở đây mà xin lỗi với Tô An Ninh.

Tô An Ninh cũng đăng bài trên Weibo nói rằng xu hướng giới tính của mình rất bình thường.

Fan hâm mộ rất nhiệt tình để lại bình luận bên dưới Weibo.

Trong lúc nhất thời, việc liên quan đến xu hướng giới tính của Tô An Ninh đứng đầu bảng trên Weibo.

Trên bàn ăn của khách sạn, Tô Triết Hoa khen ngợi Phương Hành Chu, “Tiểu Chu à, hôm nay cháu xử lý chuyện này tốt lắm, năng lực đúng là càng ngày càng giỏi. Máy lão già như bọn chú không sánh kịp được nữa rồi.”

Phương Hành Chu dĩ nhiên không hăm hở mà nhận lời khen, “Chú Tô, chú quá khen rồi ạ.” Anh ta ngừng một lúc, “Chỉ là so với người nào đó thì cháu đúng là ưu tú hơn thật.”

Nói xong anh ta chớp chớp mắt với Tô An Ninh. Tô An Ninh nói “stop” một tiếng rồi cầm đĩa đâm vào miếng bít tết.

Lâm Huy cười nói, “Lão Tô, anh đừng khen thẳng nhóc này, thẳng nhóc này sẽ kiêu căng tự mãn đấy.”

“Ba, ở bên ngoài mà nể con hình như không hay lắm đâu nhé.” Phương Hành Chu không vui.

Tô Triết Hoa cười nói, “Lão Lâm, Tiểu Chu đứa nhỏ này sẽ không như anh nói đâu, tôi rất xem trọng thẳng bé này.”

“Vẫn là ánh mắt của chú Tô tốt.” Phương Hành Chu hài lòng cười.

Tô Triết nhìn Tô An Ninh đang cúi đầu không nói một câu, nói: “An Ninh, Tiểu Chu giúp con giải quyết chuyện này, còn không cảm ơn thẳng bé một câu à?”

Tô An Ninh bị nhắc tên dừng tay thôi chọc miếng bít tết, ngẩng đầu nhìn Tô Triết Hoa rồi sau đó quay về hướng Phương Hành Chu, rất không có thành ý nói cảm ơn một câu.

Mặc dù cô rất không muốn nói chuyện với Phương Hành Chu, nhưng dù gì Lâm Huy cũng đang ở đây, cô cũng không thể tùy hứng như thế được.

Tô Triết đối với thái độ tùy ý của cô rất không hài lòng, định mở miệng nói gì đó.

Lâm Huy mở miệng nói, “Khó được lúc tập trung lại ăn một bữa cơm, cũng không cần nói mấy lời khách sáo như thế. An Ninh, tiểu tử Hành Chu này mà dám bắt nạt cháu thì cứ nói cho chú, chú sẽ giúp cháu đánh nó.”

“Dạ, cảm ơn chú Lâm.” Tô An Ninh gật đầu cười nói.

Ăn cơm xong, Lâm Huy và Tô Triết Hoa đều có việc cần đi, để cho hai người họ về nghỉ ngơi trước.

Lâm Huy bảo Phương Hành Chu đưa Tô An Ninh về, Tô An Ninh rất không muốn nhận, nhưng rồi nghĩ lại thì thấy mình còn phải đi đến mấy cửa hàng mua quần áo nữa, đưa anh ta theo giúp việc cầm đồ cho cô cũng không tệ lắm.

Ra khỏi khách sạn, Tô An Ninh nói với anh ta, “Đi shopping với em.”

Sắc mặt Phương Hành Chu vui mừng, “Rốt cuộc em cũng chịu thứ lỗi cho anh rồi.”

“Xem biểu hiện của anh đã.” Tô An Ninh cầm túi xách, rời đi trước.

Advertisement / Quảng cáo

Phương Hành Chu theo sau cô, tìm chủ đề nói chuyện phiếm.

Trên đường đi, Phương Hành Chu liên thoáng không ngừng.

Tô An Ninh im lặng liếc anh ta một cái. Không thể hiểu được mấy lời ca ngợi trên mạng dành cho anh ta đến từ đâu nữa, cái gì mà công tử thế vô song*, rõ ràng là một kẻ lắm lời.

**Công tử thế vô song: ý chỉ các chàng trai tuấn tú, có một không hai.*

Tô An Ninh mua mấy bộ quần áo, từ đầu đến chân, cũng có khoảng mười cái túi.

Quãng đường từ cửa hàng đến khách sạn không quá dài, cũng đủ gầy vò Phương Hành Chu đến chết rồi.

Lúc đứng chờ thang máy, Tô An Ninh thấy anh ta mặt đến nổi thờ hồng hộc, nghĩ mình có phải hơi quá đáng không, rồi gỡ hai chiếc túi trên cổ anh ta xuống.

Phương Hành Chu nghiêng đầu nhìn cô, “An Ninh, em không cần đụng tay chân đâu, anh cảm được mà.”

“Đi đường cứ lung la lung lay, em sợ anh làm rơi hết đồ mất.” Tô An Ninh miệng một đằng lòng một nẻo.

“An Ninh, em tốt quá.” Phương Hành Chu vô cùng mong chờ, “Có phải em chịu tha lỗi cho anh rồi không?”

“Bớt đi.” Tô An Ninh lờm anh ta một cái, “Em chỉ tạm thời tha thứ cho anh thôi.”

Thang máy vừa vận mở ra, hai người bước vào.

Dịch Y Y đến chậm một bước, nhìn hai người họ đi vào thang máy, đứng tại chỗ dậm chân.

“Tô An Ninh đúng là quá đáng, thế mà dám bắt nạt anh Hành Chu!”

Hết chương 3.

editor: mình hơi phân vân xưng hô của An Ninh với Hành Chu, để em – anh hay để tôi – anh nhỉ? để tôi – anh thì có phải hơi xa lạ quá rồi không ;-; vì coi hai nhà xem ra là vô cùng thân thiết mà, có lẽ hai bạn trẻ này còn là thanh mai trúc mã nữa, vì từ bé An Ninh đã hay ở nhà chú Lâm rồi ;-;

phân vân quá nên tạm thời cứ để em – anh vì mối quan hệ lâu năm rồi của hai bạn trẻ. nếu các bạn có ý kiến nhớ để lại nha.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Rơi xuống nước

Thời gian thoáng một cái đã trôi qua, phần diễn của Tô An Ninh quay rất thuận lợi, một tuần đã xong xuôi hết rồi.

Hôm nay còn một phần diễn cuối cùng thôi, quay xong là cô hơi khô thê* rồi.

**Hơi khô thê tre: ý chỉ việc hoàn thành một tác phẩm/phần diễn.*

Thay xong quần áo cô đi đến trường quay phim, nơi dàn cảnh đã hoàn thành, cô tìm Chu Tử Kiêu để đổi lại lời thoại một lần rồi ra ngoài sân.

Màn cuối cùng là hình ảnh Lam Linh Nhi vì thay Triệu Việt đỡ một nhát đao mà chết. Quay xong nửa phần trước, lúc đang nghỉ ngơi, thầy đặc hiệu lại gần trang điểm lại phần đã bị nhòe đi của Tô An Ninh.

Sau khi thầy đặc hiệu đi rồi, Phương Hành Chu vút một cái đi đến, đưa cho cô một chai sữa tươi.

“Uống đi này.”

“Cảm ơn.” Tô An Ninh nhận lấy, uống hai ngụm.

Phương Hành Chu ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn cô rồi hỏi, “Hơi khô thê tre xong rồi thì lúc nào về trường?”

“Hôm nay đi luôn, em chỉ xin nghỉ một tuần, ngày mai phải đến trường báo cáo rồi.” Tô An Ninh cầm chai sữa tươi trong tay mà xoay vòng vòng.

“Thế thì chờ anh chút nhé, anh đưa em đi.” Phương Hành Chu nói.

Tô An Ninh lắc đầu, “Không cần đâu, anh quay phim cho tốt đi.”

“Thời được rồi, trên đường đi nhớ cẩn thận, đến nơi gọi điện thoại cho anh.” Phương Hành Chu cũng không cưỡng cầu nữa.

Tô An Ninh gật đầu.

Dịch Y Y cầm kịch bản đi đến, dùng tay sửa lại tóc tai, vẻ mặt tươi cười, còn tận lực thốt ra chất giọng uốn éo mềm mại, “Anh Hành Chu, chúng ta đổi lời thoại nhé.”

Tô An Ninh đang uống sữa tươi nghe thấy giọng nói nũng nịu của cô ta, ngay lập tức cười sặc phun ra, bắn vào cả người Dịch Y Y.

“Tô An Ninh! Có đúng là đồ ác tâm!” Dịch Y Y rít lên rồi, lúc nhìn thấy Phương Hành Chu đưa khăn giấy cho lại lập tức đổi sang một gương mặt tươi cười.

Advertisement / Quảng cáo

“Anh Hành Chu, em không sao đâu, anh giúp em cầm kịch bản để em đi thay quần áo nhé ạ.” Dịch Y Y trước khi đi còn trừng mắt nhìn Tô An Ninh một cái.

Tô An Ninh lau miệng, đặt chai sữa tươi lên bàn, nhướn mi nhìn anh ta, “Phương Tiểu Chu, anh đúng là có năng lực, một cô gái vì theo đuổi anh mà đi cửa sau vào đoàn, cảm giác có cảm động không?”

Phương Hành Chu sờ cằm, “Nếu như là em thì có thể anh sẽ cảm động đấy.”

“Nghĩ hay quá nhỉ.” Tô An Ninh lờm anh ta một cái.

Có người đi đến gọi Tô An Ninh lại quay phim, cô đứng dậy, “Đi đây.”

Phương Hành Chu gật đầu.

*

Lúc quay phim, trạng thái của cả hai người họ đều rất tốt, một lần đã qua rồi.

Quay xong Chu Tử Kiêu đưa tay đỡ Tô An Ninh dậy, ôn hòa cười nói, “Chúc mừng hơi khô thê tre.”

“Cảm ơn.” Tô An Ninh cười cười, phui bụi trên người mình.

Lúc này có người đến muốn chụp ảnh cùng cô.

Chụp ảnh xong, Dịch Y Y tiến đến đưa tay ngăn cô lại, chất vấn: “Tô An Ninh, quan hệ của cô và Anh Hành Chu là như thế nào hả?”

Vấn đề này cô ta đã muốn hỏi từ lâu rồi, nhưng mà mãi không tìm thấy cơ hội thích hợp.

“Cô cảm thấy quan hệ của chúng tôi là thế nào thì là thế ấy.” Tô An Ninh không muốn nói nhảm với cô ta, cô còn muốn nhanh chóng lên xe.

“Không nói rõ ràng thì không được đi đâu hết.” Dịch Y Y không buông tha cho cô, nắm lấy cánh tay cô kéo lại sau.

Cánh tay Tô An Ninh bị cô ta túm đến đau, “Buông ra.”

Lúc hai người lờ lờ kéo kéo, Tô An Ninh bị Dịch Y Y đựng một cái rơi vào trong hồ nước.

“Bùm” một tiếng khiến cho không ít người chú ý tới.

Dịch Y Y bị dọa tới nói không nên lời.

Thời tiết tháng tám ôn hòa, nhưng nước hồ thì lại lạnh, chẳng bao lâu Tô An Ninh đã cảm thấy toàn thân rét run lên.

May mà nước hồ không sâu lắm, Tô An Ninh rơi tòm một cái xuống rồi đứng lên ngay.

Đứng trên mặt nước hồ lau mặt một cái, bỗng nghe thấy tiếng “ầm” một cái, Phương Hành Chu cũng đã lao xuống dưới rồi.

Anh ta đi mấy bước đến trước mặt Tô An Ninh, nắm lấy tay cô lo lắng hỏi, “Không sao chứ?”

Tô An Ninh lắc đầu, “Không sao cả, sao anh lại cũng nhảy xuống đây?”

“Không phải là anh lo lắng cho em à?” Phương Hành Chu kéo cô lên trên bờ, “Lên đây nhanh nào.”

Trên bờ có không ít người tụ tập, thấy hai người họ đi lên liền vội vàng lại giúp đỡ kéo lên.

Dịch Y Y tiến lên giải thích, “Anh Hành Chu, em không cố ý đâu mà.”

“Tránh ra.” Phương Hành Chu đẩy cô ta ra, ôm lấy Tô An Ninh rồi đi.

Tô An Ninh thay quần áo xong rồi, cả người vẫn còn hơi run rẩy, sau khi sấy tóc xong cô còn nháy mũi mấy cái nữa.

Phương Hành Chu hỏi cô có chuyện gì thế.

Tô An Ninh hít mũi một cái, “Anh tự mà đi hỏi Dịch Y Y ấy.”

Phương Hành Chu im lặng, rót một cốc nước nóng cho cô, “Hôm nay đừng về nữa, về khách sạn tắm rửa đi, không thì ốm mất.”

“Không được, về máy bay của em đặt xong rồi.” Tô An Ninh uống một ngụm nước nóng rồi đứng dậy, đi vào trong phòng lấy vali.

Phương Hành Chu cũng chỉ khuyên cô được thế, rồi cũng đưa cô đến sân bay.

Đến cửa sân bay, Phương Hành Chu không tiện đi xuống, dặn dò cô, “Trên đường đi nhớ cẩn thận đấy, nếu như không thoải mái thì mau chóng đến bệnh viện kiểm tra.”

“Biết rồi.” Tô An Ninh xuống xe, kéo vali vẫy tay với anh ta.

Qua kiểm an rồi lên máy bay, toàn bộ chặng đường đi cô đều hắt hơi, làm cả một đám người nhìn chòng chọc khinh khinh.

Sau đó tiếp viên hàng không đưa cho cô vài viên thuốc cảm lạnh, uống xong rồi cô mới nhắm mắt lại mà ngủ.

*

Về đến thành phố C đã là năm giờ chiều, Tưởng Hù Hù đến đón cô.

Dáng vẻ Tô An Ninh mặt ủ mặt chau, dựa vào người Tưởng Hù Hù, giọng nói hơi yếu ớt, “Hù Hù, tớ khó chịu quá.”

Tưởng Hù Hù cầm vali của cô, thấy cô không ổn lắm nên đưa tay sờ trán, thấy hơi nóng nóng. “An Ninh, cậu sốt rồi, tớ đưa cậu đến bệnh viện.”

“Không sao đâu, tớ về uống thuốc rồi ngủ một giấc là ổn ấy mà.” Tô An Ninh xua tay từ chối, cô không thích đi bệnh viện.

Tưởng Hù Hù thấy thái độ cô kiên quyết thế cũng không nói thêm gì nữa, lúc quay về trường thì ghé qua hiệu thuốc mua thuốc cảm lạnh.

Về kí túc xá rồi, lúc Tô An Ninh đi vào thì va phải Triệu Thiên đang đi ra ngoài.

Cánh tay Tô An Ninh bị đập vào khung cửa, đau đến nhủu mảy.

Triệu Thiên lại ác nhân cáo trạng trước nói, “Tô An Ninh, cô đi đường có thể nhìn ngó chút được không hả?”

“Triệu Thiên, lời này phải là chúng tôi nói mới đúng chứ, rõ ràng là cô va phải An Ninh, cô phải nói xin lỗi An Ninh mới phải.” Tưởng Hù Hù tiến lên đi đằng sau.

“Ừ, cũng có ta đến thế cơ à, hai người các cô thật sự có ‘một chân’ hả.” Triệu Thiên cười nhạo, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa hai người họ.

Advertisement / Quảng cáo

Tưởng Hù Hù tức giận nhìn cô ta: “Triệu Thiên, cô đừng có mà nói năng bừa bãi!”

“Hù Hù, sao tớ lại có cảm giác ừ trước mặt mình có một con quái vật khổng lồ khoa chân múa tay với mình thế này? Mau mau điu tớ vào, đáng sợ quá đi mất thôi.” Tô An Ninh nhìn thoáng qua Triệu Thiên, ‘sợ sệt’ mở miệng.

Triệu Thiên chỉ cô: “Tô An Ninh, cô nói cái gì cơ?”

Tô An Ninh không đếm xỉa tới cô ta, dựa đầu vào Tưởng Hù Hù.

Tưởng Hù Hù nín cười, kéo tay Tô An Ninh đi vào phòng.

“Hừ.” Triệu Thiên đứng tại chỗ dậm chân, quay người ra khỏi cửa.

Đầu Tô An Ninh choáng váng ong ong, tắm rửa xong cơm tối cũng không ăn, chỉ uống thuốc rồi lên giường đi ngủ.

Tưởng Hù Hù vốn định gọi cô đi ăn cơm, thấy cô ngủ rồi cũng không gọi nữa.

Một đêm ngủ ngon, ngày tiếp theo Tô An Ninh vì đói mà tỉnh. Cô sờ sờ điện thoại nhìn qua giờ giấc, mới sáu rưỡi.

Điện thoại hiển thị mấy cuộc gọi và tin nhắn tới, là Tô Triết Hoa, còn có cả Phương Hành Chu nữa.

Cô nghĩ nghĩ rồi nhắn tin cho họ, biểu thị mình đã ổn rồi.

Tưởng Hù Hù ở giường dưới đã tỉnh, đang gấp chăn.

Sau khi nhắn tin xong rồi, cô ghé vào thành giường nhìn xuống dưới, giọng nói hơi khàn khàn, “Hù Hù, dậy sớm quá.”

“Ừm, hôm nay thầy Thiên điểm danh.” Tưởng Hù Hù gấp chăn xong xuôi ngẩng đầu lên nhìn cô, “An Ninh, không sao chứ?”

“Không sao.” Tô An Ninh lắc đầu.

Ở giường bên cạnh, Triệu Thiên mở màn giường ra, không nhìn được hết lên một câu, “Mới sáng sớm, các cô không thể nói chuyện nhỏ một chút được à?!”

Hai người không biết phải làm sao cười cười, không nói gì nữa.

*

Đến trưa, Tô An Ninh vẫn luôn mơ mơ màng màng, ngay cả bài giảng cũng nghe không lọt tai.

Buổi chiều không có lớp, ăn cơm trưa xong Tô An Ninh nhìn chiếc vali, nhớ ra mình còn chuyện chưa làm.

Cầm điện thoại lên gọi điện cho Cố Thời Thành, sau khi bên kia bắt máy thì Tô An Ninh hẹn thời gian gặp với anh.

Cúp máy, Tô An Ninh mở túi ra, lấy một quyển sổ nhỏ đưa cho Tưởng Hủ Hủ, đây là chữ kí của Phương Hành Chu cô lấy được.

Tưởng Hủ Hủ nhận lấy, rất mừng rỡ hận không thể ôm lấy Tô An Ninh mà xoay mấy vòng. “An Ninh, cậu tốt quá đi mất! Chữ kí tay của Phương Hành Chu đây! Cậu nhìn thấy anh ấy rồi, anh ấy có đẹp trai như trên TV không?”

“Chắc giống thế.” Tô An Ninh tùy ý nói.

Phương Hành Chu cũng có một gương mặt hết mực đẹp đẽ.

Tô An Ninh xoay người dọn đồ đạc, “Hủ Hủ, buổi chiều tớ có việc phải ra ngoài một chuyến, không cùng cậu đi thư viện được rồi.”

“Ủm được, vậy cậu đi cẩn thận nhé.” Tưởng Hủ Hủ ôm quyển sổ nghiên cứu chữ kí, cũng không thèm quay đầu lại mà vẫy vẫy tay với cô.

Tô An Ninh buồn cười mà nhìn cô ấy một cái, kéo vali ra khỏi cửa.

Hôm nay thời tiết không quá đẹp, trong không gian là sương mù mờ mờ, giống như lúc nào trời cũng có thể đổ mưa xuống ngay vậy.

Cũng đã xuống đến đây rồi, Tô An Ninh cũng không muốn quay lại lấy dù phòng mưa nữa.

Đón xe đến nơi đã hẹn, là một quán trà, nơi này hơi vắng vẻ, xung quanh chẳng có ai cả.

Tô An Ninh đi vào, người thấy một mùi hương rất đối thơm ngát.

Có nhân viên phục vụ tiến lên, rất lễ phép hỏi cô, “Xin hỏi cô là Tô tiểu thư sao?”

Tô An Ninh gật đầu, “Là tôi.”

Nhân viên phục vụ mỉm cười, “Vali của cô Cố tiên sinh đã gửi lại ở phía trước kia, còn vali của anh ấy cô cứ giao lại cho chúng tôi là được rồi.”

Nhân viên phục vụ lấy vali của Cố Thời Cảnh trong tay cô, rồi lại đẩy vali của cô đến.

“Được rồi, cảm ơn.” Tô An Ninh nhận lấy, nói cảm ơn.

Nhân viên phục vụ mỉm cười, “Không có gì ạ.”

Vi để ngăn ngừa những phiền toái không cần thiết nên Tô An Ninh muốn tự mình đưa điện thoại cho anh.

Tô An Ninh hỏi, “Cố tiên sinh đang ở đây sao?”

Nhân viên phục vụ gật đầu: “Đang ở tầng hai ạ.”

“Cô có thể đưa tôi đến được không? Tôi muốn tự tay đưa điện thoại cho anh ta.” Tô An Ninh xin phép.

Nhân viên phục vụ do dự một lúc, rồi cũng gật đầu.

Tô An Ninh theo sau lưng cô ấy, lên tầng hai rồi dừng lại trước một căn phòng.

“Cộc cộc”, nhân viên phục vụ gõ cửa, thái độ rất tốt, “Cố tiên sinh, Tô tiểu thư đến ạ.

Bên trong truyền tới một giọng nói trầm thấp, “Cho cô ấy vào đi.”

Nhân viên phục vụ đẩy cửa ra, làm một dáng điệu mời, “Tô tiểu thư, mời vào.”

“Cảm ơn.” Tô An Ninh gật đầu với cô ấy, đi vào phòng.

Sau đó nhân viên phục vụ đóng cửa lại.

Advertisement / Quảng cáo

Tô An Ninh vừa đi vào đã thấy Cố Thời Cảnh đang ngồi ở bên cửa sổ, mặc dù một tuần rồi chưa gặp nhưng vừa liếc qua thân hình anh, cô đã nhận ra ngay lập tức rồi.

Hôm nay anh mặc một bộ tây trang màu đen, đeo cà vạt, quần áo chỉnh tề, không có lấy một nếp uốn nào.

Như vậy thì chắc là vừa rời khỏi công ty nhỉ.

Hôm nay anh ta không che che chắn chắn, lộ ra một gương mặt hết sức anh tuấn, Tô An Ninh nhìn nửa bên mặt của anh, càng cảm thấy quen quen.

Cố Thời Cảnh đang pha trà, nghe thấy có tiếng động thì nghiêng đầu nhìn thoáng qua về phía cô, giọng nói thật thấp, “Ngồi đây đi.”

Tô An Ninh phát hiện ra mình cứ nhìn chăm chăm người ta cả buổi.

Cô tiến lại gần, dừng lại ở trước mặt anh, lúc thấy rõ gương mặt ấy, vẫn hơi giật mình một chút.

Người đàn ông trước mặt này quả thực là Ca Vương trong giới giải trí Cố Thời Cảnh, khó trách ở lúc sân bay cô cảm thấy anh quen thuộc đến thế.

Nói thật, Tô An Ninh rất thích anh hát.

“Cố tiên sinh, đồ của anh tôi đã đem đến, điện thoại cũng sửa xong rồi, anh xem qua một chút.”

Tô An Ninh lấy chiếc điện thoại từ trong túi ra đặt lên bàn đẩy đến trước mặt anh.

Động tác pha trà của Cố Thời Cảnh vẫn không dừng lại, chỉ khẽ gật đầu với cô.

Tô An Ninh rất kiên nhẫn chờ anh, động tác pha trà của anh cực kì tao nhã, phong dung điềm tĩnh, tâm vô bàng vụ*.

**Tâm vô bàng vụ: trong lòng không vương bận/không nghĩ đến chuyện gì khác.*

Tô An Ninh phát hiện ra tay của anh rất đẹp, năm ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, anh cầm ấm trà góm sử lại càng làm nổi bật lên sự thon dài trắng nõn của nó.

Ngón tay như thế này rất thích hợp để đánh đàn dương cầm.

Ánh mắt Tô An Ninh nhìn theo ánh trà anh đặt xuống trên bàn, bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp của anh, “Nhìn đủ chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Cuộc so tài của Tinh Quang

Tô An Ninh đi ra từ quán trà, đi một đoạn đường thì đột nhiên mưa to trút xuống, hạt mưa nặng trĩu rơi dày.

Cô không đem theo dù, đành tìm một chỗ để nghỉ chân rồi đứng đấy.

Đội một hồi, mưa lại càng to hơn.

Một làn gió lạnh thổi qua, cô hắt xì một cái, còn chưa hết cảm lạnh lại gặp phải trận gió lạnh thế này, tối về lại phải uống thuốc rồi.

Đáng nhẽ không nên sợ phiền phức mà không đem theo dù.

Cô chỉ mặc một chiếc áo len mỏng, phía dưới là váy, hoàn toàn không thể ngăn được gió lạnh, hai tay chà xát lên cánh tay muốn tạo một chút ấm áp cho mình.

Xung quanh không có bóng người nào, cũng không có chiếc xe nào, cô chỉ có thể đợi mưa tạnh mà thôi.

Cách đó không xa có một người đàn ông mặc tây trang tiến lại gần, Tô An Ninh nhìn qua một cái rồi cũng không để ý, ai ngờ anh ta lại đi về hướng cô.

“Tiểu thư Tô An Ninh sao?”

Tô An Ninh lùi về sau một bước, nhìn chằm chằm khuôn mặt của người đàn ông. “Chúng ta không quen biết, đứng chứ?”

“Vâng, đây là lần đầu chúng ta gặp nhau.” Khóe môi người đàn ông hơi cong lên, lộ ra một nụ cười thân thiện, “Chiếc dù này đưa cho cô, cô rẽ phải đi ra kia sẽ có thể bắt được xe.”

“Vậy anh thì sao?” Tô An Ninh hỏi.

Trận mưa này cũng không nhỏ, nếu đội mưa thì sẽ cảm lạnh mất.

Người đàn ông nghe thấy câu hỏi của cô, nụ cười càng sâu hơn chút nữa, “Không sao.”

Anh ta nhét dù vào trong tay cô, để lại một câu “Sau này gặp lại” rồi rời đi.

Advertisement / Quảng cáo

Tô An Ninh nhìn bóng hình anh ta biến mất trong cơn mưa, quên cả nói cảm ơn luôn rồi.

Có dù, Tô An Ninh kéo vali đi ra nơi đỗ nhỏ, đứng ven đường bắt một chiếc xe về trường.

Đến buổi tối, cô quả thực bị sốt một chút, nhìn thứ gì cũng thấy mờ hồ.

Uống thuốc rồi, cô lên giường đi nghỉ.

Cô không đi bệnh viện, uống thuốc mấy ngày trời, cũng khá khảm hơn chút.

Tường Hủ Hủ thấy cô ốm mấy ngày liền, cũng gầy đi rồi, nhất định đòi kéo cô ra ngoài ăn cơm, nói phải bồi bổ thật tốt cho cô mới được.

Tô An Ninh ăn gì cũng luôn rất tùy tâm sở dục*, hai người thương lượng xong, đến nhà hàng Tây để ăn bít tết.

**Tùy tâm sở dục: thích gì thì làm, tùy theo ý mình.*

Tường Hủ Hủ mời khách, nói muốn cảm ơn Tô An Ninh đã giúp cô ấy lấy được chữ kí của Phương Hành Chu.

Tô An Ninh nhéo cánh tay của Tường Hủ Hủ, mặt mày bình tĩnh nói, “Cho nên nói ra thì cậu mới tởn ăn cơm là vì Phương Hành Chu.”

“Không, tuyệt đối không có.” Tường Hủ Hủ giờ hai tay lên cam đoan, “Tiểu ca của Phương Hành Chu nào có tri kỷ như tiểu tỷ tỷ Tô An Ninh được chứ, tớ vẫn luôn xếp cậu ở vị trí thứ nhất mà.”

“Thôi đi.” Tô An Ninh buồn cười lườm cô ấy một cái.

*

Trung Thu và ngày Quốc Khánh ở gần nhau nên hết thấy có đến mười ngày nghỉ.

Trước ngày nghỉ, cô giáo của họ đem theo một tin tức tốt đến, “Tất cả im lặng một chút nào, tôi có việc muốn thông báo.”

Cả lớp vốn đang ồn ào từ từ yên tĩnh lại.

“Chắc hẳn ai cũng biết cứ ba năm một lần thì Tinh Quang sẽ tổ chức một cuộc tranh tài giành cho ngôi sao ca nhạc rồi, nên tôi cũng không nói nhiều nữa. Năm nay Tinh Quang tổ chức vào tháng mười, thời gian báo danh là ba ngày.

“Phiếu báo danh nằm ở chỗ tôi, ai muốn tham gia thì lên lấy, trước khi tan học thì giao cho lớp trưởng.”

Cô giáo vừa dứt lời, trong lớp nổ tung lên, thảo luận liên hồi về vấn đề cuộc so tài dành cho ngôi sao ca nhạc của Tinh Quang.

Rất nhiều người tham gia báo danh tranh tài, Tô An Ninh và những người khác đều tiến lên nhận phiếu.

Cô giáo đưa phiếu báo danh cho Tô An Ninh, cười với cô, “An Ninh, tôi rất xem trọng em đấy, cố lên nhé.”

“Cảm ơn cô Tà ạ.” Tô An Ninh cười một cái với cô ấy.

Điền phiếu báo danh xong nộp lại cho lớp trưởng, cũng vừa đúng lúc tan học.

Cô giáo tuyên bố chính thức nghỉ.

Các bạn học cùng lớp tập trung lại một chỗ để bàn nhau xem đi chơi ở đâu.

Tô An Ninh không tham gia, thu dọn đồ của mình xong thì đeo cặp ra khỏi phòng học.

Lúc ra cửa gặp phải Triệu Thiển, cô ta cười cười nhìn thoáng qua Tô An Ninh rồi quay người đi vào phòng học.

Nụ cười kia khiến cho Tô An Ninh có cảm giác chẳng tốt đẹp gì, chỉ là Triệu Thiển vẫn luôn ghét cô nên cô cũng chẳng để ý làm gì.

Triệu Thiên dừng lại trước mặt lớp trưởng Lục Hạo, trên mặt cười tươi, dịu dàng nói, “Lớp trưởng, ở ngoài có người tìm cậu đấy, nói có chuyện quan trọng muốn nói.”

“Ai tìm tôi?” Tay của Lục Hạo đang sắp xếp lại phiếu báo danh chợt dừng lại.

Triệu Thiên nhìn cậu ta, nói: “Là một nữ sinh rất xinh đẹp.”

“Thật à?” Lục Hạo hơi do dự, “Nhưng mà tôi còn phải sắp xếp phiếu báo danh đưa đến văn phòng.”

“Đưa cho tôi đi, lớp trưởng, cậu cứ đi việc của cậu đi.” Triệu Thiên cam đoan với cậu ta, “Tôi giúp cậu sắp xếp cho, nhất định không sai sót gì đâu.”

“Vậy được rồi, cảm ơn nhé.” Lục Hạo gật đầu, cầm điện thoại ra khỏi phòng học.

Triệu Thiên thấy cậu ta ra khỏi phòng học, bắt đầu lật đồng phiếu báo danh lên. Ở giữa đồng phiếu tìm thấy phiếu báo danh của Tô An Ninh, cô ta nhìn một cái rồi nhếch môi cười.

Ở cửa có tiếng động truyền đến, Triệu Thiên cuống quýt cất phiếu báo danh vào trong túi áo, sắp xếp lại đồng phiếu báo danh kia.

Lục Hạo lại gần, cau mày nhìn Triệu Thiên, “Cậu chắc chắn là có người tìm à? Sao tôi không thấy ai cả?”

“Chắc là tôi nghe lầm rồi.” Triệu Thiên nở nụ cười, đưa phiếu báo danh cho cậu ta, “Lớp trưởng, tôi sắp xếp xong hết rồi, cậu trực tiếp đưa đến văn phòng là được.”

“Ừm, cảm ơn.” Lục Hạo nhận lấy rồi cầm cặp đi ra phòng học.

Sau đó Triệu Thiên cũng đi ra ngoài, ở bên ngoài trường xé nát phiếu báo danh kia, ném vào trong thùng rác.

“Tô An Ninh, để tôi xem cô tham gia cuộc thi kiểu gì.”

*
Advertisement / Quảng cáo

Một ngày Trung Thu này, Tô An Ninh một mình trải qua ngày này. Buổi sáng tự tình ngủ, sau khi rửa mặt thì yên vị trên ghế sofa ở phòng khách sáng tác lời bài hát, chuẩn bị cho việc tranh tài.

Tối gần trưa cô hơi đói bụng, tìm thấy trong tủ lạnh một ít hoa quả, làm món salad hoa quả, đặt lên bàn, một mặt vừa viết lời bài hát vừa ăn ăn.

Viết đến trưa, chỉ viết ra được vài chữ, rất đáng thương.

Viết đi viết lại, trên mặt đất đã ném đầy những cục giấy rồi.

Mắt thấy hơi khô một chút, cô nằm trên ghế sofa một lúc lâu, điện thoại bỗng vang lên, một lúc sau cô mới nhận.

“Alo, Phương Tiểu Chu, có việc gì à?”

Cô và Phương Tiểu Chu cùng nhau lớn lên, từ bé đã bị anh ta bắt nạt không ít. Phương Hành Chu khi còn bé rất nghịch ngợm phá phách, mà cô thì lại là một cô bé ngoan ngoãn, bị bắt nạt cũng không dám nói gì.

Đến cùng vẫn là Lâm Huy phát hiện ra cô khóc, cô mới ấp a ấp úng nói rằng Phương Hành Chu cầm con chuột dọa dẫm mình. Hôm đó Phương Hành Chu bị Lâm Huy cầm chổi đánh cho một trận, nằm dài trên giường cả một ngày trời.

Từ đấy cô xoay người trở thành chị đại, Phương Hành Chu không dám bắt nạt cô nữa.

Vì những năm bị anh ta dọa đến khóc òa lên như thế, cô quyết định gọi anh ta là Phương Tiểu Chu.

“Đã dậy chưa thế? Mở cửa cho anh nào.” Phương Hành Chu lớn giọng nói.

“Cái gì? Mở cửa cái gì cơ?” Nhất thời Tô An Ninh vẫn chưa phản ứng kịp.

“Anh đang đứng trước cửa nhà em, mau ra mở cửa cho anh nào.” Phương Hành Chu lặp lại lần nữa.

Tô An Ninh lúc này mới phản ứng được, “Chờ em chút.”

Cúp điện thoại, Tô An Ninh rời ghế sofa ra ngoài cửa, từ mắt mèo* nhìn thấy hai người đứng ở bên ngoài, trong ngực ôm một đồng hồ.

**Mắt mèo là chiếc lỗ nhỏ nhỏ trên cánh cửa để người trong nhà nhìn ra bên ngoài cửa.*

Tô An Ninh mở cửa ra, Phương Hành Chu ôm đồng hồ đi vào, “Chậm quá đi mất, làm anh một chết mà.”

“Không phải anh đang quay phim à? Sao lại về rồi?” Hôm qua Tô An Ninh gọi điện cho Tô Triết Hoa, ông còn nói vẫn chưa xong, còn phải quay phim.

Ai mà biết được Phương Hành Chu lại đột ngột trở về thế này.

“Biểu hiện của anh tốt nên chú Tô cho anh nghỉ ba ngày.” Phương Hành Chu chỉ huy trợ lý theo sau lưng, “A Tài, cậu đem đồ đặt vào trong nhà bếp nhé, vali thì đặt ở phòng khách, xong rồi thì cậu có thể về nhà nghỉ ngơi.”

“Được ạ, anh Chu.” Trợ lý A Tài cầm một đồng hồ, hai tay hai ba cái túi, còn đẩy một chiếc vali nữa.

Tô An Ninh nhìn vali của anh ta, sau khi anh ta từ phòng bếp đi ra thì mở miệng hỏi, “Phương Tiểu Chu, chỉ có ba ngày thôi mà sao anh mang cái vali to thế về làm gì chứ, không cần thiết.”

“Không phải là vì anh muốn cái trang à? Anh khẳng định cùng lắm chuẩn bị hai bộ quần áo.” Phương Hành Chu đẩy vali lên trên tầng, “Chờ chút rồi nói sau, anh đi thay quần áo đã.”

Tô An Ninh thấy anh ta đi lên, xoay người đi vào phòng bếp.

Phương Hành Chu mua rất nhiều đồ ăn để nấu, A Tài thì đang nhét đồ vào trong tủ lạnh.

Tô An Ninh gọi cậu ta, “A Tài, cậu về trước đi, ở đây cứ giao cho tôi là được rồi.”

A Tài nhìn thấy Tô An Ninh, cười chào hỏi có một tiếng, “Chào chị Ninh.” Đưa tay nhét một đồng hồ sửa vào trong tủ lạnh, cậu ta cười nói, “Không sao đâu ạ, em làm xong rất nhanh thôi.”

“Vậy cũng được.” Tô An Ninh gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Phương Hành Chu thay quần áo ở nhà xong xuống phòng khách, thấy không có ai liền đi vào phòng bếp.

A Tài đã sắp xếp đồ xong xuôi, nhìn thấy Phương Hành Chu thì nói, “Anh Chu, vậy em đi trước nhé. Chị Ninh, hẹn gặp lại ạ.”

“Ừm, trên đường đi nhớ chậm chút.” Phương Hành Chu gật đầu.

Tô An Ninh dựa vào cửa, phất tay, “Hẹn gặp lại.”

Sau khi A Tài đi rồi, Phương Hành Chu đi vào nhà bếp chuẩn bị nấu cơm, nhìn thấy đồng dụng cụ nấu ăn bám bụi, vô cùng bất đắc dĩ.

“An Ninh, từ trước đến nay em ở nhà không nấu cơm à? Vậy em ăn cái gì?”

“Thức ăn ngoài, hoa quả, đồ ăn vặt.” Tô An Ninh điem qua từng cái.

Phuong Hành Chu nhưn này, trách móc: “Đấy đều là thực phẩm rác hết, sau này em ăn ít lại đi. Dù sao cũng là nhân vật của công chúng mà sao em không có ý tứ gì cả thế.”

“Em không có nhiều em gái yêu thích như anh, không cần vì vóc dáng mà phải vật lộn.” Tô An Ninh dù cho nói vậy nhưng mà vẫn rất khồng chế dáng người của mình, ăn nhiều thì càng phải vận động nhiều hơn.

Cho nên nhiều năm như thế mà dáng người cô vẫn giữ được rất tốt.

“Anh không nói chuyện đáng người nhè, mà đang nói chuyện sức khỏe, em đừng có mà lằng sang chuyện khác.” Phuong Hành Chu vẫn rất hiểu cô, mỗi lần nói đến chuyện của cô cô đều sẽ chuyển hết lên đầu anh.

“Được rồi, anh đừng nói nữa, em biết rồi. Không phải muốn nấu com à, em sắp chết đói rồi đây, làm mau mau lên.” Tô An Ninh dựa vào cạnh cửa, “Em đi nghỉ chút đây, anh làm xong nhớ gọi em đây.”

Ngồi ở trên ghế sofa, Tô An Ninh có thể nghe thấy rất rõ âm thanh “lạch cạch” không ngừng truyền ra từ phòng bếp.

Cô ngồi lướt điện thoại, cũng không đi xem xem. Mãi đến khi Phuong Hành Chu.xé họng gọi cô, cô mới ung dung đi vào phòng bếp.

Advertisement / Quảng cáo

“Sao thế?”

“Nhanh nhanh giúp anh băng vết thương lại nào.” Phuong Hành Chu giục cô.

Tô An Ninh khoanh tay nhìn anh ta, ở trên ngón tay chảy ra một ít máu, “Anh chảy máu rồi, thật giỏi quá.”

“Ra đây em bôi thuốc cho anh.”

Phuong Hành Chu ấn lấy ngón tay đi theo sau lưng cô.

Tô An Ninh lấy trong ngăn tủ phòng khách ra hộp thuốc, đặt lên trên bàn mở nắp ra, lấy nước thuốc ra rửa vết thương cho anh ta.

“Đau, em nhẹ chút.” Phuong Hành Chu nhưn này.

“Đừng lộn xộn.” Tô An Ninh nắm lấy tay anh ta, động tác vẫn nhẹ đi một chút.

Ngón trỏ của tay trái bị cắt một vết, hơi sâu, Tô An Ninh băng lại một cách đơn giản cho anh ta.

“Anh đừng làm nữa, em gọi thức ăn ở ngoài.” Tô An Ninh đề nghị.

“Không được, com nước anh nấu gần xong cả rồi.” Phuong Hành Chu từ chối, nhìn cô, chậm rãi cười lên một cái.

Tô An Ninh nhìn thế nào cũng thấy là không có ý tốt.

Quả nhiên, anh ta nói, “Như vậy nhé, anh dạy em làm.”

Tô An Ninh nghe thấy, chỉ muốn giẫm hai cái lên cái mặt đẹp trai kia của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Đường Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Bỏ sót

Trong phòng bếp vang lên một trận lạch cạch.

Phuong Hành Chu đứng tựa vào mặt bàn phòng bếp tiến hành chỉ đạo Tô An Ninh.

“Miếng thịt này phải nghiền cứu chế biến một chút ăn mới ngon được nè. Sao em lại bỏ lăm muối thế? Rửa lại một lần nữa nào.”

“Dầu nóng lên rồi hãy bỏ đồ vào chứ, không thì ăn không ngon đâu đó.”

“Á, Tô An Ninh em thả đồ ăn nhẹ thôi, dầu bắn hết cả ra rồi nè.”

“...” Huyệt thái dương của Tô An Ninh nhảy lên từng cái, bàn tay đang cầm chiếc thìa sắt cán dài không khỏi nắm chặt lại mấy phần.

Phuong Hành Chu vẫn còn lăm nhăm.

Đầu Tô An Ninh sắp phát nổ đến nơi, cô cầm chiếc thìa sắt cán dài chỉ vào Phuong Hành Chu, hung hăng nói, “Phuong Hành Chu, anh cầm miệng lại!”

“Sao, làm sao? Không phải anh đang dạy em nấu com à?” Phuong Hành Chu bị về mặt của cô dọa, theo phản xạ lùi lại phía sau một bước.

Tô An Ninh lạnh lùng nói, “Anh nói nhỏ chút, em bị anh làm phiền muốn chết rồi này.”

“Ồ.” Phuong Hành Chu gạt đầu, tay chỉ nỏ, rất nhỏ giọng mà nói, “Đồ ăn sắp cháy.”

Tô An Ninh, “...”

Trái qua hơn một tiếng đồng hồ chiến đấu, Tô An Ninh nấu được ba đĩa đồ ăn. Món ăn không được dễ nhìn cho lắm, hương vị thì miễn cưỡng coi như nuốt trôi được.

Lúc ăn com, toàn bộ quá trình Phuong Hành Chu đều nhủ này, đáng vẻ như đang ăn độc được vậy.

Advertisement / Quảng cáo

Tô An Ninh vô cùng khó chịu với anh ta, dùng đầu gối bần một cái, “Này, Phuong Tiểu Chu, làm gì mà anh phải như thế hả? Đồ em làm khó ăn thế sao? Đây là lần đầu tiên em nấu com đấy, anh phải cảm thấy vinh hạnh mới phải.”

“Á, vinh hạnh vinh hạnh.” Phuong Hành Chu thuận theo nói theo cô, ai ngờ đằng sau lại thêm vào một câu, “Không phải là rất khó ăn, mà là rất khó nuốt trôi.”

“Phuong Tiểu Chu!” Tô An Ninh đập anh ta một cái, “Đây là anh dạy em làm đấy, nhất định phải ăn xong!”

Phuong Hành Chu làm ra một vẻ mặt “thà em giết anh cho rồi”.

Đồ ăn không đụng vào chút nào, chỉ ăn một ít com trắng.

Tô An Ninh thu dọn bát đĩa, đi vào phòng bếp rửa sạch rồi ra ngoài.

Phuong Hành Chu đang ngồi ở chỗ ban nãy của cô, ngồi thu dọn lại đồng cục giấy cô vứt bừa trên sàn nhà.

Trên bàn đặt một chồng giấy, Tô An Ninh ngồi đối diện anh ta, ôm chiếc gối ôm dựa vào ghế sofa, “Anh rảnh thế, nhặt đồng này làm gì chứ?”

Phuong Hành Chu giương mắt nhìn cô một cái, “Em viết được bao lâu rồi?”

“Được nghỉ là bắt đầu.” Tô An Ninh uể oải ngửa đầu, “Không có linh cảm, không viết tôi được cái gì hết.”

“Không viết ra được thì cũng không cần viết nữa, đúng là chưa thấy ngoài nào tự tra tấn mình như em.” Phương Hành Chu đứng dậy, đến trước mặt cô, vỗ lên vai cô, “Đứng dậy nào, anh đưa em đến một nơi.”

“Đi đâu? Em vừa ăn cơm xong đấy, có thể để em nghỉ một xíu được không?” Tô An Ninh bất động.

“Đi rồi sẽ biết.” Phương Hành Chu cướp lấy gối ôm ném sang một bên, kéo cô dậy, “Đi, vừa ăn cơm xong đã nằm là sẽ béo lên đấy.”

Tô An Ninh bất đắc dĩ theo anh ta ra ngoài cửa, hai người đón xe đến một cửa hàng thú cưng.

Tô An Ninh đứng bất động ở cửa ra vào.

Phương Hành Chu quay đầu nhìn nét mặt của cô liền hiểu ra, cô vẫn chưa quên được chuyện kia, chỉ là đó cũng là do anh ta sai, “Vào xem đi mà.”

Ánh mắt mang theo một tia cầu xin.

Tô An Ninh quay mặt đi, một lúc sau mới gật đầu.

Phương Hành Chu rất vui vẻ.

Đi vào trong cửa hàng thú cưng, nhân viên cửa hàng đi ra tiếp đón. Phương Hành Chu nói với nhân viên cửa hàng: “Đưa con mèo nhỏ lúc trước tôi xem lại đây.”

“Được, tiền sinh, anh chờ một lát nhé.” Nhân viên cửa hàng quay người rời đi.

Tô An Ninh đi vào cửa hàng thú cưng, cảm xúc của cô không tốt đẹp gì cả. Nhìn thấy con mèo con bị giam lại trong lồng lại nhớ tới bé mèo đã làm bạn với mình năm năm.

Không biết nó ở thế giới bên kia có ổn không nữa.

Phương Hành Chu nhận con mèo con trong tay nhân viên cửa hàng, đến trước mặt Tô An Ninh.

“An Ninh, tặng cho em này. Mặc dù nó và con mèo kia của em không giống nhau, nhưng anh tin em sẽ thích nó.”

Tô An Ninh nhìn con mèo con đang vùi trong ngực Phương Hành Chu, lờ mờ thấy thêm cả cặp móng vuốt nữa. Nhìn thấy Tô An Ninh, nó không hề ngại ngùng chút nào, dùng cặp mắt to tròn kia nhìn cô.

Cứ như vậy trong một nháy mắt, Tô An Ninh dường như thấy được con mèo nhỏ của cô.

Nó cũng thích dùng ánh mắt như thế mà nhìn cô, lúc nào cũng lười biếng mà vùi trong ngực cô, rất ý lại vào cô.

Phương Hành Chu tiến lên, đưa con mèo lên tay cô, “An Ninh, em ôm nó đi.”

Tô An Ninh thực ra vẫn có chút mâu thuẫn, cô không muốn quên đi mèo nhỏ, tiếp nhận một con vật mới khác, ký ức về mèo nhỏ nhất định sẽ bị một thứ mới mẻ thay thế mất.

Mà cô thì lại là người thích nhớ chuyện xưa cũ.

Nhưng mà Phương Hành Chu dù sao cũng đã làm bạn với cô trong nhiều năm tháng như thế, mèo nhỏ đã không còn nữa rồi, cô lại còn muốn đánh mất đi một người bạn thuở ấu thơ sao?

Xoắn xuýt một phen, cuối cùng Tô An Ninh vẫn đưa tay nhận bé mèo con, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của nó. Gan của con mèo này rất lớn, không hề sợ sệt chút nào, ngược lại rất hướng thụ.

Đi ra từ cửa hàng thú cưng, Phương Hành Chu hỏi cô: “Không mang về à?”

“Tạm thời chưa nuôi được, em báo danh tham gia cuộc thi tranh tài của Tỉnh Quang rồi.” Tô An Ninh đi ra, hít một hơi thật sâu, rồi chậm rãi thở ra, tâm tình đã tốt hơn nhiều rồi.

“Chú Tô biết không?” Phương Hành Chu sòng vai đi cạnh cô.

“Vẫn chưa nói cho ba em biết.” Tô An Ninh ngừng đầu nhìn anh ta, nói: “Em cảnh cáo anh đấy, quay lại đừng có mà bếp xép lưng tung.”

“Anh biết rồi.” Phương Hành Chu cười một tiếng, tảng đá treo trong lòng cuối cùng hạ xuống được. Nha đầu này đúng là giỏi mang thù quá đi mất, hại anh ta một tháng ngủ không ngon giấc rồi.

*

Sau ba ngày ở lại, trời vừa sáng Phương Hành Chu đã khởi hành quay về thành phố S.

Tô An Ninh chỉ ước gì anh ta đi nhanh nhanh một chút, mấy ngày nay cô nghe anh ta riu rít bên tai đến nỗi sắp nổ tai luôn rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Ngày mùng 1 tháng 10 Quốc Khánh này, ở bên trong nhóm lớp, cô giáo đã nhắn tin đến rồi.

“Hắn là tất cả mấy đứa đều nhận được tin của Tỉnh Quang gửi tới rồi nhì.”

“Chú ý này, buổi sáng ngày mai cuộc thi tranh tài chính thức bắt đầu, tiến hành vòng chọn đầu tiên. Đúng chín giờ tập hợp ở trước cổng công ty Tỉnh Quang, không được đến muộn.”

“Nhìn thấy thì hồi âm lại đấy.”

Bên trong nhóm chat đã có rất nhiều bạn học hồi âm.

Lúc Tô An Ninh nhìn thấy đám bạn trong lớp nhắn tin ầm ĩ đã là chín giờ đêm.

Cô thoát Wechat, lướt một loạt tin nhắn trên điện thoại nhưng mà không có lấy một tin nào cả.

Tô An Ninh ấn vào Wechat của cô giáo, gửi tin nhắn cho cô ấy.

“Cô ơi, sao em không nhận được tin nhắn của Tỉnh Quang ạ?”

Tô An Ninh cầm điện thoại di động, trong lòng hơi nóng. Chờ ba năm trời rồi, cô không muốn xảy ra bất kì một chuyện ngoài ý muốn nào hết.

Cô thoát Wechat, ấn vào dãy số điện thoại của cô giáo, gọi đến.

Đầu bên kia là một đứa bé trai bắt máy, nói rằng mẹ cậu về nhà rồi, mấy ngày nữa về đây.

Tô An Ninh thấy hơi không được chuyện gì, liền cúp máy luôn.

Cô cầm điện thoại rồi quay về phòng, ấn mở Wechat tìm Wechat của Lục Hạo, nhắn tin cho cậu ta.

“Lớp trưởng, mấy bạn đều đã nhận được tin nhắn đi thì rồi sao?”

Lục Hạo rất nhanh hồi âm lại, “Đúng thế, các bạn học ghi danh đều nhận được cả rồi.”

“Vi sao tôi lại không nhận được thế? Tôi cũng nộp phiếu báo danh rồi.” Tô An Ninh nhắn rồi gửi đi.

“Sao lại thế được? Cậu nhìn lại xem, bọn tôi đều nhận được hết rồi mà?” Lục Hạo gửi một biểu lộ nghi vấn ở đằng sau.

Tô An Ninh nhún vai, “Nhìn lại nhiều lần rồi, thực sự không có.”

“Vậy tôi cũng không biết thế nào luôn?” Lục Hạo đưa ra đề nghị, “Không thì cậu đi tìm cô giáo hỏi xem đi.”

“Vừa mới tìm cô rồi, cô không ở nhà.” Tô An Ninh nói.

Lục Hạo, “Thực sự không được à, vậy buổi sáng ngày mai cậu cứ trước công ty của Tinh Quang đi, đến lúc đó nghĩ biện pháp sau.”

“Được, cảm ơn.” Tô An Ninh gửi xong, ném điện thoại đi động đậy, nằm ở trên giường nhìn lên trần nhà, làm sao cũng không thể ngủ nổi.

Mãi đến gần rạng sáng cô mới mơ mơ màng màng thiếp đi. Sáng sớm lại bị đồng hồ báo thức đánh thức, rất không có tinh thần.

Bữa sáng giải quyết qua loa, cô lấy một chai sữa tươi trong tủ lạnh, lúc đi trên đường đến Tinh Quang lại mua thêm hai cái bánh bao, cô cần một cái mới phát hiện ra là bánh bao gạch cua.

Không phải là rất thích ăn, nhưng mà nghĩ đến việc lát nữa còn phải đợi để tham gia tranh tài, cô ăn hết cả hai cái bánh bao.

Cô đến trước cổng của Tinh Quang, nơi đó đã có rất nhiều người đang đứng rồi, các thiếu niên thiếu nữ xếp hàng rất ngay ngắn.

Cô tìm mãi mới thấy được bạn cùng lớp, Lục Hạo đang thống kê số lượng, thấy cô đi chào hỏi một tiếng.

“An Ninh à, kí tên đi này.”

“Được.” Tô An Ninh nhận quyền vờ của cậu ta, kí tên một cái lên trên đó.

Triệu Thiên nhìn thấy Tô An Ninh, ngoài ý muốn mà nhui mày một cái, giọng điệu rất không hòa nhã, “Tô An Ninh, sao cô lại đến đây hả?”

Phiếu báo danh bị cô ta xé rồi, cô lại còn đến đây làm gì chứ.

Tô An Ninh nhún vai trả lời, “Đương nhiên là mục đích cũng giống cô rồi.”

Triệu Thiên xùy một tiếng, “Thật á? Có thể vào được hay không cũng là vấn đề đáng nghi vấn đấy?”

Tô An Ninh quét ánh mắt về phía cô ta, “Cô có ý gì?”

“Có ý gì là sao cơ? Tôi nói gì sao?” Triệu Thiên giả vờ không biết, cảm quyền vờ kí tên lên, liếc xéo Tô An Ninh một cái rồi quay người rời đi.

Tô An Ninh nhìn chằm chằm bóng lưng cô ta, ngẫm nghĩ ẩn ý trong lời nói của cô ta.

Lúc chín giờ, nhân viên công tác đi ra để sắp xếp người dự thi tiến vào công ty. Quá trình rất nghiêm khắc, yêu cầu mọi người phải mở tin nhắn trên điện thoại ra, đối chiếu từng cái rồi mới phát số cho.

Nếu không có tin nhắn sẽ bị yêu cầu rời đi ngay, rất nhiều người đã bị đuổi rồi.

Lúc đến lượt Tô An Ninh, vì không có tin nhắn nên cô cũng bị nhân viên công tác yêu cầu rời khỏi hiện trường.

Cô giải thích, “Tôi có đưa phiếu báo danh rồi nhưng không hiểu sao công ty của các anh không gửi tin nhắn cho tôi, có lẽ bỏ sót rồi chăng?”

Advertisement / Quảng cáo

“Vị tiểu thư này, xin cô đừng chất vấn năng lực làm việc của công ty chúng tôi ạ.” Nhân viên công tác trực tiếp đi ra sau cô, đi đến người kế tiếp.

Lục Hạo nhận số báo danh, đến trước mặt Tô An Ninh, vô cùng áy náy, “An Ninh, thật xấu hổ quá, là tôi sắp xếp lại phiếu báo danh, rõ ràng thấy của cậu ở trong đó, mà không biết sao cậu lại không được thông qua nữa.”

“Không sao.” Tô An Ninh lắc đầu, “Cậu có lên nhé, tôi đi trước đây.

Không đi vào công ty được, Tô An Ninh vẫn mang chút tức nuối nho nhỏ. Chờ đợi ba năm đến cuộc thi âm nhạc, chẳng nhẽ cứ vậy mà bị chặn bên ngoài cửa sao?

Không thể xin ba cô giúp đỡ được, lúc trước lúc cô lựa chọn thanh nhạc, ba cô đã công khai nói cho cô biết rằng, ngoại trừ diễn phim ra, ông sẽ không giúp cô bất kì chuyện gì liên quan đến âm nhạc.

Bụng bỗng nhiên truyền đến một hồi đau đớn, Tô An Ninh ôm bụng đi vào nhà vệ sinh công cộng trong cửa hàng tổng hợp.

Lúc đi ra, cả người đều mệt là đi, chỉ có vịn tường rồi đi.

Cô đã ăn cái gì mà lại đau bụng thế này.

Không được, lại nữa rồi, Tô An Ninh bị gầy vò đến mức hai chân nhũn ra, hai tay chống trên bồn rửa tay, gương mặt trong gương vô cùng yếu ớt, giống như bị hết hơi vậy.

Thình thoảng cô còn buồn nôn muốn ói ra, trong dạ dày trống không, đến cả nước đắng cũng nôn ra rồi.

Khăn giấy đã không hết rồi, cô mờ vùi nước rửa mặt, tẩy đi lớp trang điểm, nếu có người xuất hiện nhất định không thể nhận ra cô là Tô An Ninh.

Vừa định rời đi, ở bên cạnh đã vang lên một giọng nói trầm thấp, “Tô tiểu thư, cô cần giúp một tay không?”

Tô An Ninh ngẩng đầu nhìn, bên cạnh chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một người đàn ông cao lớn, mặc âu phục, đeo kính đen.

Rất quen.

Đầu Tô An Ninh hơi chóiáng vàng, thân hình đối phương trong mắt cô cũng đã chồng bóng lên nhau rồi.

Cô lung la lung lay ngã xuống một bên, lúc ấy mới chợt nhớ ra, người ấy là ai.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Qua mạng

Trong bệnh viện, Cố Thời Cảnh đeo kính râm đứng bên ngoài phòng bệnh, nghe bác sĩ nói, “Bệnh nhân không sao cả, bị viêm dạ dày cấp tính, nghỉ ngơi một chút là ổn.”

Cố Thời Cảnh gật đầu, “Lâm phiền bác sĩ rồi.”

Lúc chuẩn bị rời đi, bác sĩ còn dặn dò, “À, còn nữa, sau này nhớ rằng cua và sữa bò không thể ăn cùng được đâu.”

Cố Thời Cảnh đẩy cửa đi vào phòng bệnh, nhìn Tô An Ninh đang ngủ say trên giường, lại gần giúp cô kéo chăn lên.

Điện thoại trên bàn bỗng vang lên, Cố Thời Cảnh nhìn thoáng qua một cái rồi cầm lên bắt máy.

Bên kia không đợi gì đã nói trước, “Alo, An Ninh, cậu qua được buổi thử giọng chưa thế? Bây giờ cậu vẫn đang còn ở Tỉnh Quang à? Có muốn tớ đến đón cậu không?”

“Cô gái này xảy ra chuyện rồi, đang ở bệnh viện.” Cổ Thời Cảnh nói số phòng xong rồi cúp máy.

Cửa phòng bị một người đẩy ra, An Nại Nhi sai bước lại gần, hỏi: “Thời Cảnh, nghe anh nói anh đang ở bệnh viện làm tôi sợ muốn chết đấy, anh không sao chứ?”

“Tôi không sao.” Cổ Thời Cảnh nghiêng đầu nhìn Tô An Ninh, “Tôi đưa em ấy đến.”

“Không có chuyện gì là được rồi.” An Nại Nhi thở ra một hơi, nhìn lướt qua người trên giường bệnh, trong chớp mắt hơi ngạc nhiên, “Á, đây không phải là Tô An Ninh sao? Sao hai người lại ở cùng một chỗ thế?”

“Ừm, ngoài ý muốn gặp phải.” Cổ Thời Cảnh nhìn anh ta, nhàn nhạt hỏi, “Tìm tôi có chuyện gì?”

An Nại Nhi cũng không nghĩ nhiều nữa, nói ra mục đích anh ta đến đây, “À, là thế này, hôm nay số lượng người tham gia vòng thử giọng hơn nghìn người lận, vượt qua dự đoán trước đó của chúng ta, anh có muốn mở một vòng thử giọng tại hiện trường luôn không?”

Advertisement / Quảng cáo

“Có thể, đợi lát nữa tôi sẽ gọi điện bàn giao lại cho Đỗ Liên.” Cổ Thời Cảnh gật đầu.

An Nại Nhi tiếp tục nói, “Còn một việc nữa, tổ chuyên mục ‘Chuyện lạ âm nhạc’ muốn mời anh làm khách quý, đã gọi điện nhiều lần lắm rồi. Có lí do gì tôi cũng đã nói rồi, tự anh quyết định đi nhé, nếu không đi thì để tôi nói lại với họ.”

Đôi mắt đen của Cổ Thời Cảnh hiện ra một tia sáng, nhàn nhạt nói, “Không đi.”

“Được thôi.” An Nại Nhi gật đầu, không hề bất ngờ chút nào, giống như đã đoán được anh sẽ nói thế.

Thấy Cổ Thời Cảnh nhìn Tô An Ninh, An Nại Nhi nhện không nói mà bát quái một chút, “Anh rất quen thân với Tô An Ninh à?”

Lần trước lúc ở quán trà, Cổ Thời Cảnh còn định đợi mưa đi đưa dù cho cô, sau đó bị anh ta cản lại.

Cổ Thời Cảnh nâng mắt lên, ánh nhìn sâu thẳm, “Gần đây công việc nhàn hạ lắm à? Muốn tôi tặng thêm cho anh thêm ít việc nữa không?”

“Không cần không cần.” An Nại Nhi cười cười.

Cổ Thời Cảnh không chỉ đơn giản là nghệ sĩ của anh ta mà thôi, anh còn là ông chủ của anh ta nữa.

Cổ Thời Cảnh nói, “Đêm nay mở một cuộc báo danh trên mạng, hai ngày sau đóng.”

Đến thật à, chờ một chút, mở báo danh trên mạng à? Cái quý gì thế, đã có hơn nghìn người rồi, lại còn muốn chiêu mộ trên mạng nữa, đây đúng là tiết tấu muốn cạo đầu anh ta luôn mà!

An Nại Nhi, “...”

*

Lúc Tô An Ninh tỉnh lại thì phát hiện ra mình đang nằm ở bệnh viện, toàn thân mềm nhũn, không chút khí lực.

Trên mu bàn tay của cô còn truyền dịch, cũng sắp hết rồi.

Tường Hủ Hủ đi vào, thấy cô tỉnh, rất mừng rỡ mà chạy tới, “An Ninh, rốt cuộc cậu cũng tỉnh rồi!”

“Hủ Hủ, sao cậu lại đến đây?” Hôm qua Tô An Ninh còn thấy cô ấy đăng ảnh đi du lịch trong vòng bạn bè.

“Đương nhiên là về để có vũ cậu có lên rồi.” Tường Hủ Hủ nói liên thanh, “Thế nào, thông qua buổi thử giọng chứ?”

“Ngay cả công ty tớ còn không vào nổi, cậu cảm thấy thế nào?” Tô An Ninh không khỏi thấy hơi bức mình, không nhận được tin nhắn báo thử giọng còn chưa tính, giờ cô lại còn phải nằm viện.

Nhớ tới người đứng cô thấy lúc trước khi ngắt xiu, Tô An Ninh hỏi, “Hủ Hủ, cậu có thấy người đưa tớ đến bệnh viện không?”

“Nào có đâu? Lúc tớ đến bệnh viện, cả phòng có mời mình cậu.” Tường Hủ Hủ nói, “Cậu bị gì thế? Lại bị ốm à?”

“Không phải, ăn đồ hỏng.” Tô An Ninh lắc đầu.

Có y tá đi vào, rút dây truyền cho cô, sau khi làm hết rồi, cô ấy rất xấu hổ mà nhìn Tô An Ninh, “Tiểu thư Tô An Ninh, tôi rất rất thích cô đó, cô có thể kí tên cho tôi được không?”

Tô An Ninh gật đầu, “Được.”

Y tá vội vàng đưa cho cô một quyển sổ, sau khi cầm được chữ kí rồi, cô ấy lại đảo mắt qua lại giữa Tô An Ninh và Hứa Hủ Hủ, do dự hỏi, “Tô tiểu thư, cô và cô ấy chỉ là bạn thôi sao?”

“Đương nhiên.” Tô An Ninh hơi buồn cười, “Đã giải thích trên Weibo rồi đó.”

Y tá nghe xong, dường như hơi mất mát một chút, bê khay đi ra.

Tường Hủ Hủ cười một cái, “Ài, An Ninh, cậu nhìn vẻ mặt mát của cô ấy kia, chắc cô ấy không thích cậu thật đâu nhỉ?”

“Cậu ngậm miệng lại đi.” Tô An Ninh ném gối về phía cô ấy.

Buổi chiều không có việc gì nên Tô An Ninh liền xuất viện, Tường Hủ Hủ đưa cô về nhà, lại xuống bếp nấu cơm. Hai người ăn xong, cô ấy mới rời đi.

Tô An Ninh vốn định giữ cô ấy ở lại qua đêm.

Tường Hủ Hủ nói hôm nay cô ấy vừa về, mà lại chưa về nhà mình.

Tô An Ninh cũng không giữ cô ấy lại nữa.

Tắm rửa xong, nằm ở trên giường lướt Weibo một lúc, liền bị tin tức ở đầu Weibo hấp dẫn ánh mắt.

“Cuộc tranh tài ngôi sao ca nhạc của Tỉnh Quang sẽ chính thức mở báo danh qua mạng vào lúc chín giờ!”

Advertisement / Quảng cáo

Tô An Ninh ấn vào trang Website, lướt nhìn yêu cầu tranh tài. Tuyển thủ tham gia dự thi đăng tải một ca khúc lên là được, căn cứ vào số lượng phiếu bầu của cư dân mạng, chọn ra năm mươi người đứng đầu trực tiếp tiến vào vòng tranh tài thứ hai.

Đây đúng là một cơ hội tốt. Lập tức, Tô An Ninh tinh thần tràn trề mở ghi âm ra thu âm một ca khúc, toàn bộ quá trình đều hát đi hát lại.

Bài hát này cô đã viết ra từ trước rồi, được cất bên trong cặp văn kiện, vẫn chưa từng lấy ra.

Thu xong mấy lần, chọn một bản phát huy tốt nhất, đăng lên trên mạng.

Lại đăng lên Weibo để bỏ phiếu, sau khi làm xong, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng có thể chậm rãi buông xuống rồi.

Mặc kệ kết quả như thế nào, cuối cùng thì cô cũng đã một lòng kiên trì, vậy là được rồi.

Cô sẽ chứng minh cho ba thấy, cô có thể hát rất hay.

*

Lúc mười một giờ khuya chính là thời điểm cú đêm lên nhiều nhất, đại đa số mọi người đều lướt lung tung tìm kiếm niềm an ủi. Có người nhìn thấy Tinh Quang tổ chức giải tranh tài cho ca sĩ, đều tò mò mà ấn vào.

Sau khi nhìn thấy ca khúc của Tô An Ninh, tiện tay ấn mở, nghe nghe xong liền không thoát ra nổi.

Giọng hát rất êm tai, lại còn vô cùng trong trẻo, vô cùng thông suốt. Khiến cho người ta có một thứ cảm giác biến ảo khôn lường, vô cùng có cảm giác hàm súc.

Nhìn không được liền share ca khúc này về, càng ngày càng có nhiều người khen ngợi bài hát này, nhao nhao đăng, đều một mực khen ngợi.

Ở xa xa tại thành phố S, Phương Hành Chu cũng vừa kết thúc việc quay phim, lúc tẩy trang lướt xem Weibo cũng thấy Tô An Ninh đăng một ca khúc, sau khi nghe xong thì bỏ phiếu, rồi share lên.

Tiếp đó còn viết thêm hai chữ “Cố lên.”

Fan hâm mộ của Phương Hành Chu rất đông đảo, phía dưới bài viết đều vỡ òa ra rồi.

Rất nhiều fan hâm mộ ngồi suy đoán quan hệ của thần tượng mình và Tô An Ninh.

Nhưng sau đó lại bị giọng hát của Tô An Ninh hấp dẫn, nhao nhao mà bỏ phiếu bình chọn.

Fan hâm mộ của Tô An Ninh đều biết những năm này cô quay phim quen được rất nhiều các minh tinh, nhao nhao bỏ phiếu, trực tiếp đẩy cô lên top hot search Weibo.

Cố Thời Cảnh còn chưa ngủ, lúc anh làm xong chuyện của buổi thứ giọng thì trời đã rạng sáng, điện thoại báo có tin, anh ấn vào Weibo.

Nhìn thấy Hot search đứng đầu trên Weibo, anh tiện tay ấn vào.

“Ngôi sao nhí Tô An Ninh tham gia cuộc tranh tài của Tinh Quang!”

Cố Thời Cảnh im lặng nghe xong, xuất phát từ thói quen, anh tìm ra được trong bài hát này ba điểm sai sót, tiện tay viết lên giấy.

Sau đó share bài Weibo bỏ phiếu cho Tô An Ninh. Fan cuồng đã nhiều năm yên lặng như vậy trong nháy mắt bùng nổ, đại lão thế mà lại share Weibo của Tô An Ninh!

Phải biết rất ít khi Cố Thời Cảnh đăng Weibo, ngoại trừ việc tuyên truyền bên người, còn share lại bài Weibo của người khác như thế thì vô cùng hiếm có.

Phản bình luận đều bùng nổ.

Bảng hot search Weibo lập tức biến thành, “Cố Thời Cảnh share bài Weibo của Tô An Ninh!”

Mãi đến ngày tiếp theo mà nhiệt độ của nó vẫn còn tiếp tục tăng lên không ngừng.

Tô An Ninh bị điện thoại của Tường Hù Hù gọi đến mà tỉnh giấc. Cô đã mất ngủ hai ngày rồi, vất vả mãi mới ngủ ngon giấc được.

“Alo. Hù Hù, chuyện gì thế?”

Hôm qua vì để thu ra một bài hát có chất nhạc mà cô đã hát đi hát lại mãi, cổ họng rất không thoải mái, lúc này nói chuyện giọng cũng hơi khàn khàn.

Tường Hù Hù vô cùng vui vẻ, “An Ninh, cậu được Cố nam thần sung hạnh rồi!”

Tô An Ninh ho một tiếng, hắng giọng một cái, không hiểu ý của cô ấy, “Cậu nói gì cơ?”

“Cố Thời Cảnh đó! Anh ấy share bài Weibo của cậu, cậu mau nhìn đi, trên mạng gần như vỡ tung ra rồi đấy.” Tường Hù Hù tựa hồ còn vui mừng hơn cả cô.

Cố Thời Cảnh, nghe thấy cái tên này, nháy mắt một cái Tô An Ninh đã tỉnh cả ngủ. Có cup máy, mở Weibo ra, ở đầu đề Weibo là, “Cố Thời Cảnh share bài Weibo của Tô An Ninh!”

Chuyện phát sinh đêm qua, hiện tại lượng click vào đã vượt quá một trăm triệu. Đại thần đứng là đại thần mà, năng lực quả nhiên vô cùng cường đại.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng mà sao anh lại share bài Weibo của cô chứ? Giữa họ ngoại trừ lần ngoài ý muốn kia, hình như không hề gặp nhau. Mà cô ngay cả số Weibo của anh cũng không chú ý chút nào.

Nhiệt độ vẫn đang tăng lên không ngừng, ca khúc mà tối qua Tô An Ninh phát hành, lượng click cũng đã nhanh chóng vượt qua trăm triệu rồi.

Gần như đến lúc một nửa minh tinh trong làng giải trí share bài Weibo của Tô An Ninh, nhiệt độ giữa cô và Cố Thời Cảnh mới từ từ biến mất đi.

Chuyện âm ỉ lớn như thế, dĩ nhiên Tô Triết Hoa cũng sẽ biết rồi.

Tô An Ninh sợ Tô Triết Hoa vì việc cô tham gia tranh tài mà phong sát bắt về nhà, trước đó cô đã gọi cho người mẹ đang bồi dưỡng ở nước ngoài Đồng Nguyệt Hân, nói ra chuyện này, thuận lợi lấy được sự ủng hộ từ bà.

Tô An Ninh vừa thay quần áo xong, ba cô đã gọi điện thoại đến.

“An Ninh, sao còn lại gấu ba báo danh tham gia cuộc thi tranh tài hả?”

Quả nhiên là chuyện này.

“Ba, con hai mươi tuổi rồi, biết tự mình chọn lựa.” Tô An Ninh đứng bên cửa sổ nhìn ra bầu trời bên ngoài. Hôm nay thời tiết rất đẹp, ánh nắng sáng sủa, giống như tâm tình bây giờ của cô.

“Không phải con đã đồng ý với ba rằng lúc đang học đại học sẽ chăm chỉ học hành thật giỏi sao? Bây giờ tham gia tranh tài rồi, con còn có thời gian học tập à?” Tô Triết Hoa trầm giọng.

Ông thực ra không hề muốn cho Tô An Ninh tham gia cuộc thi ca sĩ chút nào. Lúc trước nhường nhịn cho cô chọn khoa thanh nhạc, chỉ là cảm thấy cô còn nhỏ, đối với tương lai của mình vẫn chưa xác định được. Làm sao biết được cô lại làm thật luôn.

“Ba, coi như bây giờ con phải tham gia cuộc thi đi chẳng nữa, con vẫn sẽ học hành thật tốt. Lại nói, bây giờ con cũng đã năm ba đại học rồi, còn chưa chính thức xuất đạo, làm ngôi sao từ bé, ba không cảm thấy quá muộn rồi sao?” Tô An Ninh tựa đầu vào cửa sổ, hết mực thuyết phục ông. Cô không hề vọng xa vời rằng ông sẽ ủng hộ mình, chỉ mong ông không phản đối đã tốt lắm rồi.

Tô Triết Hoa không tán đồng với cô, “Vậy thì đã sao chứ, còn hơn một năm nữa là con tốt nghiệp rồi, sao phải lãng phí đi thời gian học hành?”

“Ba, con đã nói rồi, dù cho tham gia cuộc thi con vẫn sẽ học hành thật tốt, ba không cần lo lắng, mà mẹ cũng đồng ý rồi.” Tô An Ninh nhìn bầu trời xanh thẳm kia, giọng nói kiên định lạ thường. “Ba, con sẽ hát.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Gặp gỡ

Ca khúc tranh tài của Tô An Ninh nhanh chóng được mọi người lưu truyền thành thần thoại, được cư dân mạng phong làm diễn viên có giọng ca trời ban.

Tô An Ninh nhìn chăm chăm hai chữ diễn viên thật lâu. Vì sao lại không gọi cô là ca sĩ?

Nghĩ lại thì cô vốn lấy thân phận diễn viên nhí xuất hiện trước tầm mắt của đại chúng, muốn thay đổi được cái nhìn của đại chúng, cô còn phải cố gắng thật nhiều.

Tốt nhất là để cho người ta mỗi khi nhắc đến cô đều nhớ đến cô là một ca sĩ, chứ không phải là một diễn viên.

Chương trình “Chuyện lạ âm nhạc” gọi điện thoại đến mời cô tham gia chương trình này, thái độ vô cùng chân thành.

Tô An Ninh không đưa ra đáp án rõ ràng, chỉ nói mình sẽ cân nhắc.

Bên kia nói nếu như suy nghĩ cân thận rồi thì buổi tối gọi điện lại cho anh ta.

Tô An Ninh nói được.

“Chuyện lạ âm nhạc” là thuộc về chương trình giải trí tổng nghệ*, nhưng mà so với các chương trình tổng nghệ bình thường thì có tính khiêu chiến hơn nhiều, thông qua trò chơi để chính mình thực lực về âm nhạc của mình.

**Chương trình tổng nghệ là kiểu chương trình giải trí tổng hợp nhiều chủ đề.*

Các khách mời có người trong ngành, cũng có nữ thần trên mạng.

Tham gia chương trình này rồi thì tiền đồ của người nghệ sĩ sẽ rất khả quan.

Được chương trình ấy mời cũng là một cơ hội tốt để Tô An Ninh chứng minh thực lực của mình. Cô suy nghĩ mãi rồi cũng gọi điện thoại lại cho bên kia, nói rằng mình đồng ý tham gia.

Người phụ trách của bên kia hẹn cô thời gian và địa điểm gặp mặt, tình hình cụ thể thì phải nói chuyện trực tiếp với nhau.

Tô An Ninh không có người đại diện nên mọi chuyện đều phải tự mình giải quyết. Cô hẹn thời gian với bên kia xong rồi cúp máy.
Advertisement / Quảng cáo

Thay bộ quần áo khác, trang điểm nhẹ nhàng, cô đeo khẩu trang cầm túi ra khỏi cửa.

Lúc cô đến quán cà phê Di Nhạc, người phụ trách của “Chuyện lạ âm nhạc” đã đến rồi, cô nhìn tin nhắn ngắn trong điện thoại, tìm được chỗ ngồi của anh ta.

Cô hơi kéo khẩu trang lên một chút, cúi thấp đầu đi vào quán cà phê. Bên trong mọi người đều tập trung nói chuyện, cũng không chú ý gì đến cô.

Ở trường học thì Tô An Ninh không quan trọng lắm, nhưng đã ra ngoài thì phải che giấu cẩn thận.

Cô dừng lại trước mặt người phụ trách.

Người phụ trách là một nam sĩ hầy còn trẻ, hơn ba mươi tuổi, mặc tây trang màu đen, rất chính trực.

Anh ta đeo một chiếc kính gọng vàng, nụ cười ôn hòa, khiến cho người ta có cảm giác rất thân thiết dễ gần.

“Tô tiểu thư, chào cô. Tôi là Lục Thâm, là phó đạo diễn của chương trình “Chuyện lạ âm nhạc.””

Lục Thâm đứng dậy, rất hữu hảo mà vươn tay ra tự giới thiệu bản thân.

“Chào anh, tôi là Tô An Ninh.” Tô An Ninh cũng đưa tay ra, bắt tay một chút với anh ta rồi bỏ ra.

Lục Thâm cười cười, làm một động tác mời, “Tô tiểu thư, mời ngồi.”

Tô An Ninh nhẹ gật đầu, ngồi đối diện với anh ta, tiện tay thả túi sang ghế bên cạnh.

Lục Thâm cũng theo đó mà ngồi xuống, đưa tay ấn chuông gọi phục vụ. Một lúc sau, nhân viên phục vụ đã cầm menu đến, anh ta hỏi: “Tô tiểu thư muốn uống gì?”

Tô An Ninh nhìn thoáng qua menu, nói: “Cho tôi một ly latte, nửa đường.”

Cô đẩy menu đến trước mặt Lục Thâm, “Lục tiên sinh, mời anh.”

Lục Thâm nhận menu, không nhìn lấy một cái mà giao lại cho nhân viên phục vụ ở bên cạnh, trực tiếp nói, “Cho tôi hai ly latte, một ly bỏ nửa đường, một ly không đường. Cảm ơn.”

“Được ạ, xin chờ một chút.” Nhân viên phục vụ ghi lại rồi xoay người rời đi.

Hai người không nói thêm lời thừa thãi gì, trực tiếp đi vào chủ đề.

Lục Thâm không hổ danh là đạo diễn, nói rất rành mạch.

Tô An Ninh cũng không phải người chưa quen, anh ta nói gì cô đều có thể hiểu hết được.

Hai người rất nhanh thỏa thuận được việc hợp tác.

“Tô tiểu thư không chỉ biết diễn xuất mà ca hát cũng tốt như thế, đúng là khiến cho lòng người vô cùng thán phục.” Lục Thâm khoanh tay đặt trên bàn, cười rất ôn hòa.

“Lục tiên sinh quá khen rồi. Hợp tác vui vẻ.” Tô An Ninh cười đáp.

“Hợp tác vui vẻ.” Lục Thâm đứng dậy, cười nói, “Rất mong chờ biểu hiện của Tô tiểu thư. Vậy, tôi xin phép đi trước.”

Tô An Ninh gật đầu, mắt tiễn anh ta rời đi, cô cũng không vội đi.

Hôm nay thời tiết rất tốt, ánh nắng tươi sáng, chiếu sáng khắp nơi.

Bên ngoài người tới lui lui, đáng về tàn mãn, có thể tùy ý mà khóc lớn.

Tô An Ninh nghĩ về mình, lúc còn bé khi lấy thân phận diễn viên xuất hiện trước tầm mắt công chúng, cô đã xác định trước rằng so với người khác, cô sẽ thiếu đi một phần tự do.

Bà cô rất nghiêm khắc với cô, muốn bồi dưỡng cô trở thành một diễn viên ưu tú. Mà cô lại là một cô gái ngoan ngoãn, chưa từng phản kháng điều gì.

Mãi đến năm tám tuổi, lúc qua phim gặp được một anh trai lớn hơn cô năm tuổi, cùng cô nói chuyện liên quan tới hoài bão, lúc đang nói, cô dường như có thể thấy được ánh sáng trong đôi mắt cậu trai ấy.

Cô tiếp nhận sự ảnh hưởng từ người ấy, vẫn chưa từng quên câu nói của cậu trai ấy, rằng làm người phải có hoài bão. Thật may mắn là có rồi cuộc cũng đã tìm ra được điều mà mình muốn hoàn thành, chỉ là anh trai nhỏ đó lại không ở đây.

Cô thật muốn nói một tiếng cảm ơn với anh trai ấy, nếu không thì cô đã thực sự cho rằng diễn xuất là số mệnh của mình.

*

Uống xong ly latte, Tô An Ninh mới chậm rãi ung dung đứng dậy, cầm túi xách và điện thoại rời khỏi chỗ ngồi.

Lúc ra cửa bị người đàn ông đi vào và một cái, sức lực của đàn ông rất lớn, Tô An Ninh cảm giác rằng cánh tay của mình đều đã đau buốt rồi.

Cô bị va đến mức lùi lại mấy bước mới đứng vững được.

Người đàn ông kia cúi đầu chơi điện thoại nên không nhìn đường, trong nháy mắt bị va vào người không kịp bắt lấy điện thoại, rơi xuống đất, còn bắn ra một cái, màn hình nát bét.

Anh ta nhặt điện thoại lên, nhìn thấy màn hình nát cả rồi, sắc mặt lập tức trở nên hung dữ, đưa tay chỉ Tô An Ninh, lớn tiếng nói, “Cô làm hư điện thoại của tôi rồi đây này! Mau bồi thường cho tôi đi!”

Tô An Ninh hoàn toàn không nghĩ tới anh ta lại nói như thế. Rõ ràng là anh ta nhìn điện thoại nên va phải người ta, bây giờ lại đem tội danh trút hết lên người cô.

Nếu quả thật là cô va phải, tự nhiên cô sẽ nhận gánh chịu mọi trách nhiệm, nhưng nếu người ta đã xem cô thành oan đầu*, cô cũng sẽ không nhường nhịn.

**Oan đầu đầu: coi tiền như rác, người tiền tiền như nước.*

“Vị tiền sinh này, anh nói chuyện có lương tâm không thể? Đến cùng là ai va phải ai chứ?”
Advertisement / Quảng cáo

Người đàn ông ghen hợm, sắc mặt thay đổi, rất nhanh rống hợm lên nói, “Cô làm hư điện thoại của cô là sự thật, không bồi thường tiền thì đừng hòng đi!”

Ba bốn giờ chiều, người trong quán cà phê không nhiều, đại sảnh rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh du dương của âm nhạc vang ra bốn phía, giọng nói thô bạo của người đàn ông càng trở nên cao vút.

Chọc đến ánh mắt của mọi người nhao nhao nhìn về phía họ.

Lúc này rồi, Tô An Ninh cũng không có tâm tư để ý tới người khác, cô đeo khẩu trang, không sợ bị người khác nhận ra.

Bên này này sinh mâu thuẫn, rất nhanh đã có nhân viên phục vụ lại gần hòa giải.

Tô An Ninh nói đơn giản là sự cố ấy, trực tiếp yêu cầu xem camera.

Nhân viên phục vụ nói có thể, nhưng phải xin phép với quản lý.

Tô An Ninh tò mò mình có thể đợi.

Anh ta nghe thấy hai người họ nói thế, sắc mặt lập tức kém đi. Tay anh ta nắm chặt điện thoại, tiến lên túm lấy tay Tô An Ninh kéo một cái.

“Xem camera cái gì há? Điều tôi nói là sự thật, cô không bồi thường tiền thì đừng mong đi!”

Tay Tô An Ninh bị anh ta nắm lấy đến đau nhức, cô nhu chặt này, dùng tay kia đẩy anh ta ra, “Buông ra.”

Anh ta quyết tâm bắt cô bồi thường tiền, đã không buông ra lại còn nắm chặt thêm.

Màn kịch ở bên này đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người, nhưng không ai tiến lên giúp đỡ cả.

Có hai người ở căn phòng trên tầng hai đi xuống, thấy cảnh này cũng không chú ý đến nhiều lắm.

Thẳng đến khi An Nại Nhĩ nhắc đến, “Người này sao giống giống Tô An Ninh thế nhỉ?”

Cố Thời Cảnh đang ở bên cạnh cúi đầu hồi âm tin nhắn, nghe thấy anh ta nói vậy lập tức ngẩng đầu lên nhìn, gần như không nghĩ gì đã đi về hướng bên ấy.

An Nại Nhĩ đang xem xem chuyện bên kia, không chú ý đến Cố Thời Cảnh, thẳng đến khi anh vượt qua người đi sang bên đó, anh ta mới lên tiếng, “Thời Cảnh, anh làm gì thế?”

Cố Thời Cảnh không trả lời anh ta, bước chân vững vàng đi về phía Tô An Ninh.

An Nại Nhĩ đánh phải tuấn mệnh đi theo, chỉ hi vọng không có chuyện gì xảy ra.

Tô An Ninh một lòng muốn thoát khỏi người đàn ông trước mặt này, không chú ý có người đi đến, cho đến lúc ở giữa đột nhiên có một cánh tay luồn vào.

Bàn tay kia trắng nõn thon dài, khớp xương rõ ràng, móng tay được cắt rất gọn gàng sạch sẽ.

Cô thấy hơi quen mắt, đồng thời cũng cảm thấy lực ở nơi cánh tay đã được giám đi nhiều hơn rồi.

“Vị tiền sinh này, bắt nạt một nữ sinh không phải là hành động một người đàn ông nên làm đâu.”

Ở bên tai vang lên giọng nói trầm thấp, mang theo chút khàn khàn, cô mới ngẩng đầu lên.

Thấy được Cố Thời Cảnh.

Dù anh đeo kính râm, Tô An Ninh vẫn chỉ liếc mắt một cái là nhận ra anh ngay. Anh rất cao, cổ ngựa đầu lên cũng chỉ đến lồng ngực anh mà thôi.

Anh đeo kính râm nên cô không nhìn ra được thần sắc trong đôi mắt anh. Nhưng nhìn từ bờ môi đang mím chặt kia, giờ phút này anh đang rất nghiêm túc.

Người đàn ông kia không nghĩ đến sẽ có người lo chuyện bao đồng, lập tức chĩa mũi nhọn về phía Cố Thời Cảnh, “Chuyện của tiểu tử mày à? À, buông ra!”

Cổ tay bị Cố Thời Cảnh nắm lấy, giống như kim sắt vậy, dùng lực rất lớn, khuôn mặt của gã đàn ông kia cũng vụn vỡ cả rồi.

An Nại Nhĩ ở bên cạnh nhìn mà cũng thấy nhức nhối, nhỏ giọng nhắc nhở, “Không cần phải thế đâu.”

Anh ta không muốn làm lớn chuyện lên, dù sao hai người cũng là nhân vật của công chúng, ảnh hưởng sẽ không tốt.

Cố Thời Cảnh thấy tay anh ta buông Tô An Ninh ra, mới buông tay.

Gã kia đỡ cổ tay, lùi lại một bước, ánh mắt lúc nhìn Cố Thời Cảnh có thêm một tia e sợ.

Lúc này quản lý đi đến, nói ra hình ảnh trong camera giám sát, những người khác nhao nhao chỉ vào mặt gã kia.

Người đàn ông đó tự biết mình đuối lý, trừng mắt liếc Cố Thời Cảnh rồi đỡ cổ tay rời đi.

Quản lý tò mò thăm hỏi với Tô An Ninh, thấy cô không sao cả thì rời đi.

“Không sao chứ?” Cố Thời Cảnh cúi đầu nhìn Tô An Ninh.

Tô An ninh vuốt vuốt cánh tay, liếc đầu “Không sao ạ, cảm ơn anh.”

Cố Thời Cảnh “ừ” một tiếng, thấp giọng nói, “Sau này đi đứng nhớ nhìn đường, không phải ai cũng dễ nói chuyện như tôi đâu.”

Tô An Ninh, “...”

Tô An Ninh thăm lên án, anh dễ nói chuyện chỗ nào chứ, lần trước ở sân bay không phải còn muốn lấy điện thoại của cô luôn à.

Thân hình tướng mạo Cổ Thời Cảnh đã khiến cho không ít người chú ý. An Nại Nhĩ sợ có người nhận ra họ, đứng một bên nhắc nhở, “Có lời gì ra ngoài hẵng nói.”
Advertisement / Quảng cáo

Vừa rồi màn kịch âm ỉ kia đã hấp dẫn không ít ánh mắt rồi, giờ lại cộng thêm khí chất xuất chúng của Cổ Thời Cảnh đứng ở đây, lại càng thu hút sự chú ý của người ta hơn nữa.

Tô An Ninh lúc này mới nhìn sang An Nại Nhĩ đứng bên cạnh, hơi ngạc nhiên “Anh không phải là người...”

Người đã đưa dù cho cô.

“Là tôi, Tô tiểu thư, đã lâu không gặp.” An Nại Nhĩ mỉm cười.

Ánh mắt Cổ Thời Cảnh quét sang hai người họ, thấp giọng nói, “Đi thôi.”

Tô An Ninh không nói gì nữa, theo hai người họ ra khỏi quán cà phê, thẳng đến khi sau lưng không còn ánh mắt tìm tòi nào mới đứng lại.

An Nại Nhĩ đi lấy xe.

Tô An Ninh và Cổ Thời Cảnh đứng dưới tán cây, hai người đều không nói gì.

Xung quanh không có người qua lại, bốn phía rất yên tĩnh.

Tô An Ninh xoa nhẹ cánh tay, nghĩ đến chuyện ở bệnh viện, mở miệng nói, “Cổ tiên sinh, lần trước là anh đưa tôi đến bệnh viện sao?”

Cổ Thời Cảnh không nghĩ đến cô sẽ hỏi chuyện này, chỉ run lên một cái trong chớp mắt, rồi gật đầu, “Ừ.”

Anh dừng một chút, hỏi: “Đã khỏe hơn chưa?”

“Khỏe rồi ạ.” Tô An Ninh nghiêng đầu nhìn anh, đôi mắt sáng lấp lánh, “Anh đã cứu tôi tận hai lần liền, cảm ơn anh.”

Cổ Thời Cảnh nhẹ “ừ” một tiếng, hồi lâu sau mới, “Chỉ nói một câu cảm ơn, có phải Tô tiểu thư không có thành ý quá rồi không?”

“Vậy anh muốn... thế nào?” Tô An Ninh thực sự không biết cảm ơn anh làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cổ thần

Ở nhà nghỉ ngơi một ngày, hôm sau Tô An Ninh ra ngoài đón xe đến tổ chương trình “Chuyện lạ âm nhạc”. Ghi hình diễn tập sớm một chút để tránh lúc ghi hình thật lại xảy ra những điều ngoài ý muốn không cần thiết.

Cô đến tổ chương trình, có nhân viên công tác tiến đến tiếp đón, chỉ đường cho cô.

Nhân viên công tác trùng hợp cũng là fan hâm mộ của cô, đối xử với cô vô cùng nhiệt tình, còn xin cô kí tên cho.

Tô An Ninh rất kiên nhẫn kí tên cho cô ấy.

Đi vào phòng nghỉ trong hậu trường, trong phòng đã có mấy người rồi, mỗi người riêng phần mình ngồi một góc xem kịch bản.

Từ khi Tô An Ninh lấy ca hát làm mục tiêu, cô đã điều tra toàn bộ những ca sĩ trong ngành giải trí. Có một ít người mặc dù có chưa từng gặp mặt, nhưng mà đã nhìn qua ảnh chụp trên mạng nên vẫn dễ dàng nhận ra người ấy.

Tô An Ninh không đi vào ngay, cô nghiêng đầu hỏi nhân viên công tác bên cạnh, “Hôm nay chương trình mời mấy khách mời thế?”

Nội dung ghi hình của “Chuyện lạ âm nhạc” mỗi kì đều khác nhau, lượng khách mời cũng có nhân số cố định, có khi nhiều, lại có khi ít.

“Vốn là sáu người.” Nhân viên công tác không hề giấu diếm cô, nhỏ giọng nói, “Đêm qua đột nhiên thông báo tăng thêm hai người nữa, cụ thể là ai thì tôi cũng không biết nữa.”

“Ừm” Tô An Ninh gật đầu, “Cảm ơn nhé, tôi vào đây.”

Nhân viên công tác thụ sủng nhược kinh liên tục khoát tay, “Không cần khách khí, không cần khách khí.”

Tô An Ninh đi vào làm cho những người bên trong chú ý tới, cô mỉm cười chào hỏi với họ.

Khách mời mà chương trình mời ngày hôm nay đều là những nhân vật có trọng lượng trong giới ca hát. Người giống như Tô An Ninh, là diễn viên lại chưa phát hành album, đúng là lần đầu tiên thấy.

Chỉ là những người ấy không hề có biểu hiện bất mãn gì với cô, tất cả mọi người đều là người lần lộn cà, nói không chừng lại có ngày nào đó lại phải cầu đến người kia.
Advertisement / Quảng cáo

Tô An Ninh tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, trên bàn có đặt kịch bản, cô vươn tay ra cầm lấy.

Người bên cạnh nhìn qua, trực tiếp cầm lấy đưa cho cô.

Tô An Ninh nhận lấy, nói một câu cảm ơn.

Cô gái ấy cười khoát tay, “Không phải khách sáo.” Một lát sau lại tự giới thiệu mình, “Chào cô, tôi là Tống Giai Giai.”

“Chào cô, tôi là Tô An Ninh.” Tô An Ninh cười với cô ấy.

Cô gái trước mặt cô biết, là quán quân ngôi sao ca nhạc của Tinh Quang ba năm trước. Bằng giọng hát ca heo mà nhạy mắt đã giết sạch toàn bộ những thí sinh khác, lập tức được hoan nghênh vô cùng.

Ngắn ngủi trong ba năm, cô ấy đã phát hành mấy chục album rồi, từng nhận được giải thưởng nữ ca sĩ có lượng nhạc được lưu hành tốt nhất.

So với những người xuất đạo cùng thời với cô ấy mà nói, thành tích như cô ấy là tương đối xuất sắc.

Giọng của Tống Giai Giai rất đặc biệt, mang theo một chút con nít, khuôn mặt lại khá giống cô, đều là kiểu cô gái đáng yêu cả.

Cô ấy mặc một chiếc váy màu hồng bông bồng, trên mái tóc kẹp một chiếc kẹp tóc, đôi mắt tròn xoe, cực kì giống một cô gái nhỏ, nhưng thực ra thì còn lớn tuổi hơn cô.

“An Ninh, xem trên Weibo thấy có tham gia cuộc so tài của Tinh Quang?”

“Ừm” Tô An Ninh gật đầu.

Nếu như ba năm trước Tô Triết Hoa không ngăn cản thì có khả năng cô cũng đã tham gia rồi.

“Thực ra tôi đã nghe qua rồi, giọng của cô rất êm tai đó, giống như bọn họ nói thì ban cũng không đủ.” Tống Giai Giai tiếp tục lời bình, “Ca từ viết cũng khá tốt.”

“Cảm ơn.” Tô An Ninh nhìn cô ấy, “Giọng của cô cũng rất đặc biệt.”

Tổng Giai Giai cười cười, đôi mắt cong thành hình bán nguyệt. Cô ấy ôm mặt nhìn cô, trên mặt lộ ra một tia tiếc nuối, “Thật đáng tiếc mà, nếu như ba năm trước cô cũng tham gia tranh tài, thì nói không chừng tôi đã có thể phản cao thấp với cô rồi.”

“Không cần tiếc nuối, nói không chừng đợi chút nữa là được rồi.” Tô An Ninh chỉ chương trình diễn ra trong chớp mắt.

Lấy hình thức trò chơi mà khảo nghiệm khả năng ghi nhớ ca từ của ca sĩ, cái này so với thi đấu so tài lại càng có tính khiêu chiến, bởi vì những người mà họ gặp phải đều là những ca sĩ có thực lực nhất định.

“Úm, đúng thế.” Tổng Giai Giai gật đầu, nghĩ đến chương trình lát nữa, lập tức vẻ mặt liền sụp đổ, “Tôi càng thắng quá đi, người ở đây đều là lão làng trong giới ca hát, tôi đi vào có khả năng bị đập phát chết đi luôn ý.”

“Không sao, cô còn có tôi giữ hạng chút mà.” Tô An Ninh an ủi.

Tốt xấu gì Tổng Giai Giai cũng đã xuất đạo ba năm rồi, so với Tô An Ninh quả thực tốt hơn chút, cô lại còn là lần đầu tiên tham gia một chương trình tổng nghệ lấy ca hát làm chính nữa.

Chỉ là cô cũng không quá lo lắng, từ nhỏ đến lớn đã tham gia không ít chương trình tổng nghệ rồi, thứ tư thái lạnh nhạt chừng chạc cũng đã sớm luyện được.

*

Bên ngoài đài truyền hình, An Nại Nhi đứng xe ở gara dưới tầng hầm.

Tay đặt trên tay lái, quay đầu nhìn Cổ Thời Cảnh ở phía sau, “Đến rồi, xuống xe thôi.”

“Bây giờ.” Cổ Thời Cảnh thấp giọng nói. Năm ngón tay thon dài đặt trên bàn phím đèn đầy nhanh tốc độ gỗ, cuối cùng cũng khóa xác nhận, tất máy rồi cất máy tính đi.

Anh cầm khẩu trang ở bên cạnh đeo lên, nói với An Nại Nhi đang ngồi phía trước, “Đi được rồi.”

An Nại Nhi gật đầu, đưa tay rút chìa khóa ra, đẩy cửa xe ra đi xuống, ấn khóa xe.

Cổ Thời Cảnh đứng một bên chờ anh ta, thấy anh ta đi đến thì quay người rời đi.

An Nại Nhi nhìn người đàn ông đang im lặng đứng bên cạnh, “à” một tiếng nói: “Tôi nói anh chứ, sao anh đột nhiên lại thay đổi chủ ý thế? Không phải bảo không tham gia sao?”

“Cậu có ý kiến à?” Giọng Cổ Thời Cảnh thật thấp, rất có sức hấp dẫn.

“Nào có chứ, chỉ là tò mò thôi mà.” An Nại Nhi cười một tiếng.

Lúc Cổ Thời Cảnh mười tám tuổi, anh ta đã làm người đại diện của anh rồi. Ở chung với nhau cũng đã được bảy năm, đối với tính cách hững hờ và phong cách sầm rền gió cuốn của anh vẫn khá rõ ràng, về cơ bản là chuyện đã quyết định thì sẽ không thay đổi chủ ý.

Chương trình tổng nghệ “Chuyến lạ âm nhạc” ở trong vòng được coi là chương trình có lưu lượng (*độ nổi*) siêu cao. Nhưng mà lấy địa vị của Cổ Thời Cảnh trong ngành giải trí thì anh không cần phải dùng cách này xuất hiện thì vẫn có thể gây nên được sự chú ý của mọi người.

Nghe vậy, Cổ Thời Cảnh dừng lại, quét mắt nhìn anh ta một cái, nhàn nhạt nói, “Chức người đại diện này của anh làm lâu quá rồi, nên muốn đổi công việc khác à?”

An Nại Nhi nghẹn họng, “...”

*

Ở trước cửa vang lên một trận ồn ào, đạo diễn đi đến, theo sau là thợ quay phim, từ giờ xem như là bắt đầu ghi hình chương trình.

Ông ta vỗ tay một cái, lên tiếng nói, “Các vị dừng lại một chút, chúng ta diễn tập trước đã. Trước tiên là phải tiến hành phân đội, ở chỗ này tôi có mấy tấm thẻ, phía trên có số của từng người, rút được số trùng nhau thì chung một đội.”

Advertisement / Quảng cáo

Ông ta cầm thẻ, đảo mắt một vòng, “Ai lấy trước?”

Tất cả mọi người đều nhún nhường qua lại lẫn nhau.

“Để tôi trước đi.” Một nam ca sĩ trẻ dẫn đầu tiến lên rút một tấm thẻ.

Tô An Ninh và Tổng Giai Giai đứng cách xa cửa, lúc đi đến thì những người khác đã đứng ở đằng trước bắt đầu rút thăm rồi.

Chỉ còn dư lại hai tấm cuối cùng, đạo diễn nhìn hai người họ, cười nói, “Hai cô ai lấy trước?”

Tổng Giai Giai nghiêng đầu nhìn Tô An Ninh, dịu giọng nói, “Cô trước hay tôi trước?”

“Tùy đi.” Tô An Ninh đối với chuyện tuân tự này không quan tâm. Hết thấy đều tùy duyên, rút ai thì người đó.

Tổng Giai Giai gật đầu, “Vậy tôi trước nhé.”

Cô ấy tiến lên rút một tấm trong tay đạo diễn, còn tấm còn lại dĩ nhiên là thuộc về Tô An Ninh.

Tổng Giai Giai mở ra nhìn, phía trên ghi một số 5 bằng bút mực.

Cô ấy đứng sát bên Tô An Ninh, cho cô nhìn số của mình xong rồi hỏi cô, “Của cô thì sao?”

“Không có gì cả, chỉ là tờ giấy trắng thôi.” Tô An Ninh lật tấm thẻ qua lại, hình vẽ ở mặt sau giống như các khách mời khác.

“Hà, kì thế, sao lại không có gì được?” Tổng Giai Giai ngạc nhiên.

Tô An Ninh cũng thấy kì lạ, không biết chương trình là muốn chơi trò gì đây.

Đạo diễn phát thẻ xong, tiếp tục nói, “Mọi người đều lấy thẻ xong cả rồi, mời mọi người lật thẻ lên tự tìm cộng tác của mình.”

Một phút trôi qua, mọi người thành công tạo ra hai đôi.

Cộng tác của Tổng Giai Giai là một ca sĩ nam, cũng là thông qua kì tuyển chọn bậc xuất sắc, so với cô ấy thì còn xuất đạo sớm hơn mấy năm, âm nhạc theo kiểu lang thang, lại khá giống phong cách của cô ấy.

Còn một cặp nữa cũng là nam nữ cộng tác, trong giới ca hát có thực lực nhất định, bài hát của họ cũng rất được hoan nghênh.

Chỉ là Tô An Ninh không quen gì họ.

Chỉ còn lại Tô An Ninh và một nam ca sĩ khác, tấm thẻ của Tô An Ninh màu trắng, còn của nam ca sĩ kia là màu xanh da trời.

Tấm thẻ vừa được lật ra, đã lọt vào tầm nhìn của mọi người.

Đạo diễn cười một tiếng, giải thích nói, “Thực ra hôm nay chương trình ngoại trừ mời sáu vị ra thì bên ngoài vẫn còn hai vị khách quý nữa.”

Đám người lúc này mới hiểu ra, gật đầu.

Đạo diễn thừa nước đục thả câu, “Hai vị khách quý này đều là người mà mọi người biết, trong đó có một vị ca sĩ mà có lẽ mỗi vị đang ngồi đây đều đã nghe qua rồi.”

Ông ta nói như thế, làm cho tất cả mọi người đều hơi tò mò. Tổng Giai Giai giơ tay, mỉm cười ngọt ngào nói, “Đạo diễn, ông thừa nước đục thả câu nhé ~ Mau để họ vào đi ạ.”

Tô An Ninh nghe ông ta nói thế cũng hơi tò mò. Ở đây cũng có mấy ca sĩ nổi danh rồi, đạo diễn nói như thế vậy chắc chắn người này trong giới ca hát địa vị càng thâm hậu hơn.

Đạo diễn tạo ra được một hồi tò mò, lúc này mới thu lại tâm tư đùa giỡn, ho một tiếng tự mình đi ra mở cửa.

Mọi người càng tò mò hơn, ánh mắt đều dõi theo đạo diễn về phía cánh cửa.

Đạo diễn mở cửa ra, cười nói, “Thời Cảnh đến rồi, mau vào. Dung Dung, mời vào.”

Cố Thời Cảnh hơi cong khoe mỗi một chút, gật đầu với đạo diễn, “Đạo diễn Phương, lâu rồi không gặp.”

Phương Thịnh vỗ vai anh, cười trả lời, “Đúng vậy, lâu rồi không gặp. Đêm nay nhờ chờ đây, tôi phải uống với anh mấy chén mới được.”

“Được.” Cố Thời Cảnh đáp.

Liên Dung gật đầu nhẹ với Phương Tịnh, về mặt lạnh nhạt, trên người tỏa ra một cảm giác trong trẻo lạnh lùng.

Phương Thịnh biết Liên Dung này tính tình lạnh lùng, cũng không để ý nhiều.

Dẫn hai người đi vào rồi, mọi người đều phát ra một tràng kinh ngạc.

“Cố Thời Cảnh đó! Thật là anh ấy!”

“Lão đại trong giới âm nhạc, sao chương trình mời được nhỉ?”

“Liên Dung! Nữ thần của tôi!”

“Trời ạ, đây là Cố Thời Cảnh sao? Aaa, tôi gặp được Cố Thời Cảnh!” Cừ chi của Tổng Giai Giai giống như điện rồi, nắm lấy tay Tô An Ninh lay lay, “Có phải thật không thể? Cảm giác như tôi đang nằm mơ vậy đó, An Ninh, nhanh nhanh vèo tôi một cái!”

Advertisement / Quảng cáo

Cánh tay Tô An Ninh bị cô ấy lay lay mà đau, cô cau mày nhìn Tổng Giai Giai trước mặt đang vô cùng kích động, đưa tay nheo cô ấy một cái, nghe thấy cô ấy “á” một tiếng.

Cô nói, “Cô không nằm mơ đâu, là Cố Thời Cảnh thật đấy.”

Mặc dù cô cũng rất kinh ngạc khi nhìn thấy Cố Thời Cảnh đến chương trình, nhưng tốt xấu gì cũng gặp Cố Thời Cảnh hai lần rồi, không đúng, cộng thêm lần ở sân bay nữa thì phải là ba lần.

Tuy nói ra thì lúc đầu gặp được chân dung của anh, cô cũng bị khuôn mặt tuấn kiệt và khí chất lạnh lạnh của anh hấp dẫn đến nhìn mà ngáy người, nhưng cũng còn hơn là Tổng Giai Giai hưng phấn đến độ tưởng như đang mơ này.

Không thì nhất định sẽ bị Cố Thời Cảnh ‘khinh bỉ’ mất.

“Mọi người im lặng một chút.” Phương Thịnh vỗ tay, nghiêng đầu nhìn hai người bên cạnh, cười nói, “Hai vị này tôi không giới thiệu nữa, mọi người hẳn đều biết cả.”

Ông ta dừng lại một chút rồi nói, “Hai vị này chính là khách quý mà chương trình mời được.”

“Chúng ta tiếp tục chuyện vừa rồi nhé.” Ông ta nhìn về phía nam ca sĩ kia, cười hỏi, “Á Đông, cậu muốn cùng một đội với ai?”

Lương Á Đông nhìn hai người trước mặt, nghĩ nghĩ rồi nói, “Hai vị đều là tiền bối, vô luận là hợp tác với ai thì tôi cũng sẽ cảm thấy vô cùng vinh hạnh ạ.”

“Á Đông thật biết ăn nói.” Phương Thịnh cười nói, “Còn An Ninh thì sao?”

Tô An Ninh mỉm cười, “Tôi cũng thế.”

Phương Thịnh cười, nghiêng đầu nhìn hai người ở bên cạnh, “Được rồi, mời hai người mở tấm thẻ trong tay ra.”

Ánh mắt của mọi người đều chăm chú nhìn tấm thẻ trên tay họ, theo động tác chậm rãi mở thẻ của họ ra, trong phòng thoáng chốc yên tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Đường Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Phân đội

Ánh mắt của Tô An Ninh cũng nhìn chăm chăm vào tấm thẻ trong tay họ.

Sau khi tấm thẻ lộ ra rồi, Tô An Ninh thấy được tấm thẻ của Cố Thời Cảnh cũng trắng tinh, mà tấm thẻ của Liên Dung thì là màu xanh da trời.

Kết quả rất rõ ràng, Tô An Ninh và Cố Thời Cảnh một đội, Lương Á Đông và Liên Dung một đội.

Nhìn thấy kết quả này, trái tim nhỏ của Tô An Ninh đập thình thịch mấy cái. Cùng sân khấu với Ca Vương, ừm, cũng không tệ lắm.

Cố Thời Cảnh nhìn về phía cô, hơi gật đầu một cái.

Tổng Giai Giai vô cùng hâm mộ cô, “An Ninh, thật hâm mộ cô quá, được ở chung đội với Cố nam thần.”

“Cộng tác của cô cũng không tệ.” Tô An Ninh an ủi.

Nhân viên công tác tiến đến thu thẻ lại, phát cho bọn họ mỗi người một dải lụa màu có màu sắc khác nhau, yêu cầu họ buộc lên trên cánh tay trái.

Phương Thịnh nói, “Đây là dải lụa màu để chia đội, vì chút nữa cuộc tranh tài cần có sự ăn ý, hai người phải trợ giúp lẫn nhau để hoàn thành. Bây giờ bắt đầu đi.”

Bọn họ cũng không có ý kiến gì, dù sao lát nữa tranh tài đúng là cần đến việc phối hợp tốt, mới có thể hoàn thành cuộc tranh tài được.

Tô An Ninh đi đến trước mặt Cố Thời Cảnh rồi dừng lại, hơi ngẩng đầu lên, cười nói “Chào thầy Cố ạ.”

“Ừm” Cố Thời Cảnh nhìn cô, đôi mắt đen láy hiện ra tia sáng, thâm thúy như mực.

Tô An Ninh giờ dải lụa màu trong tay lên, giọng điệu mang theo sự thương lượng, “Thầy Cố, tôi thất cho thầy trước hay là thầy thất cho tôi trước ạ?”

“Tùy đi.” Giọng nói Cố Thời Cảnh rất thấp, mang theo sự gợi cảm, nghe đặc biệt hay.

“Vậy thì để tôi thất cho thầy trước vậy.” Tô An Ninh tiến lên cách anh chỉ mấy cen-ti-met rồi dừng lại, nhắc anh, “Thầy Cố đuổi tay ra đi ạ.”

Cố Thời Cảnh không nói gì, chậm rãi vươn tay ra, đặt ngang giữa hai người họ.

Tô An Ninh cầm dải lụa màu trong tay buộc lên cánh tay Cổ Thời Cảnh, vô cùng cẩn thận.

“Được rồi này.” Tô An Ninh lùi về sau một bước, hài lòng nhìn chiếc nơ thắt hình bướm màu trắng trên cánh tay anh.

“... Thật đấy à?” Cổ Thời Cảnh cúi đầu nhìn cánh tay mình, một chiếc nơ bướm rất xinh xắn, nhưng anh là một người đàn ông mà, như vậy thật chẳng hợp.

Tô An Ninh nở nụ cười, “Tôi thấy rất đẹp mà.”

Lúc này ống kính của thợ quay phim chìa về phía họ, Tô An Ninh quay đầu hỏi thợ quay phim, “Soái ca, anh cảm thấy chiếc nơ bướm trên cánh tay thầy Cổ có đẹp không?”

“Rất đẹp đó.” Thợ quay phim dĩ nhiên sẽ nói đẹp, khen người chưa bao giờ là sai.

“Đúng đấy, thầy Cổ, có người nói đẹp kia.” Tô An Ninh cười nói.

Cổ Thời Cảnh nhìn cô vài cái, cũng không làm ra vẻ không hài lòng gì, nhưng gương mặt anh tuần tuần dặt kia cũng không cười lên lấy một cái.

“Vươn cánh tay ra nào.” Cổ Thời Cảnh nói thật nhỏ.

Tô An Ninh rất phối hợp mà duỗi tay ra.

Cổ Thời Cảnh chậm rãi đến gần bên cô, hơi cúi đầu xuống giúp cô buộc dải lụa màu.

Về chăm chú.

Thợ quay phim vẫn luôn ở bên cạnh, cho họ một sự đặc tả cực lớn.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, Tô An Ninh có thể ngửi được mùi hương trên người anh, có mùi giống như cỏ tươi vậy.

Rất tươi mát, rất dễ ngửi.

Nghiêng đầu nhìn về phía cánh tay, ngón tay xinh đẹp của Cổ Thời Cảnh đang xuyên qua giữa dải lụa màu trắng, trông lại càng trắng nõn thon dài hơn.

Cô gương mặt nhìn Cổ Thời Cảnh, gương mặt tuần dặt của anh vô cùng chuyên chú. Anh hơi cúi đầu, cặp mắt sụp xuống, Tô An Ninh có thể nhìn thấy rất rõ hàng lông mi dày dài của anh, còn hơi cong lên một chút nữa.

Ngũ quan xuất chúng, da dẻ cũng tốt đến không chê được gì.

Cổ Thời Cảnh cũng buộc cho cô một chiếc nơ bướm, lúc thắt nút hơi dùng lực một chút.

Tô An Ninh cảm giác tay mình cũng tế lên rồi, ánh mắt lập tức dừng trên mặt Cổ Thời Cảnh, nghiêng đầu nhìn cánh tay, đề nghị với Cổ Thời Cảnh, “Thầy Cổ này, hình như hơi chặt đó ạ.”

“Thế à? Tôi cảm thấy rất đẹp mà.” Cổ Thời Cảnh nghiêng đầu hỏi thợ quay phim, thấp giọng hỏi, “Anh thấy thế nào?”

Thợ quay phim cũng phụ họa theo gật đầu, “Tôi cũng thấy rất đẹp đó.”

Tô An Ninh nghẹn lời, “...”

*

Chương trình áp dụng hình thức chiếu trực tiếp, trước khi lên đài, có thầy hướng dẫn họ diễn tập một lần, giảng qua mấy quy tắc trò chơi một lần.

Nhoáng một cái đã đến trưa, đến thời gian ăn cơm. Một giờ chiều đã ghi hình rồi, mà còn hơn một tiếng nên vì ngăn ngừa buổi chiều lúc ghi hình xảy ra sự cố ngoài ý muốn, bọn họ ăn cơm hộp ngay tại chương trình.

Ba món mặn một món canh cộng thêm hai cái đùi gà, hương vị bình thường.

Tô An Ninh chỉ ăn một ít rồi dừng bữa, không có khẩu vị.

“Cô ăn ít thế à.” Tống Giai Giai cắn đùi gà nhìn cô, “Còn phải ghi hình cả một buổi chiều đấy, cô chịu được không?”

“Không sao, tôi không đói đâu.” Tô An Ninh lắc đầu, vô vị nói cơm không thể ăn được.

“À, tôi biết rồi, cô giữ dáng chứ gì.” Tống Giai Giai ra vẻ tôi rất hiểu, “Diễn viên các cô thật vất vả mà, ngay cả cơm cũng không được ăn nhiều.”

Thấy cô ấy hiểu lầm, Tô An Ninh cũng không giải thích, “... Cô cũng là nhân vật của quần chúng mà, mà giữ dáng à?”

“Tôi không giống thế, tôi ăn bao nhiêu cũng không béo.” Tống Giai Giai nhìn chằm chằm chiếc đùi gà trong hộp cơm của cô, “Cô không ăn sao? Vậy cho tôi đi.”

“Cô không chê thì cứ lấy.” Tô An Ninh cười.

Tống Giai Giai lắc đầu, “Không chê không chê.” Rồi lấy đùi gà kẹp của mình, hơi lung lay một chút, cười nói: “Cảm ơn nhé.”

“Không cần khách sáo, cô từ từ ăn đi nhé, tôi ra ngoài một chút.” Tô An Ninh lắc đầu, đứng dậy cầm hộp cơm ném vào thùng rác rồi đến nhà vệ sinh trang điểm lại một chút.

Thấy thời gian còn sớm, cô lên tầng cao nhất của công ty, định đi xem phong cảnh ở bên ngoài, lúc đến gần mới phát hiện ra cửa bị khóa.

Buồn rầu cả một lúc.

Cô định đi xuống, vừa quay đầu đã thấy Cổ Thời Cảnh, trong nháy mắt hơi ngạc nhiên.

Anh đứng dưới bậc thang, trong tay cầm một cái hộp. Thấy cô thấy mình thì nhấc chân bước lên cầu thang, từng bước một đi thẳng đến chỗ cô.

Tô An Ninh hoàn hồn, lùi về sau một bước, vẻ mặt mang theo ý bất ngờ, “Cổ Thời... thầy Cổ, sao thầy lại ở đây?”

Thấy anh không đáp, cô lại nói tiếp, “Thầy cũng đến ngắm cảnh sao? Đáng tiếc là cửa khóa mất rồi.”

Cổ Thời Cảnh đưa chiếc hộp trong tay anh cho cô, cúi đầu nhìn cô, đôi mắt đen hiện ra một tia sáng, “Cầm lấy. Cho tôi mượn kẹp tóc dùng một chút.”

Tô An Ninh không biết anh muốn làm gì nhưng vẫn gật đầu.

Cổ Thời Cảnh gỡ chiếc kẹp tóc hạt trân châu sau ót Tô An Ninh, cầm trong tay so so qua lại một chút rồi đem mảnh kẹp tóc nhỏ cứng luồn vào bên trong ổ khóa, vặn mấy lần, “cạch” một tiếng, khóa được mở ra.

Tô An Ninh kinh ngạc chỉ vào ổ khóa, “Mở khóa rồi?!”

Rốt cuộc là anh làm như thế nào vậy nhỉ, thế mà lại có thể dùng kẹp tóc để mở khóa.

“Thật ngại quá, làm hư kẹp tóc của cô rồi.” Cổ Thời Cảnh cầm chiếc kẹp tóc đã bị gãy ra thành hai nửa, tĩnh lặng nằm trong lòng bàn tay dày rộng của anh.

Anh thấp giọng nói, “Tôi sẽ trả lại cho cô một cái mới.”

Tô An Ninh cảm chiếc kẹp tóc trong tay anh, lắc đầu, “Không sao đâu ạ, không cần.”

Mặc dù cái kẹp tóc trần châu này là đồ trang sức cô thích nhất, nhưng bị Cố Thời Cảnh làm hư rồi, cô cũng không có tức giận lắm.

Cố ĩ là vì anh đã giúp cô tận hai lần, cho nên cô cũng không thể tức giận nổi với anh.

Cố Thời Cảnh cũng không nói gì nữa, quay người gỡ ổ khóa ra ngoắc trên khung cửa, đưa tay đẩy cửa ra.

Tia sáng chiếu vào, Tô An Ninh khẽ nghiêng đầu, hơi híp mắt lại.

Lúc ngẩng đầu lên, Cố Thời Cảnh đã đi qua cánh cửa rồi, lên tầng thượng.

Sau đó Tô An Ninh cũng bước vào, theo sau cách anh không xa.

Ở bên ngoài mặt trời chói lọi, tia sáng chiếu xuống thẳng tắp, cả thành phố chìm trong một thế giới màu vàng.

Gió nhẹ thổi qua, thổi bay mái tóc đen nhánh của Tô An Ninh.

Cô đưa tay gạt tóc trên mặt ra, đưa ra sau tai, lộ ra đôi tai trắng nõn mềm mại.

Cô đi đến bên người Cố Thời Cảnh rồi dừng lại, giữa hai người chỉ cách một mét.

Cố Thời Cảnh một tay bỏ vào túi, một tay đặt lên trên lan can, nhìn ra cảnh ở đằng xa.

Về mặt anh lạnh nhạt.

Tô An Ninh nghiêng đầu nhìn anh, đưa chiếc hộp trong tay trả lại cho anh, “Thầy Cố, hộp của thầy.”

“Cho cô đấy.” Cố Thời Cảnh nghiêng đầu nhìn cô, khẽ cup mắt xuống, không nhận.

“... Cái gì thế ạ?” Tô An Ninh thu tay lại, nhìn chằm chằm nắp chiếc hộp, suy đoán món đồ bên trong.

“Tự xem đi.” Cố Thời Cảnh thấp giọng nói.

Cánh tay phải đặt trên lan can hơi cựa nhẹ một chút.

Tô An Ninh nghe anh nói thế, cũng không hỏi lại nữa, trực tiếp mở hộp ra luôn.

Bên trong là chiếc bánh gạo nếp to bằng quả quýt, tròn tròn mượt mà chắc nịch, phía trên còn có một lớp nước, màu sắc đẹp để đến thêm thưởng.

Từng chút hương thơm mềm nhuyễn lại thơm ngọt xông vào mũi, Tô An Ninh hít sâu một hơi.

Hương gạo nếp thật tuyệt vời.

Cô thích nhất là ăn chiếc bánh nếp như này, từ nhỏ đến lớn chưa từng thay đổi.

Khi còn bé, mẹ sợ cô ăn đồ ngọt nhiều sẽ bị sâu răng, nên một tháng chỉ được ăn một lần thôi, nhưng vẫn làm cô mê muội.

Sau khi lớn lên rồi, cô ăn ít đi nhưng vẫn thích ăn.

“Tôi thích ăn cái này nhất đó! Cảm ơn thầy Cố ạ.” gương mặt trắng nõn của Tô An Ninh hơi đỏ lên, ánh mắt đen nhánh lúc ra một tia sáng, lúc này mắt cô cong thành hình lưỡi liềm.

Cố Thời Cảnh nhìn gương mặt tươi cười của cô, con ngươi lấp lóe “Đạo diễn Phương mời mọi người ăn, tôi chỉ giúp đưa lại cho cô thôi.”

“Mặc kệ thế nào, vẫn là phải nói cảm ơn thầy.” Tô An Ninh cười.

Cố Thời Cảnh trầm thấp nói, “Khách sáo rồi.”

Tô An Ninh cũng không nhiều lời, lấy đĩa ra kẹp một ít bánh gạo nếp, đang định bỏ vào trong miệng thì ánh mắt xéo qua Cố Thời Cảnh đang đứng bên người.

“Thầy Cố, thầy muốn ăn chút gì không?”

“Không cần.” Cố Thời Cảnh nhẹ nhàng nhả ra hai chữ.

Lần này Tô An Ninh không do dự nữa, đưa miếng bánh nếp trong tay vào trong miệng, cắn một nửa, hương vị ngọt ngào lại mềm nhuyễn, đúng là mỹ vị.

Hai người không trò chuyện gì, nhưng cũng không hề thấy xấu hổ, bầu không khí rất hài hòa.

Tô An Ninh một hơi đã ăn xong bánh nếp, hơi căng bụng.

Cô vuốt vuốt bụng, đứng chưa bao lâu thì điện thoại di động của Cố Thời Cảnh đang vang lên, anh nhận máy, nói mấy câu rồi cúp điện thoại.

Anh cất điện thoại đi, nghiêng đầu nhìn Tô An Ninh, thấp giọng nói, “Đi xuống thôi, đạo diễn Phương có chuyện muốn nói.”

“Được ạ.” Tô An Ninh gật đầu, đi theo sau lưng anh.

Cố Thời Cảnh chờ cô đi vào rồi một lần nữa khóa cửa lại.

Hai người đi thang máy xuống dưới, một trước một sau đi vào phòng chính.

Những người khác đã ở bên trong cầm một quyển vở nhìn nhìn.

Phương Thịnh thấy họ đi đến, cười chào hỏi, “Đang chờ hai người đó.”

Cố Thời Cảnh gật đầu với ông ta, đi đến trước mặt ông ta rồi dừng lại, “Có chuyện gì thế đạo diễn Phương?”

“Đây là dành cho anh và An Ninh, xem trước một chút đi.” Phương Thịnh từ bàn gỗ lấy lên hai quyển vở, phân biệt đưa cho họ.

Cố Thời Cảnh lật ra nhìn sơ qua rồi gấp lại luôn, “Tôi không cần đâu.”

Advertisement / Quảng cáo

Anh đặt quyển vở lên bàn, quay người đi ra.

Phương Thịnh không nghĩ tới anh lại phản ứng như thế, hơi sững sốt trong chớp mắt, trấn an những người khác rồi cũng ra khỏi cửa.

Tô An Ninh nhìn thấy nội dung trong đó cũng không phản ứng lớn như thế, ngược lại rất nghiêm túc mà nhìn xem.

Tổng Giám Giám lại gần, huyếch vai cô, “Ài, An Ninh, vừa rồi cô và Cố nam thần đi đâu thế?”

“Không đi đâu cả, bất ngờ gặp được thôi.” Tô An Ninh nghiêng đầu nhìn cô ấy, không nói ra chuyện trên sân thượng.

Tổng Giám Giám gật đầu, thần bí nói, “À, Cố nam thần nhìn lạnh lùng thế, không biết có ở chung nổi không nữa. An Ninh, tiếp theo đây cô nhớ phải cẩn thận chút đó nhé.”

“... Ừm, anh ấy, thực ra cũng rất tốt.” Tô An Ninh nhin không được giải thích hộ anh một câu.

Mặc dù bề ngoài Cố Thời Cảnh lạnh lùng thế, nhưng thực chất anh đối xử với cô không tệ lắm.

Tô An Ninh lật xem xong vở, vẫn chưa thấy Cố Thời Cảnh đi vào, cô cầm vở ra phòng tiếp tân.

Dưới sự chỉ dẫn của nhân viên công tác, cô tìm được Cố Thời Cảnh ở trong một phòng nghỉ.

Đáng người anh thẳng tắp đứng ở trước cửa sổ, nhìn ra xa.

Phương Thịnh đứng sòng vai với anh mà đấu tranh, quay đầu nhìn anh, “Thời Cảnh, đây là phúc lợi của chương trình, tôi biết anh rất mạnh, nhưng nhìn qua một chút cũng có lợi với anh. Nếu như anh thua thì đến cùng sẽ không được để nhìn cho lắm.”

Cố Thời Cảnh nghiêng đầu nhìn ông ta, ánh mắt sâu thẳm, “Không nhìn chúng thì tôi vẫn có thể chiến thắng.”

Tô An Ninh vốn định đẩy cửa đi vào rồi lại thu tay lại, dựa vào tường ở bên ngoài cửa, ngửa đầu nhìn trần nhà.

Cô không biết nên khóc hay nên cười nữa. Người đàn ông Cố Thời Cảnh này có phải tự tin quá mức rồi không đây?

Nhưng anh là Ca Vương, hẳn là...

Cửa mở ra, Cố Thời Cảnh và Phương Thịnh ra ngoài. Anh nhìn thấy Tô An Ninh ở ngoài cửa, thấp giọng nói, “Yên tâm, sẽ không thua đâu.”

“...” Sao anh biết cô đang suy nghĩ chuyện gì được nhỉ, cô đâu có biểu hiện rõ ràng thế đâu chứ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Phạt Giới

Một giờ, chương trình chính thức bắt đầu ghi hình.

Hai vị MC đi lên phía trước đài nói lời đạo đầu, sau đó bắt đầu giới thiệu từng vị khách quý.

Lúc Cố Thời Cảnh ra sân khấu, ở bên dưới sân khấu đầy những tiếng hét chói tai đến điên cuồng như muốn lật luôn nóc nhà.

Có thể thấy được nhân khí* khủng bố của Cố Thời Cảnh.

** Nhân khí: 人气: độ nổi tiếng, độ phổ biến.*

Người MC đưa nói, “Cố thần không hổ danh được người phong làm thần, sức hiệu triệu mạnh mẽ đến như thế. Tôi đứng trên sân khấu của “Chuyện lạ âm nhạc” mà có thể cảm nhận được sự nhiệt tình mãnh liệt to lớn nhất từng thấy từ khán giả đó.”

Sau đó là giới thiệu quy tắc chơi.

Cả thấy có ba mục tranh tài, quy tắc của trò chơi đã nói qua cho họ một lần rồi.

Cho nên lúc chính thức ghi hình, MC nói một lần là họ đã hiểu được quy tắc trò chơi rồi.

Chủ đề của vòng đầu tiên là phải trả lời về lời bài hát, một câu trả lời đúng nhận được 1 điểm. Đội dành được điểm số cao nhất sẽ nhận được một đặc quyền, được sử dụng trong vòng đầu tiếp theo. Mà đội được số điểm thấp nhất thì phải nhận hình phạt.

Tất cả ngồi xuống vị trí của mình, ở giữa trên mặt bàn trước mặt có một cái nút màu đỏ, dùng để mau chóng nhấn nút đoạt quyền trả lời.

Vì đề thuận lợi cho việc đoạt quyền trả lời câu hỏi nên Tô An Ninh và Cố Thời Cảnh ngồi kề sát bên nhau.

Nhìn về mặt tự nhiên của Cố Thời Cảnh, Tô An Ninh vẫn hơi hơi không yên lòng, nhỏ giọng hỏi, “Thầy Cố, lát nữa sẽ không có vấn đề gì chứ ạ?”

“Có tin tôi không?” Cố Thời Cảnh nghiêng đầu, đôi mắt hiện ra tia sáng, nhìn cô chăm chú đến lạ.

“... Tin ạ.” Ngoại trừ câu này, hình như cô cũng nào còn câu trả lời khác nữa đâu chứ.

Khỏe mới Cố Thời Cảnh hơi cong lên một chút, nét mặt anh trong nháy mắt trở nên rất nhu hòa, “Yên tâm đi.”

Advertisement / Quảng cáo

Nghe thấy anh cam đoan thế, Tô An Ninh mới yên tâm trở lại.

Không nên trách cô quá đa tâm, vừa lúc này nhìn vợ Phương Thịnh đưa cho cũng chỉ đủ khả năng để nhớ một chút lời bài hát và bài hát sẽ xuất hiện trong lúc chơi thôi.

Còn Cố Thời Cảnh thì không thèm nhìn qua luôn.

Trò chơi chính thức bắt đầu, Tô An Ninh phát hiện nỗi lo lắng của mình là dư thừa rồi. Cố Thời Cảnh quả thực rất mạnh, mỗi lần MC nói lời bài hát ra, hoặc lúc chỉ mới nói ra được mấy chữ, Cố Thời Cảnh đã có thể trả lời ngay luôn rồi.

Tô An Ninh mặc dù không ghé góm như Cố Thời Cảnh, nhưng cũng có chút thực lực nên nửa đường cướp quyền trả lời cũng đáp đúng mấy câu.

Còn một câu cuối cùng, Tô An Ninh biết, lúc đoạt quyền trả lời, cô đưa tay ra để ấn vào nút, thì bàn tay của Cố Thời Cảnh cũng vừa đúng lúc đặt xuống, rơi xuống trên mu bàn tay cô. Cảm xúc ảm áp khiến cô ngạc nhiên mà giật mình một cái.

MC nhìn về phía họ, cười nói, “Câu cuối cùng cũng đã bị đội này tranh được rồi, như vậy ai trong hai người sẽ nói câu trả lời nào?”

Hai người nhìn nhau, Cố Thời Cảnh thu tay lại đặt lên bàn, thấp giọng nói, “Em nói đi.”

Tô An Ninh gật đầu, mở miệng nói lời bài hát.

MC cười nói, “Được, đáp án An Ninh vừa nói liệu có chính xác hay không, chúng ta cùng xem nào. Mời nhìn lên màn hình chính.”

Tầm mắt của mọi người chuyển qua màn hình chính.

Đôi mắt Tô An Ninh chăm chú nhìn màn hình, bên tai truyền đến giọng nói rất thấp của Cố Thời Cảnh, “Đừng lo lắng, đúng rồi.”

Tô An Ninh còn chưa kịp nhìn qua anh, trên màn hình hiện ra lời bài hát, đúng là giống y đúc câu trả lời của cô.

Trong nháy mắt, cô thở ra một hơi.

Nghiêng đầu nhìn Cố Thời Cảnh, cười cười, “Thầy Cố, thầy đỉnh quá ạ.”

Cố Thời Cảnh không phủ nhận mà cười một tiếng, “Chỉ có cô mới biết thôi.”

“...” Đúng là cô chỉ có cô mới biết thật.

Hóa ra lời đồn trên mạng vẫn có thể tin được, Cố Thời Cảnh thực sự rất giỏi giang.

Trái tim Tô An Ninh hoàn toàn buông xuống được rồi, rất có lòng tin với Cố Thời Cảnh. Hai mục trò chơi tiếp theo, biểu hiện của họ cũng cực kì tốt.

Không nghĩ ngờ gì, kết quả là Tô An Ninh và Cố Thời Cảnh chiến thắng.

Thu hoạch được giải thưởng là 100.000 nhân dân tệ do Công ty trách nhiệm hữu hạn Mỹ Luân tài trợ. Lấy tên cô và Cố Thời Cảnh để quyền góp cho vùng núi nghèo khó.

Mà đội thua cuộc kia thì phải uống một cốc nước chanh cực nhiều.

Tô An Ninh chỉ nhìn thôi mà răng cũng phải ê ẩm theo rồi.

*

Lúc chương trình kết thúc đã là 8 giờ, Phương Thịnh mời mọi người đi ăn cơm.

Ngoại trừ Liên Dung có việc phải đi trước thì tất cả những người khác đều đi cả.

Tô An Ninh vốn định sau khi kết thúc chương trình thì mời Cố Thời Cảnh ăn bữa cơm, kết quả lại bị Phương Thịnh cướp trước một bước rồi.

Vậy cũng chỉ có thể đợi lần sau.

Ngày đó lúc Cố Thời Cảnh hỏi cô định cảm ơn anh như thế nào, sau đó cô nghĩ nghĩ rồi nói muốn mời anh ăn cơm, Cố Thời Cảnh cũng không từ chối.

Tô An Ninh và Tống Giai Giai theo chân Cố Thời Cảnh đi ra ngoài. Vừa ra khỏi cao ốc, đã có một đám người chen chúc ào ào chạy tới.

“Cố thần, xin hỏi anh tham gia “Chuyện lạ âm nhạc” là định chuẩn bị quay lại giới ca hát sao?”

“Cố thần, đã một năm rồi anh chưa phát hành một album nào hết rồi, lúc nào thì anh định sáng tác một ca khúc mới?”

“Cố thần, có lời đồn nói rằng anh vì Anna nên mới biến mất khỏi giới giải trí, xin hỏi đây là thật sao ạ?”

“...”

Các phóng viên liều mạng chen lên phía trước, cầm mic hướng về phía Cố Thời Cảnh, mong rằng nghe được câu trả lời của anh.

Cố Thời Cảnh không trả lời vấn đề nào, chỉ nói, “Cảm ơn mọi người đã quan tâm, đến lúc thì tôi sẽ tự nhiên mà quay lại thôi.”

Sau đó không nói thêm bất kì điều gì nữa.

Có một ít ký giả ánh mắt sắc bén thấy bên cạnh còn có hai người, nhao nhao dòm mục tiêu, đi sang bên này, vây quanh Tô An Ninh và Tống Giai Giai bắt đầu đặt câu hỏi.

“Tô tiểu thư, cô tham cuộc tranh tài ngôi sao ca nhạc của Tinh Quang là định chuẩn bị quay sang làm ca sĩ sao?”

Tống tiểu thư, nghe nói cô muốn L thị tổ chức một buổi hòa nhạc, nhưng mà lại bị công ty từ chối, xin hỏi chuyện này là thật sao?”

“Tô tiểu thư, ca khúc cô tham gia dự thi ngôi sao ca nhạc của Tinh Quang là tự sáng tác sao ạ?”

“Tống tiểu thư, có tin đồn nói rằng cô muốn hủy hợp đồng với công ty, vì nguyên nhân mà cô này sinh suy nghĩ ấy?”

“Tô tiểu thư, xin hỏi cô và Cố thần có quan hệ thế nào? Vì sao anh ấy lại share bài Weibo của cô?”

“...”

Từng vấn đề cứ ập đến, hai người bị chen chúc ở giữa, chân Tô An Ninh bị người ta đạp mấy cái lên chân, vô cùng đau. Cô và Tống Giai Giai không trả lời, bị đám phóng viên trước mặt này ép đến lui lại phía sau.

Cố Thời Cảnh ở bên kia cũng bị quấy mãi, chỉ là cũng may bảo vệ đến hộ tống bọn họ đi. Mãi đến khi ngồi trên xe rồi, cái thứ hơi nóng ran kia mới biến mất.

Advertisement / Quảng cáo

Xe yên ổn đi về phía trước.

Cố Thời Cảnh nhìn hai người trong kính chiếu hậu, thấp giọng hỏi, “Hai cô không sao chứ?”

“Không sao, không sao ạ, Cố thần đừng lo lắng.” Tống Giai Giai rất vui vẻ trả lời, nghiêng đầu hỏi Tô An Ninh, “An Ninh, cô không sao chứ?”

“Không sao.” Tô An Ninh lắc đầu, chịu đựng sự đau đớn ở chân, không biểu lộ ra ngoài.

“Phóng viên đúng là, thực sự quá điên cuồng rồi, xem ra không có chuyện gì thì không nên đi ra ngoài mà.” Tống Giai Giai vẻ mặt nghĩ mà sợ.

“Nói rất đúng.” Tô An Ninh cũng không thích bị người ta vây lấy. Không có chuyện gì quan trọng cô cũng sẽ không ra khỏi cửa.

Rất nhanh đã đến khách sạn, lúc bọn họ đi vào thì Phương Thịnh và những người khác đã đến rồi.

Mới đi vào, Phương Thịnh chào hỏi bọn họ rồi hỏi thăm chuyện vừa rồi, “Mấy người vừa bị phóng viên vây á?”

“Ừm”

Phương Thịnh nhìn Tô An Ninh và Tống Giai Giai, “Đều không sao chứ?”

“Dạ đạo diễn Phương, không sao ạ.”

“Không sao ạ.

Hai người trả lời.

Cố Thời Cảnh bị Phương Thịnh lôi kéo ngồi đến bên cạnh ông ta, phải uống cùng anh một chén thật tốt mới được.

Tô An Ninh và Tống Giai Giai ngồi xuống đối diện bọn họ.

Cố Thời Cảnh và Phương Thịnh nói chuyện, những người khác câu có câu không nói vào.

Tường Hù Hù nhần tin đến cho cô, nói vừa rồi biểu hiện của cô quá tốt rồi, còn thuận tiện hỏi một câu, cộng tác với Cố Thời Cảnh có cảm giác gì.

Tô An Ninh theo bản năng nhìn về phía Cố Thời Cảnh, trùng hợp anh cũng nhìn qua, có loại nhìn trộm bị bắt tại chỗ cảm giác.

Nhưng Tô An Ninh vẫn rất bình tĩnh cười cười với anh, sau đó cúi đầu.

Cô nhần một tin, rất dễ chịu.

Đồ ăn vừa vận được đưa lên. Trước khi ăn cơm, Phương Thịnh đứng lên nói muốn cùng mọi người uống một chén, “Nào, khô được khi cùng nhau ăn cơm, cùng uống nhé!.”

Những người khác cũng đều đứng lên, nâng chén chạm vào nhau.

Tô An Ninh không biết uống rượu lắm, chỉ uống một ngụm rồi buông xuống.

Đối với kiểu xã giao thế này, cô không thích lắm, nhưng có đôi khi nhất định phải đi.

Đây là một thứ phiền não khi lớn lên rồi.

*

Ăn cơm ra xong đã hơn mười một giờ, cả thành phố yên lặng trong bóng đêm đen như mực.

Phương Thịnh uống hơi nhiều, được trợ lý đón đi.

Những người khác cũng có người đưa đón, lần lượt rời đi.

Tô An Ninh vốn định ngồi Tổng Giai Giai xe về nhà, đợi cô ấy một hồi, cô ấy nhận điện thoại xong, nói lái xe không đến được.

“Ồn mà, có thể đón xe mà.” Tô An Ninh nhận mệnh nói.

Đi ra ven đường, chờ một lúc thì có một chiếc màu đen lái tới, dừng lại trước mặt hai người họ. Cửa sổ xe mở ra, lộ ra gương mặt của Cố Thời Cảnh, “Muốn đi cùng không?”

“Được ạ, cảm ơn Cố thần.” Tổng Giai Giai nhanh chóng đáp ứng, đẩy Tô An Ninh, “An Ninh, cô đi lên trước đi.”

Tô An Ninh gật đầu, ngồi vào trong.

Sau đó Tổng Giai Giai đi lên.

Hai người nói địa chỉ ra, vì nhà Tổng Giai Giai gần hơn nên Cố Thời Cảnh đưa cô ấy về trước.

Tổng Giai Giai xuống xe, vẫy tay chào tạm biệt với họ.

Tổng Giai Giai xuống xe, cùng bọn hắn phát tay tạm biệt.

Sau khi Tổng Giai Giai đi rồi, trong xe hoàn toàn yên tĩnh, lúc có cô ấy thì còn có thể nói một chút chuyện, lúc này thì bầu không khí rất yên tĩnh.

Tô An Ninh nhìn thoáng qua Cố Thời Cảnh đang lái xe, không biết nên trò chuyện với anh về cái gì nữa. Trong lòng thầm tỏ chức một biển hội thoại.

Ngược lại Cố Thời Cảnh lại mở miệng trước, “Muốn nghe nhạc không?”

Chắc anh cũng cảm thấy quá yên tĩnh rồi.

Tô An Ninh nói, “Được ạ.”

“Muốn nghe bài gì?” Anh hơi nghiêng đầu, hỏi cô.

Tô An Ninh nghĩ nghĩ rồi nói, “Vậy thì nghe một bài thầy Cổ, “Phật Giớ” ạ.”

Bài hát này cô đã nghe từ lâu lắm rồi, mỗi lần cảm thấy tâm phiền ý loạn đều sẽ mở bài hát này lên để nghe.

Advertisement / Quảng cáo

“Cô nghe rồi sao?” Anh hỏi, hơi bất ngờ.

Bài hát này anh sáng tác ra vào năm mười tám tuổi. Khi đó mẹ anh vì chuyện ngoài ý muốn mà qua đời, anh một thân một mình sống ở nước ngoài, tất cả cảm xúc bi quan đều đè ép lên trên người anh.

Sau đó anh được ba mình đón về nước, từng có một khoảng thời gian dài phải chịu đựng sự áp lực. Sau này kết bạn với một tăng nhân, nhận được sự khuyên bảo từ người đó, anh ở trong miếu chùa của người đó sáng tác ra ca khúc đầu tay này, bên trong chứa đựng những tình cảm to lớn của anh.

“Đúng vậy ạ, tôi rất thích nghe.” Tô An Ninh gật đầu.

Cố Thời Cảnh im lặng một lúc.

Sau đó một tay lái xe, hơi nghiêng đầu ấn mở playlist, tìm bài “Phật Giớ” rồi bật lên.

Giai điệu du dương chậm rãi lan ra bốn phía, giọng hát trầm thấp vang lên trong màn đêm đầy tĩnh lặng.

Tô An Ninh chỉ cảm thấy như năm tháng dừng trôi.

Đây là một bài rất có nhịp điệu, rất dễ nghe, là một ca khúc khi đã nghe sẽ khiến người ta trong nháy mắt buông lỏng tâm tình mình ra. Cô không biết Cố Thời Cảnh lúc ấy đang ở tình cảnh nào mà có thể sáng tác ra một ca khúc như vậy.

Nhưng không thể phủ nhận được rằng Cố Thời Cảnh chính là thiên tài của giới âm nhạc.

Lúc về đến nhà, Tô An Ninh nghe “Phật Giớ” đến mơ mơ màng màng suýt chút nữa là ngủ thiếp đi. Cô lắc đầu một cái, hơi tỉnh táo ra, rồi đẩy cửa xuống xe, chân chạm đất vẫn còn hơi nhói đau.

“Cảm ơn thầy Cổ, tôi vào trước đây ạ, thầy đi đường cẩn thận.”

“Cái này cho cô.” Cố Thời Cảnh đưa cho cô một chiếc lọ nhỏ.

“Đây là cái gì ạ?” Tô An Ninh cầm rồi nhìn nhìn nhìn.

“Đằng sau có chú thích đây.” Cố Thời Cảnh nói, “Lần sau gặp phải phóng viên thì không cần nhượng bộ.”

Tô An Ninh nhìn chiếc xe chậm rãi rời đi xa xa, nhìn chú thích mặt sau chiếc lọ, hơi bất ngờ. Vậy mà anh lại biết chán cô bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Vào vòng trong

Ngày tiếp theo, Tô An Ninh nhận được điện thoại bên công ty Tỉnh Quang, thông báo cho cô chuyện tham gia vòng tranh tài thứ hai. Cũng nói cho cô thời gian, vào ngày 10 tháng 10 tiến hành vòng tranh tài thứ hai.

Tô An Ninh đồng ý rồi cúp điện thoại, ôm điện thoại cười vui vẻ.

Cảm giác thành tựu khi cố gắng vượt qua và nhận được kết quả thật sự rất tuyệt.

Ở nhà chờ mấy ngày, đảo mắt một cái đã đến ngày tựu trường.

Tô An Ninh đến trường sớm trước một ngày, mấy ngày nay một mình ở trong nhà rất nhàm chán.

Trong phòng kí túc xá, tạm thời chỉ có mình cô. Cô thu dọn, sắp xếp quần áo xong xuôi, lúc đang khát nước đi lấy nước để uống thì Tường Hù Hù đẩy cửa vào.

“An Ninh, sao cậu đến sớm thế? Biết thế thì tớ đã gọi cậu xuống dưới giúp rồi.”

“Trong nhà không có việc gì nên đến.” Tô An Ninh uống một hộp nước, thấy cô ấy kéo một chiếc vali, trong tay lại cầm một túi đồ nữa, hất cằm về phía cô ấy, “Sao cậu lăm đồ thế?”

“Nhanh đến đây tương trợ coi nào.” Trong lòng bàn tay cô ấy hiện ra vệt đỏ do cầm túi, thiếu chút nữa là gãy tay rồi.

Tô An Ninh nhanh chóng nhận lấy, trọng lượng của nó khiến người cô nghiêng một cái.

“Hù Hù, đây là cái món đồ gì thế? Sao nặng quá vậy?” Tô An Ninh đành phải dùng hai tay xách đặt lên trên bàn.

Tường Hù Hù đi đến, đưa chân đóng cửa lại.

Cô ấy đẩy hai cái vali đến, giống như kinh khí cầu bị hết hơi mà nằm xụi lỳ trên giường, nửa ngày mới trả lời cô.

“Vất vả mãi tớ mới được ra ngoài du lịch một chuyến, đương nhiên là phải đem về mấy món đồ đặc sắc ở đó rồi, nếu không thì có lỗi với hành trình đi quá.”
Advertisement / Quảng cáo

“Cậu đi nhiều nơi nhì.” Tô An Ninh liếc nhìn đồng hồ trong túi.

Có đồ ăn, có đồ hữu ích, có đồ chơi. Cái làm cho cô cảm lạnh nhất đó chính là bên trong còn có mấy hòn đá lớn nhỏ khác nhau. Khó trách lại nặng cỡ ấy.

“Hù Hù, cậu mua mấy thứ này thì tớ có thể hiểu được, nhưng còn cái này, là có chuyện gì thế hả?”

Cô cầm hai hòn đá trong tay, bề ngoài nó trong suốt, sờ tới sờ lui cũng không thấy mịn màng gì. Nghĩ đến cô ấy ngăn dặm xa xôi mang về, cũng thật sự là khó cho cô ấy rồi.

“Ài, cái này là bảo bối đồ nhè, đừng làm rơi vỡ đấy.” Tường Hù Hù ở trên giường nhận Tô An Ninh hòn đá trong tay, giống như bảo bối mà cầm trong tay.

Tô An Ninh lắc đầu, đúng là cái sở thích gì đầu mà.

Suru tâm đá, ngược lại là rất giống với Phương Hành Chu.

Tô An Ninh giúp cô ấy sắp xếp lại đồng hồ loạn thất bát tao (*lung tung lộn xộn*), bị cô ấy nhét cho hai con búp bê nhỏ. Được làm từ vải bông, đôi mắt tròn xoe, cười toét miệng, rất đáng yêu.

“Một đôi búp bê nhỏ này là tớ cầu ở trong miếu đấy. Bảo đảm bình an, cậu phải giữ gìn cho tử tế.”

“Nếu là cậu cầu thì thôi tớ cũng từ bỏ.” Tô An Ninh chuẩn bị trả lại cho cô ấy, mặc dù cô cũng khá thích nó.

“Đừng mà, đặc biệt cầu cho cậu đấy, mặt sau còn có tên của cậu nữa đó?” Tường Hù Hù nói tiếp, “Tớ cũng có nè, nhìn đi.”

Tô An Ninh nhìn bàn tay đang trống rỗng của cô bị đặt vào hai con búp bê, cười cười, “Cảm ơn nhè, thế thì tớ nhận vậy.”

“Khách khí với tớ làm gì.” Tường Hù Hù một bên uống nước, một bên hỏi chuyện tổ chuyên mục của “Chuyện lạ âm nhạc”.

Tô An Ninh nói rằng vì cô đăng tải bài hát kia lên mạng nên tổ chuyên mục mới tìm đến cô.

Cuối cùng, Tường Hù Hù còn vô cùng thần bí hỏi, “Cộng tác với Cố Thời Cảnh, thấy thế nào? Có phải giống như trong lời đồn không? Vô cùng lạnh lùng?”

“Vấn đề này hình như cậu hỏi rồi đấy.” Tô An Ninh đẩy cái đầu nhỏ của cô xích lại gần mình, “Con gái con đũa bát quái quá là không tốt đâu nhè.”

“Cậu lại nói tớ nghe chút cũng được chứ sao.” Tường Hù Hù lại xích lại gần cô, ôm mặt nói, “Gần đây tớ định viết một cuốn tiểu thuyết liên quan đến giới giải trí. Đề tài tớ nghĩ xong xuôi rồi, chỉ là hình tượng nam chính còn chưa định được ra, cậu nói tớ nghe nhiều chút.”

Tô An Ninh buông tay, “Tớ với anh ấy không quen biết gì, chỉ có thể nói ấn tượng với anh ấy rất tốt.”

“Thế còn Phương Hành Chu thì sao? Hần là hai người phải quen nhì, quay phim chung với nhau rồi mà? Anh ấy là người thế nào?” Tường Hù Hù ngóng trông tha thiết nhìn cô, cầm điện thoại di động chuẩn bị ghi âm.

“Cho nên cuối cùng là cậu vẫn muốn hỏi Phương Hành Chu đúng không?” Tô An Ninh hơi dờ khóc dờ cười.

Tường Hù Hù nhả đầu này từng không chỉ một lần chơi trò úp vô này với cô.

Quấy thì quấy, nhưng Tô An Ninh vẫn nói với cô ấy chuyện của Phương Hành Chu. Chỉ là nói mấy câu lời ít ý nhiều.

*

Hôm lên lớp, gần như là nửa lớp vắng mặt.

Chuyện lên lớp đương nhiên là không thể không có, giáo viên để bọn họ tự học.

Lúc hết tiết, Tô An Ninh đi đến văn phòng, muốn hỏi cô giáo vì sao cô không được chọn vào.

Lục Hạo cũng đang ở văn phòng, đang nói chuyện với cô giáo. Thấy bọn họ cũng không bận rộn lắm, cô mới đưa tay gõ cửa.

“Cốc cốc.”

Cô giáo Trần Nghiên là một vị nữ sĩ hơn ba mươi tuổi, trẻ tuổi xinh đẹp, năng lực cũng rất tốt.

Cô ấy nghe thấy có tiếng động, thôi nói chuyện với Lục Hạo, nhìn về phía cửa, thấy là Tô An Ninh thì cười nói, “Vào đi.”

Tô An Ninh đi vào, đi đến trước bàn làm việc của Trần Nghiên. Cô gật đầu nhẹ với Lục Hạo, rồi nhìn Trần Nghiên, “Cô ơi, em có chuyện muốn hỏi ạ.”

Trần Nghiên dừng việc trong tay lại, nhìn cô rồi mỉm cười, “Muốn hỏi chuyện vì sao không vào được vòng thử vọng ngôi sao ca nhạc của Tỉnh Quang sao?”

Ảnh tượng của cô ấy với Tô An Ninh rất tốt. Là một ngôi sao nhí lại rất biết khiêm tốn hiếu học, thành tích cũng đứng đầu trong lớp.

“Đúng vậy ạ.” Tô An Ninh gật đầu.

Chuyện cô không được chọn vào buổi thử giọng truyền ra khắp trong lớp, Trần Nghiênn thân là chủ nhiệm lớp của họ, sao mà không biết cho được.

Trần Nghiênn nhìn cô, bỗng động người rồi mới nói, “Chuyện này là do sơ sẩy của cô, không kiểm tra cẩn thận đã nộp phiếu báo danh rồi. Cô xin lỗi em”

“Cô đứng như vậy ạ, lượng công việc của cô nhiều, em có thể hiểu được.” Tô An Ninh dừng một chút, trên mặt mang theo một ý cười, nói, “Cũng may có vòng chọn qua mạng, em cũng thành công được vào vòng trong rồi.”

“Chúc mừng em, An Ninh.” Trần Nghiênn cười nói, thực sự vì cô mà vui vẻ thay.

“Chúc mừng” Lục Hạo cũng nói.
Advertisement / Quảng cáo

“Cảm ơn.”

Chuyện cũng đã hỏi rõ ràng, Tô An Ninh đi ra ngoài, lúc đi lên tầng thì Lục Hạo đuổi theo.

“An Ninh.”

“Lớp trưởng, sao thế?” Tô An Ninh dừng lại nhìn cậu ta.

Về mặt Lục Hạo hơi xoắn xuýt, “Có nãy lời tôi không biết nên nói hay không nữa, có liên quan tới chuyện phiếu báo danh.”

Tô An Ninh hỏi, “Xảy ra chuyện gì sao?”

Lục Hạo nhớ lại rồi nói, “Lúc trước khi tôi nộp phiếu báo danh lên trên thì Triệu Thiển có giúp tôi sắp xếp lại một chút, không biết có phải là cô ấy làm mất không nữa.”

Cậu ta dừng một chút, lại nói, “Có lẽ là tôi nghĩ nhiều rồi”

“Cảm ơn cậu đã nói cho tôi biết chuyện này nhé.” Tô An Ninh gật đầu với cậu ta.

Triệu Thiển một mực không thích cô, nếu như là cô ta làm cũng không phải là không có khả năng, nhưng không có chứng cứ thì cũng không thể nói lên điều gì cả.

*

Đến ngày tranh tài, Tô An Ninh cố ý làm một kiểu tóc mới. Mái tóc màu nâu nhạt dài đến tận eo, hơi làm xoắn ở phần đuôi tóc.

Cô mặc một chiếc váy dài màu trắng trắng, khuôn mặt thanh tú, đôi mắt đen nhánh lóe ra ánh sáng, mang theo tinh thần đầy phấn chấn.

Làn da của cô vốn trắng nõn mọng nước, trang điểm lên rồi lại càng trở nên vô cùng mượt mà, giống như chỉ cần bấm một cái là có thể chảy nước ra luôn vậy.

Vóc dáng của cô cũng thuộc bậc trung, không cao nhưng cũng không quá thấp, là kiểu thân hình hết sức vừa vặn.

Váy dài trắng phối hợp giày cao gót cũng màu trắng, tác động đến thị giác, trông lại cao hơn.

Bộ váy này là mẹ cô thiết kế cho cô, cả thế giới chỉ có một bộ duy nhất.

Cũng là bộ mà cô thích nhất trong tất cả những trang phục khác.

Đi đến gần công ty Tinh Quang, mới chưa đến chín giờ. Xuống xe rồi, Tô An Ninh đi về phía công ty, chung quanh có rất nhiều người, muốn hình muốn vẽ.

Cô che chắn lại, đeo khẩu trang và mũ lưới trái, nhưng vẫn không kìm lại nổi dáng người xinh đẹp. Cả người vô ý toát ra một thứ khí chất đầy ưu nhã.

Đại đa số mọi người đều chú ý đến cô, nhao nhao nhìn về phía cô.

Có chàng trai thấy cô còn vội chụp ảnh.

Tô An Ninh không để ý nhiều đến ánh mắt của mọi người. Chắc là bởi vì từ bé đến lớn đi đến đâu cũng là tiêu điểm cho nên đã hình thành tính cách bình tĩnh như thế này.

Cứ xem như ngày nào gặp được một chuyện ngạc nhiên cỡ nào đi chăng nữa, cô cũng sẽ không giống người bình thường mà the thé kinh ngạc la lên.

Lần này cô rất thuận lợi đi vào công ty, đập vào mắt là đại sảnh rộng rãi sáng trưng, nền sứ trắng bạch vô hạn*, hơi phản lại ánh sáng một chút.

Trên đường đi đến thang máy, ở vách tường bên phải có treo ba tấm hình. Đầu là một người cá, mỗi tấm cũng có cảm giác không giống nhau, có dịu dàng, có dịu cảm, có phong thái nữ vương.

Người trên tấm ảnh rất đẹp, cũng có một đôi mắt to lóe lên tia sáng, trông khá đáng cấp, mang theo sự quyến rũ.

Trần nhà trên đỉnh đầu lóe lên ánh đèn trắng, khúc xạ đến trên tấm ảnh lại càng làm lộ ra vẻ đẹp dễ.

Bên cạnh có tập ba tốp năm người đứng lại trước tấm ảnh, trò chuyện nhỏ nhẻ linh tinh gì đó.

Tô An Ninh không dừng lại bao lâu cả, đi thang máy đến phòng nghỉ trong hậu trường.

Bên trong đã có rất nhiều người rồi, hồ hết nhón nháo, vô cùng ồn ã.

Tô An Ninh không đi vào, cô tìm một chỗ vắng người ngồi rồi tính toán đợi xem đến lúc nào thì đi vào đó.

Tướng Hủ Hủ nhắn tin trên Wechat hỏi cô đến công ty chưa, mấy giờ thì bắt đầu.

Tô An Ninh nhắn cho cô ấy rằng đã đến rồi, chín giờ rưỡi bắt đầu, cũng sắp rồi.

Tướng Hủ Hủ nói “ừ” rồi báo cô phải cố lên, hướng về giấc mộng của mình mà tiến lên. Sau đó còn gửi mấy chiếc sticker ý chỉ cố lên.

Tô An Ninh, “Được, tớ biết rồi”.

Hai người hàn huyên vài câu, có loa thông báo rằng tất cả thí sinh đi vào trong phòng nghỉ, ngay lập tức sẽ bắt đầu tranh tài. Tô An Ninh cắt điện thoại đi rồi bước vào phòng nghỉ.

Vị trí ở hàng phía trước đã bị người ta chiếm. Tô An Ninh đi ra đứng sau, vị trí bên cạnh có người ngồi xuống, cô không để ý lắm, Thẳng đến bà vai bị người ta vỗ một cái cô mới nghiêng đầu nhìn sang.

Là Lục Hạo. Nhìn thấy cậu ta, Tô An Ninh cười nhẹ, “Chào lớp trưởng”
Advertisement / Quảng cáo

“An Ninh à, từ lúc cậu vào cửa tôi đã có cảm giác là cậu rồi. Nhưng mà không dám đến chào hỏi với cậu, sợ mình nhận lầm người rồi lại lúng túng.” Lục Hạo cười nói.

Thực ra Lục Hạo đáng đáp cũng rất đẹp trai. Là kiểu chàng trai nhã nhặn, mặt trắng nõn, cười rất trong sáng, rất nực nỡ, cũng rất sâu.

“Ừm” Tô An Ninh cười cười, ảnh tượng của cô với Lục Hạo rất tốt. Một một chàng trai luôn nỗ lực tiến lên, lấy việc giúp người làm niềm vui.

Lục Hạo nghiêng đầu hỏi cô, “An Ninh, cậu có căng thẳng không?”

“Tôi bình thường thôi.” Không nhắc đến còn tốt. Nhắc đến rồi Tô An Ninh lại còn thực sự có chút căng thẳng thế thật. Cũng chỉ có một chút xú mà thôi, cũng không thể tạo thành ảnh hưởng đối với cô.

“Đứng nhì, cậu đã lên TV nhiều như thế rồi mà. Mấy kiểu lên sân khấu biểu diễn đối với cậu hẳn là không có ảnh hưởng gì.” Lục Hạo khoanh hai tay lại đặt trên đùi, ngón tay không ngừng cọ cọ mu bàn tay.

Cậu ta nói, “Tớ hơi căng thẳng một chút.”

Cậu ta không nói thì Tô An Ninh cũng nhìn ra rồi.

Cậu Lục Hạo này mặc dù thành tích học tập tốt, bình thường nói chuyện với mọi người cũng rất điềm đạm. Không có tật xấu gì, nhưng mà vừa lên sân khấu là cậu ta lại căng thẳng.

Lần đầu tiên lên phát biểu cho các sinh viên mới, giọng cậu ta nói run rẩy, xuống sân khấu thì chân cũng mềm nhũn ra. Ba năm này đã thử thay đổi rồi nhưng mà vẫn là không thể khống chế nổi lòng mình.

“Không sao đâu, nếu căng thẳng quá thì nhắm mắt lại, không nhìn thấy người nào là sẽ ổn.” Tô An Ninh cho cậu ta một cái biện pháp rất cũ.

Lúc này loa thông báo lại vang lên, tuyên bố cuộc tranh tài chính thức bắt đầu.

Thứ tự xuất trận trong hậu trường đã đưa ra quyết định rồi. Tô An Ninh ra sân khấu sau, ra sân khấu sau cũng có chỗ tốt cũng có chỗ xấu.

Không để cho cô suy nghĩ nhiều, vòng tranh tài thứ hai chính thức mở màn.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Sự cố

Đây là vòng tranh tài ba trăm mã vào tiếp một trăm, biểu hiện của mọi người đều tràn đầy sự tự tin, đứng trên sân khấu mà tỏa sáng.

Thí sinh đi hay ở là do các vị thầy trong ban giám khảo bỏ phiếu quyết định, ngay tại chỗ mà quyết định vận mệnh.

Đội mãi cuối cùng cũng đến lượt Tô An Ninh, họ thông báo cô chuẩn bị lên sân khấu.

Lục Hạo làm một động tác cổ lên với cô.

Tô An Ninh gật đầu với cậu ta rồi đi vào hậu trường.

Cùng đội với cô ở chỗ chờ còn có năm người nữa, ba nam hai nữ.

Thấy Tô An Ninh, họ đều thấy rất bất ngờ, muốn đi về phía trước chào hỏi nhưng lại không dám.

Mấy người họ vụng trộm thì thầm với nhau, thỉnh thoảng nhìn về phía Tô An Ninh.

Tô An Ninh dĩ nhiên là biết có người đang nhìn mình, với kiểu tình huống thế này cô đã quen từ lâu.

Hai tiểu cô gái cuối cùng vẫn không thể chịu được mà tay nắm tay đến trước mặt Tô An Ninh, đôi mắt mở to, mặt hơi đỏ lên.

“Tô An Ninh, là chị thật sao? Bọn em rất thích chị, chị có thể kí tên cho bọn em không ạ?”

Tô An Ninh gật đầu, khẽ cười, “Có thể.”

“Tốt quá.” Hai cô gái vui vẻ cười, nhưng vấn đề là không có bút. Cuối cùng thì Tô An Ninh đi tìm nhân viên công tác mượn một cây bút mực, kí cho họ ở mặt sau điện thoại.

Hai người họ vui mừng nói cảm ơn.

Advertisement / Quảng cáo

Triệu Thiên đã thi xong rồi, lúc đi vào hậu trường thì trùng hợp nhìn thấy cảnh này, bật cười một tiếng.

Lúc đi ngang qua Tô An Ninh thì dừng lại, “Tô An Ninh, chúc mừng cô, ngay cả thi thử giọng cũng không thông qua mà trực tiếp được tiến vào tranh tài thứ hai rồi. Năng lực của ngôi sao nhí quả là to lớn mà.”

Trong lời nói có gai, tràn đầy ý mỉa mai.

Cô ta tưởng là xé phiếu báo danh rồi thì Tô An Ninh sẽ không tham gia cuộc thi được nữa, nào ngờ lại còn chuyện tuyên qua mạng.

“Cảm ơn đã quan tâm.” Tô An Ninh hơi nhếch khóe môi lên, đáy mắt ngấm đầy ý cười, “Nếu như không có cô ở đẳng sau trợ lực cho, thì chắc là tôi cũng không thể lấy được thành tích xuất sắc như thế đề tiến vào đây.”

Sắc mặt Triệu Thiên hơi biến hóa, “Cô nói gì cơ, tôi không hiểu.”

“Không phải phủ nhận, tôi biết rồi, phiếu báo danh của tôi là có cô ý đánh mất đó nhì.” Tô An Ninh nhìn thẳng vào đôi mắt cô ta, thực ra cô cũng không biết, chỉ là muốn làm cô ta bùng nổ thôi.

“Là tôi thì sao nào? Không phải tôi thì sao nào?” Triệu Thiên cố ý nói vòng vèo.

“Chẳng sao.” Tô An Ninh cười yếu ớt một tiếng. “Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô một câu thôi, có thời gian thì đừng lãng phí trên người người khác, không bằng bỏ nhiều tâm tư vào mình một chút, không nên để cho vòng tiếp đã bị đào thải.”

Khi còn bé mẹ cô đã dạy cô rằng, không cần quá để ý đến những người xa lạ, trên thế giới này số người hi vọng con không ổn so với số người hi vọng con ổn, vĩnh viễn nhiều hơn gấp mấy lần.

*

Cuối cùng cũng đến phiên Tô An Ninh ra sân, MC đọc tên của cô lên, dưới sân khấu liền vang lên những tiếng hoan hô.

Lúc Tô An Ninh đi lên sân khấu, khán giả xem ở phía dưới lại càng sôi nổi hơn, tiếng vỗ tay hoan hô không ngừng.

“Tô An Ninh, chúng tôi yêu cô!”

“Tô An Ninh, chúng tôi mãi mãi ủng hộ cô!”

“Tô An Ninh...”

Tô An Ninh chào hỏi với mọi người phía dưới, làm trình tự giới thiệu đơn giản xong rồi bắt đầu biểu diễn.

Bản gốc của bài hát này cũng là của cô, bị cô phủ bụi thật sâu trong quá khứ. Bấy giờ cuối cùng cũng nhìn thấy mặt trời, còn có thể được rất nhiều người nghe thấy.

Ánh đèn trên sân khấu chợt tắt, chỉ có một chùm đèn chiếu lên người cô, lộng lẫy. Cô mở miệng hát ra câu đầu tiên, dưới sân khấu hoàn toàn yên lặng.

Khán giả ở dưới sân khấu giờ cao bằng hiệu lên, trên đó viết tên của Tô An Ninh, tạo thành từ đủ màu đỏ xanh, không ngừng nhấp nháy.

Giọng ca của trời, âm điệu du dương lan ra khắp nơi.

Ca khúc kết thúc rồi mà mọi người vẫn chưa lấy lại tinh thần được. Đến khi ban giám khảo lên tiếng, mọi người bên dưới mới vỗ tay ầm ầm.

Ba vị lão sư trong ban giám khảo đánh giá Tô An Ninh rất cao, nhất trí cho cô màu xanh thông qua.

MC lên sân khấu, cười nói: “Chúc mừng Tô An Ninh thành công đi tiếp nhé.”

“Cảm ơn.” Tô An Ninh cảm xúc, trên mặt nở ra nụ cười nhẹ nhàng, khẽ gật đầu với mọi người.

Cô vẫy tay với khán giả phía dưới sân khấu rồi đi xuống.

Đi vào hậu trường, một đường đều được người ta chúc mừng, Tô An Ninh rất thân thiện mà nói cảm ơn.

Có cuộc điện thoại gọi đến, là Phương Hành Chu. Cô đi đến một chỗ khuất người nhận máy, giọng cô lạnh lùng, mang theo sự vui vẻ rất rõ ràng, “Phương Tiểu Chu, em được đi tiếp rồi.”

“Anh thấy rồi.” Lúc Phương Hành Chu đi trang điểm lại, vừa đúng lúc đến Tô An Ninh trình diễn. Anh ta cầm điện thoại xem trực tiếp, đến khi kết thúc rồi, nghĩ cô chắc là không bận gì liền gọi điện cho cô luôn.

“Chúc mừng nhé. Đáng tiếc là anh không ở cạnh em, chứ không thì anh còn có thể ăn một bữa no nê với em đấy, chúc mừng thật tung bừng.”

“Anh nói phải, đúng là phải chúc mừng một chút, buổi tối em đi tìm Hủ Hủ ăn cơm vậy.” Tô An Ninh cười nói.

“Anh cũng muốn.” Phương Hành Chu là lên.

Tô An Ninh nói, “Có thể, chờ anh về rồi hẹn.”

Cô lại nói tiếp, “Quay phim cho tốt, không có chuyện gì thì em cúp đây.”

“Được, vậy em phải tiếp tục cố lên đấy.” Phương Hành Chu dặn dò.

Tô An Ninh cắt điện thoại đi, vào nhà vệ sinh trang điểm lại, rồi quay trở lại phòng.

Cuộc tranh tài vẫn còn tiếp tục, nếu không có gì ngoài ý muốn thì khoảng chừng một tiếng nữa mới chính thức kết thúc. Tất cả thí sinh được đi tiếp sẽ lên trên sân khấu để gửi lời cảm ơn.

Tô An Ninh cùng mọi người ngồi đằng sau, bên cạnh là Lục Hạo, cậu ta cũng thành công đi tiếp, vừa rồi biểu hiện cũng không tệ lắm.

Một đoàn người đi lên sân khấu, xếp thành một hàng dài. Tô An Ninh đứng ở hàng sau nhưng cũng không ngăn được sự nhiệt tình của fan hâm mộ, ở bên dưới điên cuồng gọi tên cô.

Lục Hạo mang theo sự hâm mộ nghiêng đầu nhìn cô, “An Ninh, fan hâm mộ của cô nhiệt tình quá.”

Nghe vậy, Tô An Ninh cười một tiếng, “Ừm, cậu cũng sẽ có thôi.”

Advertisement / Quảng cáo

Cô hơi nghiêng đầu nhìn cậu ta, lúc thu ánh mắt lại, trong lơ đãng nhìn thấy chiếc đèn chùm trên trần nhà lung lay rung đưa, có xu thế rơi xuống, vừa vặn ở ngay trên đỉnh đầu Lục Hạo.

Cô đẩy Lục Hạo sang bên cạnh, Lục Hạo không hiểu rõ hỏi cô, “Sao thế?”

Tô An Ninh còn chưa kịp trả lời thì chiếc đèn chùm trên đỉnh đầu đã rơi xuống rồi. Cô dùng lực thật mạnh đẩy Lục Hạo ra, cùng cậu ta ngã song song trên mặt đất.

“Ầm” một tiếng, chiếc đèn chùm rơi xuống nền nhà. Trong nháy mắt đã vỡ tan, mảnh thủy tinh chia năm xẻ bảy, bắn tung tóe lên cả người Tô An Ninh.

Cô mặc váy trắng, nơi bắp chân máu dần lan ra, không mấy chốc đã đỏ thẫm một vùng.

Tất cả mọi người đều vì cái ngoài ý muốn mà kinh sợ, vẫn là MC kịp hoàn hồn.

Chạy đến bên người Tô An Ninh ngồi xổm xuống, nhìn nơi cô bị thương, hỏi: “An Ninh, chân cô còn có thể cử động không?”

Tô An Ninh chống hai tay xuống đất, thử nhúc nhích chân một chút, chịu đựng đau đớn, nói: “Có thể.”

“Tôi đưa cô đến bệnh viện.” MC đỡ cô dậy. Lúc này trong đầu cô mù mịt, người khác nói gì cô cũng làm theo.

Hiện trường xảy ra chuyện ngoài ý muốn thế này, dĩ nhiên là phải tạm dừng ghi hình. MC vịn Tô An Ninh xuống sân khấu.

Vừa đến hậu trường, Tô An Ninh đã bị người ta giữ lấy eo mà ôm lấy. Trong nháy mắt lúc hai chân vọt lên giữa không trung, Tô An Ninh theo bản năng ôm chặt lên người bên cạnh.

Nghiêng đầu nhìn sang, lại thấy một gương mặt anh tuấn, cặp mắt sắc thâm thúy, không thể nhìn đến được tận cùng.

“Cố Thời Cảnh” Cô hơi bất ngờ, lại ở đây mà gặp phải anh nên ngay cả tên anh cũng trực tiếp gọi luôn, chữ “thầy” cũng quên gọi.

“Không sao chứ?” Cố Thời Cảnh hỏi cô.

Tô An Ninh lắc đầu.

MC thấy Cố Thời Cảnh cũng rất ngạc nhiên lại cũng rất chấn kinh. Chỉ là rất nhanh để khôi phục lại như bình thường, “Cố tổng.”

“Ừm, cậu không cần đi theo, tôi đưa em ấy đến bệnh viện.” Cố Thời Cảnh quay người rồi đi.

MC gật đầu.

Lục Hạo đã chạy theo đến hậu trường, nhìn thấy MC thì hỏi, “An Ninh đâu rồi? Cậu ấy đi đâu rồi?”

“Cậu không phải lo lắng, đã có người đưa cô ấy đi bệnh viện rồi.” MC trả lời, sau đó hỏi cậu ta, “Cậu không sao chứ?”

Lục Hạo lắc đầu, “Tôi không sao.”

*

Xe chờ ở bên ngoài, Cố Thời Cảnh ôm Tô An Ninh đi ra. An Nại Nhi nhìn thấy họ liền mở cửa xe ra, Cố Thời Cảnh đặt Tô An Ninh lên trên xe trước, sau đó cặp chân dài cũng bước vào ngồi xuống.

An Nại Nhi đóng cửa xe kĩ càng, sau đó lên xe nổ máy, lái về phía bệnh viện.

Tô An Ninh lúc này lại cũng khá tỉnh táo rồi, phát hiện ra mình đang nằm trong ngực Cố Thời Cảnh, liền xấu hổ vô cùng. Đang nghĩ ngồi đây thì bị Cố Thời Cảnh đè xuống, anh thấp giọng nói, “Đừng lộn xộn, cẩn thận chân của cô kia.”

Tô An Ninh đổi mắt anh, ánh mắt sắc đen láy, có một cảm giác tê dại từ bên tai, từ tâm dâng lên.

Cô không động dậy, nhắm mắt lại, cảm giác được rõ ràng nhịp tim của anh đang đập, từng nhịp từng nhịp, vô cùng mạnh mẽ.

An Nại Nhĩ nhìn qua kính chiếu hậu xem hai người họ, thấy Cố Thời Cảnh vô cùng cẩn thận mà che chở cho Tô An Ninh, lại thấy hơi bất ngờ.

Anh ta đi theo Cố Thời Cảnh nhiều năm như thế, từ trước đến nay chưa từng thấy anh dụng tâm với ai như thế cả, ngay cả em gái của anh ah cũng chưa từng như thế.

Rất nhanh đã đến bệnh viện, Cố Thời Cảnh định chuẩn bị Tô An Ninh xuống xe.

An Nại Nhĩ rất có lòng mà oán, ngăn cản mà cũng chỉ bất lực mà thôi, chỉ có thể nhắc anh, “Thời Cảnh, đeo kính râm.”

Cố Thời Cảnh đeo kính râm xong thì ôm Tô An Ninh xuống xe.

Người trong bệnh viện đông đúc tới lui, cũng may đều đang bận chuyện của mình nên cũng không để ý tới họ nhiều lắm.

Tô An Ninh sợ bị người ta nhận ra, chôn mặt trong ngực Cố Thời Cảnh, người thấy mùi cỏ tươi tươi mát trên người anh.

Tô An Ninh được bác sĩ đưa vào phòng chữa bệnh và chăm sóc. Cố Thời Cảnh đứng ở bên ngoài gọi điện thoại cho Đỗ Liên, để anh ta đến hiện trường nhìn, kiểm tra xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Cúp điện thoại, An Nại Nhĩ cầm điện thoại đến, “Thời Cảnh, đạo diễn Lý còn đang chờ đấy?”

“Cậu đi nói chuyện đi, tôi ở lại đây.” Cố Thời Cảnh nghiêng đầu phản phô.

“Nhưng mà...” An Nại Nhĩ thấy vẻ mặt anh lạnh nhạt, lời muốn nói lại nuốt vào, “Được, vậy anh nhớ cẩn thận chút nhé, đừng để bị người ta chụp hình.”

Cố Thời Cảnh nhẹ “Ừ” một tiếng.

An Nại Nhĩ lắc đầu rồi rời bệnh viện.

Không bao lâu sau bác sĩ đã đi ra, nói với Cố Thời Cảnh, “Vết thương đã xử lý ổn thỏa rồi, cô ấy không sao cả, giai đoạn sau chú ý không được chạm nước, không được ăn cay.”

Advertisement / Quảng cáo

Cố Thời Cảnh gạt đầu, hỏi: “Có thể vào trong không?”

“Có thể.” Bác sĩ gạt đầu, hai tay bỏ túi quay người rồi đi.

Cố Thời Cảnh đẩy cửa đi vào, thấy cô đang kí tên cho người ta, anh đứng tựa ở bên cửa, chờ cô kết thúc mới tiến vào.

Y tá thấy Cố Thời Cảnh, liếc nhìn trộm mấy cái mới ra ngoài.

Tô An Ninh ngồi ở trên giường, nhìn thấy Cố Thời Cảnh thì cười cười, hơi câu nệ, “Chào thầy Cố ạ.”

“Không sao chứ?” Cố Thời Cảnh nhìn bấp chân được băng bó của cô, lộ ra một phần mắt cá chân và bàn chân nhỏ nhắn trắng nõn.

“Không sao ạ, chỉ là máu chảy hơi nhiều nên nhìn hơi dọa người thôi ạ.” Tô An Ninh thành thật trả lời. Vết máu được bác sĩ xử lý rồi, nhìn cũng đỡ hơn nhiều.

Lúc bôi thuốc đương nhiên cũng không thể không đau.

“Ừm” Cố Thời Cảnh đi đến trước mặt cô, vẽ mặt nghiêm túc dặn dò, “Lần sau không được ngoắc ngoếch như thế.”

Lúc ấy tình huống phát sinh bất ngờ, căn bản Tô An Ninh không có thời gian nghĩ nhiều. Nếu như chậm một bước thôi, ngay lập tức sẽ không đơn giản chỉ là mình cô bị thương như thế này.

Chỉ là Cố Thời Cảnh cũng có ý tốt mà thôi, đương nhiên cô sẽ không không biết tốt xấu gì, gạt đầu, “Vâng, cảm ơn thầy Cố ạ.”

Cố Thời Cảnh đứng thẳng táp nhìn cô, “Tôi không lớn hơn cô bao nhiêu cả, không cần gọi tôi là thầy Cố.”

“À, vậy thầy muốn tôi gọi thầy là gì ạ?” Tô An Ninh nhẹ gạt đầu.

Cố Thời Cảnh thấp giọng nói, “Gọi tên của tôi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Trái tim thiếu nữ

Cuộc tranh tài ngôi sao ca nhạc của Tinh Quang là phát sóng trực tiếp ngay hiện trường, mặc dù chỉ xuất hiện trong ống kính một cái chớp mắt thôi, nhưng chuyện của Tô An Ninh cũng rất nhanh đã được quần chúng biết được.

Tất cả mọi người đều thấy rõ, là Tô An Ninh kịp thời đẩy chàng trai đứng bên cạnh nên mới bị thương.

Vừa lo lắng cho cơ thể của cô, vừa kính nể nhân cách con người cô.

Có người đăng tải video lúc xảy ra chuyện ngoài ý muốn kia lên mạng, đăng lên một màn lăng trìêu.

Những người có thiện cảm với Tô An Ninh âm ỉ tăng lên một bậc, đánh giá cô cũng không phải là tiểu đồng tính* (*ngôi sao nhỏ tuổi*), mà là một cô gái có dũng khí to lớn.

“Nhìn mà tôi hãi hùng khiếp vía! Nếu như Tô An Ninh mà không kịp thời đẩy cậu kia ra thì đoán chừng cậu ta đã được đưa vào bệnh viện rồi!”

“Đồng ý với lâu trên. Tô An Ninh có thể không màng thân mình mà đẩy người ta ra, tinh thần này thật đáng học hỏi.”

“Hóa ra Tô An Ninh lại trưởng thành như thế, lúc đầu tôi còn cứ tưởng cô ấy chỉ là một cô gái nhỏ thôi chứ.”

“Chị Tô tiểu thư cũng tuyệt vời quá đi mất, em bị chị đưa vào vòng fan luôn rồi!”

“Quá nguy hiểm, sao chương trình lại có thể để cho chuyện này xảy ra được chứ. May mà có Tô An Ninh ở đó, hi vọng cô ấy không sao cả.”

Chuyện này được lên men rất nhanh, không bao lâu đã được người ta nâng lên đứng đầu Hot search.

Các phóng viên muốn đi đưa tin mới, nhao nhao bắt tay hành động, nghe ngóng được tình trạng sức khỏe của Tô An Ninh, định phỏng vấn cô trước đã.

*

Bác sĩ nói không sao cả, Tô An Ninh liền nói muốn xuất viện luôn, mùi ở bệnh viện thực sự chẳng ra làm sao cả, cô thực sự chẳng hề thích một tẹo nào.

Advertisement / Quảng cáo

Một mặt khác cũng bởi vì Cố Thời Cảnh, anh một mực không chịu đi, cô cũng không tiện đuổi anh, chỉ có dùng phương pháp này.

Cố Thời Cảnh đứng bên cửa sổ gọi điện thoại, đẩy cửa sổ ra nhìn xuống phía dưới kia. Ở cửa lớn có cả một đồng phóng viên muốn đi vào bên trong, lại bị bảo vệ ngăn cản không cho vào, đưa đẩy ồn ào, hỗn loạn vô cùng.

Cố Thời Cảnh cúp điện thoại, đóng cửa sổ lại rồi đến trước mặt Tô An Ninh, thấp giọng nói, “Tạm thời không đi được.”

“Sao thế ạ?” Tô An Ninh dừng động tác hạ giường, ngẩng đầu hỏi anh.

Sắc mặt Cố Thời Cảnh nặng nề, ánh mắt sâu thẳm, “Dưới tầng có phóng viên.” Sau đó lại nói thêm một câu, “Nhiều lắm, chắc là biết chuyện cô bị thương phải vào viện rồi.”

“Vậy cũng sẽ không cứ trực chờ ở dưới đó mãi chứ.” Tô An Ninh hơi buồn bực.

Cô là ngôi sao nổi, từng chứng kiến rằng phóng viên có thể điên cuồng cỡ nào. Vì nắm được tin tức mới có thể ba ngày ba đêm ngồi xổm ở trước cửa nhà cô, không dời bước.

Về sau nhà cô chuyển đến chỗ ở bây giờ, từ khi ngay năm sau đó mẹ cô đi nước ngoài, lại thêm ba không hay ở nhà, một mình cô một người trong căn nhà ấy không có cảm giác an toàn, dứt khoát chuyển về trường luôn.

Mặc dù thường xuyên bị mọi người vây quanh, nhưng cũng may là thoát được mấy tay phóng viên.

“Không lâu đâu.” Cố Thời Cảnh nói thật nhỏ. Thấy mặt cô ỉu xiu, đi đến máy nước uống lấy một cốc nước, quay người đến trước mặt cô, “Không phải gấp, uống chút nước trước đi.”

“Cảm ơn ạ.” Tô An Ninh nhận lấy, uống một ngụm, cảm xúc nhìn anh, “Xin lỗi thầy, làm chậm trễ thời gian của thầy rồi.”

Kiểu người đứng ở trên đỉnh cao của Kim Tự Tháp như Cố Thời Cảnh, thời gian đối với anh mà nói hẳn là vô cùng trân quý.

Cố Thời Cảnh ngồi trên ghế, nghe vậy thì nghiêng đầu nhìn cô, lúc sau mới nói, “Cũng không phải lần đầu tiên.”

Được thôi, đúng là không phải lần đầu tiên thật. Đương nhiên là Tô An Ninh vẫn chưa quên chuyện nửa tháng trước bị ngất xỉu được anh đưa đến bệnh viện.

Lần trước dường như còn chưa cảm ơn anh đấy, làm sao bây giờ, lại làm phiền đến anh nữa rồi.

Vì sao mỗi lần cô không gặp may đều phải phải Cố Thời Cảnh thế này, không biết nên khóc hay nên cười đây.

Một lúc sau An Nại Nhi lại đến, còn đem theo một người đàn ông. Sau khi đi vào thì thuận tay đóng cửa lại.

“Phóng viên trước cửa quá nhiều, cửa lớn không thể ra được. Tôi đã nói chuyện với viện trưởng rồi, ông ấy để vị bác sĩ Lục này mang chúng ta đến một lối đi nhỏ, có thể trực tiếp đến chỗ để xe, tôi đã dừng xe ở đó luôn rồi. Hai người xuống đây là thấy được, sau khi lên xe thì mau chóng rời đi.”

Cố Thời Cảnh gật đầu, nhìn Tô An Ninh, “Có thể đi rồi.”

“Được ạ.” Tô An Ninh lên tiếng, đứng lên từ giường. Đùi và bắp chân bên phải có vài chỗ bị thương, nhưng cũng không sao.

Cô vừa xuống đất, Cố Thời Cảnh lập tức lại gần đỡ cô. Cô khoát tay với anh, “Không sao đâu ạ, tôi có thể đi được.”

Cố Thời Cảnh không buông tay, vịn cô ra khỏi phòng bệnh.

An Nại Nhi không đi theo, anh ta đi xử lý những phóng viên kia.

Bác sĩ Lục dẫn họ đến còn đường nhỏ kia, bình thường không có ai đi qua đây cả, hành lang rất yên tĩnh.

Tô An Ninh đi đường thì vẫn phải đụng đến cơ bắp nơi bắp chân, vẫn còn hơi đau nhưng cô vẫn cố nén lại.

Cố Thời Cảnh nhìn ra từ việc cô hơi nhíu lông mày lại. Chân của cô hẳn là đau lắm, nhưng cô lại không nhắc đến một câu, sao lại cứ thích cậy mạnh như thế nhỉ.

Tô An Ninh cảm giác được Cố Thời Cảnh đang nhìn mình, nghiêng đầu qua nờ nụ cười, “Sao thế ạ? Có phải tôi đi quá chậm rồi không ạ?”

Bọn họ đã cách bác sĩ Lục một đoạn rất dài rồi.

Cố Thời Cảnh cúi đầu, đôi mắt sâu thẳm, lúc sau mới nói, “Cũng bình thường.”

Đi đến đầu cầu thang, Tô An Ninh vừa bước xuống một bước đã bị Cố Thời Cảnh nắm lấy eo mà ôm lên.

Cô hơi ngạc nhiên, khoát tay lên bả vai Cố Thời Cảnh, vỗ vỗ người anh, “Thầy Cố, tôi có thể đi được ạ, thầy thả tôi xuống đi.”

Bàn tay ấm nóng của anh dán ở nơi eo cô, cảm xúc ấm áp làm cô không được tự nhiên mà dịch người đi một chút.

“Đừng nhúc nhích.” Cố Thời Cảnh thấp giọng, “Đến lúc thì tự nhiên tôi sẽ thả cô xuống thôi.”

Bác sĩ Lục đứng ở phía trước chờ họ.

Tô An Ninh có lòng muốn đi xuống, lại không thể đi nhanh như thế nên cũng chỉ có thể như vậy thôi.

Cố Thời Cảnh hẳn là thường xuyên rèn luyện cơ thể lắm. Tô An Ninh đặt trên cánh tay kia của anh, có thể cảm giác được đằng sau lớp áo là cánh tay mạnh mẽ của anh.

Tư thế như vậy dù gì cũng khá xấu hổ. Tô An Ninh cúi đầu, thầm đếm số bậc thang, lúc đếm đến một trăm thì cũng vừa đứng tới gara dưới tầng hầm.

Cố Thời Cảnh đặt Tô An Ninh lên ghế lái phụ, sau đó lên xe.

Bác sĩ Lục chỉ đường cho họ, “Từ bên này có thể đi thẳng ra bên ngoài, không đụng phải phóng viên.”

Cố Thời Cảnh gật đầu một cái, “Cảm ơn.”

Sau đó lái xe đi, Cố Thời Cảnh đi theo con đường mà bác sĩ Lục đã chỉ, quả thực có thể ra khỏi bệnh viện luôn mà không cần qua cửa chính. Đúng là cửa sau trong truyền thuyết.

Advertisement / Quảng cáo

Ra bệnh viện được một lúc, điện thoại của Phương Hành Chu đã gọi đến.

Tô An Ninh nhận máy, nhỏ giọng nói, “Sao thế? Có chuyện gì?”

“An Ninh, em bị thương à, có nghiêm trọng không?” Phương Hành Chu hỏi.

“Không sao cả, em đi bệnh viện xử lý rồi.” Tô An Ninh nhìn bóng mình trên cửa sổ, “Không hề gì đâu, không thì em đã ngoài luôn rồi.”

Phương Hành Chu, “Đừng mà, anh không yên tâm, hôm nay anh muốn về gặp em luôn.”

“Em không có việc gì thật mà, anh không cần về đâu.” Tô An Ninh cam đoan, “Anh cứ yên tâm mà quay phim đi, sau khi hơi khó thê tre rồi, quay lại đây gặp em cũng như nhau thôi mà.”

“Thôi được rồi, em phải cẩn thận đấy.” Phương Hành Chu dặn dò.

“Được rồi, em biết rồi, anh nói với ba em một câu rằng em không sao nhé.” Tô An Ninh nói thêm một câu, “Để cho ông ấy không phải lo lắng.”

Phương Hành Chu trả lời xong rồi cúp điện thoại.

Cố Thời Tay một tay lái xe, nghiêng đầu hỏi cô, “Đi đâu?”

“Về trường ạ.” Tô An Ninh đáp.

Cố Thời Cảnh “ừ” một tiếng.

Rất nhanh đã đến trường, lại phát hiện ra ở bên ngoài có rất nhiều phóng viên.

“Những phóng viên này không phải là từ bệnh viện đến đây chứ?” Tô An Ninh nhìn đám phóng viên kia, đầu cô cũng phát phình ra rồi đây này.

“Không phải.” Cố Thời Cảnh nhìn bên ngoài cửa sổ, rồi thu mắt lại, “Tạm thời trường học không vào được.”

“Vậy thì tôi chỉ có thể về nhà vậy.” Tô An Ninh dựa vào thành ghế, hơi bất lực.

Cố Thời Cảnh không nói gì, một lần nữa nở má.

Hon nữa tiếng sau, xe đi đến tiểu khu, Cố Thành lái xe vào trong luôn, dừng ở trước tòa nhà nơi Tô An Ninh ở.

Trong lòng Tô An Ninh thầm nghĩ trí nhớ của anh thật tốt.

“Cảm ơn ạ.” Cô tháo dây an toàn, nhìn anh.

“Không cần.” Cố Thời Cảnh một tay khoác lên tay lái, một tay khác cầm lấy thuốc trong sọt, đưa cho cô, “Đây là thuốc tiêu viêm, về nhà nhớ bôi đây.”

“Vâng, vậy tôi đi trước ạ.” Tô An Ninh phát tay với anh, vừa đẩy cửa xe ra, chợt nghĩ đến việc Cố Thời Cảnh đã giúp cô nhiều như thế, lại yên lặng xoay người lại, hỏi anh, “Thầy muốn vào nhà ngồi chút không ạ?”

*

“Mời thầy Cố uống nước.” Tô An Ninh lấy trong bếp ra một cốc nước ấm cho anh.

“Cảm ơn.” Cố Thời Cảnh nhận lấy, uống một ngụm rồi đặt lên bàn.

Tô An Ninh một tay đặt trên ghế sofa, nhìn anh hỏi, “Thầy muốn ăn trái cây không ạ?”

Hôm mừng 1 tháng 10, Phương Hành Chu mưa rất nhiều thứ, đều đặt nguyên ở trong tủ lạnh chưa từng động đến.

“Không cần.” Cố Thời Cảnh đứng lên, đưa tay nhìn qua đồng hồ, “Cô nghỉ ngơi cho tốt, tôi đi trước.”

Tô An Ninh hỏi, “Bây giờ đi luôn sao ạ?”

Vừa mới ngồi xuống, ngay cả một cốc nước nóng cũng còn chưa uống xong.

Cố Thời Cảnh bình tĩnh nhìn nàng, đôi mắt sắc thật sâu, thấp giọng hỏi, “Sao thế?”

“Không có gì ạ.” Tô An Ninh xua tay, tay vịn lên ghế sofa, “Thầy vừa mới tới, tôi còn chưa chiêu đãi thầy thật tốt mà?”

“Lần sau đi.” Cố Thời Cảnh sửa lại ống tay áo một chút.

“Được ạ.” Tô An Ninh gật gật đầu, cô còn thiếu anh một bữa cơm còn chưa kịp trả nữa.

“Không cần tiễn.”

Cố Thời Cảnh đi ra khỏi cửa thì phát hiện bên ngoài trời đang mưa. Xe dừng ở ngoài cửa, không cách bao xa cả, anh chuẩn bị đội mưa đi xuống.

“Thầy Cố, chờ chút ạ.”

May mà Tô An Ninh lại theo anh ra.

Cố Thời Cảnh quay đầu nhìn cô, “Sao cô lại ra đây làm gì?”

“Bên ngoài trời mưa, nhà tôi có dù ạ. Anh chờ tôi một chút, tôi đi lấy cho anh nhé.” Tô An Ninh quay người khắp khệnh đi lấy dù cho anh.

Cố Thời Cảnh nhìn bóng lưng của cô mà hơi nhui mày, cất bước theo vào phòng.

Advertisement / Quảng cáo

Dù đặt ở trên ngăn tủ, hơi cao. Mỗi lần Tô An Ninh lấy dù đều đứng lên ghế để lấy, cô sợ Cố Thời Cảnh không chờ được nên lót chân lên lấy luôn.

Cảm giác được sau lưng có một hơi thở ấm áp thờ ra nơi cổ của cô. Cô không kìm nổi mà rụt cổ lại một cái, cô đặt tay trên ngăn tủ, quay đầu lại thì thấy Cố Thời Cảnh.

Anh hơi ngẩng đầu nhìn về phía bên trong ngăn tủ, đường nét gương mặt cương nghị, nhưng không bức người.

Anh cầm dù xuống, vừa cúi đầu thì vừa vận dụng phải ánh mắt của cô. Gương mặt cô trắng nõn, đôi mắt như hai viên thạch lưu ly lớn, đen nhánh mà sáng ngời.

Cô hình như hơi căng thẳng, hô hấp rất nhẹ.

Tô An Ninh nhìn chăm chăm con người màu hồ phách của anh, nuốt một ngụm nước bọt.

Cô vẫn cho rằng ngũ quan của Phương Hành Chu là xinh đẹp rồi, nhưng sau khi gặp được Cố Thời Cảnh cô mới phát hiện ngũ quan của anh vô cùng xuất chúng.

Không giống kiểu khôi ngô như Phương Hành Chu, anh mang theo sự khí phách cương nghị mà anh tuấn của một người đàn ông. Đôi mắt màu hồ phách rất bình thản, luôn nhìn người bằng một sự đậm mực, không hề có cảm giác bức người.

“Là chiếc dù này à?”

Giọng nói Cố Thời Cảnh trầm thấp vang lên, Tô An Ninh mới hoàn hồn lại, cô vừa rồi cứ như là hoa si vậy.

Vì không thể để cho mình mất mặt như vậy, cô ho nhẹ một cái, nhìn cũng không nhìn lên anh gật đầu, “Chính là chiếc dù này ạ.”

Thẳng đến sau khi Cố Thời Cảnh đi rồi, Tô An Ninh mới phát hiện ra rằng, anh cầm dù của cô đi rồi.

Đó là một chiếc dù màu hồng đỏ.

Anh anh anh... sẽ không phải là cũng có một trái tim thiếu nữ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Mv

Tô An Ninh ở trong nhà chờ đợi hai ngày, độ nóng của những tin tức ở trên mạng mới giảm xuống một chút.

Cô đăng Weibo, “Cảm ơn mọi người đã quan tâm, tôi đã ổn rồi.”

Đăng sau còn bổ sung thêm tám ảnh gương mặt mộc của cô, không hề trang điểm

Dù vậy, làn da cô cũng trắng nõn trong suốt, đôi mắt đen nhánh sáng ngời, trời sinh một vẻ mặt tươi cười.

Không bao lâu sau, dưới bài Weibo của cô đã có một đồng bình luận.

“Ninh từ cuối cùng cũng đăng Weibo, biến mất hai ngày làm chúng tôi lo lắng gần chết rồi, chân không sao chứ?”

“Oa oa oa! Da của Ninh tỷ tỷ thực sự quá đẹp, còn đẹp hơn cả lúc tôi trang điểm nữa.”

“Đồng ý với lầu trên, làn da của An Ninh được công nhận là rất đẹp đấy. Dù là không trang điểm cũng có thể one hit one kill những minh tinh nữ khác luôn.”

“Yếu ớt hỏi một câu, chị An Ninh tiểu thư dùng mỹ phẩm đường da nhãn hiệu gì thế? Thực sự muốn biết đó.”

“Giống lầu trên, tôi cũng muốn biết!”

Tô An Ninh đăng Weibo xong thì thoát ra, nghỉ ngơi hai ngày, chân cô đã ổn rồi.

Thu dọn đồ chuẩn bị đến trường.

Chuyện hôm tranh tài đột ngột xảy ra, ngay cả xin phép nghỉ cô cũng chỉ là gọi điện thoại tới.

Trần Nghiên biết chuyện gì đã xảy ra, tự nhiên cũng đồng ý cho cô xin phép nghỉ.

Cô thay quần áo, trang điểm xong xuôi, đeo khẩu trang lên rồi ra cửa.
Advertisement / Quảng cáo

Đón xe tới trường học, trước cổng không có phóng viên, cũng như thường ngày chỉ có sinh viên ra ra vào vào.

Trong phòng kí túc xá chỉ có Trương Hủ Hủ, cô mới vừa đi vào thì cô nhóc kia đã nhào tới, “An Ninh, cậu tới rồi! Chân không sao chứ?”

Trương Hủ Hủ nhận lấy vali trong tay Tô An Ninh, “Đưa đây cho tớ, sao có thể để cậu cầm thứ đồ nặng như vậy được.”

Tô An Ninh buồn cười, “Tớ không sao. Lại nói nữa, là chân tớ bị thương chứ đau phải tay, không liên quan gì cả.”

“Sao lại không liên quan? Mặc kệ là chân hay là tay, bị thương thì chắc chắn là đau rồi.” Trương Hủ Hủ vịn cô ngồi trên ghế, cho cô một cốc nước, “Nè, uống nước đi.”

“Cảm ơn nhé.”

Trương Hủ Hủ chuyển cái ghế qua ngồi bên cạnh cô, nhiều chuyện hỏi, “Ài, An Ninh, lúc cậu đẩy ra cậu chàng kia ra, không nghĩ đến lỡ như đèn roi trúng người cậu thì phải làm sao ư?”

Cái này Tô An Ninh đúng là không nghĩ tới. Lúc ấy tình huống khẩn cấp, cô nào có thời gian suy nghĩ nhiều, đẩy Lục Hạo ra, đại khái chắc là một loại bản năng của nhân tính con người.

“Không nghĩ đến.” Tô An Ninh nhìn cô ấy, lặp lại một lần, “Thời gian cũng không cho phép tớ suy nghĩ nhiều thế.”

“Cậu đúng là phản ứng khá nhanh đó.” Trương Hủ Hủ tán dương, “Cũng may mắn có cậu ở đó, bằng không chàng trai kia còn không biết như thế nào đấy?”

“Cũng không ghê gớm như cậu nói đâu.” Tô An Ninh cười cười.

“Đến tối cùng nhau ăn cơm nhé.”

“Được.” Trương Hủ Hủ vỗ tay, “Hai chúng ta lâu rồi chưa cùng nhau ăn cơm đấy.”

*

Buổi chiều chỉ có một tiết, cũng không phải tiết gì quan trọng lắm, cô không ít người vắng mặt.

Tô An Ninh vẫn đi, cô vừa đi vào phòng học đã có không ít người đến hỏi thăm tình trạng thân thể của cô, nhận được một đợt quan tâm.

Triệu Thiên thì không muốn nhìn thấy Tô An Ninh ổn, hừ lạnh một cái. Lúc cô đi qua chỗ ngồi của cô ta, cô ta còn duỗi chân ra muốn ngáng chân cô.

Rồi bị cô đạp cho một cái.

Mặt Triệu Thiên trong nháy mắt lập tức biến hình, vỗ bàn đứng lên, tức giận, “Tô An Ninh, cô!”

“Sao hả? Bạn học Triệu Thiên? Sắc mặt khó nhìn như vậy, có phải bị bệnh không thế?” Nụ cười của Tô An Ninh xán lạn, “Bị bệnh thì phải uống thuốc đó.”

“Cô!” Triệu Thiên đưa tay chỉ cô, bàn chân đau rát.

“Sao thế?” Lục Hạo đi vào phòng học nhìn thấy Tô An Ninh, rất vui vẻ, đến gần mới phát hiện bầu không khí không đúng lắm.

“Không có gì.” Tô An Ninh nghiêng đầu nhìn cậu ta, mỉm cười, “Sắc mặt bạn học Triệu Thiên không tốt lắm, tôi đang nhắc nhở bạn ấy có bệnh thì phải kịp thời chữa trị ấy mà.”

“Tô An Ninh, cô mới có bệnh ấy!” Triệu Thiên tức giận.

Tô An Ninh mí mắt vẫy lên, không để ý đến cô ta, đi qua cô ta đến hàng ghế sau ngồi xuống.

Lục Hạo nhìn cô ta không vừa mắt, lên tiếng nói, “Bạn học Triệu Thiên này, An Ninh cũng chỉ là tốt bụng thôi, sao cô có thể mắng chửi người ta như thế?”

Triệu Thiên khó thở, “Tôi chứ người? Sao tôi lại thành chứ người rồi?”

“Được rồi, tất cả mọi người là bạn học cùng lớp, không phải nên giúp đỡ nhau sao?” Lục Hạo giải hòa, quay đầu nhìn về các bạn học khác đang nhìn sang bên này, nói, “Đừng nhìn nữa, giáo viên sắp tới ngay rồi đấy.”

Lục Hạo đi đến chỗ Tô An Ninh ngồi xuống bên cô, nghiêng đầu nhìn cô, “An Ninh, cậu không sao chứ?”

“Không sao.” Tô An Ninh trả lời, lấy sách bút ra.

“Ngày đó cảm ơn cậu nhiều lắm. Tôi vẫn luôn muốn đến thăm cậu nhưng lại không biết cậu ở đâu cả.” Lục Hạo một tay đặt trên bàn, một tay đẩy kính.

“Không cần khách sáo.” Tô An Ninh cầm bút xoay chơi, “Vô luận là ai thì dưới tình huống đó tôi đều sẽ cứu hết.”

“Dù sao thì cũng vẫn phải cảm ơn cậu.” Lục Hạo nắm chặt lòng bàn tay, hơi căng thẳng, “Đêm nay cậu có rảnh không? Tôi muốn mời cậu ăn cơm.”

“Xin lỗi lớp trưởng, tôi nay tớ có hẹn rồi.” Tô An Ninh cười từ chối.

“Thế thì thôi vậy.” Trên mặt Lục Hạo hiện ra vẻ thất vọng.

Tiết học kết thúc, Tô An Ninh đi đến thanh nhạc để luyện đàn, ca hát.

Vòng tranh tài thứ ba tại diễn ra sau năm ngày nữa, độ khó tăng hơn nhiều, số người bị đào thải lại càng nhiều hơn.

Lúc sáu giờ, Tô An Ninh và Tường Hủ Hủ đi đến một cửa hàng lẩu. Lẩu lẩu rồi không ăn, hơi nhớ nhưng.

Hai người ngồi đối diện với nhau, gọi cả bàn đồ ăn. Canh trong nồi lẩu trên bàn vang lên tiếng ùng ục, bốc lên từng đợt khói.

Tô An Ninh vừa bỏ thêm rau xanh vừa nói, “Hôm cậu kí tặng sách là hôm nào?”

“Ngày mười sáu, một ngày trước khi cậu tranh tài.” Tường Hủ Hủ kẹp một cục thịt viên, để ở bên miệng thổi thổi, nhìn cô nói, “Nếu cậu không có thời gian thì không nên tới, miễn cho chậm trễ cậu đi thi.”

“Khó mà được.” Tô An Ninh lại kẹp rau xanh bỏ vào trong canh, “Đây là lần đầu tiên trong đời cậu ký tặng sách, tớ nói thế nào cũng sẽ đến cho coi, vẫn còn chờ cậu kí tên cho tớ đấy?”
Advertisement / Quảng cáo

“Cậu đừng trêu ghẹo tớ, tớ chỉ là một tác giả nhỏ mà thôi.” Tường Hủ Hủ thờ dãi, “Lúc đầu tớ cũng không muốn làm cái chuyện ký sách này, fan hâm mộ đều là mình dùng tiền mời người đến. Thực ra không cần như thế, nhưng biên tập đại nhân hạ lệnh, tớ không có cách nào từ chối cả.”

“Đừng suy nghĩ nhiều, không phải cậu còn có một fan hâm mộ trung thành là tớ à.” Tô An Ninh gấp cho cô ấy một miếng thịt, “Tớ luôn ủng hộ cậu. Ăn nhiều một chút đi.”

“Cảm ơn An Ninh.” Tường Hủ Hủ cảm động muốn khóc.

Com nước xong xuôi, thời gian hãy còn sớm, hai người họ tay nắm tay đi dạo trên đường phố, chung quanh người người đến kẻ đi, cười cười nói nói.

Thực ra Tô An Ninh vô cùng thích cuộc sống tự do tự tại như thế này, nhưng từ khi cô bước chân vào ngành giải trí, cái kiểu sinh hoạt nhàn tản này đã được định ra là không thuộc về cô rồi.

*

Đỗ Liên đặt tư liệu điều tra lên trên bàn làm việc của Cố Thời Cảnh, “Cố tổng, đây là tư liệu điều tra được ạ.”

“Ừm.” Cố Thời Cảnh gạt đầu, đặt bút trong tay xuống rồi nhận lấy, nhìn thấy trong đó có một hàng chữ, hip hip mất lại.

Anh thấp giọng hỏi, “Tra ra được là ai làm chưa?”

“Tạm thời vẫn chưa ạ.” Đỗ Liên vẫn luôn cung kính đứng trước bàn làm việc, “Người dựng sân khấu đều mời công nhân từ bên ngoài đến. Tôi đã liên hệ với bên ấy rồi, tin rằng không lâu sẽ có kết quả.”

“Ừm, càng nhanh càng tốt.” Cố Thời Cảnh nhàn nhạt nói.

Bởi vì chuyện ngoài ý muốn này, công ty Tinh Quang đã bị ảnh hưởng không ít, vô cùng may mắn chính là không xảy ra chuyện gì lớn.

Chỉ có Tô An Ninh bị thương.

Nhớ tới đã hai ngày không liên lạc với cô, không biết thương thế của cô ổn chưa nữa.

Cố Thời Cảnh cầm điện thoại đặt ở một bên, chuẩn bị gọi điện thoại cho cô. Nhìn thoáng qua thời gian thì phát hiện ra đã quá muộn rồi nên đổi sang gửi tin nhắn.

Đỗ Liên thấy ông chủ nhà mình cầm điện thoại di động, trên mặt lộ ra vẻ do dự, thấy rất tò mò.

Anh ta vào công ty ba năm rồi, lần đầu tiên thấy con người thái son sập trước mắt mà mặt cũng không đỏ như Cố Thời Cảnh lúc này lại lộ ra vẻ do dự ngập ngừng.

Thấy anh đặt điện thoại di động xuống, Đỗ Liên nhanh chóng nói, “Cố tổng, nếu như không có chuyện gì khác thì tôi xin phép tan làm ạ.”

“Ừm.” Cố Thời Cảnh gạt đầu.

*

Tô An Ninh tắm rửa đi ra, nhìn thấy tin nhắn của Cố Thời Cảnh thì hơi bất ngờ.

“Tò tiểu thư, vết thương đã lành chưa?”

Nàng cảm đi động lên, đứng đối diện với gương nghĩ nghĩ một lát rồi hồi âm lại cho anh.

“Cảm ơn đã quan tâm ạ, tôi ổn rồi ạ.”

Không bao lâu sau Cố Thời Cảnh lại nhắn một tin cho cô.

“Vây là tốt rồi, muộn như vậy rồi còn không nghỉ ngơi đi sao?”

Tô An Ninh ngồi tại trước bàn, đang vỗ nước dưỡng da thì nhìn thấy tin nhắn, đưa tay ra nhắn cho anh một tin.

“Ừm, bây giờ đi ngủ ngay đây ạ. Sao thấy cũng chưa ngu thế ạ?”

Anh nói, “Đang trên đường về nhà.”

Tô An Ninh, “À à, vậy thầy đi đường cẩn thận.”

Nghĩ nghĩ lại nhắn một câu, “Ngày mai thầy có thời gian không ạ? Tôi mời thầy ăn cơm.”

Anh nói, “Có thể.”

Tô An Ninh, “Vâng, thầy ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Tường Hủ Hủ lững lờ đi qua, nhìn thấy cô gửi nhắn tin thì vừa liếc trộm, vừa lẩm chuyện nói, “Muộn như vậy rồi còn nói chuyện phiếm với ai thế? Còn gửi tin nhắn.”

“Không có ai cả.” Tô An Ninh ấn nút khóa màn hình, đặt điện thoại di động sang một bên, cầm sữa rửa mặt lên, giương mắt nhìn cô ấy, “Cậu nhanh đi viết tiểu thuyết của cậu đi, sao mà lảm chuyện thế không biết.”

“Tớ đây không phải là đang quan tâm cậu sao?” Tường Hủ Hủ hai tay chống trên bàn, thấy cô nhủ mảy thì cười nói, “Có bạn trai cũng không được giấu diếm tớ đấy.”

“Cậu đừng có mà nghĩ nhiều, tạm thời tớ không có kế hoạch yêu đương.” Tô An Ninh bôi kem xong, xoa phần kem thừa lên mu bàn tay rồi đứng lên, “Đi, đi ngủ.”

Ngày tiếp theo chương trình học hơi nhiều, Tô An Ninh ghi chép xong thì cũng đã bảy giờ tối.

Cô để bút xuống, bẽ bẽ cô rồi nhìn về Tường Hủ Hủ ở đối diện, nói, “Tớ không ăn cơm với cậu được, buổi tối tớ có chút việc phải ra ngoài.”

Tường Hủ Hủ đọc tiểu thuyết đến độ phấn khích, cũng không ngừng đầu lên mà khoa tay làm một động tác OK.

Tô An Ninh cười cười, dọn sách đặt lại chỗ cũ trên giá sách, chỉ lấy bút vở của mình đi ra thư viện.
Advertisement / Quảng cáo

Mùa thu trời tối sớm, mới bảy giờ trời đã tối đen rồi.

Ven đường sáng lên ánh đèn màu quýt, soi sáng ra đường xa xa mờ mờ ảo ảo.

Chung quanh toàn là sinh viên tới lui.

Bầu trời đen kịt, giống một cái lưới lớn nuốt chửng lấy bầu trời.

Tô An Ninh gửi tin nhắn cho Cố Thời Cảnh, hẹn thời gian gặp mặt và địa điểm.xong thì đón xe đến bên đó.

Bởi vì hôm qua Tô An Ninh nói muốn mời anh ăn cơm, cả ngày hôm nay Cố Thời Cảnh đều vô cùng chú ý đến điện thoại, cứ cách một lúc lại mở tin nhắn ra xem có tin mới không.

Tới lúc gần bảy giờ, An Nại Nhi đến nói chuyện với anh, thấy anh một mực không quan tâm, không hỏi, “Sao thế? Tối hôm qua ngủ không ngon sao?”

“Không.” Cố Thời Cảnh đặt điện thoại đi động xuống, hất cằm với anh ta, “Nói tiếp đi.”

“Bộ phim quay bởi Hãng phim và Truyền hình Hằng Thái đang tìm chúng ta để hợp tác hát ca khúc chủ đề.” An Nại Nhi nhìn anh, nói, “Tôi chuẩn bị để cho Nhất Bác nhận, anh không có ý kiến chứ?”

Cố Thời Cảnh không nói chuyện.

An Nại Nhi tiếp tục nói, “À, đúng rồi, còn thiếu một nữ chính của MV, tôi cảm thấy Tô An Ninh rất được, chỉ không biết cô ấy có muốn đi hay không thôi.”

Dù sao người ta cũng có tiếng tăm lớn đấy?

Điện thoại chợt rung lên một cái, Cố Thời Cảnh cầm điện thoại đi động lên ấn mở khóa khóa. Nhìn thấy tin nhắn thì lập tức đứng dậy, cầm áo khoác trên ghế lên.

An Nại Nhi thấy anh chuẩn bị ra ngoài, không hỏi một câu, “Thời Cảnh, anh đi đâu thế?”

“Tôi có việc phải ra ngoài một chuyến, chuyện ca khúc chủ đề chờ tôi về rồi nói tiếp.” Cố Thời Cảnh nói xong cũng quay người đi ra khỏi văn phòng luôn.

An Nại Nhi nhìn bóng lưng của anh biến mất ở trước mắt, sờ sờ cái cằm, tin nhắn gì mà để Cố Thời Cảnh phải bỏ cả chuyện công của công ty? Đúng là lần đầu tiên thấy.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nhà hàng

Tô An Ninh đến nhà hàng đã hẹn, đây là một nhà hàng tư nhân, tính bảo mật tốt, đồ ăn cũng rất tuyệt.

Cô thường đến đây để ăn cơm, ngay cả người kén cá chọn canh như Phương Hành Chu cũng khen ngợi đồ ăn ở đây ngon.

Cô đặt một gian phòng riêng, sau khi cô đi vào thì nhân viên phục vụ liền rời đi, cô tiện tay đặt túi xách xuống, tháo khẩu trang xuống.

Cô đứng trước cửa sổ gửi tin nhắn cho Cố Thời Cảnh, gửi số phòng đến cho anh.

Đây nhà cao tầng ở bên ngoài cửa sổ đều sáng đèn rồi, ánh đèn sáng tới chợt lóe lên.

Cô tựa vào bên cửa sổ lướt Weibo một lúc, nhìn thấy tin đứng đầu Weibo, là chuyện cô xảy ra sự cố ngoài ý muốn khi thi tranh tài ngôi sao ca nhạc của Tinh Quang, đã bị đẩy xuống hạng tám rồi.

Cửa phòng được đẩy ra, Cố Thời Cảnh đi đến.

Tô An Ninh ngừng đầu lên từ điện thoại nhìn về hướng bên kia, nở nụ cười, “Thầy Cố, thầy đến rồi.”

Tuy Cố Thời Cảnh để cho cô gọi tên của anh, nhưng cô lại cảm thấy trực tiếp gọi bằng tên thì không được lễ phép lắm. Mà Cố Thời Cảnh lại còn xuất đạo sớm, trong giới ca hát có bậc xưng hô cấp Thần, gọi anh là thầy Cố, Tô An Ninh cảm thấy rất phù hợp.

Cố Thời Cảnh gật đầu, đi đến chỗ của cô.

Hai người ngồi đối diện với nhau, Tô An Ninh đưa menu giao cho anh, “Thầy muốn ăn gì ạ? Thầy Cố cứ tùy ý gọi nhé ạ.”

Cố Thời Cảnh đưa mắt nhìn cô một cái, rất không thích cô cứ gọi mình là thầy Cố, rất xa lạ, nhưng cũng không tiếp tục uốn nắn cô gì nữa.

“Em chọn đi, tôi thì cái gì cũng được.” Anh duỗi ra hai ngón tay ấn xuống menu, lại đẩy trở lại trước mặt cô.

“Vậy được rồi.” Tô An Ninh nhận menu, lật nhìn một lần, “Thầy Cố thích ăn gì ạ?”

“Thanh đạm làm chính.” Cố Thời Cảnh nói, rót hai cốc trà, đưa cho cô một cốc.

Advertisement / Quảng cáo

Tô An Ninh viết mấy món ăn lên trên tấm bảng, ở phía sau vẽ thêm một cái cầu, đưa tay ấn chuông gọi phục vụ trên tường.

Một lúc sau đã có nhân viên phục vụ đi vào, thấy họ cũng không lộ ra bất cứ vẻ động tĩnh gì, nhận menu xong liền rời đi.

Cửa phòng đóng lại, trong phòng nháy mắt trở nên yên tĩnh.

Cố Thời Cảnh không nói chuyện.

Tô An Ninh cũng không mở miệng, cô cầm lấy cốc, uống một hớp nước.

Đưa mắt nhìn Cố Thời Cảnh ở đối diện, nhớ lại khung cảnh hơn một tháng trước khi anh ở quán trà, cũng trông khá giống như ngày hôm nay.

Anh một thân mặc tây trang đen, thắt nơ đen cẩn thận, mái tóc màu nâu đậm cũng được xử lý vô cùng tốt, có mấy sợi tóc nằm khéo léo trên trán anh.

Trong lúc phát tay mang theo một tia khí chất cao quý.

Cái thứ khí chất cao quý kia của anh được sinh ra từ ngay bên trong con người anh, người khác không có được.

Không khỏi hấp dẫn người ta.

Tô An Ninh vội vàng cup mắt xuống, mỗi lần gặp anh đều sẽ phát hoa si, cảm giác này thật sự không tốt tạo nào.

Hoa si là bệnh, cần phải trị.

Cô cầm cốc lên, mở to đôi mắt đen nhánh sáng ngời nhìn anh, giọng nói trong trẻo, “Thầy Cố, lần này mời thầy chủ yếu là muốn cảm ơn thầy hai lần trước đã giúp đỡ ạ.”

Lần ấy cô ăn uống rồi bị đau bụng, may mà có Cố Thời Cảnh, bằng không bị người bên ngoài gặp phải, không biết rồi chuyện gì sẽ xảy ra luôn nữa.

“Khách sáo rồi.” Cố Thời Cảnh thấp giọng nói, sau đó hỏi, “Người em không sao chứ?”

“Đã ổn rồi ạ.” Tô An Ninh nở nụ cười.

“Tôi nhất định sẽ cho em một câu trả lời về chuyện ấy.” Giọng Cố Thời Cảnh thật thấp, mang theo một chút khàn khàn gọi cảm nào đó, rất êm tai.

“Sẽ không dễ cho em bị thương vô ích.”

“Cảm ơn thầy Cố ạ.”

Tô An Ninh nghe giọng của anh như thế, nhìn thấy anh cam đoan, rất hưởng thụ mà nói chuyện với anh.

Hai người nói đến chuyện ca hát, chủ đề cũng nhiều hơn, bầu không khí cũng đổi sang náo nhiệt hơn chút.

Nửa chừng thì món ăn được đưa lên, hai người vừa ăn vừa nói.

Tô An Ninh bình thường cũng không được coi là nhiều lời, nhưng ở trước mặt Cố Thời Cảnh thì cô dường như lại nói nhiều hơn, đặc biệt là sau khi hai người tán gẫu về chuyện ca hát.

Cô cảm thấy tại ở một phương diện nào đó, cô và Cố Thời Cảnh rất giống nhau.

Một bữa cơm này rất vui vẻ, lúc Tô An Ninh tính tiền thì nhân viên nhà hàng lại nói với cô rằng tiền đã thanh toán xong rồi.

Tô An Ninh hỏi, “Lúc nào thế?”

Nhân viên nhà hàng nói, “Vừa mới ạ.”

Vừa ăn xong cơm, Cố Thời Cảnh nói muốn vào phòng vệ sinh, bảo cô chờ một chút. Cô cũng nghĩ rằng đã không còn sớm nữa rồi, liền xuống tầng một để thanh toán tiền, thuận tiện chờ anh luôn, nào ngờ lại bị anh thanh toán trước mất rồi.

Đây là cô mời anh ăn cơm hay là anh mời cô ăn cơm thế không biết.

Cô đứng ở đại sảnh chờ Cố Thời Cảnh, bên người chậu cây lục sắc, thân cây to, lá cây um tùm, đến đuôi cổ.

Trên tán lá xanh mơn mơn còn dính mấy giọt nước, cô chỉ đụng tay một cái, giọt nước đã lập tức rơi xuống, rơi xuống đầy đất.

Sau lưng cô tiếng bước chân truyền đến, Tô An Ninh tưởng rằng là Cố Thời Cảnh, lúc này quay người lại, lại bị một nhân viên phục vụ hắt phải cả phê lên người.

“Xin lỗi, thực sự rất xin lỗi ạ.” Nhân viên phục vụ vội vàng đặt tách cà phê để lên bàn, rút khăn giấy ra lau cho cô.

“Không sao.” Tô An Ninh nhận giấy, đưa tay ngăn cô ấy lại, “Cứ để tôi tự làm.”

“Thật sự rất xin lỗi ạ.” Trên mặt cô nhân viên phục vụ đầy vẻ áy náy.

Cố Thời Cảnh đi tới, nhìn thấy này cảnh này thì hỏi, “Sao thế?”

“Không sao ạ, bị đổ cà phê vào nền quần áo bị bẩn thôi ạ.” Tô An Ninh giữ chiếc áo lên, phần dưới bụng là một màu cà phê.

Cố Thời Cảnh nhìn thoáng qua rồi cời cời âu phục ra khoác lên vai của cô.

“Thầy mặc đi ạ, tôi không cần đâu.” Tô An Ninh đưa tay lấy chiếc áo.

Cố Thời Cảnh thấp giọng nói, “Em cần.”

“Cảm ơn.” Tô An Ninh cũng không kiêu cách nữa, nhận lấy áo.

Nhân viên phục vụ rất tự trách mình, cô ấy là fan hâm mộ của Tô An Ninh, nhìn thấy thần tượng đứng ở chỗ này, vốn định cho cô một ly cà phê, không ngờ tới lại hắt vào người cô.

Tô An Ninh nói sao, còn an ủi cô ấy vài câu mới cùng Cố Thời Cảnh rời khỏi nhà hàng.

Cố Thời Cảnh đi lấy xe, Tô An Ninh đứng ở một góc ngoài cửa chờ anh, gió đêm hiu hiu, cô kéo chiếc áo khoác.

Advertisement / Quảng cáo

Trước cửa nhà hàng có một chiếc xe, cô tưởng rằng Cố Thời Cảnh nên đi về hướng đó luôn. Vừa bước một bước, bên trong xe đã có một cô gái đi ra, sau đó một người đàn ông trung niên cũng đi xuống.

Cô dừng chân, nhìn về phía bên kia.

Triệu Thiên kéo cánh tay của người đàn ông, vẻ mặt tươi như hoa, hai người cười cười nói nói, đi vào trong nhà hàng.

Không chú ý đến Tô An Ninh.

Tô An Ninh đương nhiên cũng sẽ không đi đến chào hỏi.

Cô và Triệu Thiên không hòa hợp được.

Cố Thời Cảnh lái xe tới, ấn xuống còi xe.

Tô An Ninh kéo kéo góc áo, đi về phía trước rồi lên xe.

“Phiền thầy Cố đưa tôi về trường ạ.” Tô An Ninh thắt dây an toàn xong, nghiêng đầu nhìn Cố Thời Cảnh.

“Trước khi đến trường thì đi chỗ này đã.” Cố Thời Cảnh nổ động cơ, ngón tay thon dài cầm tay lái, điều khiển linh hoạt.

“Đi đâu ạ?” Tô An Ninh hỏi.

“Đến rồi em sẽ biết.” Cố Thời Cảnh không nói rõ.

Tô An Ninh thấy không nói cũng không tiếp tục hỏi, dù sao anh cũng không bán cô đi đâu.

A, sao cô lại có thể tin nhiệm anh như thế được nhỉ, rõ ràng chưa gặp qua mấy lần mà.

Nhưng cô lại cảm thấy Cố Thời Cảnh sẽ không hại mình.

Xe dừng ở bên ngoài một trung tâm thương mại, Cố Thời Cảnh tháo dây an toàn, nghiêng đầu nhìn cô, “Xuống xe đi.”

“Thầy muốn đi... trung tâm thương mại sao ạ?” Tô An Ninh chân chờ.

“Không, là chúng ta.” Cố Thời Cảnh chỉnh lại cho cô.

“Đi trung tâm thương mại làm gì ạ?” Tô An Ninh hỏi, cái dáng vẻ này của cô mà bị người ta chụp lại thì khẳng định hình tượng đều bị hủy sạch sẽ luôn.

“Chẳng lẽ em muốn như thế này mà về trường?” Cố Thời Cảnh nhìn quần áo dính máu cả phê kia của cô.

“Tôi...” Tô An Ninh nghẹn lời, cúi đầu nhìn về áo bị đồ một cái một đồng cả phê vào, áo len vốn là màu nhạt, dính phải máu cả phê nên trông vô cùng rõ ràng.

Dường như thế này mà về trường cũng đúng là không hay lắm.

“Thế thì đi thôi ạ.”

Rất nhanh đã đến chín giờ, trong trung tâm thương mại người tới lui rất nhiều.

Cố Thời Cảnh và Tô An Ninh đi vào, hấp dẫn không ít người để mắt tới, mặc dù không thấy rõ mặt, nhưng từ dáng người khí chất liền có thể nhìn ra là đây là một đôi nam thanh nữ tú.

Tô An Ninh kéo khẩu trang, sợ bị người nhận ra, đi mà cúi thấp đầu. Cảnh tay bỗng bị người ta kéo một cái, đụng vào trong ngực người kia, cô kinh ngạc mà ngẩng đầu lên, lập tức đụng phải một đôi mắt thâm thúy.

Cố Thời Cảnh cúi đầu nhìn cô, “Đi thì phải nhìn đường một chút, không là va phải cửa đấy.”

Nói xong cũng buông cô ra.

Trái tim nhỏ bé của Tô An Ninh đập thình thịch một trận, cô giả bộ như đang kéo áo mà ẩn vào tim.

Hóa ra là vì cô cúi đầu không nhìn đường nên thiếu chút va phải vào cửa kính.

“Cảm ơn ạ.”

“Ừm.” Cố Thời Cảnh thấp giọng nói, “Đi thôi.”

Lần này Tô An Ninh không hạ thấp đầu xuống nữa.

Cố Thời Cảnh dẫn cô đi vào một cửa hàng quần áo cho nữ, trong cửa hàng không có mấy khách, bọn họ đi vào thì có nhân viên cửa hàng tiến lên tiếp đón.

“Hoan nghênh đã đến ạ.”

Nhìn thấy soái ca mỹ nữ, nhân viên cửa hàng rất nhiệt tình, mỉm cười nói, “Tiên sinh mua quần áo cho bạn gái sao ạ?”

Tô An Ninh nghe vậy thì ngẩng đầu, đang định lắc đầu.

Cố Thời Cảnh ho nhẹ một tiếng, nói với nhân viên phục vụ, “Phiên cô tìm cho cô ấy một bộ quần áo.”

Tô An Ninh nhìn về phía Cố Thời Cảnh, chớp chớp mắt, muốn hỏi vì sao anh không giải thích.

Cố Thời Cảnh cũng cúi đầu nhìn cô, nhưng không biểu hiện gì hết.

Nhân viên cửa hàng thấy bọn họ khoe ân ái, rất hâm mộ, chờ một lúc mới mở miệng nói, “Mỹ nữ, bây giờ đi xem áo chứ ạ?”

“Được.” Tô An Ninh gật gật đầu, “Thầy Cố, vậy tôi đi xem áo chứ ạ.”

Cố Thời Cảnh nhẹ “Ừ” một tiếng, đi đến chỗ nghỉ chân đợi cô.

Các nhân viên khác nhìn thấy Cố Thời Cảnh thì trong mắt toát ra từng đóa hoa đào, tới đây cô cô đẩy tới muốn đưa cả phê cho Cố Thời Cảnh.

Advertisement / Quảng cáo

Cuối cùng cũng lựa ra được một cô gái, cô ấy bụng cả phê, sửa sang quần áo rồi đi về phía Cố Thời Cảnh.

“Tiên sinh, mời uống cà phê.” Ánh mắt nhìn anh cũng không nháy lấy một cái, muốn nhìn rõ hình dáng gương mặt anh sau lớp khẩu trang.

“Cảm ơn.” Cố Thời Cảnh gật đầu, ngược mắt nhìn cô ấy, hỏi, “Có biết cửa hàng nào bán trang sức không?”

“Biết, biết ạ.” Nhân viên cửa hàng liên tục gật đầu, “Sát vách cửa hàng chúng tôi có bán đồ trang sức, đồ trông rất đẹp ạ.”

“Cảm ơn.” Cố Thời Cảnh đứng lên, rời khỏi cửa hàng quần áo.

Nhân viên cửa hàng che tím, một mặt hoa si.

Nhân viên cửa hàng khác xông tới, nhao nhao hỏi, “Thấy rõ mặt không?”

Nhân viên cửa hàng lấy cho Tô An Ninh một bộ sản phẩm trang phục mùa thu mới của quý này, váy màu vàng nhạt liền áo, ống tay áo hình lá, eo bó lấy, lộ rõ vẻ thon gầy.

Tô An Ninh thay quần áo ra, nhân viên cửa hàng bước lên phía trước chỉnh sửa lại ống tay áo cho cô, “Mỹ nữ như cô mặc váy vào thật sự quá đẹp ạ, bạn trai cô nhất định sẽ thích lắm.”

Tô An Ninh đang định giải thích.

Nhân viên cửa hàng nhìn về phía sau cô, nhiệt tình như lửa, “Tiên sinh, anh đến thật đúng lúc, bạn gái của anh mặc bộ váy này thật sự quá đẹp! Đơn giản mà nói thì cứ như đọ đạc sẵn cho cô ấy vậy, không ai có thể thích hợp hơn cô ấy đâu ạ. Anh cảm thấy thế nào?”

Nhân viên cửa hàng bày ra hình thức tiêu thụ, điên cuồng tán dương Tô An Ninh.

Hai người kia từ quần áo đến cách mặc quần áo, hình tượng khí chất đều rất đẳng cấp, nói chứ thế nào cũng nhất định phải bán ra một đơn hàng.

Cố Thời Cảnh nhìn cô gái trước mặt, tóc dài tới eo, đuôi tóc hơi gấp, xõa ra một cách tùy ý.

Mái tóc màu nâu nhạt dưới ánh đèn chiếu xuống làm hơi tối đi một chút, mắt đen sáng ngời như hai viên thạch lưu ly.

Váy áo màu vàng nhạt phác họa ra dáng người tuyệt đẹp, tôn lên làn da trắng trắng mềm mềm.

Anh thấp giọng nói, “Ừm, rất xinh đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Bị chụp phải

Thời gian đã không còn sớm, trong trung tâm thương mại đã bắt đầu thông báo nhắc nhở các chủ cửa hàng đóng cửa.

“Ủm, rất đẹp.” Cổ Thời Cảnh thấp giọng nói, anh cúi đầu nhìn cô, vẻ chăm chú, đôi mắt đen thâm thúy, không biết ánh sáng từ nơi nào lại rọi sáng ngược lại vào trong đôi mắt anh, để lại một tia sáng rực rỡ.

Cho dù anh che mặt, chỉ lộ ra một đoạn sống mũi ngắn và một đôi mắt, cũng khó có thể ngăn cản được sự hấp dẫn đầy phong thái nơi ánh mắt anh.

Tô An Ninh nghe anh khen ngợi không chút ngại ngùng nào như thế, lại cảm thấy có chút xấu hổ. Chỉ là cô cũng không phải là kiểu cô gái nhỏ nũng nịu, được người ta khen một câu đã ngượng ngịu ườn ọ.

“Cảm ơn ạ.” Tô An Ninh thoải mái nhận lời khen, quay đầu nói với nhân viên cửa hàng, “Tôi lấy cái này nhé.”

“A, được ạ.” Nhân viên cửa hàng thấy mỹ nữ rất sáng khoái mà đồng ý, lập tức mặt mày hớn hờ, “Mời qua bên này trả tiền ạ.”

“Đề tôi đi.” Cổ Thời Cảnh cúi đầu nhìn cô, “Em ra cửa chờ tôi đi.”

Thái độ của Cổ Thời Cảnh kiên quyết, gần như là không cho Tô An Ninh một cơ hội từ chối, nói xong cũng quay người đi.

Tô An Ninh nhìn bóng lưng thon dài thẳng tắp của anh, nhớ tới trong lời đồn nói rằng Cổ Thời Cảnh là một người lạnh lùng cao ngạo. Nhưng tiếp xúc với Cổ Thời Cảnh rồi, cô cũng không nghĩ như thế, tin đồn đúng là tin đồn mà, không có lấy một tí độ tin cậy.

Cổ Thời Cảnh trả tiền xong, đứng bước đứng bên cạnh Tô An Ninh đang đứng ở cửa ra vào, thấp giọng nói, “Đi thôi.”

Tô An Ninh gật đầu, cùng anh sóng vai đi ra cửa hàng.

Bọn họ không hề hay biết rằng ở một góc tối có người đang chụp trộm họ. Nhìn nội dung bên trong máy ảnh, trên mặt anh ta lộ ra vẻ sắp phát tài hết sức khoa trương.

Cổ Thời Cảnh đưa Tô An Ninh về trường, lấy từ trong túi áo âu phục ra một chiếc hộp màu đen đẹp đẽ.

Advertisement / Quảng cáo

Anh nói, “Cho em”

“Cái gì vậy ạ?” Tô An Ninh nhìn, không nhận lấy. Cô đã để anh tiêu tốn nhiều rồi, thực sự không thể nhận thêm những vật khác nữa.

“Kẹp tóc, trả lại cho em.” Cổ Thời Cảnh rất kiên nhẫn giải thích, cầm hộp trong tay, đưa ra trước mặt cô.

“À.” Tô An Ninh hơi bất ngờ một chút, không ngờ tới Cổ Thời Cảnh trả lại thật. Lần quay chương trình “Chuyện lạ âm nhạc”, đứng ở trên sân thượng bị anh làm gây mất kẹp tóc, anh nói sẽ trả lại cho cô. Lúc ấy cô cũng không coi là thật, ai ngờ anh lại vẫn còn nhớ kĩ càng như thế.

Tô An Ninh đưa tay nhận, nhìn cái hộp được đóng thất hình nơ bướm nhỏ rất đẹp đẽ, nở nụ cười, “Cảm ơn thầy Cổ ạ.”

“Ủm, khách sáo rồi.” Cổ Thời Cảnh hơi cong khóe miệng, mặt mày mang theo nét cười, cả người trở nên ấm áp hơn.

Tô An Ninh cất hộp, lấy điện thoại đi động ra, nghiêng đầu nhìn Cổ Thời Cảnh, “Thầy Cổ, chúng ta thêm Wechat đi ạ.”

Cổ Thời Cảnh gật đầu, lấy điện thoại từ trong túi quần điện thoại ra, ấn mở Wechat, đưa cho cô quét.

Tô An Ninh quét mã, gửi tin xác nhận bạn bè.

Cổ Thời Cảnh ấn đồng ý, hai người thành công trở thành bạn tốt.

Tô An Ninh ghi chú cho Cổ Thời Cảnh là thầy Cổ, cô gờ điện thoại lên, “Được rồi ạ, lát nữa thầy Cổ nhớ xem điện thoại đó ạ.”

Cô muốn chuyển khoản cho anh.

Cổ Thời Cảnh gật đầu, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng trong mắt lại đọng đầy ý cười.

“Thầy Cổ đi đường cẩn thận, tôi đi trước đây ạ.” Tô An Ninh tháo dây an toàn, chuẩn bị xuống xe.

Cổ Thời Cảnh thấp giọng đáp “Ủm.” Nhìn đến lúc hình dáng của cô biến mất không còn thấy gì nữa, anh mới lái xe rời đi.

*

Tô An Ninh trở về phòng ký túc xá, chỉ có Tường Hủ Hủ và một cô bạn cùng phòng khác Từ Kiều đang ở trong.

Từ Kiều là học khoa biểu diễn, thời gian trước ra ngoài quay phim, gần đây mới trở về.

Tính cách của cô ấy cũng rất tốt, nói chuyện vui vẻ được với Tô An Ninh và Tường Hủ Hủ.

Sau khi đi vào, Tô An Ninh tiện tay đóng cửa, đi đến ghế của mình ngồi xuống.

Tường Hủ Hủ đang gõ chữ chỉnh sửa lại, nghe thấy động tĩnh thì nghiêng đầu nhìn qua. Nhìn thấy Tô An Ninh, con mắt trừng lớn, “Tiểu Ninh Ninh, hình như lúc cậu ra ngoài không mặc bộ này.”

Từ Kiều đang chơi điện thoại ở một bên cũng phụ họa nói, “Đúng là không phải.”

“Trên đường xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, sau đó mặc như vậy.” Tô An Ninh không nói rõ.

Tường Hủ Hủ thấy cô đặt lên trên bàn một chiếc hộp màu đen, tò mò xách cái ghế lại gần, con mắt ngăm về phía chiếc hộp, “Tiểu Ninh Ninh, đây là ai tặng?”

Tô An Ninh đẩy hộp sang một bên, không cho Tường Hủ Hủ nhìn, “Một người bạn.”

“Bạn con trai?” Tường Hủ Hủ nhướn mày với cô.

Hứa Kiều ở bên kia cũng bu lại, muốn nghe bát quái, “An Ninh, cậu có bạn trai sao?”

“Hai người nghĩ nhiều rồi, đây là bạn bè bình thường thôi.” Tô An Ninh đối với hai cô ấy thiên mã hành không*, hơi bất đắc dĩ.

**Thiên mã hành không: lướt gió tung mây.*

“Thật à? Bạn bình thường mà cùng ra ngoài lâu như vậy, còn tặng cho một chiếc hộp nhỏ nữa chứ.” Tường Hủ Hủ rõ ràng không tin, chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục truy vấn.

Từ Kiều cũng nói, “Đúng vậy đó, An Ninh, cậu thỏa mãn lòng hiếu kì của bọn tớ một chút đi mà.”

Tô An Ninh hơi cảm nín, đầu năm nay nói thật cũng không ai thêm tin tưởng.

Cô nhìn ánh mắt tò mò của Tường Hủ Hủ, chợt nhớ tới một chuyện, nhắc nhở, “Hủ Hủ, hôm nay là Thứ tư, hiện tại đã mười giờ hơn rồi.”

“Thế thì làm sao...” Còn chưa nói ra miệng, Tường Hủ Hủ kịp phản ứng, kinh sợ nói, “Hồng rồi, tớ còn bản thảo mười nghìn chữ chưa viết, lần này xong đời rồi!”

Tướng Hủ Hủ bận bịu xách ghế trở lại bên bàn, dựa vào bàn gỗ chữ.

Tô An Ninh nhìn Từ Kiều, nở nụ cười, “Kiều Kiều, cậu đi quay phim lâu như vậy, ở đoàn làm phim nhất định là không đường da được nhỉ. Chỗ này tớ có mặt nạ mua ở nước ngoài, siêu cấp tăng độ ẩm, cậu nhanh đi thoa vừa dán, cậu nhìn làn da này của cậu này.”

Từ Kiều nghe cô nói như vậy cũng không thích Bất Quái nữa, cô ấy quan tâm nhất đến khuôn mặt, nhận tấm mặt nạ Tô An Ninh đưa tới, trở về vị trí lúc nãy của mình, đắp mặt nạ.

Trong nháy mắt Tô An Ninh được yên tĩnh hẳn đi, cảm điện thoại đi động nhấn tin cho Cố Thời Cảnh, “Thầy Cố có đó không ạ?”

Advertisement / Quảng cáo

Đợi một lúc vẫn chưa thấy trả lời, Tô An Ninh trực tiếp chuyển tiền cho anh luôn.

Cũng không thấy anh nhận, chắc là đang bận.

Cô mở hộp ra, một chiếc kẹp tóc màu bạc nằm yên tĩnh bên trong, kiểu dáng giống như cái trước đó của cô.

Cô cất vào, đặt vào trong ngăn kéo.

Tắm rửa, lên giường, đi ngủ.

Trên Weibo bởi vì có người đăng lên một đồng ảnh chụp mà dẫn đến một trận dậy sóng.

Mặc dù trong tấm ảnh hai người đều mang khẩu trang, nhưng vẫn là có người nhận ra cô gái là Tô An Ninh.

Cặp mắt đen nhánh sáng ngời rất dễ nhận ra, ở trong giới giải trí có rất ít minh tinh nữ có được đôi mắt trong veo như cô, giống như một vùng nước hồ trong suốt.

Bài viết đăng ra không bao lâu liền đã bị cư dân mạng đánh chiếm, nhao nhao chia sẻ, bình luận.

Chuyện yêu đương của mình tình như này, tất cả mọi người đều rất hoan nghênh.

“Trời ạ, Tô An Ninh có bạn trai sao, không phải cô ấy là đồng tính luyến ái à? Sao lại cũng thích đàn ông thế?”

“Lầu trên bị đàn à, chị An Ninh tiểu thư đã đăng Weibo làm sáng tỏ rồi, cô ấy báo khuynh hướng giới tính của mình vẫn như thường, không thích đàn ông thì chẳng lẽ thích phụ nữ à.”

“Wow, người đàn ông bên cạnh cô ấy là ai nhỉ, nhìn dáng người và khí chất thì hẳn là một anh siêu siêu đẹp trai.”

“Chưa từng nghe nói, Chị An Ninh tiểu thư sao đột nhiên lại có thêm một anh ‘bạn trai’ rồi, giật mình.”

“Bạn trai cái gì? chị An Ninh là của anh Hành Chu rồi nhé, mấy người đừng có mà phun loạn được không?”

“Lầu trên, người đàn ông trong tấm ảnh trông đỉnh hơn Phương Hành Chu nhiều.”

“Lặng lặng nhìn mấy người mắng nhau. Tôi chỉ muốn biết người đàn ông trong tấm ảnh là ai?”

“Giống lầu trên, tôi cũng muốn biết.”

...

Tô An Ninh đi ngủ, theo thói quen mà tắt máy điện thoại, cho nên không được điện thoại của Phương Hành Chu.

Lúc có thời gian rảnh rồi là Phương Hành Chu lại thích đi xem tin tức đứng đầu bảng, nhìn thấy tin yêu đương giả giả thật thật của Tô An Ninh liền đưa tay ấn vào, sau đó thấy ảnh chụp, động tác của hai người trong tấm ảnh cũng có chút thân mật.

Anh ta nhìn một chút rồi thoát ra luôn, gọi điện thoại cho Tô An Ninh muốn hỏi chuyện là thế nào, nhưng điện thoại đối phương lại tắt máy, anh ta vô cùng nóng nảy.

Phương Hành Chu nghiêng đầu nhìn Tô Triết Hoa đang ngồi phía sau máy quay phim, đang hướng dẫn cho diễn viên cách diễn.

Anh ta chờ đến lúc nghỉ giữa giờ, đến trước mặt Tô Triết Hoa nói chuyện này với ông.

Tô Triết Hoa nhìn ảnh chụp mà trầm ngâm một hồi, ngẩng đầu nhìn anh ta, “Tiểu Chu, chuyện này phải cần cháu hỗ trợ xử lý rồi, con bé An Ninh này còn nhỏ, sợ rằng bị người lợi dụng cũng không biết.”

“Được ạ, cháu hiểu rồi.” Phương Hành Chu gật đầu, tiếp theo nói, “Chú Tô, ngày mai cháu muốn xin nghỉ.”

“Cháu muốn về xem xem An Ninh à?” Thấy anh ta gật đầu, Tô Triết Hoa trầm giọng nói, “Cũng tốt.”

*

Cố Thời Cảnh vội vàng xử lý chuyện đèn trên trần nhà rơi xuống khi cuộc tranh tài ngôi sao ca nhạc của Tỉnh Quang đang được diễn ra, quên xem điện thoại.

Làm xong đã ba giờ sáng, anh về đến nhà, dựa vào ở trên ghế sofa, mở điện thoại ra thì nhìn thấy Tô An Ninh nhắn tin đến cho mình.

Còn chuyện tiền.

Anh không có nhận, nhấn hai chữ “Không cần” xong thì thoát ra.

Sau khi đưa Tô An Ninh về trường, anh lại đến công ty để xử lý chuyện đến tận giờ mới thôi.

Tắm rửa rồi lên giường đi ngủ, rất mau đã rơi vào giấc mộng đẹp.

Mới ngủ chưa được một lúc, anh đã bị điện thoại của An Nại Nhĩ đánh thức.

“Làm sao?” Còn chưa tỉnh ngủ, cuống họng hơi khàn khàn, mang theo sự gợi cảm.

Giọng nói của An Nại Nhĩ ở đầu bên kia mang theo vẻ lo lắng, “Thời Cảnh, hôm qua anh đi đến một cửa hàng với Tô An Ninh à?”

Cố Thời Cảnh vươn tay dề lên huyệt Thái Dương, thấp giọng nói, “Ừm, có chuyện gì?”

Advertisement / Quảng cáo

“Đương nhiên có chuyện, chuyện lớn luôn ấy.” An Nại Nhĩ khiếp sợ nói, “Lúc anh và Tô An Ninh ở cửa hàng bị người ta chụp được, cũng may vẫn chưa có người nào đào được anh ra. Nhưng trên mạng đều đã truyền ra chuyện anh và Tô An Ninh yêu đương rồi, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra thế?”

Cố Thời Cảnh nghe anh ta nói xong, sự buồn ngủ cũng bay mất một nửa, ấn mở Weibo xem tin tức đầu tiên, quả thực là có việc Tô An Ninh yêu đương giả giả thật thật đang là điểm nóng, bên trong là ảnh chụp khi anh và cô ở trong cửa hàng bị người ta chụp được.

“Thời Cảnh, anh có nghe tôi nói không thế?” An Nại Nhĩ hỏi.

“Tôi biết rồi, chuyện này anh đi xử lý một chút, càng nhanh càng tốt.” Cố Thời Cảnh nói nhỏ.

Thân phận của anh mà bị người ta vạch ra, đối với Tô An Ninh mà nói có lẽ cũng không phải là một chuyện tốt.

Mà anh lại cũng đã rời khỏi giới ca hát một năm, coi như tái xuất đi, cũng sẽ không lợi dụng phương thức thế này.

“Được.” An Nại Nhi đáp, sau đó hỏi, “Thời Cảnh, quan hệ giữa anh và Tô An Ninh là thế nào hả?”

“Tạm thời không có quan hệ gì.” Cố Thời Cảnh cảm đi động, giọng nói thật thấp, trong màn đêm yên tĩnh lại trở nên dễ nghe vô cùng. “Còn sau này thì không nói trước được.”

An Nại Nhi không nghe rõ câu sau của anh, vừa định hỏi lần nữa thì bên kia đã cúp máy, điện thoại truyền đến âm thanh tút tút.

Nhìn giao diện điện thoại, lắc đầu thờ dài, nhận mệnh đi xử lý chuyện ấy.

Sau khi Cố Thời Cảnh cúp điện thoại, cũng vì chuyện này mà hoàn toàn hết buồn ngủ rồi. Anh cầm lấy máy tính, xử lý chuyện hot search trên Weibo.

Anh phát hiện ra cũng có người đang xử lý chuyện này, liên thủ cùng người kia để xử lý cũng dễ dàng hơn nhiều.

Bận bịu đến sáng ngày tiếp theo thì tin đang hot kia mới bị ẹp xuống. Cố Thời Cảnh vận cổ và cổ tay của mình hiện đang rất nhức nhối đau buốt.

Anh nhận được tin nhắn của bên kia, “Cảm ơn.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hội kí sách

Một đêm này Tô An Ninh ngủ ngon vô cùng, không hề bị ảnh hưởng một chút gì.

Ngủ dậy thì cũng đã đến bình minh, mặt trời mới lên, ánh mặt trời rọi vào, tạo thành mấy vòng sáng to to nhỏ nhỏ.

Cô nằm ở trên giường, không ngồi dậy ngay.

Tường Hủ Hủ nằm ở giường dưới, bởi vì tối hôm qua thức đêm chạy bán tháo nên giờ còn đang nằm ngáy o o.

Từ Kiều lại đã dậy rồi, đang ngồi trên ghế gỗ da đường ẩm.

Tô An Ninh vừa bật điện thoại, tin nhắn điện thoại của Phương Hành Chu đã nhắn đến, “Em ra ngoài ngay đi, anh đang ở ngoài trường.”

“Không phải chứ, chẳng phải anh đang quay phim à?” Tô An Ninh ngồi dậy từ trên giường.

Phương Hành Chu nghe xong lời này liền biết cô vẫn chưa biết chuyện trên Weibo.

“Vừa về, có chuyện tìm em.”

“Chuyện gì? Mới sáng sớm.” Tô An Ninh dựa vào tường, đưa tay lấy quần áo.

“Em còn không biết à? Thôi quên đi.” Phương Hành Chu hơi tức giận, “Em ra ngoài anh nói cho em biết.”

Nghe giọng điệu của anh ta sao cứ thấy hơi là lạ, chỉ là tính Phương Hành Chu lúc nào cũng nóng nảy như thế nên Tô An Ninh cũng không hỏi nhiều.

Cô rửa mặt ra, nghe thấy Từ Kiều oa một tiếng, sau đó quay đầu nhìn cô, lộ ra một nụ cười mập mờ.

Tô An Ninh bị cô ấy nhìn đến mức hơi run rẩy, “Kiều Kiều, cậu sao thế?”

Advertisement / Quảng cáo

“An Ninh, cậu đúng là không thành thật.” Từ Kiều đang đưa điện thoại, nói, “Còn nói là bạn bè bình thường à, trên mạng đều đăng tải hết lên rồi, anh bạn trai thần bí của cậu là ai thế? Người trong vòng hay người ngoài vòng?”

Tô An Ninh nhận điện thoại đi động của cô ấy nhìn tin tức trên Weibo, tiêu đề “Ngôi sao nhí Tô An Ninh giả giả thật thật yêu đương, thân mật cùng bạn trai đi shopping.”

Phía dưới là một ít ảnh chụp.

Hôm qua cô và Cố Thời Cảnh ở cửa hàng bị người chụp trộm, hai người rõ ràng không chút có chút mập mờ nào, sao trong tấm ảnh cô lại bị chụp thành như thế này chứ.

Tô An Ninh đưa điện thoại đi động cho Từ Kiều, đeo khẩu trang và mũ lưỡi trai, cầm điện thoại đi động đi ra cửa.

Từ Kiều ai một tiếng, Tô An Ninh đã ra khỏi cửa rồi.

Tô An Ninh đeo khẩu trang, lúc đi ở sân trường cô bọc lấy mình thật kín đáo, trên đường đi cũng không có ai nhận ra cô cả. Lúc đang may chóng đi đến cửa trường, đột nhiên có một người nhảy ra ngăn cô lại, cầm sổ ghi chép đặt bút viết, “Tô An Ninh tiểu thư, tôi có thể hỏi có mấy vấn đề được không?”

Tô An Ninh bị anh ta làm giật nảy cả mình, lui về sau một bước, cô đã bọc mình thành đồng thịt rồi, sao còn có người ra cô chứ?

Cô không nói gì, chuẩn bị lách qua anh ta.

Gã kia không buông tha, tiếp tục ngăn cô lại, “Tô An Ninh tiểu thư, xin hỏi cô thật sự đang yêu đương sao? Người đàn ông trong tấm ảnh là bạn trai của cô sao? Anh ta là người trong vòng hay ngoài vòng, hai người đã hẹn hò bao lâu rồi, có muốn công khai không?”

Gã ta hỏi liên tiếp rất nhiều vấn đề, Tô An Ninh một chữ cũng không đáp, chỉ nói, “Thật xin lỗi, đây là việc tư của tôi, không thể trả lời.”

“Tô tiểu thư, xin trả lời một câu.” Gã ta vẫn như cũ, không từ bỏ ý định đi theo cô.

Tô An Ninh thật sự bội phục thái độ chăm chỉ chuyên cần của anh ta, ngoại trừ câu nói vừa nãy, cô không mở miệng nữa, phóng viên và đám thiên mã hành không vĩnh viễn là loại người khó chơi nhất, đen cũng có thể biến thành trắng.

Bảo vệ đi tuần thì nhìn thấy bên này có tình huống lạ thường, lập tức mang người tới đuổi gã ta ra ngoài.

Tô An Ninh nói một câu cảm ơn với bảo vệ. Cũng không dám đi từ cửa chính nữa, gọi cho Phương Hành Chu hẹn gặp anh ta ở cửa sau.

Anh ta cũng là học sinh của trường học này, cho nên biết đường đi.

Lúc Tô An Ninh đi ra cửa sau, nhìn thấy cách đó không xa có một chiếc xe dừng lại, nhìn biển số xe, cô trực tiếp đi lên xe luôn.

Vừa ngồi xuống, Phương Hành Chu đã mở miệng hỏi, “An Ninh, em sẽ không thực sự trốn sau lưng anh đi yêu đương đấy chứ?”

Tô An Ninh lườm anh ta một cái, “Phương Tiểu Chu, ngay cả anh cũng tin mấy tin tức trên mạng kia à.”

“Em đừng có mà lái sang cái này, cứ nói cho anh là có hay không.” Phương Hành Chu nhìn cô, “Đừng nói dối với anh.”

“Không phải đâu.” Tô An Ninh lắc đầu, thấy anh ta không tin được cô, cô giải thích nói, “Anh ấy giúp em mấy lần liền, nên em mời anh ấy ăn bữa cơm. Được nửa đường thì quần áo bị bẩn mất, khẳng định là không thể trở về ngay như thế được mới đi luôn đến cửa hàng mua một bộ váy, ai biết sẽ có phóng viên chụp ảnh chứ.”

“Thật thế à?” Phương Hành Chu nhìn cô.

Tô An Ninh gật đầu, “Chính là như thế.”

“Tốt nhất nên là thật.” Phương Hành Chu nói, “Ngành giải trí là phức tạp nhất, em không thể dễ bị người khác lợi dụng được.”

“Em biết, lại nói nữa, cũng không có khả năng đó đâu.” Tô An Ninh khẳng định nói.

Nếu Phương Hành Chu biết người trong hình là Cố Thời Cảnh, có lẽ sẽ không lo lắng như thế này nữa. Cố Thời Cảnh là bậc bô lão trong giới giải trí, dù cho biến mất một năm nhưng tiếng tăm vẫn khủng y nguyên như cũ, sao có thể ‘thêm’ lợi dụng một ngôi sao nhỏ như cô chứ.

Tô An Ninh thấy mặt mũi anh ta tràn đầy sự mệt mỏi, nghĩ rằng tối hôm qua anh ta không được nghỉ ngơi nên để cho anh ta nhanh chóng về nghỉ, cô còn phải quay về để lên lớp.

*

Chương trình học của đại học năm thứ ba được sắp xếp kín mít, bình thường không có chút thời gian nhàn hạ, Tô An Ninh đều chỉ có thể dùng thời gian buổi tối để đi luyện hát và dụng cụ âm nhạc.

Vòng tranh tài thứ ba cũng chậm chậm đến gần, Tô An Ninh ngồi luyện ca buổi tối ở phòng thanh nhạc.

Sáng sớm hôm sau, Tưởng Hù Hù tìm đến, “Tiểu Ninh Ninh, thế mà cậu lại luyện ở đây cả một đêm, được lắm.”

“Sao cậu lại đến đây?” Tô An Ninh ghé vào trên kệ dương cầm, hí mắt nhìn cô ấy.

“Nhìn cái trí nhớ của cậu kìa, không phải nói muốn tham gia hội kí sách của tớ à? Ngay hôm nay luôn đấy, mà cậu thế này có thể đi được không thế?” Tưởng Hù Hù nhìn mặt mũi cô tràn đầy nét mệt mỏi, có chút không nỡ cho cô, rõ ràng có khả năng biểu diễn kỹ xảo, lại nhất định phải dựa vào tài hoa.

Thế giới của mình tinh, cô ấy không hiểu được.

“Có thế.” Tô An Ninh chống vào kệ đứng lên, lắc đầu, để cho mình tinh táo hơn một chút, “Chờ tớ một lát, ta về thay quần áo đã.”

Địa điểm nơi Tưởng Hù Hù ký sách cách nội thành hơi xa một chút, lái xe khoảng một hai tiếng mới đến được.

Trong xe, Tô An Ninh dựa vào Tưởng Hù Hù ngủ say, Tưởng Hù Hù thì đang cùng với biên tập Hi Thần bàn giao mấy công việc lát nữa khi kí sách.

Tưởng Hù Hù vừa đáp lời vừa giúp Tô An Ninh kéo chiếc áo trên người lại.

Một đường bốn ba đến hội ký sách, địa điểm ký sách sẽ được diễn ra ở đại sảnh của khách sạn. Lúc đi vào, xung quanh đã được bố trí xong xuôi, buổi kí sách sẽ tiến hành vào lúc mười một giờ, thời gian là một tiếng. Advertisement / Quảng cáo

Tưởng Hù Hù vội vàng đi trang điểm, cũng không rảnh quan Tô An Ninh, Tô An Ninh để cho cô ấy an tâm làm chuyện của bản thân.

Cô vào phòng nghỉ nằm trên ghế sofa, lấy điện thoại di động ra xem Weibo, mấy tin tức liên quan đến việc cô yêu đương đã trôi đi hết rồi.

Đầu đề trên Weibo cũng đổi thành mình tinh khác.

Liên quan tới chuyện cô và Cố Thời Cảnh bị chụp, cô cũng đã đăng Weibo để làm sáng tỏ, “Đề các vị phải thất vọng rồi, tạm thời tôi không có dự định yêu đương gì cả. Tôi và người ấy chỉ là bạn bè bình thường mà thôi, mà bạn bè cũng nhau đi shopping cũng là một chuyện rất bình thường. Tôi mong rằng các bạn sẽ không suy nghĩ nhiều mà hãy dành sự quan tâm đến các tác phẩm của tôi nhé. Vòng tranh tài thứ ba của ngôi sao ca nhạc cũng sắp bắt đầu rồi, mong mọi người sẽ đến ủng hộ tôi!”

Bên dưới chỗ bình luận lại được một trận ngập, các fan hâm mộ chân ái đều động viên cô cố lên ở phần bình luận, biểu thị rằng mình nhất định sẽ đi.

Trong Wechat hiện lên tin nhắn, trong đó có Cố Thời Cảnh. Cô nhấn vào, thấy anh nhắn tới một câu, “Không sao cả.”

Là cô hôm qua đã nói xin lỗi với anh, cô về như từ khi gặp Cố Thời Cảnh, cô đã khiến cho anh gặp không ít phiền phức.

Cô gửi cho anh một về mặt đáng yêu.

Cố Thời Cảnh gửi tiếp một tin tới, hỏi cô đang làm gì?

Tô An Ninh nói sự thật, “Tham gia hội ký sách của bạn ạ.”

Cố Thời Cảnh, “Ngày mai còn phải tranh tài, có chăm chỉ luyện tập không đấy?”

Tô An Ninh, “Có ạ, hôm qua luyện cả một đêm luôn ạ”

“Tranh tài quan trọng nhưng sức khỏe cũng quan trọng, nhớ chú ý nghỉ ngơi.” Cố Thời Cảnh lại gửi tiếp, “Nếu như ở phương diện âm nhạc có gì không hiểu có thể hỏi tôi”

“Thật à? Vậy thì tốt quá.” Tô An Ninh, “Vậy thì đánh làm phiền thầy Cố rồi ạ.”

Nếu như Cố Thời Cảnh thật sự nguyện ý chỉ đạo cho cô, về mặt âm nhạc nhất định cô sẽ đạt được một bước thăng hoa.

*

Mười một giờ, hội ký sách chính thức bắt đầu, không chỉ có các fan mê sách, còn mời được phóng viên làm công tác truyền tin.

Tưởng Hù Hù lên sân khấu nói cảm tưởng, sau đó bắt đầu kí tên.

Các fan mê sách xếp thành hàng dài, cầm sách từng chút tiến lên.

Tô An Ninh đứng ở một góc tối gần đó, chờ đến lúc không có người nào mới đi lên trước, “Phiên Tưởng tiểu thư ký tên cho mình, mình thực sự siêu cấp thích bạn luôn đó.”

Tưởng Hù Hù biết là cô, cười cười, nhận sách của cô ký tên mình xuống tờ thứ nhất.

Camera chuyển hướng sang bên này, Tô An Ninh cầm sách đi xuống.

Cô trở lại phòng nghỉ, cầm sách tự chụp một tấm đăng lên trên mạng, “Chữ ký từ chính tay Đại Hù, ai muốn nào?”

Bên dưới bài Weibo, rất nhanh đã có fan hâm mộ nhấn lại.

“Chiếp chiếp chiếp, người ta muốn.”

“Quyển sách này tôi đã đọc rồi, rất thích nhân vật trong đó. Ninh tỷ tỷ cũng là fan hâm mộ của Đại Hù sao?”

“Không ngờ tới Đại Ninh cũng thích đọc tiểu thuyết nha.”

“Kí tên ở đâu thế, người ta cũng muốn đi.”

“Má ơi! Tô An Ninh cũng tới à, tôi ở ngay hội ký sách của Đại Hù mà sao không thấy cô ấy chứ?”

Đứng sau là một đồng bình luận xin địa chỉ.

Tô An Ninh không nghĩ tới bởi vì cô đăng bài Weibo này mà lại tạo nên cho cô một sự bối rối không nhỏ.

Ký sách hai tiếng là kết thúc, sau khi kết thúc Tô An Ninh và Tường Hù Hù đi đến quán ăn gần đó ăn cơm.

Gọi cả bàn đồ ăn, đều là dạng đồ ăn nhà nông, đặc biệt mới mẻ, món ăn làm ra hương vị cũng rất ngon.

Hai người uống một ít rượu, chúc mừng hội ký sách của Tường Hù Hù thành công viên mãn.

“Hù Hù, chúc mừng cậu.” Tô An Ninh nâng ly, cười nói, “Lại tiến đến gần hơn giấc mộng của mình một bước rồi.”

“Cảm ơn chị Ninh nè.” Tường Hù Hù chạm cốc với cô, “Cạn ly.”

Rượu nho là của nhà làm, lúc uống cũng không bị sặc, nhưng sức ngấm về sau thì lại rất lớn.

Hai người ăn cơm xong, lúc ra ngoài cảm thấy đầu hơi choáng.

Đỡ lấy lẫn nhau đi ra ngoài, Tô An Ninh muốn trở về để chuẩn bị cho ngày mai đi tranh tài. Tường Hù Hù hiện tại còn chưa về được, cô liền tự mình đón xe về nội thành trước.
Advertisement / Quảng cáo

Trên đường cao tốc tắc nghẽn vô cùng, xe nối xe, hoàn toàn không thể động đậy nổi, đã kẹt cứng trên đường được một tiếng rồi.

Vốn dĩ chỉ cần đi hai tiếng đồng hồ, hiện tại thì ngay cả một phần ba thời cũng không đi nổi.

Nhanh chóng đã đến năm giờ, cứ theo đà này không biết lúc nào mới có thể về đến nơi.

“Bác tài, hôm nay có chuyện gì xảy ra thế ạ? Sao lại tắc nghẽn thế này ạ?” Tô An Ninh nhìn xem chiếc xe ngay sát bên ở ngoài cửa sổ, lít nha lít nhút, trong lòng hơi bực bội.

“Nghe nói là đuổi theo mình tính đó, hiện nay mấy người theo đuổi mình tính đúng là điên cuồng mà.” Lái xe lắc đầu, một mặt không tán đồng.

“Theo đuổi mình tính?” Tô An Ninh lặp lại một lần, còn có mình tính cũng đến bên này à.

Điện thoại di động vang lên, cô nhìn thấy trên màn hình hiện ra hai chữ Hù Hù, ấn nút trả lời, “Alo, Hù Hù.”

“An Ninh, bây giờ cậu đang ở đâu thế?” Giọng Tường Hù Hù mang theo một chút vội vàng.

Tô An Ninh hỏi, “Ở đang trên đường cao tốc, sao thế?”

“Fan hâm mộ của cậu đuổi theo đến tận nơi này, đứng ở bên ngoài khách sạn bên ngoài, đang trực chờ cậu đấy.” Tường Hù Hù nói, “Cũng may là cậu đi trước rồi, chứ không thì còn lâu mới thoát ra nổi.”

“Nhưng bây giờ tớ cũng không đi được, trên đường kẹt xe đây này, cực kì tắc nghẽn.” Tô An Ninh nói mấy câu nữa với cô ấy thì nghe được bên kia cô ấy đang bận liên cúp điện thoại.

“Bác tài, còn con đường nào đi được không ạ?” Tô An Ninh hỏi, vào những lúc tắc nghẽn đến mức không đi được thế này, buổi tối trên cao tốc sẽ mở thêm đường.

“Cũng có, nhưng mà hơi vòng vèo một chút, cũng không dễ đi.” Lái xe nói, “Được chỗ bên kia không nhiều người như bên này.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đáng yêu

Tô An Ninh nghe xong cũng không còn cách nào, để cho lái xe đi đường khác.

Xe đi được một chút về phía trước, lúc đi đến đầu ngã ba thì quẹo vào trong.

Một con đường nhỏ, con đường này quả thực giống như người lái xe nói vậy, không được dễ đi cho lắm, mặt đường gồ ghề, cực kì xóc, trên đường không có lấy một chiếc xe đi qua.

Tô An Ninh người lung la lung lay chuẩn bị ngủ thiếp đi thì ở phía trước, lái xe đột nhiên phanh lại. Người cô không kịp khống chế mà nghiêng về phía trước, đầu đập phải lưng ghế phía trên.

Đầu óc mê man cũng đột nhiên tỉnh táo lại, cô che đầu nhìn về phía lái xe, cau mày hỏi, “Bác tài, sao thế ạ?”

“Hình như đụng phải người rồi.” Lái xe nói như vậy rồi tháo dây an toàn xuống xe.

Tô An Ninh cũng nhìn ra phía ngoài, nhưng là thấy không rõ lắm, thấy chung quanh không có người nào, cô đẩy cửa xe ra xuống theo.

Xe tông phải một chiếc xe đạp, mà người đạp xe đạp này là một cậu thiếu niên, đang nằm trên mặt đất, đầu chảy máu.

Bác tài lập tức luống cuống tay chân, ở nơi như thế này mà gọi 120* thì cũng không thể đến kịp được. Bác ta đỡ cậu thiếu niên đưa vào trong xe của mình.

**120: số điện thoại gọi cứu thương bên TQ.*

Quay người nói xin lỗi với Tô An Ninh, “Thật ngại quá, cô bé. Tôi phải đưa cậu này đi bệnh viện rồi, cô tự tìm xe về nội thành đi nhé.”

Nói xong cũng lên xe, vút Tô An Ninh sang một bên.

Tô An Ninh lại gần đập cửa sổ, “Bác tài, bác không thể để tôi ở đây một mình được đâu.”

Nơi này vị trí xấu, không có một chiếc xe nào đi qua. Nếu biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, cô dừng ở trên đường cao tốc còn hơn.

Advertisement / Quảng cáo

Mặc kệ cô nói gì, lái xe vẫn là chuyển bánh rồi đi.

Nước mắt của Tô An Ninh cũng sắp trào ra đến nơi, đây là chuyện gì thế này.

Bốn phía đều là cây cối hoang vu, vừa nhìn đã thấy lạnh lẽo rồi.

Trên đường cũng không có chiếc xe nào đi qua, khó khăn lắm mới có một chiếc xe, nhưng mà là xe chờ hàng, không chờ người.

Thực sự không còn cách nào khác, Tô An Ninh lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Tường Hù Hù cầu cứu.

“Hù Hù, cậu mau đến cứu tớ với”

Nói xong vị trí cụ thể của mình, điện thoại cũng vì hết pin mà sập nguồn.

Cuối cùng mặt trời lúc chiều tà cũng lặn xuống, dần dần bầu trời cũng tối đi, nhiệt độ cũng theo đó mà giảm xuống.

Tô An Ninh tìm một tảng đá sạch sẽ ngồi xuống, thỉnh thoảng xoa hai bên cánh tay của mình.

Hôm nay cô chỉ mặc một bộ áo len, bên dưới là váy len, giờ lại bị gió lạnh thổi qua, nổi cả da gà.

Cô chờ ở đây được một tiếng rồi, con bé Hủ Hủ kia không biết lúc nào mới đến.

Phía trước cô xe lái đến, một chùm ánh đèn chiếu lên trên người cô, dừng lại phía trước cô.

Tô An Ninh đưa tay ngăn luồng ánh sáng chói mắt kia lại, nghe thấy tiếng nói chuyện, bỏ tay xuống thì nhìn thấy có ba gã đàn ông từ trong xe bước xuống, lại gần cô.

“Em gái nhỏ, sao em lại ở một mình thế này? Có muốn anh đây đưa em đi không?”

“Đi đi, ngồi ở chỗ này làm gì chứ, cùng anh trai đi chơi nào.”

“Sao lại không nói chuyện? Em gái xấu hổ à?”

Lúc bọn họ lại gần, Tô An Ninh đã cảnh giác đứng lên, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn họ.

Ngoài mặt cô giả vờ như mình đang rất bình tĩnh, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy sợ. Ba người này vừa nhìn là biết không phải người tốt đẹp gì cho cam.

Cô túm lấy túi xách trong tay, lùi về sau một bước, nhịp tim đập nhanh hơn.

Ba người bọn họ trao đổi ánh mắt, có hai người tiến lên kéo cánh tay Tô An Ninh về phía chiếc xe ở ven đường.

Còn người kia thì đi mở xe.

Sức của Tô An Ninh dĩ nhiên là không ngăn nổi hai gã đàn ông trưởng thành, chỉ có nước bị kéo đi từng chút.

Mất thấy mình sập vào xe, bỗng dưng sau có một chiếc xe dừng lại ở ngay cạnh chiếc xe này. Một người đàn ông bước xuống xe, về mặt u ám, đôi mắt sâu kìa cũng không nên nổi con giận dữ.

“Tiểu tử này dừng...” Mấy chữ “xen vào việc của người khác” còn chưa nói ra miệng, đã bị anh đánh vào mặt một cái. Một gã khác thấy thế thì bước lên phía trước, cũng bị anh đá một cái bay ra ngoài.

Mấy gã kia thấy anh không phải người dễ chọc vào nên túm nhau chạy đi.

Tô An Ninh không bị bắt nữa nên quay đầu lại nhìn Cổ Thời Cảnh, mở to hai mắt nhìn anh.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, chiếc nơ màu đỏ sậm bị kéo tới một bên, hơi lỏng lẻo, lộ ra một phần da thịt trắng nõn. Xương quai xanh đẹp đẽ của anh cũng bởi vì nhịp thở thật sâu mà một càng lộ ra vẻ có lỗi có lỗi.

Sau lưng anh là một luồng ánh sáng, giống như thiên thần từ trên trời rơi xuống vậy.

Giờ phút này, trong nháy mắt này, anh đối với cô mà nói, cũng không phải chỉ là thiên thần.

Ánh mắt của anh cũng vừa đúng lúc đụng phải đôi mắt cô. Trong đôi mắt ấy vẫn còn chứa đựng vẻ nổi giận chưa được tiêu tan. Trong nháy mắt nhìn vào cô, anh lại khôi phục thành sắc thái bình tĩnh, không chút gợn sóng.

Anh lại gần, hỏi, “Không sao chứ?”

Tô An Ninh cũng không hiểu vì sao mà nước mắt mình đột nhiên chảy ra, mà cũng đã chảy ra rồi nên không thể ngăn lại nổi nữa.

Gặp được Cổ Thời Cảnh ở nơi này dường như khiến cho cô tháo lóp phòng bị của mình xuống, cả người cũng hơi mềm nhũn ra.

Tuy nói cô xông xáo trong ngành giải trí từ nhỏ, nhưng đến cùng thì cũng chỉ là một cô gái nhỏ tuổi hai mươi mà thôi. Ở một nơi không người qua lại thế này, lại gặp phải chuyện thế này, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy sợ hãi.

Thấy nước mắt của cô chảy ra, lòng Cổ Thời Cảnh cũng căng ra.

Anh đưa tay lau nước mắt của cô, sau đó lại đưa tay ôm cô vào ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, nhẹ giọng an ủi, “Đừng sợ, không sao cả.”

Tô An Ninh cũng không muốn khóc, chỉ là nước mắt không kìm được cứ chảy xuống. Cô hít hít cái mũi, khò khò hu hu, không phát ra tiếng động quá lớn, nhưng người thì run lên một cái.

Không biết chờ đến tận lúc nào, thời gian trôi đi Tô An Ninh mới thôi khóc nổi. Cô đưa tay che nửa gương mặt của mình lại, giọng nói mang theo một chút nghẹn ngào, “Thầy Cổ, sao thầy lại đến đây ạ?”

Chẳng lẽ anh đi công tác ở đây nên trên đường đi ngang qua sao?

Anh nói, “Em gọi điện thoại cho tôi.”

Lúc ấy Cổ Thời Cảnh đang họp, nhận được điện thoại của cô, nghe cô nói rằng mình gặp chuyện rồi, ngay cả áo khoác cũng không cảm theo, chỉ cầm lấy điện thoại di động, ném hết đồng người ở trong phòng họp sang một bên, lái xe đi tới đây.

Advertisement / Quảng cáo

“Tôi gọi điện thoại cho anh sao?” Tô An Ninh hít mũi một cái, hốc mắt ửng hồng, trong đôi mắt mang theo nước mắt.

Không phải cô gọi cho Hủ Hủ sao? Cũng có khả năng tay run nên ấn nhầm.

“Lên xe đi.” Cổ Thời Cảnh cúi đầu nhìn cô.

Bây giờ trời đã hoàn toàn tối rồi, nhiệt độ cũng hạ xuống rất thấp, trong không khí mang theo chút lạnh lẽo.

Tô An Ninh gạt gạt đầu, đi theo sau lưng anh, lên xe.

Cổ Thời Cảnh bật điều hoà trong xe lên, luồng gió ấm áp chậm rãi chảy xuôi, bay tới mọi ngõ ngách trong xe.

Bàn tay đang lạnh buốt của Tô An Ninh cũng dần dần có nhiệt độ.

Cơ thể cũng dần dần ấm áp hơn.

Tô An Ninh đã trở về trạng thái bình thường, nghĩ lại vừa rồi đáng về khóc trước mặt Cổ Thời Cảnh nhất định xấu muốn chết, bây giờ lại hơi xấu hổ, không dám nhìn anh.

“Có đói bụng không?” Cổ Thời Cảnh thấy cúi đầu, về mặt ảo não, hơi buồn cười.

“A.” Tô An Ninh ngẩng đầu nhìn anh, thấy mặt mày anh mang theo ý cười, lập tức đưa tay che mặt, “Không ạ, vẫn còn no ạ.”

Anh hỏi, “Còn sợ không?”

Tô An Ninh lắc đầu, “Ồn rồi ạ, cảm ơn thầy Cổ nhiều.”

“Ừm.” Cổ Thời Cảnh thấp giọng nói, “Vậy chúng ta quay về.”

Tô An Ninh gật đầu.

Xe chậm rãi chạy đi, Cổ Thời Cảnh mở “Phật giới” lên, giai điệu du dương chậm rãi phiêu tán đến bốn phía, giọng ca trầm thấp vang lên trong màn đêm yên tĩnh.

Trong tâm Tô An Ninh không hiểu sao bỗng thấy yên ổn. Cô dựa vào thành ghế, thả lỏng xương cốt.

Cổ Thời Cảnh thấy cảm xúc cô đã ổn định lại, mở miệng hỏi, “Sao em lại ở một mình?”

Tô An Ninh nghe bài hát đến độ như bước vào cõi thần tiên, bỗng nghe thấy Cổ Thời Cảnh hỏi thì “ạ” một tiếng, “Cái gì ạ?”

Cổ Thời Cảnh nhần nại lặp lại một lần nữa

Lúc này Tô An Ninh mới hắng giọng một cái rồi trả lời, “Tôi tham gia hội kí sách của một cô bạn, trên đường cao tốc thì bị kẹt xe, mà tôi lại muốn đi đường khác cho nhanh. Trên đường xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn nên bác tài bỏ tôi lại đi mất ạ.”

Cổ Thời Cảnh trầm mặc một lúc, sau đó nói, “Sau này có việc gì có thể nói với tôi.”

Tô An Ninh cười đáp lại một câu, nhìn nửa bên mặt đẹp trai của Cổ Thời Cảnh, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm, len lỏi khắp mọi góc ngách.

Đến nội thành thì đã chuẩn bị đến rạng sáng, cả thành phố chìm trong màn đêm đen.

Xa xa ánh đèn chớp chớp, lúc sáng lúc tối.

Đường đi khá xóc khiến cho Tô An Ninh hơi buồn ngủ, cô nhắm mắt lại nhưng đầu lại cứ rất tỉnh táo, làm thế nào cũng không ngủ được.

Đến nội thành, nhìn thấy từng chút ánh đèn, trong nội tâm cô hoàn toàn thanh tĩnh trở lại.

Cổ Thời Cảnh thấp giọng hỏi, “Muốn đi đâu?”

Muộn như vậy rồi, khẳng định là không thể quay về trường được. Chia khóa trong nhà cô cũng không lấy, mà cái dáng vẻ này thì cũng không muốn vào khách sạn, bị người ta chụp được rồi lại rước thêm một đồng chuyện,

Dường như cô không có chỗ để đi.

“Tôi có thể qua đêm trong xe không ạ?” Cô mở to mắt nhìn anh, ngoại trừ cách này ra thì hẳn là chẳng còn cách nào khác tốt hơn

Anh nghiêng đầu nhìn cô, “Tôi có một nơi khá được.”

“Dạ?”

*

Tô An Ninh đặt đĩa xuống, sờ cái bụng tròn vo của mình. Xong đời, ăn nhiều quá rồi.

Ngẩng đầu nhìn Cổ Thời Cảnh ở đối diện, anh ăn com chậm rãi, trong bát còn một nửa.

Anh đưa mắt nhìn cô, nhẹ giọng hỏi, “Ăn xong rồi ả?”

“Vâng, ngon lắm ạ.” Tô An Ninh gật gật đầu, vẫn không quên khen một câu, “Tay nghề của thầy Cổ siêu cao minh, sau này ai gả cho thầy ấy à, nhất định ngủ rồi cũng tỉnh vì cười.”

“Thật à?” Khóc mừng Cổ Thời Cảnh hơi cong lên, đôi mắt sắc sáng sáng, tâm tình dường như rất tốt.

“Đúng vậy đúng thế.” Tô An Ninh gật đầu.

Thấy anh đặt đĩa xuống, Tô An Ninh chủ động thu dọn bát đĩa. Ăn com của người ta, đương nhiên phải làm chút chuyện để đáp lại rồi.

Advertisement / Quảng cáo

“Để cho tôi, em đi nghỉ ngơi sớm chút đi, ngày mai còn phải tranh tài.” Cổ Thời Cảnh đưa tay ngăn cô lại, “Căn phòng thứ hai ở giữa ở tầng trên, có thể tắm giặt quần áo được, đêm nay em chấp nhận một chút nhé.”

“Vậy phiền thầy Cổ rồi ạ.” Tô An Ninh cười, đôi mắt đen sáng ngời.

Cổ Thời Cảnh quay người đi vào phòng bếp.

Tô An Ninh không lên tầng, đi dạo một vòng trong phòng khách. Cách bày trí ở phòng khách vô cùng đơn giản, ngoại trừ những vật cần thiết thường ngày thì không còn gì khác nữa.

Lấy hai màu trắng đen làm chủ, trang trí phong cách thiên về vẻ hiện đại.

Cũng phù hợp với tác phong trước sau như một của Cổ Thời Cảnh.

Cổ Thời Cảnh đi ra, thấy cô đang đứng ở trước bể cá đùa con cá nhỏ, liền đi tới.

“Có một không?”

“Thầy Cổ đến rồi ạ.” Tô An Ninh nghiêng đầu nhìn anh, chỉ vào con cá nhỏ đang bơi lội tung tăng trong hồ cá, nghiêng đầu cười nói, “Cá thầy nuôi xinh xắn quá ạ.”

Cổ Thời Cảnh nghe vậy thì cười cười, cảm mỗi câu cá trong ngăn tủ ra, nghiêng đầu nhìn cô, hỏi, “Muốn cho nó ăn không?”

“Được ạ.” Tô An Ninh đưa tay trái ra trước mặt anh, Cổ Thời Cảnh cho cô một chút mỗi câu.

Tô An Ninh nắm mỗi câu thả vào trong hồ cá, mấy con cá nhỏ nhìn thấy đồ ăn thì nhao nhao bơi tới, tranh cướp lẫn nhau để lấy đồ ăn.

Ngón tay Tô An Ninh đặt lên tấm kính, chỉ vào cá con, cười với Cổ Thời Cảnh, nói, ” Thầy Cổ này, thật đáng yêu quá đi mất.”

Cổ Thời Cảnh cúi đầu nhìn cô, thấy đôi mắt cô cong cong, khẽ cười một tiếng. “Ừm, em cũng rất đáng yêu.”

Tô An Ninh, “...”

Cô đang nói mấy con cá nhỏ cơ mà.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Đường Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thông qua

Đồng hồ báo thức vang lên mấy lần, Tô An Ninh cũng không tỉnh dậy, đưa tay tắt rồi xoay người ngủ tiếp.

Mãi đến cửa phòng bị gõ mấy cái rồi giọng Cố Thời Cảnh vang lên, Tô An Ninh mới đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Sao cô có thể quên hôm nay là ngày tranh tài chứ.

“Thầy Cố, tôi ra ngay đây ạ.”

Đáp lại Cố Thời Cảnh xong, Tô An Ninh vén chăn lên, mặc quần áo vào rồi xuống giường.

Sau khi rửa mặt qua loa rồi, Tô An Ninh mở cửa ra ngoài. Cố Thời Cảnh ở dưới tầng đang chuẩn bị bữa sáng, cô đi đến chào hỏi với anh một tiếng.

“Thầy Cố buổi sáng tốt lành ạ.”

“Ừm, ngồi đi.” Cố Thời Cảnh quay đầu nhìn cô, hơi háit cằm về phía bàn ăn, “Ăn cơm.”

Tô An Ninh thuận theo ánh mắt của anh nhìn về phía bàn ăn, trên bàn bát đĩa đã được dọn ra chỉnh tề rồi, còn có com sáng nữa.

Cô nhìn thấy sữa bò được đặt bên cạnh anh, cười nói, “Tôi cảm giúp thầy ạ.”

Cố Thời Cảnh nhìn cô một cái, cũng không từ chối.

Đêm qua không biết làm sao mà họ lại nhắc đến lời bài hát, thế là Tô An Ninh ở trước mặt Cố Thời Cảnh hát một lần lời bài hát mình tự sáng tác, nhưng anh lại cảm thấy có vài chỗ chưa ổn, thế là ngồi chỉ ra cho cô thấy.

Hai người thảo luận qua nửa đêm, rất mau đã đến bốn giờ, lúc này Tô An Ninh mới không kiên trì nổi mà leo lên giường đi ngủ. Giờ cũng mới bảy giờ, cô cũng chỉ ngủ được ba tiếng đồng hồ.

Cuộc tranh tài bắt đầu vào lúc chín giờ, tám giờ là phải đến nơi rồi.

Mất thấy chỉ còn chưa đầy một tiếng, Tô An Ninh ăn com hơi vội vàng, không cẩn thận bị sặc.
Advertisement / Quảng cáo

“Khụ khụ.” Cô chống tay lên bàn ho khan.

Cố Thời Cảnh đứng dậy đi đến chỗ máy nước uống rót cho cô một cốc nước ấm.

“Đừng vội, cứ từ từ.”

Tô An Ninh nhận cốc nước, uống từng ngụm từng ngụm, “Cảm ơn Thầy Cố ạ.”

Cố Thời Cảnh thấy khóc miệng cô dính giọt nước, đưa tay rút ra một tờ giấy trên bàn lau cho cô.

Về mặt chăm chú, động tác dịu dàng.

Tô An Ninh bị động tác bất ngờ này của anh hút đến sững sờ ngồi nguyên tại chỗ, nhìn chăm chăm trực tiếp vào dung nhan tuấn tú gần trong gang tấc của anh, nhịp tim cũng đập nhanh hơn.

Một lúc sau cô mới kịp hoàn hồn, muốn nhận tờ giấy đang lau khóc miệng mình trong tay anh.

Cố Thời Cảnh về mặt rất tự nhiên mà rời đi, rồi giải thích nói, “Khóc miệng em dính nước.”

Tô An Ninh vội vàng cúi thấp đầu, giả bộ như đang lau khóc miệng, thực ra là cô không muốn để cho Cố Thời Cảnh thấy được vẻ hoảng hốt lúc này của cô mà thôi.

Cô ngồi xe của Cố Thời Cảnh đến công ty Tinh Quang, đến cổng, cô bước xuống xe rồi nói cảm ơn với anh.

Cố Thời Cảnh nghiêng đầu nhìn cô, thấp giọng nói, “Không phải thế, em đi vào đi, cố gắng thi đấu.”

“Dạ biết rồi ạ.” Tô An Ninh làm thủ thế cổ lên với anh.

Trải qua hai vòng tuyển chọn, thí sinh tranh tài đã ít đi rất nhiều, chỉ có một số người ngồi thừa thớt bên trong, trò chuyện với nhau.

Tô An Ninh tìm một vị trí ngồi xuống, dựa vào thành ghế xem điện thoại, hơn tám giờ một chút rồi.

Tường Hủ Hủ gọi điện thoại đến, cô nhận máy, đi sang một bên, “Alo Hủ Hủ.”

“An Ninh, hôm qua cậu đi đâu thế? Hôm nay trở về thì nghe Kiều Kiều nói tối hôm qua cậu không trở về, xảy ra chuyện gì à?” Giọng nói cực kì vang dội của Tường Hủ Hủ truyền thẳng đến màng nhĩ của Tô An Ninh.

Tô An Ninh cầm điện thoại đi động ra xa chút, “Tớ không sao, trên đường xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn nên về muộn. Vậy nên ngủ ở ngoài một đêm thôi, cậu không cần lo lắng.”

Tô An Ninh không đem tình huống cụ thể nói cho cô ấy biết, miễn cho cô ấy lại muốn Bát Quái.

“Vậy thì tốt rồi, nếu cậu mà xảy ra chuyện gì thì tớ tự trách mình đến chết mất.” Tường Hủ Hủ ào nào mà nói.

“Được rồi.” Tô An Ninh buồn cười, hỏi, “Sáng nay mới về à?”

“Ừm, nói đến cái này đúng thật sự là do fan hâm mộ của cậu ban tặng đấy, tớ lại phải tăng giờ ký thêm mấy tiếng.” Mặc dù Tường Hủ Hủ nói như vậy, nhưng danh tiếng của cô ấy cũng tăng lên không ít, điều này đau khổ nhưng cũng rất đáng mừng.

“Vậy cậu nghỉ ngơi cho tốt nhé, tớ chuẩn bị đi thi đấu rồi.” Tô An Ninh nói.

“Được được, cố gắng lên nhé, tối nay đi tìm cậu.” Tường Hủ Hủ nhanh chóng đồng ý.

Cúp điện thoại xong, cô nhận ra có người tới gần, Tô An Ninh nghiêng đầu thì nhìn thấy Lục Hạo, nhẹ gật đầu với cậu ta.

“An Ninh, buổi sáng tốt lành.” Lục Hạo cười, cuối cùng hỏi, “Sau khi kết thúc thi đấu cậu có chuyện gì không? Tôi muốn mời cậu ăn cơm.”

“Thật ngại quá, tôi có hẹn với bạn rồi.” Tô An Ninh quay người, đối diện với cậu ta, “Lớp trưởng, nếu như là bởi vì chuyện lần trước thì tôi cũng đã nhận lời cảm ơn của cậu rồi, không cần khách khí vậy đâu.”

“Vậy được rồi.” Lục Hạo hơi thất vọng.

“Ừm, tranh tài nhớ cố lên.” Tô An Ninh cười cười, “Xin lỗi không tiếp cậu được rồi.”

Tô An Ninh xoay người đi vào nhà vệ sinh, lúc đi ra thì gặp được Triệu Thiên, cô ta đang nhìn vào gương trang điểm lại ở ngay bồn rửa tay bên cạnh.

Tô An Ninh coi như không thấy cô ta, đi đến bồn rửa tay bên cạnh rửa tay.

Triệu Thiên liếc thấy cô, hừ một tiếng, mấp máy môi với gương rồi đưa son môi lên nhấp cho cân xứng.

“Bạn học Tô, buổi sáng tốt lành nhé.” Lời chào hỏi của cô ta mang theo một tia trào phúng, “Làm ngôi sao nhí đúng là tốt quá cơ, chẳng cần phải làm gì đã có fan hâm mộ đẩy lên trên cao rồi.”

Đối với Triệu Thiên, Tô An Ninh cũng không quá để ý tới cô ta, rửa tay xong, cô nhìn gương tỏ lại son môi.

Triệu Thiên thấy cô không để ý tới, hừ một tiếng, “Có gì đặc biệt hơn người chứ, cũng chỉ là loại dựa vào fan hâm mộ mà trèo cao thôi.”

Tô An Ninh tỏ son môi xong, nghe thấy cô ta nói vậy lập tức cười một tiếng, “Đúng vậy đấy, tôi chính là dựa vào fan hâm mộ để đi lên đấy. Fan hâm mộ của tôi rất nhiệt tình với tôi đấy, bạn học Triệu có ý kiến gì à?”

Cuối cùng cô còn bổ sung thêm một câu, “Có thì cứ giữ lại cho mình nhé.”

Nói xong thì quay người ra khỏi nhà vệ sinh.

Triệu Thiên tức giận tại đứng tại chỗ dậm chân, “Có gì đặc biệt hơn người chứ!”

*

Vòng tranh tài thứ ba là một trăm mã vào hai mươi, độ khó lại tăng thêm.

Lúc cuộc tranh tài chính thức bắt đầu, trong phòng chờ hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều vô cùng căng thẳng.
Advertisement / Quảng cáo

Nhìn từng chiếc ghế được người ta lắp vào, áp lực của bọn họ lại lớn hơn thêm một chút.

Thực ra Tô An Ninh cũng hơi căng thẳng một chút, cô giấu điểm Tô Triết Hoa đi báo danh tham gia giải thi đấu dành cho ca sĩ, chính là muốn chứng minh cho ông thấy lòng yêu mến của cô đối với ca hát.

Nếu như thất bại, hẳn là cô sẽ lại quay về giới diễn viên, trải qua cuộc sống của con người khác.

Điện thoại rung lên một cái, cô tin nhún nhún đến.

Cô mở Wechat ra, thấy là tin nhắn của Cố Thời Cảnh gửi đến, “Không phải lo lắng, em là tuyệt nhất.”

Tô An Ninh cảm động, khoe miệng mở ra một nụ cười.

Cô nhắn lại cho anh, “Vâng, không lo lắng đâu ạ, Thầy Cố cũng là tuyệt nhất.” Đằng sau còn gửi thêm một vẻ mặt đáng yêu.

Cố Thời Cảnh nhìn thấy tin nhắn của cô, khoe miệng cũng cong lên, nhắn tiếp cho cô, “Tranh tài kết thúc rồi thì đứng ở ngoài công ty chờ tôi, có chút việc muốn tìm em.”

Nhận được một chữ “được” Cố Thời Cảnh mới đặt điện thoại đi động xuống, giương mắt lên thì thấy An Nại Nhi đang liếc trộm điện thoại đi động của anh. Anh không chút may mà khóa màn hình điện thoại lại.

“Tiếp tục.”

An Nại Nhi âm thầm oán than, tin nhắn gì mà còn gấp gấp hơn so công ty chứ hả.

Tiếp xúc với đôi mắt hiện ra vẻ lạnh lùng của Cố Thời Cảnh, anh ta mới ho nhẹ một tiếng, mở miệng nói, “Liên quan tới lần đề nghị lần trước của tôi, cậu có ý kiến gì?”

Ngoài Cố Thời Cảnh ra thì Khang Nhất Bác là một ca sĩ khác mà anh ta dẫn dắt, có thực lực, khuôn mặt cũng rất đẹp, xuất đạo ba năm đã có năm mươi triệu fan hâm mộ, so sánh với những người khác mà nói, anh ta vô cùng chiều cõ cho cậu ca sĩ này.

“Tôi đi.”

“Cái gì cơ?” An Nại Nhi trừng mắt nhìn anh.

Cố Thời Cảnh giương mắt nhìn anh ta, lập lại một lần, “Tôi nói, đề tôi đi.”

“Anh anh... thế này là định tái xuất đấy à?” An Nại Nhi giật mình.

Anh ta cứ tưởng rằng sau khi Cố Thời Cảnh tiếp nhận công ty rồi sẽ không một bước vào giới ca hát lại lần nữa. Dù sao kiểu người có giá trị con người cao như anh, tùy tiện một chút cũng có thể đàm luận được một tờ đơn trị giá hơn trăm triệu, cần gì phải tốn thời gian với những chuyện như thế này.

“Xem như vậy đi.” Cố Thời Cảnh mở văn kiện ra, ngón tay đề lên trang giấy, thấp giọng nói, ” Về phía Tô An Ninh, tôi sẽ tự mình làm cầu nối, không cần cậu nhúng tay.”

An Nại Nhi thuận theo gật đầu nhẹ một cái, sau đó nghĩ đến cái gì đó, cá kinh nói, ” Thời Cảnh, chuyện anh tái xuất, sẽ không phải là có liên quan đến Tô An Ninh đấy chứ?”

Cố Thời Cảnh ngẩng đầu liếc anh ta một cái, thăm trầm nói, “Công việc hôm nay ít lắm à?”

Nói bóng gió chính là cậu quá nhàn rồi rồi đấy.

“Không ít, tôi đi ngay lập tức đây.” An Nại Nhi vội vàng xua tay, quay người ra khỏi văn phòng.

Lúc đóng cửa còn vào bên trong một cái, lại thấy Cố Thời Cảnh cầm điện thoại đi động, giương mặt lộ ra ý cười, dáng vẻ này giống như là đang tư xuân* vậy.

**Suy tư về tình yêu.*

Anh ta run lên một cái bị ý nghĩ của chính mình làm cho kinh hãi.

Quay người thì chạm phải người đang ngay đối diện, anh ta sờ cái mũi, hoảng hốt nhìn Đỗ Liên, oán trách, “Sao cậu lại vội vội vàng vàng thế hả?”

Đỗ Liên không trả lời, quay người đi vào văn phòng.

“Cố tổng, tôi đã điều tra ra hung thủ làm hỏng đèn sân khấu rồi, người đó ở ngay hiện trường buổi tranh tài.”

*

Buổi tranh tài vẫn còn đang diễn ra hết sức căng thẳng, thứ tự xuất trận lần này của Tô An Ninh nằm ở giữa, Lúc cô lên sân khấu, ngay lập tức các fan hâm mộ vô cùng náo loạn.

“Tôi là thí sinh số năm mươi Tô An Ninh, xin chào mọi người.” Tô An Ninh cảm níc nói, chào hỏi với mọi người.

“An Ninh! Tuyệt nhất!”

“An Ninh! Đẹp nhất!”

“An Ninh! Chúng tôi mãi mãi ủng hộ cô!”

“...”

Fan hâm mộ của cô quả là như cô nói, rất là đáng yêu.

Cô giới thiệu bản thân xong, hít sâu một cái, bắt đầu hát.

Ánh đèn sân khấu đột nhiên tối đi, chỉ còn một chùm ánh sáng chiếu ở lên trên người cô. Cô mặc một chiếc váy màu trắng, an tĩnh giống như một thiên sứ lạc vào chốn nhân gian.

An tĩnh mà đẹp dễ.

Giọng ca tuyệt vời, câu ca động lòng người, cô hoàn toàn diễn dịch ra được tình cảm bên trong nội tâm của mình.

Làm một diễn viên, nên so người khác thì cô càng hiểu được cách truyền tải tình cảm của mình hơn.
Advertisement / Quảng cáo

Ca khúc kết thúc rồi mà mọi người vẫn chưa hoàn hồn lại, Tô An Ninh đưa tay ấn một bên tai nghe, đứng giữa sân khấu chờ ban giám khảo lựa chọn.

Bốn vị thầy trong ban giám khảo đều nhất trí khen ngợi, có hai người cho max điểm, còn lại là chín điểm, là một điểm số rất cao.

Lúc Tô An Ninh chuẩn bị xuống sân khấu thì một vị thầy trong ban giám khảo, người thực lòng rất yêu mến cô nói. “An Ninh, một lần nữa em lại cho tôi một cái nhìn mới về em rồi, biểu diễn rất tuyệt, nhưng ca hát càng giỏi hơn, tiếp tục cố lên nhé.”

“Cảm ơn thầy Dư ạ.” Tô An Ninh cười, bước xuống sân khấu.

Ở phía sau sân khấu, cô và phái một gã đàn ông đang vội vàng đi lại. Người cô bị anh ta va đập lên tường, cánh tay vô cùng đau nhức, không nhấc lên nổi.

Cách đó không xa có mấy người bảo vệ đang chạy đến, giống như là đang tìm người.

Tô An Ninh vừa đứng thẳng người lên đã cảm giác được có một vật lạnh như tiền đang dán ở nơi cổ, cô nghiêng đầu nhìn thì thấy đó là một con dao gọt trái cây.

Thân dao sắc bén, dưới ánh đèn đang chiếu xuống, hiện ra ánh sáng âm u.

“Đừng tới đây!” Gã ta hét lớn với bảo vệ.

Gã đàn ông vừa va phải Tô An Ninh, giờ phút này lại cầm dao gọt trái cây bắt giữ cô.

Cổ Tô An Ninh bị thân dao lạnh lẽo dán lên thật sít sạo, thực chất cô cảm thấy hơi sợ hãi, tâm tình của gã này không ổn định, cầm dao mà run run, cô sợ gã ta sợ ý một cái là làm cho cô bị thương.

Các nhân viên an ninh mặt nhìn mặt, không dám động dậy.

Gã ta nắm lấy cánh tay Tô An Ninh, lùi về phía sau.

Sau đó Cổ Thời Cảnh chạy đến, thấy cảnh này, cả người không khỏi tán ra hơi thở lạnh lẽo.

Anh nhìn Tô An Ninh, cho có một ánh mắt yên tâm rồi chuyển mắt về phía gã đàn ông, thấp giọng nói, “Trình Độ, anh để dao xuống thì tôi có thể thả anh đi.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Đường Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Bắt ép

Lúc tìm được người phá hỏng đèn, Cổ Thời Cảnh lập tức cho bảo vệ bí mật đi bắt người. Nhưng gã Trình Độ này rất gian xảo, lại cứ hướng đến chỗ nhiều người mà len vào.

Giờ phút này người trong hậu trường đã được Cổ Thời Cảnh cho ra cả rồi, buổi tranh tài vẫn còn tiếp tục, từ một lối ra khác lên sân khấu, còn bên này thì lại có vẻ hơi yên tĩnh.

Chỉ là giọng hát của người trên sân khấu vẫn truyền rất rõ ràng đến nơi hậu trường này.

Trình Độ nắm lấy Tô An Ninh lùi về sau, nói với Cổ Thời Cảnh, “Anh đừng có mà đây!”

Nói rồi lại lấy dao trong tay kẻ sát vào cổ Tô An Ninh, trượt ra một vết thương, chảy ra một vệt máu.

Sau khi Tô An Ninh chạm đến ánh mắt của Cổ Thời Cảnh, cô cố chịu đựng sự đau đớn ở cổ, nghiêng đầu nhìn Trình Độ, dịu dàng khuyên nói, “Đừng xúc động, nếu anh có chuyện gì khó xử thì có thể nói ra, mọi người chúng tôi có thể giúp cho anh.”

“Giúp tôi.” Giọng Trình Độ lạnh lạnh, dường như anh ta nghĩ đến chuyện gì đó, sắc mặt bỗng hơi biến đổi, “Lúc trước nếu không phải tại anh ta, tôi đã không bị đào thải rồi, quán quân mùa ấy cũng sẽ là của tôi, và bạn gái của tôi cũng sẽ không vì ấy mà bỏ rơi tôi.”

Anh ta chỉ vào Cổ Thời Cảnh, hét lên, “Tất cả đều là do anh ta tạo nên!”

“Trình Độ, tôi thừa nhận giọng của anh rất đặc biệt, nhưng công ty Tinh Quang của chúng tôi không cho phép người đạo nhạc tồn tại. Anh cũng đã biết rồi đấy, anh đã phạm phải một sai lầm vô cùng lớn.” Cổ Thời Cảnh nói thật nhỏ, ánh mắt một mực dán lên cổ Tô An Ninh.

“Tôi không đạo nhạc! Không hề, các người nói xấu tôi.” Cảm xúc của Trình Độ bị kích thích đến mức có chút không bình thường, một mực lắc đầu, tay cầm dao cũng run rẩy theo.

Dựa theo kế hoạch, Cổ Thời Cảnh ở phía trước thuyết phục Trình Độ, còn Đỗ Liên và An Nại Nhĩ ở phía sau tập kích từ hai bên.

Gặp được thời cơ chuẩn xác, Cổ Thời Cảnh nháy mắt với họ, Đỗ Liên và An Nại Nhĩ nhanh chóng mà chính xác bắt lấy cánh tay của Trình Độ túm lại phía sau.

Advertisement / Quảng cáo

Tô An Ninh được cứu, cô lùi sang một bên dựa lên tường.

Cổ Thời Cảnh sai bước lại gần, vịn vai cô, vẻ mặt trông vô cùng gấp gáp, “Em không sao chứ?”

Tô An Ninh lắc đầu, đầu vẫn còn hơi mơ hồ, vẻ mới đi ra từ Quỷ Môn quan một chuyến nên bây giờ tim hãy còn đang đập loạn không ngừng.

Cổ Thời Cảnh khẽ thờ ra một hơi, lấy một chiếc khăn tay từ trong túi âu phục lau vết máu ở cổ cô.

Tô An Ninh “au” một tiếng, nghiêng đầu, nhìn thấy Trình Độ ở sau lưng đã tránh khỏi đám người đang trời anh ta lại, cầm dao chạy về phía này, mặt lộ ra vẻ hung ác.

Cô nắm lấy tay Cổ Thời Cảnh đẩy sang một bên, “Thầy Cố, cẩn thận!”

Cổ Thời Cảnh không kịp phản ứng, bị Trình Độ dùng dao đâm làm bị thương rách ra cả một đường ở cánh tay, máu lập tức chảy ra.

Anh bắt lấy cánh tay của Trình Độ dùng sức vặn một cái, dao gọt trái cây rơi xuống đất, phát ra một tiếng vang giòn.

Đỗ Liên và An Nại Nhĩ nhanh chân chạy tới, bắt lấy Trình Độ giao cho bảo vệ ở một bên, “Đưa đến cục cảnh sát.”

“Thầy Cố, thầy bị thương rồi.” Tô An Ninh đặt khăn tay vừa nãy anh đưa lên trên cánh tay của Cổ Thời Cảnh, muốn cầm máu cho anh.

An Nại Nhĩ đi đến, nhìn thấy cánh tay Cổ Thời Cảnh như thế, hỏi, “Thời Cảnh, anh không sao chứ?”

Đỗ Liên cũng đến đây, “Cố tổng, tôi đưa anh đến bệnh viện.”

“Không sao, không cần đi bệnh viện.” Cổ Thời Cảnh nói cho có một câu, cúi đầu nhìn Tô An Ninh, “Em có thể băng bó cho tôi được không?”

“Đương nhiên là được ạ.” Tô An Ninh không chút suy nghĩ chấp nhận.

Cổ Thời Cảnh mang Tô An Ninh đi vào thang máy lên tầng cao nhất.

Tô An Ninh nhìn tấm bảng đề mấy chữ “Văn phòng Tổng giám đốc” phía trên cửa, không khỏi nghiêng đầu hỏi anh, “Thầy Cố, có phải chúng ta đi nhầm chỗ rồi không ạ?”

“Không.” Cố Thời Cảnh đẩy cửa ra, ra hiệu cho cô đi vào.

Tô An Ninh đi vào, dường như nhận ra điều gì đó, ngoảnh đầu lại lại đụng phải lồng ngực của Cố Thời Cảnh.

“À” một tiếng, cô vội vàng lùi lại, Tô An Ninh khom lưng xin lỗi, “Ngại quá, thầy Cố.”

Cố Thời Cảnh “ừ” một tiếng, đi vào, cầm hộp y tế trong ngăn tủ ra, để lên trên bàn.

Tô An Ninh đi qua, dò hỏi, “Thầy Cố, thầy là ông chủ của Tinh Quang sao ạ?”

Cố Thời Cảnh ngồi ở trên ghế sofa, giương mắt nhìn cô, “Có vấn đề gì à?”

Tô An Ninh vội vàng lắc đầu.

Ông chủ của Tinh Quang vốn cực kỳ thần bí, chưa từng thấy anh ta tham gia bất kì bữa tiệc nào. Ngay cả phóng viên cũng không đào ra được tin liên quan đến chức vụ Tổng giám đốc của Tinh Quang. Cô cứ tưởng một người có thể kinh doanh được một công ty lớn như vậy hẳn phải là một người đàn ông trung niên. Ai ngờ lại là Cố Thời Cảnh, người ta hãy còn trẻ tuổi đấy.

Tô An Ninh lấy nước khử trùng ra khử trùng cho cánh tay anh, động tác thuần thục băng bó lại.

Làm một diễn viên, đối với chuyện băng bó vết thương thể này Tô An Ninh đã quen thuộc từ lâu rồi, quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

Dù sao lúc ở đoàn làm phim quay phim cũng khó tránh khỏi gặp phải chút ngoài ý muốn, mà cô cũng là bởi vì bên trong kịch bản cần.

Theo thói quen băng bó, cô thất một chiếc nơ hình bướm. Nhớ tới khi ghi hình cho “Chuyến lạ âm nhạc”, dường như Cố Thời Cảnh rất “phi nhỏ” chiếc nơ bướm của cô, đang chuẩn bị mở ra thất lại một lần nữa thì Cố Thời Cảnh đã dời cánh tay đi.

Tô An Ninh thấy anh không hề bất mãn, cũng thu lại dự định muốn thất cho anh lại lần nữa, cầm đồ y tế cất vào trong hộp.

Nhớ tới chuyện vừa rồi, trong lòng Tô An Ninh vẫn còn sợ hãi, cô hỏi, “Thầy Cố, vừa nãy sao người kia lại nói như vậy?”

“Cuộc tranh tài ba năm trước em xem chưa?” Cố Thời Cảnh thấy cô gật đầu, nói tiếp, “Trình Độ trước đây là thí sinh dự thi của cuộc tranh tài dành cho ca sĩ của Tinh Quang. Thành tích cũng không tệ, kỳ vọng của tôi với anh ta cũng rất cao. Thế nhưng đến lúc vào vòng chung kết quyết tài thì có người tuồn ra rằng mấy bài hát lúc trước của anh ta đều là do đạo nhạc cả. Lúc ấy trên mạng còn náo loạn một trận, về sau thẩm tra ra rồi thì đúng là anh ta đạo nhạc thật, thế là lập tức hủy bỏ tư cách tranh tài của anh ta.”

“Thì ra là thế.” Tô An Ninh hiểu ra, gật đầu.

Cô thích ca hát nên dĩ nhiên là chú ý đến mùa tranh tài ấy rồi, cũng khá chú ý đến Trình Độ. Ba năm trước đây vẫn còn là một chàng trai chói sáng, thế mà ba năm sau đã hoàn toàn thay đổi thành như thế này rồi. Nếu Cố Thời Cảnh mà không nói thì nhất định cô cũng không nhận ra anh ta nổi.

“Không ngờ tới anh ta lại làm ra chuyện như thế.” Ba năm trước Cố Thời Cảnh đảm nhận vị trí thầy giáo trong ban giám khảo. Sự chú ý đối với Trình Độ còn nhiều hơn so với các thí sinh khác, không ngờ tới sau đó anh ta lại cho anh một sự khấp sợ đến vậy.

“Thầy Cố, thầy đừng suy nghĩ nhiều, chuyện đã qua rồi.” Thấy anh im lặng không nói gì, Tô An Ninh lên tiếng an ủi.

Advertisement / Quảng cáo

“Ừm, qua hết rồi.” Cố Thời Cảnh nhẹ giọng phụ họa.

Hai người lẳng lặng chờ đợi một lát, cửa phòng làm việc bị người ta gõ, Cố Thời Cảnh nói, “Vào đi.”

An Nại Nhi đẩy cửa đi, nhẹ gạt đầu với Tô An Ninh.

Tô An Ninh đứng lên, “Vậy hai người làm việc đi ạ, tôi đi trước.”

Cố Thời Cảnh gật đầu.

Cửa phòng được đóng lại, cả người Cố Thời Cảnh cũng mềm cả ra, dựa vào ở ghế sofa. Vết thương ở cánh tay không sâu, nhưng vẫn rất đau, vừa rồi ở trước mặt Tô An Ninh anh cũng đều là cố mà chịu thôi.

An Nại Nhi thấy thế thì không khỏi chọc ghẹo anh, “Biết đau còn dùng tay cản à.”

“Có việc thì nói.” Cố Thời Cảnh đặt cánh tay lên bụng, không để ý tới lời trêu ghẹo của anh ta.

An Nại Nhi cười một tiếng rồi nghiêng mặt nói, “Đã đưa Trình Độ đến cục cảnh sát rồi, sau khi được kiểm nghiệm thì cho ra kết quả là tinh thần không bình thường, có khả năng không nhớ được mấy ngày sẽ thả ra ngay thôi. Anh xem xem việc này nên giải quyết thế nào?”

Cố Thời Cảnh cúi đầu nhìn hộp y tế trên bàn, nghĩ đến chuyện vừa rồi, trong lòng vẫn còn hoảng sợ. Anh không muốn trải nghiệm lại tình huống như vừa rồi một lần nào nữa.

“Liên hệ với ba mẹ của anh ta, để bọn họ đưa Trình Độ về nhà chữa trị cho tốt.”

An Nại Nhi gật gật đầu, nhìn cánh tay bị thương của anh, “Vậy anh nghỉ ngơi cho tốt, tôi ra ngoài trước.”

Cố Thời Cảnh ừ một tiếng.

An Nại Nhi quay người rồi đi.

Cố Thời Cảnh cúi đầu nhìn chiếc nơ bướm ở cánh tay, tựa như nhớ tới chuyện gì đó, khẽ cười một tiếng.

*

Màn kịch náo loạn này cũng không ảnh hưởng đến cuộc tranh tài, rất thuận lợi kết thúc, cũng bởi vậy mà hai mươi vị trí đầu tiên cũng đã được định ra.

Thành tích của Tô An Ninh rất tốt, xếp hạng nhất.

Vòng tranh tài thứ tư diễn ra vào mười ngày sau, cách thức thi đấu có sự thay đổi, để cho thí sinh lựa chọn lựa một người thầy trong ban giám khảo, rồi để cho vị thầy ấy đưa thí sinh qua cửa.

Dựa theo xếp hạng, Tô An Ninh là người chọn thầy đầu tiên, cô chọn vị thầy mà cô thích, thầy Dư Hàm.

Dư Hàm cũng mỉm cười gật đầu, lộ ra vẻ hoan nghênh.

“Chúc mừng Tô An Ninh tham gia đội của thầy Dư Hàm.” MC mỉm cười nói, “Mong rằng sau này Tô An Ninh sẽ đem đến cho chúng ta một màn biểu diễn còn tốt hơn nữa.”

“Được rồi, mời thí sinh tiếp theo, số 5 Đỗ Hồng Vũ.”

Thực lực tương đương với Tô An Ninh, mức độ nổi tiếng cũng cao nhất trong số đó.

Dưới sân khấu vang lên một hồi tiếng vỗ tay.

Tô An Ninh đứng ở trong đội ngũ của thầy Dư Hàm.

Rất nhanh đã kết thúc lựa chọn, cũng cộng tác với Tô An Ninh có Lục Hạo, còn có hai cô gái và một chàng trai khác nữa.

Ánh mắt họ nhìn lẫn nhau, cười cười.

Vòng tranh tài thứ tư diễn ra vào mười ngày sau, trong lúc đó công ty sẽ sắp xếp chỗ ở cho, để thầy hướng dẫn mang theo thí sinh tham gia trận đấu. Cái này không chỉ là đơn giản là màn tranh tài giữa các thí sinh, mà đồng thời cũng là cuộc đấu sức giữa các vị thầy hướng dẫn.

Trong hậu trường, Dư Hàm nói mấy lời cổ vũ tượng trưng với họ, rồi sau đó đi theo người đại diện rời đi.

Tô An Ninh gật đầu với họ, cũng theo đó mà rời sân.

Lục Hạo đuổi theo, đi song song với cô, “An Ninh, thật vừa đúng mà, chúng ta chung một tổ.”

“Ừm, biểu hiện vừa rồi của lớp trưởng cũng rất tốt, tiếp tục duy trì nhé.” Tô An Ninh đeo khẩu trang, khó kìm được ý cười trong mắt.

Ảnh tượng của cô với Lục Hạo cũng không tệ lắm, ở trong lớp cũng là một trong số ít người có thể nói chuyện được.

Lục Hạo được khen, hơi xấu hổ, “Cảm ơn.”

Advertisement / Quảng cáo

Trước cổng công ty, Tường Hủ Hủ đang chờ ở bên ngoài, thấy Tô An Ninh liền ngoắc tay về phía cô.

“Bên này nè!”

Tô An Ninh nghiêng đầu nhìn cậu ta, nói, “Có người đến đón tôi rồi, tôi đi trước nhé, lớp trưởng.”

“Trên đường nhớ cẩn thận.” Lục Hạo vẫy tay với cô.

Tô An Ninh vừa ra cổng, Tường Hủ Hủ đã lao đến đưa cho cô một bó hoa, “Chị Ninh, chúc mừng được đi tiếp nhé.”

“Cảm ơn nhé.” Tô An Ninh nhận lấy, gỡ khẩu trang ra ngửi ngửi, cười nói, “Rất thơm.”

“Đúng vậy, đây chính là đóa hoa tươi mới nhất đó.” Tường Hủ Hủ dương dương đắc ý, kéo cánh tay của cô, rất khó hiểu mà hỏi, “An Ninh, dựa vào điều kiện của cậu, vài phút thôi là có thể xuất đạo rồi, sao lại muốn tham gia loại tranh tài mệt nhọc này chứ?”

“Cậu nhìn cậu cũng gầy tóp cả rồi.”

Tô An Ninh cười một tiếng, “Không giống.”

“Sao lại không giống?” Tường Hủ Hủ nói ào ào, “Cậu là ngôi sao nhí, bản thân đã có danh tiếng. Lại nói cậu hát dễ nghe như vậy, tự nhiên sẽ có rất nhiều người tranh cướp giành giật nhau muốn hợp tác với cậu rồi. Cậu lại cứ muốn lựa chọn con đường đi cực khổ nhất cơ.”

“Như cậu nói đấy, tớ là ngôi sao nhí, tớ mà dùng cách ấy để xuất đạo thì người khác đều sẽ cảm thấy rằng tớ có người dựa lưng.” Tô An Ninh nghiêng đầu nhìn cô ấy, cười, “Còn lấy cách này để xuất hiện trước mọi người thì khác, tớ có thể dùng thực lực của mình để chứng minh với họ.”

Tường Hủ Hủ bị chặn họng không nói gì, nhún vai.

Lúc đi đến bên lề đường, điện thoại của Tô An Ninh bỗng nhận được một tin nhắn.

“Nhìn sang bên trái, bước năm mươi bước.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tranh biệt thự

Tô An Ninh cảm đi động nhìn thoáng qua, nghiêng đầu nhìn về bên trái, ven đường có rất nhiều chiếc xe đang đỗ lại, cô lại không biết chiếc xe nào là của người ấy.

Tường Hủ Hủ thuận theo ánh mắt của cô nhìn sang, cũng không phát hiện ra điều gì, “An Ninh, cậu nhìn cái gì đấy? Đi thôi.”

“Hủ Hủ, cậu vào nhà hàng gọi món ăn trước đi, lát nữa tớ sẽ đi tìm cậu.” Tô An Ninh đưa hoa trong tay cho cô ấy.

Tường Hủ Hủ cầm hoa, “à” một tiếng, “Cậu làm gì thế?”

Tô An Ninh không trả lời, “ lát nữa tìm cậu sau.”

Tô An Ninh đếm thầm từng bước trong lòng. lúc đi đến bước thứ năm mươi, nhìn thấy Cố Thời Cảnh đang ngồi ở trong xe ngoắc tay về phía cô.

Tô An Ninh cười lên, lên xe từ phía bên kia, cô chào hỏi, “Thầy Cố.”

Cố Thời Cảnh cũng nhìn cô, mắt anh hiện ra tia sáng, thấp giọng nói, “Chúc mừng em được hạng nhất nhé.”

“Cảm ơn ạ, tôi cũng rất bất ngờ ạ.” Tô An Ninh dựa vào ghế ngồi, nhẹ giọng hỏi, “Thầy Cố, thầy tìm tôi có chuyện gì ạ?”

“Bây giờ có thời gian không? Cùng nhau ăn bữa cơm.” Cố Thời Cảnh hỏi cô.

Tô An Ninh xoắn xuýt một trận nói, “Tôi đã hẹn với bạn nên có khả năng không đi được rồi. Thật ngại quá, Thầy Cố.”

“Không sao.” Cố Thời Cảnh thấp giọng nói, sau đó cảm văn kiện đặt một bên cho cô xem, “Công ty chuẩn bị mời em đảm nhiệm nhân vật nữ chính của ca khúc chủ đề “Phong Hoa”. Đây là tư liệu, em nhìn qua một chút.”

Tô An Ninh nhận lấy chăm chú nhìn một lần. Đạo diễn quay “Phong hoa” là Lý Tiểu, là bạn của ba cô, hồi đầu còn mời cô tham gia quay phim nữa. Chỉ là lúc ấy ở khi cô ở đoàn làm phim của ba, đã nghĩ chắc chắn rằng năm nay mình sẽ tham gia giải tranh tài ngôi sao ca nhạc của Tinh Quang nên từ chối luôn.

Advertisement / Quảng cáo

Không ngờ tới bây giờ còn có cơ hội hợp tác.

Chỉ là cô có chút ngoài ý muốn, “Thầy Cố, vì sao thầy lại tìm tôi ạ?”

Còn có rất nhiều ca sĩ nổi danh hơn cô, huống chi, cô còn chưa từng ra album.

Cố Thời Cảnh nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt sắc lóe sáng, “Em phù hợp, tôi tin rằng em có thể.”

Lý do này có phải quá đơn giản rõ ràng rồi không. Tô An Ninh cũng không hỏi nhiều, anh đã khẳng định là có rồi, cô còn có lý do gì mà đi từ chối.

Tô An Ninh cười gật đầu, “Có thể à, lúc nào ghi âm ạ?”

“Thời gian cụ thể tôi sẽ thông báo cho em sau, sẽ cố gắng không làm lỡ dở thời gian tranh tài của em.” Cổ Thời Cảnh thấp giọng nói.

“Vâng, được ạ.” Tô An Ninh gật đầu.

Ánh mắt cô rơi vào trên cánh tay của anh, ngược mắt nhìn anh hỏi, “Thầy Cổ, cánh tay của thầy đã khá hơn chút nào chưa ạ?”

Cổ Thời Cảnh cười nhẹ một tiếng, “Tốt hơn nhiều rồi, đi đâu? Tôi đưa em đi.”

“Cánh tay thầy còn bị thương mà? Có thể lái xe được sao ạ?” Tô An Ninh hơi lo lắng.

“Không ảnh hưởng.” Cổ Thời Cảnh cười nhẹ, mặt mày đều là ý cười, “Em lo lắng cho tôi à?”

“Đương nhiên, bởi vì tôi mà thầy mới bị thương, dĩ nhiên là tôi phải lo cho thầy rồi à.” Tô An Ninh gật đầu liên tục.

Ý cười trong đôi mắt Cổ Thời Cảnh mãi vẫn không dứt, anh thấp giọng hỏi, “Đi đâu?”

Tô An Ninh thấy anh kiên trì thế, liền nói địa chỉ.

Đến nhà hàng, Tô An Ninh đeo khẩu trang lên, chuẩn bị xuống xe, “Thầy Cổ, tôi đi trước đây ạ. Trên đường đi thầy nhớ cẩn thận một chút.”

Cổ Thời Cảnh nhẹ “ừ” một tiếng, nhìn cô đi vào mới lái xe rời đi.

Tô An Ninh đẩy cửa phòng, thấy Tường Hủ Hủ đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, đầu ló ra một nửa, không khỏi hỏi cô ấy, “Hủ Hủ, cậu đang làm gì đấy?”

Tường Hủ Hủ nghe thấy có tiếng động thì xoay người lại, hào hứng nháy mắt với cô, “Tiểu Ninh Ninh, tớ thấy hết rồi nhé, còn không thành thật báo cáo lại, người đàn ông vừa đưa cậu đến đây là ai hả?”

Tô An Ninh bị vẻ mặt của cô ấy chọc cười, đi đến rồi thả túi xuống ghế.

“Hủ Hủ, chừng nào cậu mới có thể đem sửa cái tật xấu Bát Quái này hả?”

“Bát Quái là hứng thú của tôi, sao lại phải sửa chứ?” Tường Hủ Hủ đi đến bên người cô, chọc chọc cánh tay cô, “Chị Ninh, chị nói một chút đi mà, có phải là anh bạn trai trong tin đồn xấu trên mạng đồn đãi không?”

Tô An Ninh đẩy đầu cô ấy ra, cười nói, “Cái gì mà bạn trai tin đồn hả, tớ và anh ấy rất trong sạch đấy.”

Gặp Tường Hủ Hủ một mặt không tin, cô lại nói, “Nếu quả thật muốn nói ra là có quan hệ gì, vậy thì chắc anh ấy là ân nhân cứu mạng của tớ đấy, anh ấy đã giúp tớ rất nhiều lần rồi.”

“A... ời ôi, chuyện lằng mằng thế.” Tường Hủ Hủ rất kích động, “Lúc nào tớ mới có thể gặp người đó một tạo thế?”

Tô An Ninh không hiểu, “Cậu gặp anh ấy làm gì?”

Tường Hủ Hủ rất ‘cây ngay không sợ chết đứng’, “Đương nhiên là cảm ơn người ta rồi.” Cuối cùng cô ấy còn chớp chớp mắt, “Còn giúp cậu kiểm định một chút nữa á.”

“Nói cái gì đó? Tớ với anh ấy thực sự không có quan hệ gì đâu, cậu không tin cũng được.” Tô An Ninh hơi buồn cười.

“Được được, không có quan hệ không có quan hệ.” Tường Hủ Hủ luôn miệng nói, đáng vẻ kia rõ ràng vẫn chưa tin.

Tô An Ninh cũng không định giải thích, dù sao trong nội tâm cô rõ ràng là được rồi.

Ăn một bữa no say, còn uống chút rượu, lúc hai người đi ra bị làn gió lạnh thổi qua làm tỉnh rượu hơn nửa.

Nhớ lại thì cũng không có chuyện gì, Tô An Ninh và Tường Hủ Hủ đi dạo một vòng ở bên ngoài rồi mới về trường.

*

Ngày tiếp theo, Tô An Ninh thu dọn đồ đạc chuẩn bị đến công ty Tinh Quang doanh tập huấn*, ở cửa trường có xe đặc biệt đến đón.

** Doanh tập huấn: Là chỉ một tổ chức rất nhiều người tập trung lại để học tập hoặc huấn luyện bằng một cách nào đó. Có thể tôi luyện ý chí tham gia, có thời gian kỳ hạn nhất định, không chịu ảnh hưởng bởi mùa. Dùng cách tập trung học tập hoặc huấn luyện này trong khoảng thời gian ngắn để nâng cao về một phương diện nào đó như năng lực hay trí thức (theo baike).*

Tường Hủ Hủ tiến cô đi, “An Ninh, tớ chỉ có thể giúp chút vậy thôi, cố lên nhé.”

“Ừm, yên tâm.” Tô An Ninh nhận vali trong tay cô ấy, phát tay với cô ấy rồi lên xe.

Vị trí đằng trước đều đã có người chiếm, Tô An Ninh đi ra đằng sau ngồi xuống, không bao lâu sau, người đã ngồi kín, xe liền lái đi.

Advertisement / Quảng cáo

Gần đến một giờ mới đến doanh tập huấn của công ty Tinh Quang, bên ngoài sân đã có không ít người, trò chuyện với nhau.

Tô An Ninh tìm đến chỗ đội của mình, đứng trước mặt Dr Hàm chào hỏi ông ấy.

“Chào thầy Dr ạ.”

“Ừm, đến đây.” Dr Hàm cũng cười cười, trên gương mặt ôn nhuận như ngọc mang theo một tia dịu dàng.

Các đội viên khác cũng liên tiếp chạy đến, chào hỏi lẫn nhau.

Đạo diễn đi đến, cầm trong tay mấy quyển sách vở. Ông ta đứng ở chính giữa vỗ tay một cái, “Tất cả mọi người yên tĩnh nghe tôi nói đây.”

Ông ta nhắc cao quyển vở trong tay, “Hai tháng tiếp theo này công ty cho chuẩn bị sẽ chuẩn bị cho mọi người nơi ở để sinh hoạt. Trong tay tôi là thẻ phòng, chiếc thẻ màu đỏ phía trên cùng đại biểu căn biệt thự phía sau tôi, càng xuống dưới thì điều kiện sinh hoạt càng chênh lệch.”

“Về phần ai có thể cầm được thẻ phòng tốt nhất thì tất cả đều dựa vào khả năng của mọi người.”

Ông ta vừa nói ra lời này, tất cả mọi người đã nhao nhao lên tiếng, cảm thán chương trình đúng là vô lương, còn chưa bắt đầu tranh tài đã bắt họ vì mấy căn phòng mà tranh cướp lẫn nhau rồi.

“Mọi người cũng không nên cảm thấy quá khó khăn, coi như là cho mọi người một chút niềm vui thú trước khi tranh tài.”

Đạo diễn nói, “Nếu chúng ta đã là chương trình năng khiếu, vậy thì sao ca hát đi. Mỗi đội chọn ra một đại diện, do chúng tôi ra đề, ai đáp ứng được nhiều từ nhất thì sẽ có được đặc quyền ưu tiên lựa chọn.”

Mọi người bắt đầu lo lắng thảo luận, biệt thự lớn ai mà không muốn ở, điều kiện tốt, không gian lại lớn, nhạc cụ ở bên trong cũng là đồ tốt nhất.

Ngoài Tô An Ninh ra thì trong nhóm này của Dr Hàm cũng không quá mạnh. Thầy hướng dẫn không thể dự thi, Lục Hạo tự giác năng lực của mình không đủ, ba người khác cũng thế, cuối cùng quyết định chọn ra Tô An Ninh.

Trong mắt Dr Hàm đọng đầy ý cười, thấp giọng nói, “An Ninh, đội chúng ta nhất trí chọn em, vì chúng tôi, em phải cố gắng thật nhiều đấy.”

“Được ạ, em sẽ cố hết sức.” Tô An Ninh cười cười.

Cái đội khác cũng chọn ra đại diện, đứng lên phía trước đội mình.

Tô An Ninh nhìn sang, phát hiện ra tất cả những người được chọn ra đều là nữ. Có Lý Hồng Vũ thực lực ngang bằng với cô, có Triệu Thiên không đội trời chung, còn có một người cô gái mà cô không quen biết.

“Oa, ra đều là đại mỹ nữ à, không thấy một chàng trai nào cả. Các chàng trai là gan còn nhỏ hơn cả mẩy cô gái nữa à?” Đạo diễn cười trừu ghẹo, “Đều là nữ trung hảo kiệt*.”

**Nữ trung hảo kiệt: những cô gái tài năng và chí khí hơn người.*

“Được rồi, chỉ nói đùa một chút với mọi người thôi, không cần để ý.” Bầu không khí được đạo diễn nâng cao lên, giảm đi cảm giác kỳ lạ.

Tất cả mọi người nhao nhao cười lên, trừu ghẹo đạo diễn tinh quái.

Đề là do đạo diễn đưa ra, ông ta nói một câu lời bài hát, đội viên phải đoạt và đáp được câu tiếp theo đó, trả lời đúng thì được một điểm, trả lời sai thì không được điểm nào.

20 câu đó, ai trả lời được nhiều nhất thì có thể chọn tám thê nhà đầu tiên.

Đạo diễn giới thiệu xong quy tắc trò chơi, bắt đầu đọc lời bài hát.

Gần như mỗi khi ông ấy đọc ra lời bài hát Tô An Ninh đã nói được câu tiếp theo, đồng thời mỗi câu đó đều trả lời đúng.

Xong 20 câu đó, một mình Tô An Ninh 10 điểm, Lý Hồng Vũ 7 điểm, còn ba câu kia bị hai đội khác đoạt trả lời.

Tô An Ninh lựa chọn cẩn thận nhất, có lấy được cẩn biệt thự lớn. Lúc đưa thê phòng cho Dư Hàm, các đội viên khác nhao nhao lộ ra ánh mắt khâm phục với cô.

Tô An Ninh một mực cười rất ấm áp, thản nhiên nhận ánh mắt của bọn họ.

Lục Hạo giúp Tô An Ninh cầm vali, một đoàn người đi về phía biệt thự, các đội viên khác nhao nhao lộ ra ánh mắt hâm mộ.

Triệu Thiên chỉ đáp đúng một câu, cô ta cầm cái thê phòng kém nhất. Lúc quay về đội, lọt phải sự ghét bỏ của đồng đội, lúc vừa chọn thành viên ra trận, là cô ta tranh đoạt đòi đi ra, ai ngờ tới lại là một cái thùng rỗng.

Triệu Thiên nhìn đáng vẻ Tô An Ninh và các đội viên vừa nói vừa cười, trong lòng càng sinh ra cảm giác không công bằng, càng thấy ngứa mắt với cô. Cũng chỉ là một ngôi sao nhí thôi, ngoại trừ dựa vào gia thế, fan hâm mộ thì còn có gì đặc biệt hơn người chứ?!

*

Điều kiện của căn biệt thự lớn dĩ nhiên là tốt, có ban công, có sân nhỏ độc lập, trong sân còn có xích đu, bên cạnh là khóm hoa hoa cỏ cỏ.

Tô An Ninh là công thần*, bọn họ đề cô chọn phòng trước. Cô cũng không khách khí, chọn một gian có ban công, bắt được ánh sáng tốt, không khí cũng tốt, phong cảnh bên ngoài cũng là rất được.

**Công thần: người có công.*

Cô đứng bên cửa sổ hít sâu một hơi, không khỏi nghĩ ở chỗ này chờ hai tháng cũng không tồi lắm.

Cô sắp xếp quần áo xong, cửa phòng bị người ta gõ vang, cô đi ra mở cửa thì thấy là Lục Hạo, không khỏi hỏi, “Lớp trưởng, sao cậu lại đến đây? Dọn xong đồ đạc rồi à?”

“Còn chưa nữa, nhưng thầy Dư Hàm bảo chúng ta tập hợp ở phòng khách.” Lục Hạo tiếp tục nói, “Hắn là có chuyện muốn nói.”

Advertisement / Quảng cáo

“Ừm, được rồi, vậy cậu xuống trước đi, tôi thay bộ quần áo rồi xuống.” Tô An Ninh nhìn cậu ta đi ra mới đóng cửa lại, tùy ý mặc một bộ quần áo rồi đi xuống tầng.

Ở đầu cầu thang cô gặp được hai cô gái kia cũng đi xuống, Tô An Ninh gật đầu với họ rồi đi xuống cầu thang trước.

Hai cô gái kích động lẫn nhau véo cánh tay của nhau, nữ thần thật là dịu dàng mà.

Dư Hàm đến, đề bọn họ tùy ý ngồi xuống, không cần câu nệ.

Mấy người họ tự tìm chỗ ngồi xuống, một dáng vẻ chăm chú nghe giảng.

Dư Hàm nhìn thoáng qua mấy người họ, cười cười, “Thời gian tiếp theo chúng ta phải sinh hoạt cùng nhau rồi, tôi hi vọng các em không xem tôi như một người thầy mà đối xử, mà là một người bạn thân cận. Đương nhiên, có gì không hiểu thì lúc nào cũng có thể đến hỏi tôi, tôi sẽ đem tất cả những gì mình học hỏi được nói cho các em. Điều kiện tiên quyết thì là các em nhất định phải có một trái tim yêu học hỏi.”

Cô gái tóc ngắn là La Hi, vẻ mặt rất đáng yêu, cô ấy cười nói, “Thầy Dư, chỉ cần thầy không chê chúng em phiền là được rồi ạ, em có rất nhiều vấn đề muốn hỏi.”

Cô gái tóc dài vẻ mặt dịu dàng là Kỳ Khả, cô ấy cũng cười theo, “Thầy Dư, em cũng có nhiều thứ muốn hỏi ạ.”

“Lúc nào cũng hoan nghênh.” Dư Hàm cười cười, “Những ngày tiếp theo chúng ta cùng nhau cố gắng nhé.”

Mấy người đứng lên tay chống tay lên nhau, hô to vài tiếng. “Cố lên!”

“Cố lên!”

“Cố lên!”

Giờ phút này bầu không khí tăng vọt, trên mặt mỗi người đều treo một nụ cười sáng rỡ, cùng nhau ngóng trông một ngày mai tươi đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 23: Ca khúc chủ đề

Chương 23: Ca khúc chủ đề

Thời gian mười ngày nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, từ ngày đầu tiên tới đây, Dư Hàm bắt đầu yêu cầu bọn họ luyện tập phát ra tiếng. Ông ấy đứng ở một bên nhìn, có chỗ nào không đúng đều kịp thời vạch ra cho họ thấy.

Dư Hàm bình thường cũng khá là bình dị gần gũi, nhưng một khi biến thành thầy rồi thì lại vô cùng nghiêm khắc. Yêu cầu đối với mỗi một người bọn họ đều tương đối cao, theo như ông ấy nói thì là thế này: Đã làm thì phải làm cho tốt.

Tô An Ninh rất tán đồng với câu nói này của ông ấy, đã làm thì phải làm cho tốt, cố gắng hết mình để sau này không phải tiếc nuối.

“Được rồi, hôm nay luyện tập đến đây thôi, mọi người về đi nghỉ đi nhé.” Dư Hàm đứng lên, vỗ tay một cái.

Mấy người khác thở ra một hơi dài, thầy Dư Hàm thực sự quá nghiêm khắc.

“Vậy chúng em đi nghỉ trước, thầy cũng nghỉ ngơi sớm chút nhé ạ.” La Hi ngáp một cái nói.

“Thầy sớm nghỉ ngơi ạ!” Mấy người đồng thời nói.

Dư Hàm cười cười, “Ừm, ngày mai không được đến trễ.”

“A vâng ạ.”

Mấy người họ đều đi, chỉ có Tô An Ninh ở lại, Dư Hàm đi đến, cười hỏi, “An Ninh, em không đi nghỉ ngơi sao?”

“Thầy Dư, thầy đi trước đi ạ, em luyện tập xong đoạn này thì sẽ nghỉ ạ.” Tô An Ninh cười trả lời.

Dư Hàm tựa hồ rất vui mừng, “Em chăm học như vậy, tôi đúng là nhặt được một học sinh tốt rồi.”

“Thầy Dư nói đùa rồi, các đội viên khác cũng rất cố gắng ạ.” Tô An Ninh cười.

“Ừm.” Dư Hàm gật đầu, cũng không có bác bỏ lại cô, “Cần thầy giúp một tay không?”

Advertisement / Quảng cáo

“Đúng là cô cần ạ.” Tô An Ninh cười khoa tay, “Thầy Dư, chủ yếu là cái đoạn âm thanh cao thấp này em không chế không tốt cho lắm, thầy có biện pháp nào không ạ?”

“Em hát đoạn này một lần cho tôi nghe, tôi giúp em phân tích nguyên nhân.” Dư Hàm nói.

“Được.” Tô An Ninh gật gù đầu, đeo tai nghe lên bắt đầu hát.

Dư Hàm dựa vào dương cầm mà đứng, cánh tay nâng lên chống cằm, vẻ mặt chăm chú lắng nghe.

Một đoạn kết thúc, Tô An Ninh gỡ tai nghe xuống, nhìn Dư Hàm, “Thầy Dư, vấn đề của em ở đâu ạ?”

Dư Hàm tỏ lời bài hát, viết lên trên mấy chỗ sai sót mình vừa nghe được.

“Giọng của em rất đặc biệt, về mặt nốt cao thấp thật ra cũng khá tốt, chỉ là ở mặt tình cảm thì có khiếm khuyết. Đoạn này nếu như tình cảm của em được đọng đầy hơn một chút thì không còn vấn đề gì khác cả.”

“Đong đầy tình cảm ạ?” Tô An Ninh không rõ ý tứ của ông ấy.

Dư Hàm gật đầu, “Đúng vậy, em lựa chọn bài hát này thì cần dùng đến một luồng tình cảm lớn lao, dù mùi vị đáng cay ngọt bùi. Cần tự bản thân em trải nghiệm mới có thể hát ra linh hồn của bài hát này được.”

Tô An Ninh như có điều suy tư, gật đầu.

Cô luôn cảm thấy ở mặt tình cảm mình có thể vẽ ra dễ như trở bàn tay, dù sao cô cũng xuất thân từ diễn viên, từ nhỏ đã đóng vai đủ các loại nhân vật, trải nghiệm đủ các kiểu người. Nhưng mà tình cảm chân thực trong nội tâm thì thực ra cô cũng không hề dễ ý nhiều như vậy.

*

Đảo mất thời gian đã trôi qua một nửa, tất cả mọi người đều đang khẩn trương luyện tập.

Tô An Ninh nhận được điện thoại của Cố Thời Cảnh, thông báo cho cô đến Công ty truyền hình điện ảnh Hằng Thái thu hình ca khúc chủ đề, thuận lợi thì đến trưa sẽ kết thúc.

Tô An Ninh tìm Dư Hàm, mở miệng đang định nói muốn xin nghỉ.

Dư Hàm liền nói, “Em đi đi, trở về trước khi trời tối là được.”

Tô An Ninh hơi tròn mắt lên, ủa, sao ông ấy biết cô có chuyện muốn nói thế?

Được rồi, mặc kệ vì sao mà ông ấy biết được, đồng ý là tốt rồi.

Tô An Ninh đeo túi lên, đeo khẩu trang rồi ra cửa.

Doanh tập huấn xa nội thành, địa phương cũng hơi hẻo lánh, công ty nói là vì muốn bọn họ luyện tập được tốt hơn, miễn bị quấy rầy.

Tô An Ninh đi ra ngoài, chuẩn bị đón xe thì trước mặt xuất hiện một chiếc xe, cửa sổ xe nâng lên, gương mặt của An Nại Nhĩ lộ ra.

“Tô tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Tô An Ninh hơi giật mình, “An tiên sinh, sao anh cũng tới đây rồi?”

An Nại Nhĩ lộ ra một nụ cười rất công thức hóa, “Đương nhiên là người nào đó yêu cầu tôi tới đón cô rồi.”

“Đón tôi ạ?” Tô An Ninh chỉ chỉ mình, nghe ra ý tứ trong lời của anh ta, “Là Thầy Cố sao ạ? Thầy ấy ở đâu ạ?”

An Nại Nhĩ là người của Cố Thời Cảnh, ngoại trừ anh ra sẽ không còn ai nữa.

“Thông minh.” An Nại Nhĩ cười, “Thời Cảnh đang bận, lên xe đi.”

“Vậy làm phiền rồi ạ.” Tô An Ninh cũng không hỏi anh ta Cố Thời Cảnh đang bận cái gì, đưa tay mở cửa xe ra bước lên xe, thắt dây an toàn.

An Nại Nhĩ lái xe đi, nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, hỏi, “Luyện tập thế nào rồi?”

“Vẫn ổn ạ, thầy Dư Hàm rất có trách nhiệm ạ.” Tô An Ninh nhớ tới một chuyện, “A, đúng rồi.”

“Cây dù này trả lại cho anh.” Tô An Ninh lấy ra từ trong túi một cây dù xếp màu xanh.

Đây là lúc mà cô còn chưa trả lại vali cho Cố Thời Cảnh. An Nại Nhĩ cho cô mượn cây dù ấy, lúc nào cô cũng muốn trả lại cho anh ta nhưng lại cũng luôn quên bém mắt, kéo dài mãi đến bây giờ.

An Nại Nhĩ nhìn thoáng qua rồi thu ánh mắt lại, cười nói, “Cô đưa cho Thời Cảnh đi, cây dù này là của anh ta.”

“Thầy Cố?” Tô An Ninh lặp lại một lần nữa, vì sao cho tới giờ anh vẫn chưa từng đề cập đến chuyện này nhỉ.

“Đương nhiên, phong cách của tôi nhưng không nhạt nhẽo như thế đâu.” An Nại Nhĩ cười nhẹ một tiếng.

Tô An Ninh cũng cười theo một cái, nhớ tới cách bày trí đơn giản trong nhà anh, phong cách đúng là như thế thật.

Trên đường không bị kẹt xe, một đường thuận lợi đi vào Truyền hình điện ảnh Hằng Thái. Tô An Ninh tháo dây an toàn, đeo khẩu trang lên rồi bước xuống xe.

“An tiên sinh, cảm ơn ạ.”

“Không cần khách khí.” An Nại Nhĩ lắc đầu.

“A, gặp lại sau ạ.” Tô An Ninh xuống xe, đi vào công ty.

Advertisement / Quảng cáo

Một người đàn ông tự xưng là chủ quán* Trần tới đón cô, “Tô tiểu thư sao ạ? Mời bên này.”

**Chủ quán: người chịu trách nhiệm chính trong việc quản lí.*

Tô An Ninh gật đầu, đi theo anh ta vào thang máy lên tầng 7, đi vào studio.

Studio rất lớn, có mấy phòng thu âm độc lập, Tô An Ninh tùy ý nhìn thoáng qua, qua cửa sổ bằng kính nhìn vào bên trong thì thấy có một người đang đứng trong phòng thu âm đeo tai nghe, chăm chú hát.

Cô gái kia hơi quen quen, nhưng Tô An Ninh không chắc chắn có phải cô ấy hay không.

Chủ quán Trần đưa cô vào bên trong phòng nghỉ, “Tô tiểu thư, cô nghỉ ngơi ở đây một lúc nhé, nam ca sĩ sẽ đến ngay thôi.”

“Ừm” Tô An Ninh gật đầu, ngồi xuống một bên sofa.

Trợ lý nữ rút rồi đưa cho cô một cốc nước nóng, “Tô tiểu thư, mời.”

Tô An Ninh, “Cảm ơn.”

“Tô tiểu thư, cô có thể ký cái tên cho tôi được không?” Cô gái đỏ mặt.

Trợ lý nữ là fan của Tô An Ninh, không cần biết là diễn viên hay bây giờ đã đổi nghề thành ca sĩ, cô ấy đều là fan trung thành của Tô An Ninh

“Có thể.” Tô An Ninh gật đầu, vẽ mặt ôn hòa, nhận giấy và bút cô ấy đưa cho rồi kí tên của mình lên.

“Cảm ơn, tôi thực sự rất thích cô đó.” Trợ lý nữ ôm quyền sổ, hơi kích động. Nếu như không phải đang trong giờ làm việc, hẳn là cô ấy đã kích động đến độ nhảy dựng lên rồi.

Tô An Ninh đợi một lúc, nam ca sĩ kia mãi vẫn không đến. Cô đi vào nhà vệ sinh, đứng trước gương để trang điểm lại, lúc đang tô son môi thì nhìn thấy Tổng Giai Giai đi vào.

Cô hơi bất ngờ.

Tổng Giai Giai thấy được cô lại càng bất ngờ hơn, mở to đôi mắt, “An Ninh, sao cô lại ở đây?”

“Tôi có công việc.” Tô An Ninh nhấp môi một chút, cười nói, “Vừa rồi lúc đi vào đã thấy cô rồi, chỉ là không quá chắc chắn đó là cô thôi.”

“Là tôi, tôi đến đây để thu âm cho ca khúc.” Tổng Giai Giai mặt đỏ bừng, “Cô cũng vậy sao?”

Cô ấy biết Tô An Ninh đổi sang làm ca sĩ, sau khi kinh ngạc thì cũng hiểu ra, lấy thực lực của cô, xuất hiện ở đây hoàn toàn không có vấn đề gì cả.

“Ừm, đúng thế.” Tô An Ninh gật đầu, hỏi, “Cô định ra album mới à?”

Tổng Giai Giai là một ca sĩ rất có năng lực, xuất đạo ba năm qua cũng đã phát hành rất nhiều album rồi, đồng thời danh tiếng cũng khá tốt, các ca khúc luôn được mọi người yêu thích rất nhiều.

“Đúng thế, tôi đang chuẩn bị, chắc là đợi một đoạn thời gian nữa sẽ ra mắt.” Đôi mắt Tổng Giai Giai sáng ngời, “Cô hát ca khúc chủ đề cho truyền hình nào thế?”

“Không phải truyền hình, mà là phim ‘Phong hoa’.” Tô An Ninh cười.

Tổng Giai Giai lúc này con mắt tròn càng tròn, “‘Phong hoa’ à? Ông trời ơi, lúc đầu người đại diện cũng cho tôi cơ hội đi thử giọng, nhưng sau đó lại không thành, phía công ty nói là đã chọn ra được vai nữ chính rồi.”

“Không nghĩ tới lại là cô đấy An Ninh.” Cô ấy gật mình.

“Ừm, đúng vậy, tôi cũng rất bất ngờ.” Tô An Ninh cười cười.

Lúc Cố Thời Cảnh đến tìm cô, cô đã cảm thấy vô cùng bất ngờ rồi. Mà sau khi nhìn thấy ánh mắt khẳng định của anh, trong nội tâm của cô chớp mắt cảm thấy rất xúc động, gật đầu đồng ý.

“Giai Giai, chuẩn bị ghi âm rồi, bây giờ phải đi thôi.” Trợ lý của Tổng Giai Giai đi đến.

Tổng Giai Giai vốn định trò chuyện một lúc với Tô An Ninh, “An Ninh, ghi xong thì cùng đi ăn cơm nhé.”

Cô ấy thật sự rất thích Tô An Ninh, xinh đẹp lại không kiêu ngạo, mẫu chốt là hai người bọn họ có chủ đề để trò chuyện.

Tô An Ninh suy nghĩ một chút rồi nói, “Tạm thời không thể cho cô một câu trả lời được, bởi vì bây giờ tôi thấy Dư Hàm sẽ giảng bài cho nhóm chúng tôi, tôi còn phải mau chóng trở về nữa.”

“Doanh tập huấn ở ngoại ô à.” Tổng Giai Giai gật đầu, hơi thất vọng, “Vậy được rồi, chỉ có thể đợi lần sau.”

Hai người đi ra khỏi nhà vệ sinh, lúc đi qua đại sảnh thì thấy có người từ đi vào cửa. Dáng người thẳng tắp, cho dù đeo khẩu trang thì cũng có thể nhìn ra là một anh đẹp trai chết người.

Theo bước đi lại gần đây hơn của người ấy, Tô An Ninh nhìn thấy đôi mắt của người ấy liền xác định đây là Cố Thời Cảnh.

Đôi mắt của anh có màu hổ phách, hiện lên tia sáng, tỏa sáng chói lọi. Cũng có đôi khi lại sẽ trở nên rất sâu xa, giống một vùng hồ sâu thẳm, lúc chăm chú nhìn người ta sẽ có một lực hấp dẫn vô hình.

Chủ quán Trần nhìn thấy Tô An Ninh thì cười nói, “Tô tiểu thư, nam ca sĩ hợp tác với cô đến rồi.”

“Lâu rồi không gặp.” Cố Thời Cảnh gỡ khẩu trang xuống, ngũ quan xuất chúng lập tức hiện ra trước mắt mọi người.

“Lâu rồi không gặp... Thầy Cố.” Tô An Ninh nhìn thấy anh, quả thật là bất ngờ đến kinh hãi.

Anh rời khỏi giới ca hát đã hơn một năm, hôm nay lại xuất hiện ở đây, nói cho cô biết rằng anh là nam ca sĩ cô sẽ hợp tác chung, thật sự rất kinh ngạc.

“Chào Cố thần ạ.” Tổng Giai Giai nhìn thấy Cố Thời Cảnh, cảm xúc dâng cao, cũng không muốn khống chế, “Tôi là Tổng Giai Giai ạ. Không biết Cố thần còn nhớ tôi hay không, chúng ta từng ghi hình chung một chương trình đấy ạ.”

Advertisement / Quảng cáo

“Ừm” Cố Thời Cảnh gật đầu nhẹ, vẽ mặt nhàn nhạt, nhìn không ra vui vẻ gì.

Tổng Giai Giai nắm lấy cánh tay Tô An Ninh, kích động nói, “Cố thần còn nhớ kỷ tôi à! Đêm nay tôi mất ngủ quá!”

“Trước khi có một ngủ thì có thể buông tay tôi ra trước được không nào?” Tô An Ninh nghiêng đầu nhìn cô ấy, thực sự cô ấy nắm lấy tay cô rất chặt.

“À à.” Tổng Giai Giai nhanh chóng buông ra.

“Hai vị muốn nghỉ ngơi không? Hay là ghi âm luôn?” Đạo diễn cười nói.

“Em thì sao?” Cố Thời Cảnh trực tiếp hỏi Tô An Ninh.

Ánh mắt của mọi người đều hướng về phía Tô An Ninh.

Tô An Ninh ho nhẹ một tiếng, “Có thể bắt đầu luôn ạ.”

“Vậy thì bây giờ đi.” Cố Thời Cảnh nói.

Đạo diễn vội nói được, dẫn hai người vào, “Trước tiên có thể làm quen một chút, không cần thu vội đâu.”

Cố Thời Cảnh thấp giọng nói, “Không cần, chúng tôi rất quen.”

Tô An Ninh, “...”

Hết chương 23.

Tác giả có lời muốn nói:

Tô An Ninh: Không, chúng ta không quen.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Đường Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ghi âm

Cố Thời Cảnh vừa dứt lời, ánh mắt hoài nghi của đạo diễn đã tia tới, chỉ là tiếp đó liền đổi lại thành nét mặt tươi cười.

Ông ta đã lần lộn trong giới nhiều năm như thế rồi, cũng có chút năng lực phân biệt, “Quen là tốt rồi, vậy trước tiên chúng ta thử qua một lần nhé. Tô tiểu thư, có thể chứ?”

Đối với năng lực của Cố Thời Cảnh thì ông ta rất rõ ràng, nhưng về Tô An Ninh thì lại không biết. Tuy trên mạng đồn đại rằng cô gái này rất giỏi giang, nhưng ai biết có phải thật hay không chứ?

Tô An Ninh gật đầu, “Có thể.”

“Vậy thì tốt rồi, mời hai vị.” Đạo diễn cười đưa tay ra.

Cố Thời Cảnh gật đầu với ông ta, sau đó nhìn về phía Tô An Ninh, để cô vào trước.

Tô An Ninh cũng không muốn làm loạn bối phận, cười cười, “Thầy Cố cứ vào trước đi ạ.”

Cố Thời Cảnh cúi đầu nhìn cô, đôi mắt thật sâu, giọng nói trầm thấp, “Ưu tiên con gái.”

Hai người gắng gượng có một hồi, Tô An Ninh nhận thua, buổi tối cô còn phải vội về doanh tập huấn nữa, tự nhiên là không muốn tốn thời gian lên trên chuyện này rồi.

Nhìn thấy Tô An Ninh đi vào, đạo diễn cũng thở dài một hơi, ông ta không nghĩ tới, một người lạnh lùng kiêu ngạo như Cố Thời Cảnh sẽ bỏ thời gian của mình lên việc thế này.

Ca khúc chủ đề của “Phong Hoa” tên là “Anh mà em biết”. Lời bài hát rất hay, Tô An Ninh đã xem qua rồi, dựa theo nốt nhạc mà luyện tập mấy lần.

Cố Thời Cảnh cầm qua tờ lời bài hát, ngồi xuống bên người cô, nghiêng đầu nhìn cô, thấp giọng hỏi, “Nhớ hết lời chưa?”

“Vâng, nhớ rồi ạ.” Tô An Ninh gật gật đầu, hôm Cố Thời Cảnh đưa lời bài hát cho cô, cô đã học ngay rồi.

Trí nhớ của cô rất tốt, chỉ cần nửa ngày là có thể không cần nhìn khur khur vào lời nữa rồi.

Advertisement / Quảng cáo

“Thế thì tốt.” Cố Thời Cảnh thấp giọng nói, “Chúng ta thử một lần.”

“Vâng.” Tô An Ninh gật đầu.

Trong lòng thật ra vẫn hơi căng thẳng, giả như đối thành người bình thường thì còn ổn, nhưng bây giờ người trước mặt lại là Cố Thời Cảnh cao cao tại thượng, được mọi người phong thần, là Thiên Vương của giới ca hát.

Cô còn chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày được hợp tác trình bày một ca khúc với anh.

Căng thẳng thì căng thẳng, nhưng lúc hát thử với Cố Thời Cảnh thì Tô An Ninh vẫn thực hiện rất thuận lợi.

Cố Thời Cảnh thấp giọng cười nói, “Cũng không tệ lắm.”

Anh dừng lại một chút, ngón tay thon dài chỉ vào hai câu trong lời bài hát, nói, “Ở chỗ này em không khống chế được âm điệu, nếu như áp dụng giọng trầm thì sẽ có hiệu quả tốt hơn.”

Tô An Ninh nhìn hai câu lời bài hát kia, hơi ngạc nhiên, quả là anh nói đúng thật. Ở chỗ này cô đúng là cô vẫn chưa nắm bắt được tốt, không ngờ tới anh có thể tìm ra tật xấu của mình chuẩn xác như thế.

Sự bội phục đối với anh của Tô An Ninh tăng lên thêm một độ, ngay cả ánh mắt nhìn về phía anh cũng đều mang theo vẻ khâm phục.

Mặt mày Cố Thời Cảnh mang theo ý cười, nhìn cô rồi đạo, “Dựa theo lời tôi nói, em thử lần nữa đi.”

“Được.” Tô An Ninh lập tức gật đầu, mở miệng hát lên.

Cố Thời Cảnh nghiêm túc mà chuyên chú nhìn cô, ý cười ở đáy mắt vẫn chưa hề biến mất.

Tô An Ninh hát xong một đoạn này, nghiêng đầu liền nhìn thấy xương hàm dưới đầy cương nghị của Cố Thời Cảnh, khóe miệng lướt qua một ý cười nhàn nhạt, dường như cả người đều trở nên nhu hòa hơn.

Máu chốt nhất là vì sao anh lại cứ nhìn mình chăm chăm vào cô như thế nhỉ, chẳng lẽ trên mặt cô có gì sao?

Tô An Ninh sờ sờ mặt, thử thăm dò hỏi, “Thầy Cố, trên mặt tôi có gì sao?”

Cố Thời Cảnh, “Không có.”

“Vậy sao thầy cứ nhìn chăm chăm vào tôi thế ạ? Tôi còn tưởng rằng trên mặt mình dính gì chứ.” Tô An Ninh thờ dãi một hơi.

Cố Thời Cảnh thấp giọng nói, “Em xinh đẹp.”

“...”. Trái tim nhỏ của Tô An Ninh nhảy “thịch” một cái.

Cô cứ tưởng người lạnh lùng cao ngạo lại dứt khoát như Cố Thời Cảnh sẽ không nói ra mấy lời như vậy. Vậy mà hôm nay anh chẳng những nói mà còn ở ngay trước mặt cô, dọa cô luôn rồi.

Tô An Ninh không biết nói tiếp như thế nào, chỉ có thể cười ha ha hai tiếng.

Cố Thời Cảnh lại là không hề bị ảnh hưởng chút nào cả, vẻ mặt tự nhiên vạch ra vấn đề vừa mới xuất hiện của cô.

Tô An Ninh cố gắng không nhìn tới bờ môi mông khê đồng khê mở của anh, ra dáng như đang chăm chú nghe giảng. Nhưng nghe thấy giọng nói vừa trầm thấp lại gọi cảm của anh, cô không có cách nào tập trung sự chú ý của mình nổi.

Không khỏi nghĩ đến vừa rồi nhìn thấy bờ môi của anh, môi anh mang sắc hồng nhạt, nhấp môi thành một đường thẳng, khóe môi hơi cong lên, ánh đèn trắng chiếu xuống lại đắp thêm một vàng sáng nhàn nhạt, càng toát ra sự mẽ

người.

Thẳng đến khi trên bàn vang lên tiếng “cộc cộc”, Tô An Ninh mới hoàn hồn lại từ trong sự tưởng tượng của mình, ngẩng đầu nhìn Cố Thời Cảnh, không tự chủ được nhìn đôi môi anh.

“Thầy... Cố, sao, sao thế ạ?”

Ngón tay thon dài trắng nõn của Cố Thời Cảnh co lại, dừng trên bàn, vẫn còn duy trì động tác gõ bàn.

Giọng của anh trầm thấp mà nuông chiều, “Em thất thần, đang nghĩ gì thế?”

Trái tim nhỏ của Tô An Ninh lại tăng gia tốc mà nhảy “thịch thịch” lên mấy lần, chỉ là rất nhanh cô liền kìm được lòng của mình lại.

“Không có việc gì ạ, tranh tài sắp bắt đầu rồi nên tôi hơi lo lắng ạ.”

“Không cần lo lắng, tôi tin tưởng em có thể giành được chức quán quân.” Ánh mắt Cố Thời Cảnh chuyên chú, giọng nói trầm thấp, không hiểu sao lại khiến cho người ta cảm thấy an tâm và tin nhiệm vô cùng.

Tô An Ninh cười, đôi mắt cong cong, “Cảm ơn thầy Cố đề cao tôi như thế.”

Cố Thời Cảnh nhìn đôi mắt cong như trăng lưỡi liềm lơ lửng tia sáng của cô, cười ra tiếng, “Vậy chúng ta chính thức bắt đầu thu âm thôi.”

*

Ghi âm xong thì đã năm giờ, thời gian để rồi đi vẫn còn hai tiếng, hoàn toàn có thể kịp chạy về.

Đạo diễn cười nói, “Hai vị vất vả rồi, có muốn cùng xuống dưới ăn một bữa cơm không?”

“Đạo diễn, không cần khách khí đâu ạ, tôi còn có việc phải đi trước.” Tô An Ninh đứng bên người Cố Thời Cảnh, ngẩng đầu nhìn anh, “Thầy Cố, còn thầy ạ?”

“Tôi đi cùng em.” Cố Thời Cảnh cúi đầu nhìn cô, giọng nói trầm thấp.

Đạo diễn thấy thế, cũng không quá nhiều cưỡng cầu, ông ta nói vậy chẳng qua chỉ là có lòng, việc họ từ chối lại theo đúng như dự liệu của ông ta.

Đạo diễn đưa bọn họ đến cửa thang máy, sau đó nói, “Thời gian quay MV ngắn đã định ra được rồi, tôi sẽ thông báo cho hai vị sau.”

Ông ta cười cười, “Hôm nay hai vị lão sư hát rất tốt, rất mong chờ biểu hiện của hai vị trong MV.”

Advertisement / Quảng cáo

Cửa thang máy đóng lại, Tô An Ninh nghiêng đầu nhìn Cố Thời Cảnh, dáng người anh thẳng tắp, vầng vàng như trúc, bất kể nhìn thế nào thì cũng là một người đàn ông rất hoàn mỹ.

“Thầy Cố, đạo diễn vừa mới nói quay một MV ngắn là có ý gì ạ?”

Lúc ấy cô không hỏi là vì nghĩ đến Cố Thời Cảnh thân là ông chủ sẽ rõ ràng hơn.

“Ý trên mặt chữ.” Cố Thời Cảnh buông mắt nhìn cô, hàng lông mi dài mà đen nhánh hơi cong lên, bóng lông mi hạ xuống.

Tô An Ninh nhìn con người trầm tĩnh của, “Cái này hình như trong hợp đồng không viết, là ý kiến vừa mới sao ạ?”

“Không phải.”

Cố Thời Cảnh hỏi lại, “Không muốn phát hành album đầu tay của mình à?”

“Ý của anh là nói, muốn đưa bài hát này làm thành album sao?” Tô An Ninh hỏi, có chút hơi bất ngờ.

“Đúng thế.” Cố Thời Cảnh gật đầu, thấp giọng nói, “Album của tôi và em.”

Mãi cho đến khi ra khỏi công ty, đầu Tô An Ninh vẫn còn mông lung. Cô cứ cho rằng đây chỉ là một ca khúc chủ đề đơn giản, không nghĩ tới sẽ lại sẽ làm thành album, lại còn cùng với Cố Thời Cảnh nữa.

“Thầy Cố, thế này là thầy muốn tái xuất sao?”

“Ừm.” Cố Thời Cảnh nhẹ giọng đáp.

Trong nội tâm Tô An Ninh kinh ngạc không thôi, trên mặt lại tỏ vẻ bình tĩnh. Cô nghĩ, Cố Thời Cảnh mà quay về thì nhất định sẽ vén lên một trận sóng gió cho giới âm nhạc rồi.

*

Lúc đầu Tô An Ninh định đón xe trở về, nhưng Cố Thời Cảnh lại nói muốn đưa cô về.

Ban đầu cô cũng không định phiền phức đến anh, thế nhưng mà anh cứ kiên trì như vậy nên cuối cùng cô cũng gật đầu.

Lúc An Nại Nhi đến, Tô An Ninh vừa ăn cơm với Cố Thời Cảnh xong.

Cố Thời Cảnh để An Nại Nhi một mình đón xe về, anh đưa Tô An Ninh về doanh huấn luyện.

An Nại Nhi trêu chọc nhìn hai người một chút, “Được được, tôi tự mình lái xe về, sẽ không quấy rầy thế giới riêng của hai người đâu.”

Sau đó mỉm cười nhìn thoáng qua Tô An Ninh.

Tô An Ninh, “...”

Cái gì gọi là thế giới hai người chứ, xin đừng hiểu lầm có được không?

An Nại Nhi đã quay người đi rồi, cô nhìn sang Cố Thời Cảnh, sắc mặt của anh lại rất lạnh nhạt.

“Lên xe đi.” Cố Thời Cảnh cúi đầu nhìn qua, đôi mắt kia thâm thúy vũng nước trong chiếc hồ sâu thẳm, không có chút rung động nào.

Đại thần chính là đại thần, làm sao có thể để ý những lời nói đùa kia chứ.

Tô An Ninh gật đầu, đi lên xe.

Hôm nay thời tiết không đẹp 데 gì, sương mù mông lung, hơn sáu giờ một chút trời đã dần dần tối.

Xe rất yên ổn đi về phía trước, yên tĩnh bình yên.

Tô An Ninh dựa vào thành ghế nghỉ ngơi, những ngày này luyện tập ca nhạc thường xuyên phải thức qua đêm đến rạng sáng. Cô hí húp một hồi rồi nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Xe đột nhiên dừng lại, đánh thức Tô An Ninh, cô ngồi thẳng người lên xoa mắt nhìn Cố Thời Cảnh, “Thầy Cố, sao thế ạ?”

Lúc này trời đã hoàn toàn tối, trong xe một màu đen kịt, chỉ có chút ánh đèn thoáng hiện ở nơi xa xa.

Cố Thời Cảnh mở đèn điện thoại lên, màn đêm dần tối được thấp sáng, khuôn mặt xuất chúng của anh dưới chùm sáng thoáng hiện ra, càng toát ra vẻ anh tuấn.

“Hình như xe hỏng.”

Tô An Ninh kinh hãi đến không còn chút buồn ngủ, mở to mắt nhìn anh, lại lặp lại một lần, “Xe hỏng”

Cố Thời Cảnh gật đầu.

Tô An Ninh hơi gấp gáp, “Vậy làm sao bây giờ được ạ? Sắp đến 7 giờ rồi, tôi còn phải vội về nữa cơ ạ.”

Cố Thời Cảnh thấp giọng an ủi, “Đừng vội, tôi đi xuống xem xem sao.”

Tô An Ninh vội vàng gật đầu, “Vậy tôi cũng xuống dưới cầm đèn pin giúp thầy.”

Hai người một trước một sau xuống xe, Cố Thời Cảnh mở đầu xe ô tô lên.

Tô An Ninh cầm hai cái điện thoại chiếu sáng cho anh.

Kiểm tra một chút thì phát hiện mạch điện cháy hỏng mất rồi, trước sau ở nơi này không có cửa hàng nào cả, không có cách nào sửa được.

Advertisement / Quảng cáo

Ngón tay thon dài trắng nõn Cố Thời Cảnh dính chút mực dầu đen, lông mày anh hơi nhíu lại, sau đó nói, “Có khả năng là đêm nay không đi được.”

Lúc Tô An Ninh nhìn thấy đoạn mạch điện đã nghĩ đến kết quả này rồi. Nhưng miệng anh nói ra, cô vẫn hơi thất vọng một chút.

“Vậy tôi gọi điện thoại cho thầy Dư nói qua tình huống bên này của chúng ta, xem thầy ấy có thể gọi người đến đây được không.” Tô An Ninh đưa điện thoại di động trả lại cho anh, lại rút ra tờ khăn ướt trong túi cho anh, “Thầy Cố, thầy lau tay đi ạ.”

Cố Thời Cảnh nhận lấy, “Cảm ơn.”

Tô An Ninh gọi điện thoại, phát hiện điện thoại không có tín hiệu. Cô lại đi ra xa chút, bên cạnh là ruộng lúa, thỉnh thoảng truyền đến tiếng dế kêu.

Cô nóng lòng muốn liên lạc, cũng không chú ý nhiều.

Cô cầm điện thoại di động hướng về bốn phía tìm tín hiệu, dưới chân truyền đến một hồi xôn xao, giống như có cái gì đó chui vào trong ống quần của cô vậy. Cô cúi đầu, vừa dùng di động chiếu xuống, lập tức sắc mặt thay đổi, “Á” một tiếng kêu lên.

Cố Thời Cảnh nghe thấy tiếng kêu của cô, lập tức đi về phía cô, “Sao thế?”

Tô An Ninh giật nảy mình, không ngừng đá chân, nhìn thấy Cố Thời Cảnh, lập tức chạy tới lại gần anh. Cô nắm lấy cánh tay của anh, khăn trương nói mãi không nên lời một câu đầy đủ.

“Cố, Thầy Cố... cô, chuột... ở kia kia.”

Cố Thời Cảnh nhìn về hướng cô chỉ, trên mặt đất đã không còn gì nữa rồi. Anh lại cúi đầu nhìn cô, gương mặt vốn đã trắng nõn giờ phút này lại càng thêm tái nhợt, cô cắn môi, người hơi run, trông đúng là cực kì tội nghiệp.

Trong lòng anh giống như bị thứ gì đâm một cái, gần như không chút do dự kéo cô vào ngực của mình. Bàn tay ấm nóng khẽ vuốt sau lưng cô, giọng anh trầm thấp mà chiều chuộng, “Không sao, có tôi ở đây rồi”

Hết chương 24.

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Thời Cảnh: Sự chuột lắm à?

Tô An Ninh: Không sợ đến cỡ ấy, chỉ hơi sợ một xíu xíu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Núi Cột Cờ

Lúc Tô An Ninh tỉnh táo lại thì phát hiện mình đã chui đầu vào trong ngực Cố Thời Cảnh, bên mũi cô còn có mùi hương nhàn nhạt như của cô nữa.

Mùi thơm ngát lại thanh nhã.

Cái đáng về vừa rồi bị anh nhìn thấy rõ rõ ràng ràng hết cả rồi, thật đúng là mất mặt.

Cô rời khỏi vòng ôm áp của Cố Thời Cảnh, đưa tay che nửa gương mặt mình lại, có chút xấu hổ nói, “Thầy Cố, vừa rồi thật xấu hổ quá.”

Cố Thời Cảnh nhìn đôi mắt ửng đỏ của cô, hỏi, “Bây giờ em còn sợ chuột nữa à?”

Tô An Ninh thấy bí mặt nhò của mình bị bại lộ, vì dễ ngăn cho mình không bị mất mặt, cô giải thích nói, Thực ra cũng bình thường thôi ạ, tôi chỉ sợ một tí xíu thôi mà thôi.”

Cô khoa tay.

Việc cô sợ chuột là do Phương Hành Chu gây họa. Khi còn bé anh ta nghịch ngợm gây chuyện, thường hay cầm sâu róm và chuột để dọa cô, khiến cho cô thẳng đến khi lớn lên rồi mà vẫn còn bóng ma trong lòng.

Đây cũng là nguyên nhân cô nuôi mèo, có cảm giác an toàn.

“Ừm” Cố Thời Cảnh cười khẽ, không vạch trần cô, “Lên xe đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Tô An Ninh quay người, thờ dài một hơi.

Xe hư rồi, hơi ẩm cũng không bật lên được, thời gian càng ngày càng muộn, hơi lạnh đến bức người.

Tô An Ninh chỉ mặc một bộ váy áo len, ngay cả áo khoác ngoài cũng không mặc, nhiệt độ thấp vô cùng, lạnh không chịu nổi.

Thỉnh thoảng cô chà chà cánh tay, tạo ra chút hơi ấm.

Advertisement / Quảng cáo

Cố Thời Cảnh nghiêng đầu nhìn cô một cái, cởi áo khoác âu phục của mình đưa cho cô, “Mặc vào đi.”

Tô An Ninh không nhận, “Không cần đâu ạ, thật ra tôi cũng không lạnh lắm đâu ạ.”

Đôi mắt Cố Thời Cảnh nặng nề, không nói một lời đã tới gần cô, đắp áo khoác lên người cô.

Một giây anh lại gần đó, Tô An Ninh không kim nổi mà co lại về phía sau.

“Đừng nhúc nhích.” Anh nói.

Giọng anh thấp mà sâu.

Tô An Ninh sát bên anh, hơi thở của anh phả vào nơi cổ cô, hơi nóng một chút, có chút ngứa, cô cũng không dám động dẩy lung tung.

Mắt không nháy lấy một cái mà nhìn chăm chăm nửa bên mặt đầy cương nghị của anh, trái tim nhỏ trực nháy “thịch”.

Không biết có phải là do thiếu không khí không, hay là ở trong xe quá khó chịu, gương mặt trắng nõn của Tô An Ninh chậm rãi thoáng nhiễm một đóa đỏ ửng.

Ngay tại lúc cô sắp không thể hô hấp được nữa rồi, rốt cuộc Cố Thời Cảnh cũng rời đi.

Muốn mạng mà!

Trước đây quay cảnh hôn chung với diễn viên nam cũng không đến cỡ này.

Có phải cô bị bệnh rồi không?

Nhất định là thế rồi.

Tô An Ninh nhắm mắt lại, tự thôi miên bản thân mình.

Hiện tại cô không dám nhìn Cố Thời Cảnh, tần suất nhịp tim đập quá không bình thường.

Cô muốn ngủ, thế nhưng đầu lại rất tỉnh táo, mở to mắt liếc trộm Cố Thời Cảnh một chút, lại rất không khéo bị anh phát hiện.

Anh hỏi, “Ngủ không được à?”

“A đúng vậy, tôi thế này còn không buồn ngủ chứ.” Tô An Ninh nói tiếp, nhìn anh một cái liền thu ánh mắt lại, “Thầy Cố, đêm nay thầy không thể về cũng không sao chứ ạ?”

“Không sao, công ty có người trông coi.” Cố Thời Cảnh thấp giọng nói.

“Thế người nhà anh sẽ không lo lắng sao?” Sau khi Tô An Ninh hỏi xong liền thấy hối hận, hình như cô đã từng nghe người ta nhắc qua rằng ba mẹ của anh đều đã qua đời rồi. Cô còn muốn chữa sai, “Cái đó, tôi...”

“Sẽ không đâu.”

Sắc mặt Cố Thời Cảnh lạnh nhạt, giống như rất không để ý đến vấn đề này.

Bên ngoài ánh trăng mỏng lung, chiếu đến trên cửa sổ xe, khiến cho gương mặt tuấn dật của anh tăng lên sắc mềm mại mờ nhạt. Anh buông tầm mắt xuống, cảm xúc trong đôi mắt anh thế nào, chỉ có mình anh biết.

Tô An Ninh biết mình đã đụng phải chỗ đau của anh, rất biết chịu trách nhiệm cho biểu hiện rất dỗi lạnh nhạt của anh.

“Thầy Cố, nếu như sau này thầy có chuyện gì khó xử có thể tìm tôi ạ, tôi sẽ dùng toàn lực giúp thầy.” Cô muốn để cho trong lòng của anh được dễ chịu hơn một chút.

Cố Thời Cảnh thấp giọng hỏi, “Chuyện gì cũng có thể sao?”

“Ừm, chỉ cần tôi có thể làm được thì đều có thể ạ.” Tô An Ninh gật đầu.

Cố Thời Cảnh cười nhẹ, “Được.”

*

Trong nháy mắt, cuộc tranh tài đã sắp đến rồi.

Tô An Ninh uống thuốc, cầm điện thoại đi động xuống tầng, mấy đội viên đang đứng trong phòng khách.

Dư Hàm trông thấy cô, cười cười, “An Ninh, cơ thể khá hơn chút nào không?”

“Vâng, tốt hơn nhiều rồi ạ.” Tô An Ninh gật gật đầu.

Dư Hàm cười, “Ngồi xuống đi, tôi có việc cần nói.”

Tô An Ninh tìm một vị trí ngồi xuống, nhận được sự hỏi thăm ân cần từ các đội viên.

Nghe thấy Dư Hàm nói, “Ngày mai sẽ là so tài rồi, những ngày này mọi người luyện tập rất tốt, nên trước khi tranh tài tôi muốn dẫn mọi người đến một chỗ, thư giãn tâm tình một chút.”

“Thầy Dư, đi chơi ở đâu thế ạ?” La Hi cười ha ha mà hỏi.

Dư Hàm mỉm cười hỏi, “Em muốn đi chơi ở đâu?”

La Hi ngoẹo đầu nói, “Có phải hay em muốn đi đâu thì sẽ đi đó không ạ?”

“Em nói xem.”

Advertisement / Quảng cáo

“Em nghe nói gần đây có chùa miếu, vô cùng linh nghiệm, em muốn đi cầu rút một lá thăm ạ.” La Hi cười.

Kỳ Khả nhắc tay, phụ họa, “Thầy Dư, cái này em cũng biết, thực sự siêu linh nghiệm.”

Dư Hàm cười, “Con gái các em còn tin mấy cái này à.” Ông ngừng một chút rồi nói, “Mặc dù tôi không đưa các em đi chùa miếu, nhưng mà cũng là một nơi cách chùa miếu không xa.”

“Là núi Cột Cờ*!”

Hai cô gái hưng phấn nhảy lên.

Tô An Ninh cũng không hào hứng như hai cô gái ấy, chỉ nhàn nhạt cười.

Ngày đó bị đông cứng một đêm trong xe, có rất quang vinh mà bị cảm lạnh. Uống thuốc hai ngày trời, mũi vẫn còn bị nghẹt một chút.

Đem theo chút nước và đồ ăn, liền xuất phát.

Lục Hạo đi đến bên cạnh Tô An Ninh, rất có lòng nhiệt tình nói, “An Ninh, tôi giúp cậu cầm túi cho.”

Tô An Ninh cười từ chối, “Cảm ơn ý tốt của lớp trưởng, nhưng mình có thể làm được.”

Lục Hạo gật đầu, “Vây được rồi, nếu cậu cảm thấy mệt thì nói cho tôi, tôi giúp cậu cầm.”

“Ừm.” Tô An Ninh gật đầu.

Núi Cột Cờ cách trại huấn luyện không xa, mấy người họ nhất trí quyết định đi, trên đường còn có thể ngắm phong cảnh nữa.

Mấy ngày nay phải nhẫn nhịn gần chết, hai nữ sinh riu ra riu rít nói không ngừng.

Lúc leo núi, Tô An Ninh rút lại phía sau, song song đi với Dư Hàm, “Thầy Dư, thầy dẫn chúng em tới đây thật sự chỉ vì buông lỏng tâm tình thôi à?”

Dư Hàm đẩy gọng kính vàng, cười nói, “Làm sao, em cảm thấy tôi có dụng ý khác à?”

Tô An Ninh bước lên thềm đá, “Hắn là vậy đi.”

Không phải ngày mai sẽ còn phải so tài sao, không nắm chắc thời cơ mà luyện tập còn đi leo núi cái gì chứ.

“Ừm, em đoán đúng đúng rồi, tôi có dụng ý khác thật.” Dư Hàm nói, “Chờ lên đến đỉnh núi em sẽ biết thôi.”

“Thầy Dư, An Ninh, hai người đi mau mau lên đi!”

Hôm nay thời tiết rất tốt, mặt trời ló ra, lại không quá nóng, thỉnh thoảng có một đợt gió thổi qua, thể xác và tinh thần đều sáng khoái.

Bọn họ leo lên đỉnh núi, hướng về một bên núi rừng mà thỏa thích hô to, tiếng vang to rõ ràng.

Lúc này đang là mùa thu, lá cây mang màu vàng kim, dưới ánh nắng chiếu xuống tán ra ánh sáng.

Lúc Dư Hàm thấy họ đang nghỉ ngơi thì vỗ tay một cái, cao giọng nói, “Bây giờ các em cảm thấy thế nào?”

“Mệt mỏi ạ.”

“Mệt đến không muốn động đây luôn ạ.”

“Nhưng lại cũng cảm thấy thoải mái nữa ạ.”

“Thế là được rồi.” Dư Hàm cười, chỉ vào một bên, “Các em nhìn xem bên kia là gì?”

“Thành phố ạ.”

“Đúng vậy, là chỗ chúng ta sinh sống. Bây giờ nó đang bị chúng ta giấu ở dưới chân. Là do chúng ta từng bước một đi lên đến nơi này, mặc dù trong đó ta đã trải qua rất nhiều chuyện đau khổ, nhưng chúng ta đều đã đến được đây rồi.”

“Tôi muốn nói là, cả đời này của chúng ta rất dài, tranh tài chỉ là một bước trong con đường dài của chúng ta mà thôi. Vô luận ngày mai kết quả ra sao, tất cả mọi người đều không được tùy ý mà cảm thấy nhụt chí.”

Mấy người họ im lặng một lúc, sau đó nhao nhao vỗ tay nói được.

Tô An Ninh cũng vỗ tay theo, Dư Hàm thật sự là một vị thầy giáo rất có trách nhiệm.

Sau khi nghỉ ngơi xong, Dư Hàm yêu cầu bọn họ mỗi người phải hát một bài hát. Đứng ở nơi đỉnh núi yên tĩnh này, càng dễ dàng tìm ra nhược điểm trong giọng hát của họ.

Lúc đi lên thì bùng bùng hứng thú, lúc đi xuống thì sống dờ chết dờ.

Chùa của núi Cột Cờ nằm ở một bên khác, mặc dù mệt nhưng hai cô gái kia vẫn muốn đi rút một lá thăm, phù hộ ngày mai tranh tài có thể qua được.

Mặc dù Tô An Ninh không tin những thứ này lắm, nhưng bọn họ đều đi nên cô cũng chỉ có thể đi theo.

Bên ngoài chùa có một tiểu hòa thượng đang quét rác, nhìn thấy bọn họ thì chấp tay nói một câu A Di Đà Phật.

Mấy người họ đáp lễ lại rồi đi vào chùa.

Mặc dù không phải ngày lễ quan trọng gì nhưng người tới đây du ngoạn cũng không ít. Vẫn muốn đi vào nên họ cũng che chắn đơn giản.

La Hi và Kỳ Khả muốn đi rút quẻ, hỏi Tô An Ninh có muốn đi hay không.

Advertisement / Quảng cáo

Tô An Ninh nghĩ mình cũng không có việc gì làm liền đi theo.

Đấng nam nhi thì ở bên ngoài.

Số người rút quẻ ở bên trong cũng không nhiều, bọn họ vừa đi vào đã có người gõ chuông giúp, sau đó rút thăm.

La Hi rút được một thăm thượng.

Kỳ Khả rút được một thăm trung.

Tô An Ninh rút được thăm thượng thượng.

Bên cạnh có một vị sư phụ già giải đoán thăm, Tô An Ninh chờ họ giải xong mới tiến về phía trước.

Vị sư già nhận thăm trong tay cô, sau đó hỏi, “Muốn hỏi cái gì?”

Tô An Ninh suy nghĩ một chút rồi nói, “Sự nghiệp ạ.”

Vị sư già nói, “Chỉ cần ngày thường ngày tích đức tốt, đồng thời chăm chỉ lại cần cù cố gắng, thông qua được kiểm tra thì sẽ được bước lên mây ngay thôi.”

“Cảm ơn ạ.” Tô An Ninh gật đầu, bỏ một tờ tiền vào chiếc bình trước mặt ông ấy.

Vị sư già gọi Tô An Ninh vốn đang định quay người đi, “Tiểu cô nương, chờ một chút, cô cho nhiều quá rồi, tôi lại tặng cô thêm một câu.”

“Người có duyên có phận đang ở ngay bên cạnh cô, phải nhớ lấy mà chú ý thật tốt, chớ có bỏ lỡ.”

Hết chương 25.

*Núi Cột Cờ:

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Đẹp

Buổi tranh tài đúng hạn mà tới, theo kịch bản thì sân khấu tranh tài ở ngay sát vách trại huấn luyện.

Hôm qua Dư Hâm đã phân tích kĩ năng hát của mấy người họ, chọn ai vào trận trước trận đều phải suy tính rất lâu.

Lần tranh tài này là hình thức đối chiến, hai người đấu với nhau, người có số phiếu cao hơn sẽ được trực tiếp vào vòng trong.

Trong hậu trường, Dư Hâm triệu tập năm người họ đến để đưa ra quyết định cuối cùng, “An Ninh, em là người có thực lực mạnh trong nhóm chúng ta, vốn định sắp xếp cho em lên trước mở ra vận thế tốt cho nhóm, nhưng mà cân nhắc đến Lý Hồng Vũ của đội cô Hoàng có thực lực tương đương với em, tôi nghĩ cũng không thể mạo hiểm như vậy được.”

La Hi nghiêng đầu hỏi, “Thầy Dư, sao thầy biết cô Hoàng sẽ sắp xếp Lý Hồng Vũ ra sân ở vị trí thứ mấy ạ? Lỡ như không phải vị trí thứ nhất thì sao ạ?”

“Dựa vào sự hiểu biết của tôi với bà ấy, bà ấy sẽ giữ vương bài đến cuối cùng.” Dư Hâm cười khề nói, “An Ninh, em sẽ ra sân cuối cùng, quyết đấu với Lý Hồng Vũ.”

“Những người khác nghe theo sự sắp xếp của tôi.”

Quyết định sau cùng là La Hi ra trận đầu tiên, Ông Dương thứ hai, Kỳ Khả thứ ba, Lục Hạo thứ tư, Tô An Ninh cuối cùng.

Theo thời gian từng giờ trôi qua, cuộc tranh tài chính thức mở màn.

La Hi ra sân đầu tiên, cũng cảm thấy khá căng thẳng, mấy đội viên đều cổ vũ lẫn nhau.

MC đang đọc lời mở đầu.

La Hi vẫy tay với mấy người họ, “Tôi lên đây.” Trên mặt mang một vẻ miễn cưỡng vui cười.

Dư Hâm cười, “Cố lên.”

Mấy đội viên còn lại cũng nói, “Cố lên!”

Trận đấu thứ nhất chính thức bắt đầu, đối thủ tranh tài được rút thăm quyết định ra ở đằng sau hậu trường.

Đối thủ của La Hi là một cậu con trai, thực lực như thể nào cô ấy cũng không biết.

Advertisement / Quảng cáo

Cũng may cô ấy là người hát trước.

Ở phía sau sân khấu nhìn mấy người họ, trong lòng cũng không nhẹ nhõm bao nhiêu.

Tô An Ninh âm thầm ghi nhớ nhịp phách ở trong lòng, bỗng điện thoại có tin nhắn đến, cô ấn mở thì thấy là của Cố Thời Cảnh nhắn tới.

“Đừng căng thẳng.”

Khóc miệng của cô cong cong, nhần đáp lại một tin cho anh, “Vâng, không căng thẳng đâu ạ.”

Không biết vì sao cô lại có một chút cảm giác khác lạ với Cố Thời Cảnh, nhưng bây giờ cô vẫn không biết liệu cái cảm giác này có phải là thích hay không.

Phía trước vang lên một trận tiếng hoan hô, tranh tài đã kết thúc. La Hi chiến thắng, cô ấy đứng trên sân khấu, vui vẻ đến độ rơi cả nước mắt.

Không hiểu sao Tô An Ninh thờ một ra hơi dài, mấy người khác cũng nhao nhao vỗ tay.

Rất nhanh đã đến Tô An Ninh, đối thủ của cô đúng là Lý Hồng Vũ.

Sau khi hai người gặp mặt, nhẹ gật đầu với nhau một cái.

Thực ra Tô An Ninh rất tán thưởng Lý Hồng Vũ, nếu như hai người trên danh nghĩa không phải là đối thủ thì có lẽ đã có thể làm bạn rồi.

Lý Hồng Vũ hát trước, cô ấy chọn một bài hát tiếng Anh, nhạc dạo rất ‘máu lửa’, hiện trường được cô ấy làm nóng lên, rất high.

Nhận được điểm số phê bình rất cao từ mọi người.

Bài Tô An Ninh chính là ca khúc do chính cô sáng tác, mang đến một cảm giác như năm tháng tĩnh lặng.

Điểm số do mọi người bầu chọn cao hơn Lý Hồng Vũ hai trăm điểm, thuận lợi đi tiếp.

Các thí sinh còn lại dựa theo điểm số cao thấp mà xếp hạng, năm người có điểm số thấp thì bị đào thải.

Đội của Tô An Ninh, Kỳ Khả thua đúng một điểm nhưng rồi cũng bị đào thải, khóc như mưa.

Những người khác thì thuận lợi đi tiếp, một tuần sau lại tiến hành vòng tranh tài thứ năm.

Vừa để đưa tiễn Kỳ Khả lại vừa chúc mừng những người khác được đi tiếp nên sau khi thương lượng, họ quyết định cùng đi ăn cơm.

Nơi ăn Dư Hâm đã định xong, là một nhà hàng tư nhân, tính bảo mật rất tốt, hương vị cũng không tệ.

Mấy người họ đi vào một gian phòng, gọi đồ ăn.

Tâm trạng của Kỳ Khả sa sút nặng, vẫn cứ miễn cưỡng vui cười, mấy người họ đều cố an ủi cô ấy.

Nửa tháng ở chung khiến cho mối quan hệ giữa họ cũng không tệ, thiếu mất ai thì đều sẽ thấy rất khó chịu.

Các món ăn được đưa lên, bắt đầu rót rượu.

Dư Hâm gọi ly rượu lên, “Khoảng thời gian này các em vất vả rồi, mặc kệ kết quả như thế nào thì con đường tương lai của em vẫn còn rất dài, không nên chỉ câu nệ trước mắt.”

“Kỳ Khả, em còn nhỏ, thất bại lần này không tính là gì cả, đừng đau buồn quá, trở về cố gắng thật nhiều, sau này em sẽ càng ngày càng giỏi hơn nữa.”

Những lời này thực sự cảm động vô cùng, đối mặt Kỳ Khả ửng đỏ, hít mũi một cái, vội vàng gật đầu, “Cảm ơn thầy Dư cổ vũ, em sẽ cố gắng học tập.”

“Còn muốn cảm ơn các bạn nữa, khoảng thời gian các bạn này chăm sóc cho tôi rất nhiều rồi, thật sự rất cảm ơn. Mặc dù tôi phải rời sân rồi, nhưng các đội hữu của tôi vẫn còn đây, các bạn phải cố gắng lên đó nhé.”

“Cố lên!”

Tranh tài vốn là như vậy, có khóc có cười, có tan có hợp, ai cũng trốn không thoát.

*

Kỳ Khả rời đi, tâm tình của mọi người đều trùng xuống không ít, Tô An Ninh cũng thế.

Luyện đàn cứ phạm phải lỗi, dứt khoát không luyện nữa.

Đêm nay ánh trăng rất đẹp, vẻ đẹp mỏng lung, có lẽ là vì ở vùng ngoại ô nên ánh sao lấp lánh trên bầu trời có thể trông thấy rất rõ ràng.

Cô tựa vào ban công, ngắm nhìn cảnh sắc ở phía xa.

Điện thoại di động vang lên, trên màn hình hiện lên tên của Cố Thời Cảnh.

Trái tim Tô An Ninh vốn đang bình tĩnh trong chớp mắt đã tăng tốc nhảy lên một cái, sau đó cô nhận điện thoại.

“Alo, thầy Cố ạ.”

“Đã ngủ chưa?”

“Chưa ạ. Tôi chưa ngủ được ạ.”

“Ừm, em xuống tầng đi.”

“Xuống tầng làm gì ạ?”

“Em xuống là biết.”

“Vâng, được ạ.”

Tô An Ninh cúp điện thoại, hướng mặt xuống nhìn một chút, dưới kia đèn đường mờ mờ màu vàng, không có gì cả.

Cô đã rửa mặt rồi, lại thay quần áo lần nữa, choàng thêm một cái áo choàng dài mới đi xuống tầng, trong phòng khách yên tĩnh, cô thuận lợi ra khỏi cửa.

Bên ngoài ánh đèn lờ mờ chiếu sáng trong đêm đen như mực, nơi xa xa trong vườn hoa vang lên tiếng động huyền ảo.

Advertisement / Quảng cáo

Tô An Ninh vừa ra đã thấy bóng dáng của Cố Thời Cảnh ở ngay tại bên ngoài biệt thự, anh đứng đưa lưng về phía cô, dường như biết cô đã xuống tới nơi, anh chậm rãi xoay người.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Tô An Ninh có cảm giác như bị điện giật vậy, sự tồn tại của Cố Thời Cảnh trong lòng cô rất khác, cô không biết cái này có tính là thích không nữa.

Lúc cô đang sững sờ thì Cố Thời Cảnh chạy tới trước mặt cô, khuôn mặt tuấn đạt dưới bóng đêm được phủ một tầng sáng màu vàng nhàn nhạt.

“Chúc mừng em.”

Anh đưa cho cô một bó hoa, là hoa bách hợp, loài hoa cô thích.

Tô An Ninh hơi bất ngờ, chỉ là theo lễ phép thì cô vẫn nhận lấy, “Cảm ơn ạ.”

“Không phải khách sáo.” Đôi mắt sâu thẳm của Cố Thời Cảnh lóe sáng, “Cùng đi nhé.”

“Được, được ạ.” Tô An Ninh nhẹ gật đầu.

Đại khái chỉ có khi ở trước mặt Cố Thời Cảnh cô mới có thể xuất hiện cảm giác hoảng hốt bé nhỏ thế này.

Hai người đều không nói gì, sống vai cùng đi trên con đường nhỏ.

Tô An Ninh ôm hoa, mùi hương của hoa nhàn nhạt lượn lờ bên mũi.

Cô không kim được nghiêng đầu nhìn Cố Thời Cảnh một chút, dưới ánh trăng mờ ảo, dung nhan anh tuấn thoát ần thoát hiện, phác họa ra hình dáng cương nghị và đường cong đầy hoàn mỹ của anh.

Một Cố Thời Cảnh có giá trị nhan sắc và thực lực đã được người trong ngành giải trí bầu thành, quả nhiên là danh bất hư truyền.

“Nhìn được không?” Cố Thời Cảnh đột nhiên lên tiếng.

“A.” Tô An Ninh hơi không có kịp phản ứng, “Cái gì ạ?”

Cố Thời Cảnh dừng bước, nghiêng đầu nhìn cô, trong mắt ẩn giấu ý cười, “Tôi ấy, nhìn được không?”

Trong mắt của anh lóe lên tia sáng, so với ánh trăng còn sáng hơn, thực sự rất đẹp.

Tô An Ninh thành thật gật đầu nhẹ, “Đẹp ạ.”

“Vậy sau này khi em nhìn tôi cũng không cần phải nhìn trộm như thế, có thể...” Cố Thời Cảnh đột nhiên nghiêng thân hướng về phía cô, thấp giọng nói, “...Quang minh chính đại mà nhìn.”

Tô An Ninh nhìn chằm chằm hấn đôi mắt lóe sáng của anh, trái tim nhỏ “thịch” cái nhảy dựng lên, có cảm giác như đang bị trêu ghẹo vậy.

*

Lúc Tô An Ninh về thì gặp được Dư Hàm trong phòng khách, vô thức giấu bó hoa trong tay đi.

“Chào thầy Dư ạ.”

Dư Hàm cười nhìn cô, “Ừm, muộn như vậy rồi, không ngủ lại còn đi đâu thế?”

Tô An Ninh hơi chột dạ, “Em ngủ không được nên đi ra ngoài lượn vòng vòng ạ.”

“Ồ.” Dư Hàm gật gù đầu, cười với cô, ánh mắt dừng lại một hồi trên bó hoa trong tay cô, “Còn có chỗ bán hoa nữa cơ à?”

Tô An Ninh thấy ông ấy phát hiện, dứt khoát không giấu nữa, “Cái này, thật ra là người khác tặng ạ.”

Nụ cười của Dư Hàm càng sâu hơn, dường như đã hiểu ra điều gì, “À, nghi ngại sớm một chút nhé, ngày mai còn có huấn luyện đấy.”

Tô An Ninh vội vàng gật đầu, “Được ạ, thầy Dư cũng sớm nghỉ ngơi một chút ạ.”

Tô An Ninh cầm hoa, chạy thật nhanh lên tầng.

Dư Hàm cảm cốc nước ra ngoài, nhìn thấy Cố Thời Cảnh ở cửa thì đi về hướng anh.

“Không nghĩ tới người nào đó cũng sẽ tặng hoa, rất lãng mạn, không tồi không tồi.”

Cố Thời Cảnh không để ý đến sự trêu ghẹo của ông ấy, “Cảm ơn.”

“Cảm ơn tôi làm cái gì, cũng không phải tôi để cho em ấy ra.” Ngón tay Dư Hàm gõ gõ lên cốc, thấy trên mặt anh ẩn giấu ý cười, không khỏi cười nói, “Cố thần thể này gọi là, động phạm tâm”

*

Do Tướng Hù Hù nên cả một đêm Tô An Ninh mãi không ngủ được, thẳng cho đến trời sắp sáng cô mới say giấc nồng, không bao lâu đã bị tiếng gõ cửa đánh thức.

“An Ninh, phái huấn luyện rồi.”

Cô kéo chăn che kín đầu, đắp kín mình một hồi mới thôi. Lúc đi ra thì nhìn thấy Lục Hạo, cậu ta đang chuẩn bị gõ cửa.

“Lớp trưởng.”

Lục Hạo dường như là muốn chờ dài một hơi, “An Ninh, cuối cùng cậu cũng ra, buổi huấn luyện sắp bắt đầu rồi đấy.”

Tô An Ninh gật gật đầu, “Ừm, xuống đi thôi.”

Lục Hạo gọi cô lại, “Cái này cho cậu này.”

Tô An Ninh cười từ chối, “Cảm ơn, buổi sáng tôi không ăn điểm tâm.”

“Ồ, được rồi.” Lục Hạo cất lại.

Hai người xuống dưới, những người khác đã đang chờ trong phòng khách rồi Tô An Ninh hơi xấu hổ, “Thật có lỗi quá, để mọi người đợi lâu rồi, hôm nay tôi nấu nấu com nhé.”

Cảm thấy thức ăn bên ngoài không thể ăn được nên bọn họ đều tự mình nấu com ăn.

“Nấu com thì không cần, em vẫn nên rửa bát đi.” Dư Hàm lên tiếng

Advertisement / Quảng cáo

Tô An Ninh cười, “Được ạ.”

Lần trước cô nấu com trong sự ngỡ ngàng của mọi người, kết quả lúc ăn com tất cả bọn họ đều mang dáng vẻ không còn luyến tiếc gì cuộc sống này nữa, vậy nên từ đó về sau cũng không ai tranh cho cô nấu com nữa cả.

Tô An Ninh tìm một vị trí ngồi xuống, La Hi đi tới, nhìn chằm chằm quàng thâm mắt của cô, “Chị Ninh, quàng thâm mắt của chị thật ghê quá, đêm qua có phải chị ngủ không ngon không?”

“Hơi mất ngủ một chút thôi.” Tô An Ninh gật đầu.

“A, nhất định là do chị chịu áp lực quá lớn rồi.” La Hi kinh ngạc.

Tô An Ninh cười cười, không đáp lời.

Áp lực là một chuyện, còn chuyện khác là vì Cố Thời Cảnh.

Hôm qua nói chuyện phẩm Tướng Hù Hù, cô đã nói cái cảm giác của cô cho cô ấy nghe, chỉ là cô nói đây là bạn của cô, chứ không nói thẳng ra là mình.

Tướng Hù Hù nói, “Người bạn kia của cậu nhất định là thích anh ta rồi, bằng không sao lại chỉ mặt đỏ tím run với mình anh ta chứ? Cảm giác này chính là thích đấy, không sai đâu.”

Hai chữ* “thích” hôm qua lượn lờ trong đầu cô cả một đêm. Gương mặt của Cố Thời Cảnh thỉnh thoảng còn hiện lên nữa, cô không muốn nghĩ thì mặt mũi của anh lại càng xuất hiện rõ ràng trong đầu cô. Cái cảm giác xé tâm xé phổi này thực sự không hề dễ chịu tạo nào.

Chữ “thích” trong tiếng Trung có hai chữ, là “喜欢”.

Dư Hàm lên tiếng nói, “Hôm nay tôi mời một vị nhân sĩ chuyên nghiệp đến để chỉ đạo cho mọi người, vỗ tay hoan nghênh nào.”

Trước đó nói gì thì Tô An Ninh không biết, chỉ có câu này là nghe rõ, cô nghiêng đầu theo đám người nhìn về phía cổng

Sau đó, cô không cần thận nghĩ.

“A.”

Hết chương 26.

Tác giả có lời muốn nói: Cũng đẹp đó.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Phim ngắn

Tiếng kêu của Tô An Ninh khiến cho tất cả mọi người đều ghé mắt nhìn lại.

Cố Thời Cảnh nhìn về phía cô, cười khẽ, “Vị bạn học này sao thế?”

Tô An Ninh đứng thẳng người, gượng ép cười cười, “A, không sao đâu ạ.”

Đội viên khác nhìn thấy Cố Thời Cảnh thì đều nhao nhao lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Quá đẹp trai.” Mắt La Hi nhìn chằm chằm vào anh, nửa ngày không thể chuyển dời ánh mắt nổi.

Dư Hàm vỗ tay một cái, “Vị này là Cố Thời Cảnh, thầy Cố, tôi rất vất vả mới mời được cậu ta đến đây, mọi người có vấn đề gì cứ hỏi, qua hôm nay rồi thì không còn cơ hội này nữa đâu đấy.”

Ông ấy nói xong, mấy người họ đều nhao nhao hướng về phía trước chào hỏi với Cố Thời Cảnh.

“Chào thầy Cố ạ.”

“Mời thầy Cố ngồi xuống ạ.”

“...”

Tô An Ninh đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, bởi vì hôm qua Tướng Hù Hù nói với cô những lời kia nên bây giờ gặp Cố Thời Cảnh, cô thực sự rất muốn tránh né anh.

Chỉ là ngẫm lại thì cô cũng không thật sự làm như thế.

Mặc dù bên ngoài Cố Thời Cảnh trông lạnh lùng như thế, nhưng đối với vấn đề bọn họ đặt ra, anh vẫn rất kiên nhẫn giải đáp.

Trong lúc đó thì Tô An Ninh cũng hỏi mấy vấn đề tượng trưng, lúc Cố Thời Cảnh giảng cho cô thì dường như còn đặc biệt cẩn thận hơn. Lúc giảng xong còn hỏi cô, “Nghe hiểu không?”

Giọng điệu nhẹ nhàng, lại không lạnh nhạt, chọc đến những người khác ghé mắt lại nhìn.

Tô An Ninh vội vàng gạt đầu, “Đã hiểu, cảm ơn thầy Cổ ạ.”

Nội tâm sao lại loạn đến thế cơ chứ. Tô An Ninh không biểu hiện gì ra ngoài mặt cả, vẫn luôn cười yếu ớt. Giống như như rất nghiêm túc lắng nghe, nhưng trên thực tế thì đầu óc của cô đã cất cánh bay đi từ lâu rồi.
Advertisement / Quảng cáo

Một ngày cứ như vậy mà trôi qua, vì cảm đề cảm ơn Cổ Thời Cảnh đã giảng bài, mấy người họ đến khách sạn ăn cơm.

Đặt một gian phòng, Cổ Thời Cảnh và Dư Hàm ngồi ở vị trí đầu, Tô An Ninh ngồi bên cạnh Cổ Thời Cảnh, cúi đầu chỉ lo uống trà của mình, cũng không cùng nói chuyện vãn vãn với những người xung quanh.

Món ăn lên, để chúc mừng cho lần sau tranh tài sẽ thuận lợi đi tiếp, cả đám người nâng cốc uống rượu.

Từ nhỏ đến lớn, Tô An Ninh vốn không tốt lắm, vì dễ không làm mất sự hưng phấn của mọi người nên cô kiên trì uống mấy cốc. Không bao lâu đầu cũng đã hơi choáng rồi, cô lấy cớ vào nhà vệ sinh để làm mình tỉnh rượu.

Lúc đi qua bên người Lục Hạo, cậu ta nhìn cô hỏi, “An Ninh, cậu không sao chứ?”

Tô An Ninh lắc đầu, quay người đi ra.

Ánh mắt của Cổ Thời Cảnh theo tới cửa, Dư Hàm ở bên cạnh mỉm cười trêu ghẹo, “Người đã đi rồi, còn nhìn gì nữa.”

Cổ Thời Cảnh thu ánh mắt nhìn về phía ông ta, “Tôi đi ra ngoài một chút, cứ từ từ mà uống đi nhé.”

Dư Hàm lắc đầu, “Thật đúng là thấy sắc quên bạn.”

Cổ Thời Cảnh không để ý đến câu trêu ghẹo của ông ta, trực tiếp ra cửa.

Mấy người trên bàn ăn đưa mắt nhìn nhau, còn tưởng rằng vì mình nói nhiều nên làm cho Cổ Thời Cảnh không vui.

Tô An Ninh từ phòng vệ sinh đi ra, đụng phải Cổ Thời Cảnh khiến cho cái mặt mo cũng không khỏi đỏ ửng lên, tỉnh rượu hơn nửa.

Từ nhỏ đến lớn, cô thế nói rằng Cổ Thời Cảnh là người đàn ông đầu tiên mà cô thích, nhưng cô lại không biết cảm giác của anh đối với cô ra sao.

Cổ Thời Cảnh lại gần, đưa cho cô một tờ giấy.

“Lau đi.”

Tô An Ninh đưa tay nhận, lấy điện thoại đi động ra làm gương, thẳng đến khi thấy trên mặt không còn vết bẩn thì mới thở ra một hơi, không thể để mắt mặt trước mặt anh được.

“Cảm ơn thầy Cổ.”

Trong nội tâm cất giấu ý tứ khác với anh, lúc nhìn ánh mắt của anh đều có một chút sự cẩn thận, sợ anh biết, lại sợ anh không biết.

Hóa ra cảm giác thích một người là thế này, cô dường như đã hơi hiểu được ý ‘thiếu nữ hoài xuân’ là gì rồi.

“Không sao chứ?” Cổ Thời Cảnh thấy cô mãi không nói gì.

“Vâng, không sao ạ.” Tô An Ninh lắc đầu, “Tôi rất ổn ạ.”

Cổ Thời Cảnh cũng không hỏi nhiều, “Ra ngoài một chút đi.”

“Bây giờ ạ?” Tất cả mọi người đang dùng cơm, bọn họ lại đi ra ngoài, hình như không tốt lắm đâu.

“Ừm, bây giờ.” Cổ Thời Cảnh gạt đầu.

“Tất cả mọi người còn chưa tan, chúng ta đi thì không hay đâu ạ.”

“Không sao, tôi đã chào Dư Hàm rồi.”

“Vậy được rồi.” Tô An Ninh gạt đầu.

Mặc dù ngoài mặt mang vẻ không tình nguyện, nhưng thật ra trong thâm tâm cô lại rất hưng phấn.

Khách sạn cách biệt thự không xa, đi bộ hai mươi phút là đã đến rồi.

Nhưng Tô An Ninh và Cổ Thời Cảnh quả thực là một đường chậm ung dung, đi mất một tiếng đồng hồ.

Trên đường thỉnh thoảng có xe lướt qua, cũng không ai chú ý tới bọn họ.

Lúc đến chỗ đèn xanh đèn đỏ, Cổ Thời Cảnh đưa tay dắt Tô An Ninh đang thất thần qua một bên.

Tô An Ninh bị anh nắm tay, cả người đều quay vòng vòng. Lúc đi qua đường cái ở đối diện, Cổ Thời Cảnh mới buông cô ra, giải thích, “Vừa rồi xe hơi nhiều.”

Tô An Ninh được bàn tay ấm áp của anh nắm lấy, toàn bộ sự chú ý đều đặt lên trên bàn tay kia, không nghe rõ Cổ Thời Cảnh nói gì.

Trời ơi! Cổ Thời Cảnh vừa dắt tay cô!

“Sao thế?” Cổ Thời Cảnh tới gần cô.

Tô An Ninh bỗng nhiên hoàn hồn, lui về sau một bước, “Không có việc gì, không có việc gì hết ạ.”

Đúng là muốn mạng mà, trước kia cô đâu phải là người như thế đâu, vì sao bây giờ Cổ Thời Cảnh dắt tay cô mà cô chẳng những không tức giận, lại còn hơi vui vẻ nữa chứ.

“Em về đi, cũng đã muộn rồi.” Cổ Thời Cảnh thấp giọng nói.

Tô An Ninh gạt đầu đi theo sau anh.

Dư Hàm và những người khác đã trở về rồi, nhìn thấy Tô An Ninh, Dư Hàm cười cười, “Đi đâu thế? Cũng không nói một câu chào hỏi.”

“Đúng vậy đó, chị Ninh, xem nữa là chúng tôi đã báo cảnh sát rồi.” La Hi ở một bên xen vào.

Lục Hạo cũng hỏi, “An Ninh, cậu đi đâu thế?”

“Cổ...” Trong nháy mắt Tô An Ninh đổi giọng điệu, “Ngại quá, tôi không được thoải mái lắm nên rời đi trước luôn.”

Không phải Cổ Thời Cảnh nói đã chào một câu rồi à, sao họ giống như không biết cô đi đâu thế này.

“À, nếu không còn chuyện gì thì mọi người đi nghỉ sớm đi.” Dư Hàm nói, “Ngày mai tiếp tục cố lên.”

“Được ạ thưa thầy Dư!” Mọi người nói.

Thời gian một tuần thoáng cái đã trôi qua, nghênh đón vòng tranh tài thứ năm.

Tất cả có tổng mười lăm thí sinh, phải đảo thái năm người, cạnh tranh kịch liệt.

Chỉ là cũng may Tô An Ninh vẫn phát huy như bình thường, thuận lợi đi tiếp, Ưông Dương của đội cô bị đảo thái, tiếc nuối rời sân.

Vòng thi đầu tiếp theo được diễn ra sau một tuần nữa, trong lúc đó thì công ty lại nhận cho họ một đại ngôn*, một video liên quan tới bảo vệ môi trường. Quay ở trên núi, sẽ quay thành một đoạn phim ngắn, đăng lên đến các trang mạng toàn cầu.

**Đại ngôn: Đại diện thương hiệu.*

Cái thứ gọi là đại ngôn này đối với người mới mà nói thì thật sự là một phúc lợi rất tuyệt vời. Có thể bộc lộ tài năng qua các trang mạng toàn cầu, thu được độ quan tâm của quần chúng.

Sáng sớm đã có xe tới đón bọn họ lên trên núi, địa điểm quay là ở núi Cột Cờ. Lúc đám người bọn họ lên núi, không ít khách du lịch nhao nhao liếc nhìn.

Có người nhận ra bọn họ liền lấy điện thoại di động ra chụp ảnh, thấy bọn họ đang ghi hình cũng không dám bước lên quấy rầy.

La Hi cười hi hi nói, “Chị Ninh, em muốn đứng cùng với chị, cạ cạ chút độ hot của chị.”

Tô An Ninh cười, “Đến đây.”

Hai người đỡ lấy nhau đi lên núi.

Nhân viên công tác đang bố trí hiện trường quay phim, các thí sinh đứng ở một bên khán đài học thuộc lời.

Tô An Ninh xuất thân là ngôi sao nhí, đối với việc nhớ lời kịch thì là một chuyện rất chuyện dễ dàng.

Hiện trường quay phim đã được bố trí xong, đạo diễn gọi bọn họ lại gần, chỉ đạo tấu vị* và lời thoại quay phim một hồi.

**Tấu vị: tức là vị trí để quay đẹp, có ưu thế.*

Tô An Ninh nhìn một lần liền có thể thuộc, lúc người khác còn chưa nhớ được tình huống lời thoại thì cô đã quay xong rồi, gần như là một lần đã qua.

Những người khác còn lại liều mạng học lời thoại.

Trên núi phong cảnh không tồi, công việc của Tô An Ninh về cơ bản là đã hoàn thành. Chờ đến lúc cuối cùng chụp ảnh với mọi người là xong xuôi.

Giờ cô không có việc gì nên chào đạo diễn một tiếng rồi đeo khẩu trang đi dạo bốn phía.

Bây giờ đang là mùa thu, cây cối lá cây đơn điệu, hơi ố vàng, lá cây treo ở trên cành cây lung la lung lay, giống như lúc nào cũng có thể sẽ rơi xuống vậy.

Không khí ở đây vô cùng tốt.

Tô An Ninh không đi xa, cô đứng ở trên núi tảng đá tròn, nhìn về nơi xa xa, phong cảnh núi rừng cứ một cái lại một cái, liên miên không dứt.

Bên tai thỉnh thoảng còn có thể nghe được giọng đạo diễn quát lớn.

Tô An Ninh chờ một hồi rồi quay người trở về hiện trường quay phim.

Những người khác còn không chưa quay xong, cô đi đến lều nghỉ ngơi ngồi xuống, uống một chút nước, cầm điện thoại lướt Weibo.

Đứng đầu Weibo là trailer của bộ phim truyền hình hồi trước cô đã quay, hết thấy có ba video, tung ra không bao lâu thì lượt click đã vượt quá trăm vạn.

Là một thành viên trong tổ phim, đương nhiên là cũng phải tuyên truyền cho phim truyền hình nhà mình rồi. Cô ấn chia sẻ, còn nói thêm một câu.

“Bộ phim “Khuyên Thành” sắp được diện kiến mọi người rồi, Lam Linh Nhi ở chỗ này xin chào hỏi trước với các vị, mọi người buổi trưa vui vẻ.”

Không bao lâu sau fan hâm mộ đã vào bên dưới bài Weibo nói ủng hộ.

Tô An Ninh trả lời vài cái bình luận, cả khu bình luận nổ tung.

Nhao nhao cầu sung hạnh.

Tô An Ninh cười một tiếng, có tin nhắn Wechat đến, cô tiện tay ấn mở.

Là Cố Thời Cảnh, anh hỏi, “Quay xong rồi à?”

Tô An Ninh nhìn thoáng qua sân bãi, “Sắp rồi ạ, chỉ còn một người chưa quay. Sau khi quay xong thì còn phải chụp ảnh chung, đoán chừng phải một tiếng nữa ạ.”

Cố Thời Cảnh, “Ừm, sau khi về thì đến tìm tôi nhé, tôi phát vị trí cho em.”

Tô An Ninh đánh một cậu anh ở đầu rồi lại cho xóa, thay đổi, “Có chuyện gì sao ạ?”

Cố Thời Cảnh, “Trước đó đã đồng ý chỉ đạo luyện tập cho em rồi, hôm nay có thời gian.”

Tô An Ninh, “Ừm, vậy phiền thầy rồi.”

Cố Thời Cảnh, “Nếu thấy mình làm phiền thì có thể mời tôi ăn cơm. Người như tôi không kén ăn đâu.”

Tô An Ninh cười ra tiếng. Cố Thời Cảnh đúng là không biết xấu hổ mà, còn nói không kén ăn. Cô đã ăn cơm mấy lần với anh rồi, mỗi lần anh đều chỉ chọn mấy món ăn kia, vậy mà cũng là không kén ăn.

Tô An Ninh phi nhò anh mấy lần, vẫn nhấn lại một tin “được ạ” cho anh.

Nói chuyện phiem xong rồi, bên kia cũng đã hoàn thành quay phim, La Hi chạy tới gọi cô để cùng chụp ảnh chung.

Tô An Ninh cất điện thoại di động, cùng đi với cô ấy.

Đạo diễn sắp xếp vị trí cho họ xong, Tô An Ninh ở giữa, còn có người không hài lòng.

“Đạo diễn, có phải hơi không công bằng rồi không? Nãy thì cô ta được quay đầu tiên, bây giờ lại còn đứng ở vị trí đẹp như vậy.”

Lời này đương nhiên là do Triệu Thiên không đội trời chung với Tô An Ninh nói ra rồi.

Đạo diễn quét mắt về phía cô ta, nói chuyện thẳng như nuốt ngựa, “Cô mà muốn có ý kiến thì phải đứng hạng nhất đi đã, không có bản lĩnh thì thu lại cái cái câu không công bằng kia đi.”

Lúc quay mặt đều cứng ngắc lại, biểu lộ còn không có tạo tốt đẹp nào.

Đứng vào vị trí, bọn họ lấy ra một lá bùa, trên đó viết:

“Để bầu trời mãi mãi xanh thắm, để bóng cây xanh râm mát trần giữ quê hương. Bảo vệ cây cối là trách nhiệm của người người.”

Thợ quay phim dùng máy ảnh ngắm về phía bọn họ, ấn phim chụp.

Hình ảnh liền dừng lại ngay tại thời khắc này.

Quay chụp kết thúc, đạo diễn nói, “Mọi người vát và rồi, chuẩn bị một chút rồi có thể đi về.”

Mọi người nhất thời im lặng trở lại.

Lần đầu tiên La Hi quay kiểu phim ngắn chiếu lên TV thế này, miễn bàn vừa rồi lo lắng biết bao nhiêu, trong lòng bàn tay đã đầy mồ hôi.

“Chị Ninh, thật hâm mộ chị quá, một lần là đã có thể qua rồi.” Cô ấy căng thẳng quá nên quên cả lời, bị đạo diễn mắng rất nhiều lần.

Tô An Ninh cười nói, “Em cũng có thể, cố lên.”

“Ừm, em biết rồi.” La Hi gật gật đầu, “Nghĩ đến mình có thể lên TV, thật sự vui và quá đi mất.”

Tô An Ninh không hiểu, “Vui như thế sao?”

La Hi vội vàng gật đầu, “Đương nhiên à, em là người đầu tiên trong thị trấn được lên TV đấy à, cảm thấy vô cùng tự hào luôn.”

Tô An Ninh cười một tiếng, “Em rất tuyệt.”

La Hi cười, trên má có hai cái lúm đồng tiền nhỏ, “Cảm ơn chị Ninh, chị cũng rất tuyệt à.”

Lúc xuống núi rất thuận lợi, Tô An Ninh trở về thì nhận tin cho Cố Thời Cảnh, một lúc sau thì anh đã phát vị trí tới.

Tô An Ninh ấn mở, phát hiện ra là ngôi biệt thự ở sát vách.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hôn

Tô An Ninh đẩy cánh cửa sắt ra, đi vào biệt thự.

Sân vườn của căn biệt thự này rất lớn, bên tường trồng cây dài Đường, hoa nở ra vô cùng đẹp đẽ.

Có một con đường được lát bằng đá cuội, thẳng hướng tới cửa lớn của căn biệt thự.

Tô An Ninh tiến lên, tảng đá hơi cản chân, nhưng cũng không cảm thấy khó chịu.

Cô vừa đi đến cửa thì cánh cửa lớn đã được người bên trong mở ra.

Cố Thời Cảnh mặc một bộ quần áo thường ngày, áo thun màu trắng cùng với chiếc quần xám rộng rãi.

Mái tóc màu nâu nhạt được sửa sang lại cẩn thận, con ngươi lóe sáng, ngũ quan tuấn đạt không nói nên lời.

Ngón tay trắng nõn thon dài của anh đặt lên trên tay cầm cửa, nhìn thấy cô thì khẽ cười.

“Em đến rồi.”

Tô An Ninh cũng nở nụ cười, “Vâng đến rồi à, chào thầy Cố.”

“Ừm, vào đi.” Cố Thời Cảnh tránh ra người sang một bên, để cho cô đi vào.

Tô An Ninh gật đầu, đi qua bên cạnh anh, ngửi được mùi hương nhàn nhạt của xà phòng.

Tô An Ninh nhìn sân nhà sạch sẽ chỉnh chu, đi lên một bước rồi lại ngưng lại, quay đầu hỏi Cố Thời Cảnh, “Thầy Cố, có dép đi trong nhà không ạ?”

Cố Thời Cảnh đóng cửa, gật đầu rồi đi đến cạnh tủ giày lấy ra một đôi dép lê màu hồng, phía trên là đôi tai thỏ rất đáng yêu, trắng nõn nà, vô cùng hợp với trái tim thiếu nữ.

Tô An Ninh chỉ vào đôi dép, cười nói, “Thầy Cố, trong nhà thầy còn có một đôi dép vừa tâm thiếu nữ thế này nữa ạ?”

Cố Thời Cảnh nhìn đôi dép trong tay, cười cười, “Chuẩn bị cho em đấy.”

Advertisement / Quảng cáo

“A” Cái này Tô An Ninh lại chưa từng nghĩ đến, “Cho tôi à?”

Ai ngờ Cố Thời Cảnh lại ngồi xổm người xuống, thấp giọng nói, “Nhấc chân lên nào.”

Đây là muốn giúp thay dép, cô nào có thể nhận nổi chứ*.

**Nguyên văn là 折煞, tức là không chịu được nổi, không dám nhận.*

“Không cần, không cần đâu à.” Tô An Ninh vội vàng từ chối, cũng ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng ánh, “Tự tôi đi là được rồi à.”

Cố Thời Cảnh gật đầu nhẹ một cái, cũng không quá cố chấp với việc này.

Tô An Ninh đổi dép, đi vào.

Phòng khách rất rộng rãi, trang trí vẫn đơn giản như thế, ngoại trừ đồ dùng sinh hoạt hàng ngày hay sử dụng ở trong nhà ra thì không thấy khác những thứ linh tinh khác.

Quả thật là phong cách giản lược của Cố Thời Cảnh, chỉ là như thế này thật ra lại cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Cố Thời Cảnh lấy nước từ máy nước lọc, bung một cốc nước ấm tới, “Uống chút nước trước đã.”

“Cảm ơn à.” Tô An Ninh cười nhận, thầm nghĩ thầy Cố lão sư còn biết quan tâm đến vậy nữa, đúng lúc cô đang khát nước.

Cố Thời Cảnh ngồi đối diện cô, thuận miệng hỏi, “Quay phim thuận lợi chứ?”

“Rất thuận lợi ạ.” Tô An Ninh gật đầu, dễ cốc xuống, “Thầy Cổ, bây giờ chúng ta bắt đầu luôn sao ạ?”

“Có thể.” Cổ Thời Cảnh gật đầu.

Trên tầng hai của biệt thự có một căn phòng luyện tập rất lớn, bên trong trưng bày rất nhiều nhạc khí, dương cầm, đàn trống, đàn Cello, đàn violon, sáo, còn có đàn tranh, văn vân và mấy máy.

Tô An Ninh đi đến trước chiếc đàn tranh, đưa tay sờ dây đàn, nó tản ra mùi thơm của chất gỗ, thanh tân đậm nhã*.

**Thanh tân đậm nhã 清新淡雅: nhẹ nhàng khoan khoái, mộc mạc dịu nhẹ.*

Cổ Thời Cảnh cũng đi tới, “Biết đàn không?”

Tô An Ninh nghiêng đầu nhìn anh, “Khi còn bé có học qua, nhưng mà bây giờ cũng quên gần hết rồi ạ.”

Khi còn bé cô học rất nhiều nhạc cụ, lại cũng rất lung tung, thi thoảng còn phải đi quay phim nên cũng dần từ bỏ rất nhiều thứ.

“Tôi dạy cho em.” Cổ Thời Cảnh vòng qua cô, ngồi xuống bên trái, vỗ vỗ cái ghế bên người, “Ngồi đi.”

Tô An Ninh nhìn anh một lát rồi gật đầu, ngồi xuống bên cạnh anh.

Tay của đặt trên dây đàn, đi theo động tác đàn của Cổ Thời Cảnh.

“Nốt nhạc không đúng rồi, phải là thế này.” Cổ Thời Cảnh dựa lại gần, cánh tay ôm lấy bả vai cô, bàn tay ấm áp khoan hậu cảm lấy tay cô, vừa giảng giải vừa đánh dây đàn.

Mùi thơm từ cơ thể thanh thanh nhàn nhạt lượn lờ, Tô An Ninh hoàn toàn không có tâm tư nào mà đi đánh đàn, ngay cả Cổ Thời Cảnh nói cái gì cô cũng không nghe lọt dù chỉ một câu.

Hơi thở nóng ấm phả ra ở bên tai cô, hơi nóng nóng lại hơi ngứa một chút, cánh tai của cô không hiểu sao lại hồng lên.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên cô ở gần người khác giới như thế, vì sao nhịp tim lại đập nhanh như thế này?

Cổ Thời Cảnh nói nhỏ bên tai cô, “Hiểu không?”

Dây thần kinh của Tô An Ninh căng lên, gật đầu lung tung, ngón tay đánh bura trên dây đàn.

“Phụt” một tiếng, dây đàn đứt mất.

Tô An Ninh “Au” một tiếng, thu tay lại, nhìn đoạn dây đàn bị đứt mất, vội vàng nói, “Thầy Cổ, tôi không cố ý đâu ạ, xin lỗi thầy.”

Cổ Thời Cảnh không trả lời, nắm lấy ngón tay đang chảy máu của cô đặt vào trong miệng.

“Đừng.” Tô An Ninh không kịp ngăn cản, cảm giác được ngón tay của mình tê rần.

Cổ Thời Cảnh hút máu ở ngón tay cô, lấy nước khử trùng rồi dán băng cá nhân lên vết thương cho cô, giúp cô xử lý ngón tay.

Cổ Thời Cảnh dán băng lên miệng vết thương xong, cầm bàn tay của cô, hỏi cô, “Còn đau không?”

Tô An Ninh lắc đầu, không rõ vì sao Cổ Thời Cảnh lại đối xử tốt với mình như.

Từ khi gặp nhau, Cổ Thời Cảnh vẫn luôn giúp đỡ cô, trong tin đồn nói anh lạnh lùng cao ngạo, nhưng ở trước mặt cô thì lại giống anh trai lớn nhà bên hơn, mặc dù có khi sẽ giận dữ với cô.

“Sao thầy lại đối xử tốt với tôi thế ạ?”

Cổ Thời Cảnh nhìn cô, “Em không biết tôi đang theo đuổi em à?”

Tô An Ninh kinh ngạc hé miệng, “Theo đuổi... theo đuổi tôi ạ?”

Cổ Thời Cảnh cười khẽ, “Xem ra biểu hiện của tôi không đủ rõ ràng nhì.”

Tô An Ninh sờ lỗ tai, cô đúng là không hề phát hiện ra Cổ Thời Cảnh đang đuổi cô, bằng không cũng sẽ không có nhiều tiểu tâm tư như thế rồi.

Cổ Thời Cảnh nắm lấy tay của cô, nghiêng thân sát lại phía trước, ghé rất gần rất gần với cô.

Cả người Tô An Ninh căng thẳng, nhìn gương mặt anh tuấn, còn có bờ môi đỏ đầy đặn của anh nữa, không dám động đậy lung tung.

Cổ Thời Cảnh đặt một hôn xuống bờ môi bóng loáng của cô, nói nhỏ bên tai cô, “Thế này đã đủ rõ ràng chưa?”
Advertisement / Quảng cáo

*

Càng về sau thì áp lực được đi tiếp càng lớn hơn, ngoại trừ các thầy cô trong ban giám khảo ra thì có các nghệ sĩ chuyên nghiệp, còn có người xem ở hiện trường và cả trên mạng bỏ phiếu.

Việc đi hay ở của thí sinh hoàn toàn nằm trong bàn tay của người ta.

Trải qua sáu cuộc tranh tài, số thí sinh còn lại càng ngày càng ít, chỉ còn bốn người.

Một tuần sau diễn ra trận tiếp theo, đào thải một người.

Rồi một tuần nữa thì là trận đầu người người mong đợi, trận chung kết quyết tái.

Đội của Dư Hàm chỉ còn Tô An Ninh, những người khác đã bị đào thải rồi đi cả rồi.

Tô An Ninh đi xuống sân khấu, hẹn thời gian luyện tập vào ngày mai với Dư Hàm xong thì ra khỏi sân thi đấu.

Thời tiết càng ngày càng lạnh hơn, hôm nay còn có mưa nhỏ.

Tô An Ninh sợ lạnh, khoác một cái áo khoác dài, áo khoác rất dày, chắn gió tốt.

Cô cảm đủ che mưa bước đi, xe ở ven đường vang lên mấy tiếng, có tin nhắn nhắn đến điện thoại.

“Tôi đang đậu ở ven đường.”

Sau khi Tô An Ninh xem xong thì trực tiếp đi về hướng chiếc xe màu đen kia, người trong xe ra mở cửa cho tôi.

Cổ Thời Cảnh nhận dù trong tay cô, “Đưa cho anh.”

Tô An Ninh buông ra, xoay người đi vào xe.

Trong xe có hơi ấm, một lúc sau cả người đã ấm rồi.

Cổ Thời Cảnh cất dù xong rồi ngồi vào, cầm một bó hoa hồng hoa được đặt sẵn trong xe, “Chúc mừng em.”

“Cảm ơn ạ.” Tô An Ninh nhận lấy, nói một câu cảm ơn.

Hoa nở vô cùng đẹp, mùi thơm tỏa ra bốn phía.

Một tay Cố Thời Cảnh đặt trên tay lái, nghiêng đầu nhìn cô, “Có đói bụng không, chúng ta đi ăn cơm nhé?”

“Được ạ.” Tô An Ninh gật gù đầu.

Cố Thời Cảnh ừ một tiếng, khởi động xe, rời đi.

Bên ngoài đang đổ mưa, cần gạt nước ở bên ngoài cửa kính của xe đang đưa trái phải, phát ra tiếng vang “xoạt xoạt”.

Trong xe lại hoàn toàn yên tĩnh.

Từ lần Cố Thời Cảnh cho cô thấy thái độ của anh xong, những lúc gặp Tô An Ninh anh sẽ không còn vẻ xa cách và khách sáo như trước nữa, suốt ngày chỉ lo làm càn.

Giống bây giờ vậy, trong lúc chờ đèn xanh đèn đỏ, tay của Cố Thời Cảnh vượt sang mà nắm chặt lấy tay cô, còn rất không thành thật xoa xoa.

Tô An Ninh gạt một cái nhưng cũng không rút ra, nhìn đèn đỏ sắp hết rồi, nhịn không được nhắc nhở, “Thầy Cố, đèn xanh rồi, chăm chú lái xe đi ạ.”

“Ừm.” Cố Thời Cảnh nghiêng đầu nhìn cô, cười nhẹ, “Em gọi anh bằng gì đây?”

“Thầy... Cố đó ạ.” Tô An Ninh nhất thời chưa kịp phản ứng.

“Có phải nên đổi giọng rồi không?” Cố Thời Cảnh nắm lấy tay của cô không chịu buông.

Xe ở phía sau đang không ngừng ầm còi, thúc giục bọn họ lái xe đi.

Tô An Ninh há hốc mồm, nói, “Thời... Cảnh.”

Cố Thời Cảnh hài lòng cười nhẹ một tiếng, trước khi buông ra còn bóp nhẹ tay cô một cái.

Anh thấp giọng nói, “Rất ngọt.”

Tô An Ninh đỏ mặt, “Cái gì rất ngọt ạ?”

“Giọng của em, tất cả mọi thứ thuộc về em, đều ngọt.”

Tô An Ninh bị anh trêu chọc khiến cho nhịp tim hơi đập loạn, vậy ra đây là cảm giác yêu đương nhỉ, trong tim tràn đầy sự ngọt ngào.

*

Xe dừng lại trước một hội quán tư nhân, nơi này bọn họ từng đến rồi, kể từ lúc ấy cũng đã trôi qua hai ba tháng.

Tô An Ninh nhìn Cố Thời Cảnh bên cạnh, cô cảm giác không chân thật cho lắm. Cô nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày mình yêu đương với Cố Thời Cảnh.

Thấy cô nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, tay Cố Thời Cảnh ôm lấy bà vai cô, cúi đầu ghé gần sát bên tai cô, “Nghĩ gì thế?”

“Không có gì ạ.” Tô An Ninh lắc đầu, đẩy anh, “Đi thôi ạ.”

Cố Thời Cảnh cười nhẹ, sóng vai cùng cô đi vào hội quán.

Phòng cũng là phòng trước kia, tất cả mọi thứ bên trong không thay đổi gì, sạch sẽ gọn gàng.

Hai người gọi đồ ăn xong thì thấy rất nhàm chán.

Advertisement / Quảng cáo

Cố Thời Cảnh mở màn hình chiếu trên tường lên, cầm điều khiển từ xa, nghiêng đầu hỏi cô, “Em muốn xem gì?”

Tô An Ninh nhìn màn hình chiếu, suy nghĩ một lúc rồi hỏi, “Có giải thi đấu ngôi sao ca nhạc của bảy năm trước không ạ?”

“Em muốn xem?” Cố Thời Cảnh nhưn mảy.

“Vâng.” Tô An Ninh gật đầu, “Em muốn xem phong thái năm đó của thầy Cố ạ.”

Cố Thời Cảnh năm đó cũng thông qua chương trình ngôi sao ca nhạc mà xuất đạo, nghiền nát tất cả, một phát giành chức quán quân.

Cố Thời Cảnh tìm một lúc mới thấy được video ấy.

Tô An Ninh xem say sưa không dứt, không phát giác ra Cố Thời Cảnh tới gần. Chờ đến lúc nhận ra thì cả người cô đã đổ vào trong ngực Cố Thời Cảnh rồi.

Cô động dậy, Cố Thời Cảnh cúi đầu hỏi cô, “Sao thế?”

“Không có gì ạ.” Tô An Ninh lắc đầu, tìm một góc độ thoải mái để chịu nhất, cũng lười uốn qua uốn lại trong ngực anh.

Trên TV Cố Thời Cảnh đang hát, anh thời niên thiếu tuấn tú lại thanh tú, khuôn mặt mang theo vẻ non nớt, hoàn toàn không có dáng vẻ thành thực ổn định như bây giờ.

Nhưng đôi mắt ngời sáng thì vẫn y nguyên.

Tô An Ninh nghiêng đầu, cười nói, “Thầy Cố, anh biết không, lúc còn bé em đặc biệt thích nghe anh hát, lần nào cũng chờ thật sớm trước ti vi, ba em còn giáo huấn em mấy lần nữa đấy ạ.”

“Lúc còn bé à.” Con mắt Cố Thời Cảnh hip hip lại, cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trong ngực, mắt đen lóe sáng, bờ môi óng ánh, tú sắc khá xan*.

**Tú sắc khá xan 秀色可餐: chỉ người con gái tư sắc mỹ lệ xinh đẹp mê người.*

Tô An Ninh “A” một tiếng, vội vàng nói, “Ngại quá đi, nói sai nói sai đấy ạ. Không phải là lúc còn bé, mà là lúc tuổi em hãy còn đang nhỏ ấy.”

“Muộn rồi.” Cố Thời Cảnh cúi đầu hôn lên môi cô, từ nông tới sâu, tình tế mà gặm cắn bờ môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Đường Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Vòng chung kết

Từ nhỏ Tô An Ninh đã đi quay phim rồi, nhưng xưa nay lại chưa từng chân chính hôn môi với người ta, ngay cả cách lấy hơi cũng không biết.

Cũng may một lúc sau Cổ Thời Cảnh đã buông cô ra rồi, mặt của cô đỏ bừng như quả táo đỏ.

Cổ Thời Cảnh khẽ sát lại chống lên đầu của cô, cười nhẹ, “Ngay cả cách lấy hơi cũng không biết, xem ra sau này anh còn phải cố gắng nhiều hơn mới được rồi.”

Tô An Ninh bị anh trêu chọc đến độ mặt đỏ tím run, cũng không biết phải nói gì, vừa vịn ngoài cửa có người gõ cửa.

Tô An Ninh vội vàng đẩy anh ra, “Com đến rồi, anh đi mở cửa đi.”

Cổ Thời Cảnh lại hôn lên cánh môi cô một cái rồi mới chịu đi mở cửa.

Tô An Ninh hai tay ôm mặt, gương mặt nóng như lửa, lòng bàn tay cũng nóng bừng theo.

Nụ hôn đầu bảo vệ suốt hơn hai mươi năm trời, có phải nên ghi chép lại một chút không nhỉ.

Cổ Thời Cảnh không để phục vụ vào cửa, tự đẩy xe đồ ăn vào trong phòng, đóng cửa lại.

Dọn xong đồ ăn bát đĩa, anh đi đến cạnh ghế sofa ngồi xuống, đỡ Tô An Ninh dậy, “Còn không chịu dậy à, có phải muốn anh ôm em lại đó không?”

Tô An Ninh vội vàng lắc đầu, hai tay ôm mặt, “Không cần không cần, tự em đi.”

“Hôn cũng hôn rồi, thẹn thùng cái gì nữa.” Cổ Thời Cảnh kéo tay của cô xuống, cười nhẹ, “Chỉ là vẻ đỏ mặt của em rất đáng yêu, cũng càng mê hoặc lòng người hơn.”

Tô An Ninh thuận theo ánh mắt của anh, đưa tay ngăn trước ngực, tức giận nói, “Thầy Cổ! Anh.”

Làm sao lại biến thành lưu manh rồi.

Sợ cô giận, Cổ Thời Cảnh cũng không đùa cô nữa, nhéo nhéo gương mặt cô, cười nói, “Anh cái gì, giận à?”

“Không à.” Tô An Ninh kéo tay của anh xuống.

Advertisement / Quảng cáo

Cổ Thời Cảnh thuận thế cầm tay cô, “Thế thì ra ăn com thôi.”

Tô An Ninh gạt đầu, nói sớm không phải tốt rồi à.

Đồ ăn là hai người cùng gọi, toàn bộ đều lấy thanh đạm làm chủ.

Thực ra khẩu vị của Tô An Ninh hơi nặng, nhưng cân nhắc đến việc dạ dày của Cổ Thời Cảnh không tốt, cô cũng không gọi những món đồ nặng đô kia.

Món ăn thanh đạm ăn vào miệng thực sự không có mùi vị gì, Tô An Ninh chọn đồ ăn, Cổ Thời Cảnh ở đối diện đẩy sang cho cô một cái bát nhỏ.

“Đây là cái gì?” Tô An Ninh nhìn bát.

“Đây là nước sốt cho em.” Cổ Thời Cảnh lại đẩy thêm lần nữa, “Cái này hơi cay, cái này thì cay.”

“Cảm ơn ạ.” Tô An Ninh đưa tay kéo bát đến trước mặt.

“Ăn ít một chút.” Cổ Thời Cảnh căn dặn.

Tô An Ninh lắc đầu, cười nói, “Không sao đâu ạ, em cực thích ăn cay.”

Cổ Thời Cảnh thấp giọng hỏi, “Ăn ngon lắm à?”

“Vâng, đúng rồi ạ.” Tô An Ninh dụ dỗ anh, “Anh có muốn nếm thử vị của nó không?”

“Được thôi.” Cổ Thời Cảnh gạt đầu.

Tô An Ninh đem bát đẩy lại cho anh.

Cổ Thời Cảnh nhìn chằm chằm môi của cô, cười, “Anh muốn nếm thử mùi vị ở nơi đó cơ.”

“...” Tô An Ninh.

Cô thật sự không biết hóa ra Cổ Thời Cảnh lưu manh như thế đấy.

*

Hơn hai tháng, buổi chung kết khiến cho người ta chờ mong đã lâu sắp mở màn.

Trên trận đấu chỉ còn lại ba người.

Tô An Ninh, Lý Hồng Vũ, còn có Triệu Thiên.

Tô An Ninh và Lý Hồng Vũ thực lực tương đương, Triệu Thiên hơi kém hơn chút.

Trận chung kết được tổ chức ở nhà hát thành phố, giải tranh tài ngôi sao ca nhạc của Tỉnh Quang từ khi phát sóng đến nay đã thu hút được không ít được sự chú ý của mọi người. Mấy ngày trước khi diễn ra trận đấu, mọi người đã đi lấy vé để đến xem trực tiếp rồi.

“Căng thẳng à?” Cổ Thời Cảnh cầm tay Tô An Ninh, nghiêng đầu hỏi cô.

Tô An Ninh lắc đầu, “Trước kia còn hơi căng thẳng, nhưng giờ lại bình tĩnh lạ thường luôn ạ, có thể là do đã có nhiều trải nghiệm rồi.”

“Ừm” Cổ Thời Cảnh nhẹ giọng nói, “Sau khi cuộc tranh tài kết thúc anh sẽ dẫn em đi ăn mừng nhé.”

Anh nghĩ nghĩ, lại hỏi, “Em muốn đi đâu?”

Đôi mắt Tô An Ninh sáng rực lên, “Đi đâu cũng được ạ?”

“Ừm” Cổ Thời Cảnh cười khế, “Đâu cũng được.”

“Ài.” Tô An Ninh suy nghĩ một lúc, hơi ảo não, “Tạm thời không nghĩ ra được ạ.”

Trước đó cô vẫn luôn muốn đi lữ hành, thế nhưng là thật muốn đi lại không biết nơi nào chơi vui.

Ngón tay Cổ Thời Cảnh nhẹ nhàng chà xát mu bàn tay trắng nõn non mịn mà của cô, nhẹ giọng nói, “Em cứ từ từ suy nghĩ, không phải vội.”

Mu bàn tay Tô An Ninh bị anh vịn về đến nóng lên, nhưng anh cũng không có tư thái muốn thu tay lại.

Gặp Tô An Ninh nhìn anh, anh mỉm cười, mắt sắc hiện ra tia sáng, “Nghĩ được rồi à?”

“Không ạ.” Tô An Ninh đẩy tay anh ra, “Thời gian không còn sớm, em phải chuẩn bị vào trận rồi.”

“Đợi một phút đã.” Cổ Thời Cảnh thuận thế cầm một cái tay khác của cô, hai bàn tay mười ngón đan lấy, dán thật chặt vào nhau.

Tô An Ninh nhìn động tác của anh, hơi buồn cười, hóa ra người được người xưng là đại lão Cổ thần, cũng có đôi khi rất ngây thơ.

Hai tay Tô An Ninh đều bị anh nắm lấy, điện thoại di động kêu lên cũng không nhận được.

“Em muốn nghe, anh buông ra đi mà.”

Cổ Thời Cảnh cười khê, buông lỏng một tay ra, ra hiệu cô dùng tay kia lấy.

Tô An Ninh cũng không rảnh so đo với anh, cầm điện thoại di động lên, nghe.

Âm thanh ở đầu bên kia của Tường Hủ Hủ rất lớn xộn, giọng nói không khỏi lớn hơn. “An Ninh, cậu đi đâu thế? Tớ chờ ở phía sau sân khấu sao chẳng thấy cậu đâu.”

Tô An Ninh vô thức nhìn Cổ Thời Cảnh một chút, “Có chút việc nên chậm trễ, tớ lập tức đi qua ngay đây.”

Tường Hủ Hủ, “A, vậy cậu tranh thủ thời gian đến đi, tớ chờ cậu.”

Tô An Ninh nói một tiếng “được”, mu bàn tay bỗng tê dại đi, cô “A” một tiếng

Tường Hủ Hủ vội hỏi, “Sao thế? An Ninh.”

Advertisement / Quảng cáo

“Không có việc gì không có việc gì, không cần thận bị muỗi cắn ấy mà.” Tô An Ninh nói, “Hủ Hủ, không nói nữa, giờ tớ đi ngay đây.”

Tường Hủ Hủ, “Được rồi.”

“Đừng có quá đáng nhé.” Tô An Ninh đẩy Cổ Thời Cảnh.

Cổ Thời Cảnh giương mắt nhìn cô, khẽ miệng ân giấu một tia cười, “Còn có thể quá đáng hơn đây, em có muốn thử một chút không?”

Cổ Thời Cảnh nghiêng thân hướng về phía trước, Tô An Ninh vội vươn tay chống lấy người anh đang lại gần, “Một phút đã qua rồi, em phải đi thật đây.”

Cổ Thời Cảnh cười nhẹ, hôn nhẹ lên mu bàn tay một cái, cũng không đùa cô nữa, “Đừng áp lực, trong lòng anh, em là tuyệt nhất.”

Tô An Ninh cười “Vâng” một tiếng, mở cửa xe, xuống xe, vẫy tay với anh, “Em vào đây.”

Cổ Thời Cảnh gật đầu, “Ừm”

*

Ở lối vào hậu trường, Tường Hủ Hủ đang đứng ở nơi đó, nhìn thấy Tô An Ninh, tiến lên nghênh đón cô, “An Ninh, cuối cùng cậu cũng đến.”

Tường Hủ Hủ móc từ trong túi ra một chiếc túi may mắn, “Cái này cho cậu nè.”

“Đây là cái gì thế?” Tô An Ninh nhận lấy.

“Túi may mắn đó.” Tường Hủ Hủ căn dặn, “Lát nữa lên sân khấu nhớ mang theo, nhất định sẽ có vận may sẽ giáng lâm”

Tô An Ninh buồn cười, “Được thôi, tớ nhận.”

“Ừm, cố lên!” Tường Hủ Hủ làm điệu bộ với cô.

Bên cạnh có người gọi Tô An Ninh vào trang điểm, Tô An Ninh gật đầu, nói với Tường Hủ Hủ, “Tớ vào đây.”

Tường Hủ Hủ gật đầu, “Ừm, đi đi.”

Tô An Ninh đi vào, bên trong phòng trang điểm có Lý Hồng Vũ đã trang điểm thay quần áo xong xuôi, Triệu Thiên còn đang trang điểm, tựa hồ không vừa lòng với tay nghề thợ trang điểm, hung hăng giểu cọt.

Lý Hồng Vũ thấy cô thì gật đầu một cái rồi lại tiếp tục luyện hát.

Tô An Ninh tìm một chỗ ngồi xuống, có người đưa cho cô một cốc nước.

Tô An Ninh nhận rồi nói một tiếng cảm ơn.

Một lúc sau cô thợ trang điểm lại gần trang điểm cho cô, đầu tiên là hỏi xem cô muốn có hiệu quả như thế nào.

Các ca khúc mà Tô An Ninh chọn đều là những bài trong như nước, cách trang điểm vẫn thanh nhã như cũ.

Thợ trang điểm sau khi hiểu rồi thì bắt tay vào trang điểm

Tô An Ninh mở điện thoại ra, nghe nhạc.

Trong khoảng thời gian này Cổ Thời Cảnh dạy cho cô rất nhiều thứ, liên quan tới việc phải viết lời thế nào thì càng có thâm ý, luyện tập nốt nhạc, và cả cách khống chế nốt cao nốt thấp.

Trong thời gian ngắn sự tiến bộ của cô đã được nâng cao rõ rệt rồi, ngay cả Dư Hàm cũng nhận ra, còn đặc biệt hỏi cô xem có phải cô giấu điểm ra ngoài tìm thầy dạy khác không.

Tô An Ninh nào dám lời Cổ Thời Cảnh ra nói chứ, chỉ nói là mình tự nhìn tư liệu trên mạng luyện tập.

Thợ trang điểm buông chiếc đánh phấn má xuống. “Tô tiểu thư, đã trang điểm xong rồi, cô xem xem có chỗ nào không hài lòng thì cứ nói ra để tôi sửa lại ạ.”

Da Tô An Ninh rất đẹp, gương mặt lúc chưa trang điểm cũng rất xinh đẹp, huống chi là trang điểm.

Cô lắc đầu, “Không cần, rất đẹp rồi.”

Thợ trang điểm gật đầu, hỏi, “Vậy bây giờ cô muốn thay quần áo không ạ?”

“Được.” Tô An Ninh đi theo cô ấy đến phòng quần áo ở sát vách.

Cô thay sang một bộ váy màu vàng ấm áp, Làn da Tô An Ninh trắng nõn nên mặc đồ màu gì cũng có thể hold* được hết.

**Cân được hết.*

Thợ trang điểm tán thưởng nói, “Đẹp quá.”

Tô An Ninh cười cười, kéo chiếc váy quay lại phòng trang điểm.

Bắt đầu luyện giọng sớm nên cuống họng hơi khô khát, Tô An Ninh bưng cốc nước lên uống một chút.

Tranh tài nhanh chóng bắt đầu, cô ngồi trên ghế chuẩn bị cuối cùng.

Cô là người ra sân cuối cùng, thời gian rất đủ, luyện tập đi luyện tập lại rất nhiều lần.

Thời gian từng giây từng phút qua, cô đang chăm chú đang luyện tập thì đôi mắt bị người ta che mắt, cô tưởng rằng là Tường Hủ Hủ.

“Hủ Hủ, đừng nghịch.”

“Hủ Hủ là ai?”

Nghe thấy giọng nói không đúng, Tô An Ninh quay đầu lại thì nhìn thấy Phương Hành Chu.

Cô gạt nài mình, “Phương Tiểu Chu, sao anh lại tới đây?”

“Anh, anh sao không thể đến chứ?” Phương Hành Chu học theo giọng điệu của cô.

Advertisement / Quảng cáo

Tô An Ninh nhìn bốn phía xung quanh, còn may là ở trong đây không có ai, đẩy anh ta ra ngoài, “Anh đi ra nhanh lên, đừng đợi ở đây.”

Phương Hành Chu vô lại không chịu đi, “An Ninh, em cũng quá nhẫn tâm rồi đấy, anh ngăn chặn xa xôi chạy đến đây để cô vũ cho em cổ lên, sao em có thể đuổi anh đi như thế hả?”

Tô An Ninh thấy không có ai, cũng không đuổi anh ta đi nữa.

“Anh quay phim xong rồi?”

Phương Hành Chu gạt đầu, “Đúng vậy đó, trong đêm qua đã quay xong rồi, sáng nay hơi khô thè tre*, anh đây thậm chí ngủ cũng không ngủ đã chạy đến đây rồi. Em nhìn xem, anh đối xử tốt với em quá đúng không?”

**Hơi khô thè tre: Chỉ việc hoàn thành một tác phẩm.*

“Ừm ừm, tốt, tốt lắm.” Tô An Ninh gạt gạt đầu, hỏi “Ba em có về cùng không thế?”

“Mấy ngày chú Tô mới về.” Phương Hành Chu nhìn cô, “Đến giờ em với ba em vẫn chưa liên lạc?”

“Ừm.” Tô An Ninh gạt đầu, hơi ưỡ oải.

Từ sau khi cô không nghe theo sự sắp xếp của Tô Triết Hoa mà tham gia giải tranh tài ngôi sao ca nhạc của Tinh Quang.

Thế là Tô Triết Hoa cũng không chủ động liên lạc với cô nữa, cô gọi điện thoại tới thì cũng chẳng nói được mấy câu đã cúp. Sau đó thi vội vàng tranh tài nên cô cũng không liên lạc lại với Tô Triết Hoa.

“An Ninh, thực ra chú Tô rất thương em đấy.” Phương Hành Chu muốn điều tiết mối quan hệ của hai người họ, “Chuyện xấu lần trước của em cũng là do chú Tô bảo anh đi xử lý đấy. Lần này chú Tô về rồi em nhớ câu thông với chú ấy một chút, đừng chọc ông ấy tức giận.”

“Em biết rồi.” Tô An Ninh gạt đầu, đương nhiên là cô muốn câu thông rồi, chỉ là đến lúc đó sợ lại tránh không được thêm một trận chiến loạn lạc.

Tính toán thời gian thì mẹ cô cũng sắp về nước rồi, đến lúc đó cô bà đứng giữa làm cầu nối, sẽ không có vấn đề quá lớn.

Có người gõ cửa, nói, ” An Ninh, chuẩn bị một chút đi, sắp đến lượt cô lên sân rồi.”

“Biết rồi ạ.” Tô An Ninh quay đầu, “Phương Tiểu Chu, anh tìm chỗ nghỉ ngơi một lúc đi, em đi đây.”

Phương Hành Chu gạt đầu, “Ừm, cổ lên nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Quán quán

Lý Hồng Vũ đạt được số điểm rất cao, điểm số mà nấy vị thầy cô trong ban giám khảo đưa ra gần như đều là max điểm, điểm của người xem cũng rất cao, là một thành tích cực kì tốt.

Triệu Thiên hơi kém hơn chút, nhưng đã khá hơn so với trước kia nhiều rồi.

Tô An Ninh đứng trên sân khấu, người xem dưới sân khấu đều sôi trào. Cô cầm mic nhìn đầu người kín mít phía bên dưới, hít sâu một hơi rồi chậm chậm thở ra, trong lòng thầm tự động viên cho mình.

Còn một trận đấu cuối cùng này thôi, cô muốn thắng, cô muốn chứng minh cho ba cô thấy rằng sự lựa chọn của mình là đúng, cô có thể bước đi được trên cuộc sống mình muốn.

Ánh đèn sân khấu sáng tối chớp chòn, âm nhạc vang lên, Tô An Ninh theo tiết tấu của bài ca mà chậm rãi hát lên.

Khán giả bên dưới giờ bùng hiệu trong tay lên, trên đó viết tên của Tô An Ninh, hai màu đỏ xanh giao nhau lóe sáng.

Ca khúc kết thúc rồi, dưới sân khấu rất hưng phấn.

Mọi người bắt đầu bỏ phiếu, thẳng đến khi số phiếu hiện ra Tô An Ninh mới có thể thở ra một hơi.

Cô cao hơn Lý Hồng Vũ một trăm phiếu, giành được quán quân.

Lúc nhận thưởng, nước mắt đều rất mau đã rơi ra, rất cực cô cũng làm được.

“Cảm ơn sự ủng hộ quý vị và các bạn, mấy tháng nay tôi đã học được rất nhiều điều, đều là những thứ rất có giá trị trong cuộc đời của tôi. Vì mọi người đã lựa chọn tôi, nên nhất định tôi sẽ không để cho mọi người thất vọng.”

Cuộc tranh tài ngôi sao ca nhạc của Tinh Quang cứ như vậy mà kết thúc.

Tô An Ninh ký hợp đồng với công ty Tinh Quang, An Nại Nhi trở thành người đại diện của cô.

Trong phòng nghỉ, Tô An Ninh đang trang điểm lại ở bên trong. Cô là quán quân năm nay, công ty muốn cô chụp một bức hình, nói là muốn treo ở đại sảnh.

Advertisement / Quảng cáo

Hoàn thành việc trang điểm liền đến phòng chụp ảnh chụp, hết thấy việc chụp ảnh có sáu cụm, sau khi kết thúc thì đã là năm giờ chiều.

Cô ngồi trước bàn trang điểm tháo trang sức, An Nại Nhi đi tới, dừng lại ở trước mặt cô.

“An Ninh, hôm nay vất vả rồi.”

“Không sao ạ.” Tô An Ninh cười hỏi, “Anh An, sao anh cũng đến thế?”

“Bên kia sắp xếp xong xuôi rồi nên tôi trở lại luôn.” An Nại Nhĩ ngồi xuống cạnh cô, cánh tay đặt lên trên bàn trang điểm, hỏi, “Thế nào? Có thích ứng được không?”

“Rất ổn ạ.” Tô An Ninh gật đầu, trước kia thời gian quay phim còn rất dài hơn thế này rất nhiều, không là gì cả.

“Ừm, vậy là tốt rồi.” An Nại Nhĩ gật đầu, hỏi tiếp, “Nghỉ ngơi lấy ba ngày đi, sau ba ngày thì mọi công việc đều trở lại bình thường, có vấn đề gì không?”

“Không có ạ.” Tô An Ninh lắc đầu, ba ngày đã đủ cho cô nghỉ ngơi rồi, làm dịu áp lực cao độ trong mấy ngày nay.

“Vậy thì tốt, tôi còn có việc phải đi rồi, đi trước đây.” An Nại Nhĩ đứng lên, căn dặn, “Có vấn đề gì thì gọi điện thoại cho tôi, 24 giờ đều mở máy.”

“Được ạ.” Tô An Ninh làm điệu bộ OK.

Cô tháo trang sức xong thì đi thay quần áo, rồi đi ra ngoài.

Điện thoại có tin nhắn đến, sau khi cô xem thì đi thang máy lên tầng cao nhất.

Trong văn phòng, Cố Thời Cảnh đang ngồi sau bàn làm việc, Đỗ Liên đang bàn giao công việc.

Tiếng gõ cửa của Tô An Ninh gián đoạn hai người họ, Đỗ Liên đang muốn ra hiệu hỏi Cố Thời Cảnh có phải ra mở cửa không, ông chủ đã tự mình đứng dậy rồi.

“Vào đi.” Cố Thời Cảnh cúi đầu nhìn cô, thuận thế ôm vai cô.

Tô An Ninh ừ một tiếng, đẩy anh, theo ánh mắt của anh nhìn sang, còn có một người ở đây, vội tránh.

Cố Thời Cảnh tựa như không để ý chút nào, ôm cô đi vào.

Góm bó xù, ông chủ nhà mình mà đã khoe ân ái thì đúng là ngày muốn chết.

Đỗ Liên gật đầu với Tô An Ninh xem như chào hỏi, quay đầu nhìn Cố Thời Cảnh, “Cố tổng, vậy tôi ra ngoài trước đây ạ.”

“Ừm.” Cố Thời Cảnh gật đầu.

Đỗ Liên cầm tư liệu, xoay người ra khỏi văn phòng, thuận tiện đóng cửa.

Trong văn phòng hơi ấm, Tô An Ninh đi vào thì cởi áo khoác ra luôn, đặt trên lưng ghế sofa.

Cố Thời Cảnh ngồi xuống bên cạnh cô, nghiêng đầu hỏi cô, “Muốn uống gì?”

“Nước nóng là được rồi ạ.” Tô An Ninh trả lời.

Cố Thời Cảnh gật đầu, đứng dậy đi đến chỗ máy lọc nước lấy nước đưa cho cô.

Tô An Ninh nhận lấy rồi uống một ngụm, thấy anh cứ nhìn mình thì cười hỏi, “Nhìn em làm gì? Công việc đã làm xong chưa?”

Cố Thời Cảnh dựa lại gần, ôm vai cô, nhìn đôi mắt của cô, cười, “Em xinh đẹp.”

Tô An Ninh đưa tay nhéo mặt anh, “Miệng ngọt như vậy, ăn kẹo đấy à?”

“Ừm.” Cố Thời Cảnh cúi đầu, thấp giọng nói, “Muốn ném thư không?”

Tô An Ninh vừa nói một chữ “Không”.

“Thế nhưng anh muốn.” Cố Thời Cảnh liền cúi đầu hôn lên môi của cô.

Tô An Ninh bị Cố Thời Cảnh ôm đặt trên đùi, hai tay cô nắm lấy áo anh, thừa nhận sự xâm chiếm của anh.

Cố Thời Cảnh để tay ngang hông của cô, kéo lấy người cô để phòng cô té xuống.

Có kinh nghiệm lần đầu tiên rồi, lần này Tô An Ninh không chặt vật như trước nữa.

Cố Thời Cảnh buông cô ra, trán chống lấy trán của cô, hai người thờ hồn hển.

Cố Thời Cảnh kéo tay cô, tay phải của anh và của cô luôn qua nhau, mười ngón đan xen.

“Hôm nay công việc có mệt không?”

Tô An Ninh lắc đầu, “Bình thường ạ, trước kia quay phim quay phim còn lâu hơn nhiều ạ.”

“Ừm.” Cố Thời Cảnh hỏi, “Muốn ăn gì?”

Advertisement / Quảng cáo

“Công việc của anh đã xong chưa?” Thế nhưng là Tô An Ninh nhìn thấy trên bàn làm việc của anh vẫn kiên cố chất đống, không cần xử lý sao?

Cố Thời Cảnh, “Không vội.”

Tô An Ninh lắc đầu, “Em cũng không vội.”

Cố Thời Cảnh cười hỏi, “Em không đói bụng à?”

“Bình thường ạ.” Tô An Ninh cầm điện thoại đi động lên, “Nếu không chúng ta gọi thức ăn ngoài đi.”

Trước kia lúc nghỉ ngơi ở nhà, cô xưa nay không đi ra ngoài, ba bữa cơm đều tùy ý giải quyết, hoa quả, bánh bột đều có thể ăn.

Cố Thời Cảnh nhú mày, hỏi, “Thích ăn thức ăn ngoài à?”

“Không tính là thích.” Tô An Ninh nhìn anh, trả lời, “Thỉnh thoảng thì ăn một lần.”

Cô mở ra điện thoại, hỏi anh, “Anh muốn ăn gì?”

Cố Thời Cảnh cúi đầu, dựa vào người cô, “Em ăn gì anh ăn đó.”

Tô An Ninh cười nhìn anh, tuy anh nói vậy nhưng lúc cô chọn món ăn vẫn đưa điện thoại đi động lên cho anh nhìn.

“Cái này, anh muốn ăn không?” Cô chỉ vào một món đồ ăn trên đó.

Cố Thời Cảnh gật đầu, lại rất tùy ý, “Đều được cả.”

Tô An Ninh thấy anh không có dị nghị gì, liền ấn nút chọn đơn.

Cố Thời Cảnh cảm điều khiển từ xa ở bên cạnh, mở TV lên, tìm một bộ phim.

Tô An Ninh nghe thấy âm thanh quen thuộc thì nghiêng đầu nhìn lại, một lát sau cô quay đầu hỏi anh, “Sao anh lại có bộ phim này thế?”

“Ngày Xuân” có thể xem như là bộ phim đầu tiên mà Tô An Ninh quay. Lúc đó cô cũng đã có chút chút danh tiếng rồi, nhưng vì “Ngày Xuân” mà cả danh tiếng và kỹ năng diễn của cô đều được công nhận và tán thưởng, còn nhận được giải thưởng dành cho tân binh nữa.

Quan trọng nhất chính là vào khi ấy, cô đã gặp được cậu thiếu niên dạy cô biết theo đuổi giấc mơ của mình.

“Anh thích xem” Cố Thời Cảnh cúi đầu, “Từ trước đến nay đã luôn giữ nó rồi.”

“Lúc đó hẳn là anh còn nhỏ mà, sao lại thích xem loại phim này?” Khi đó Tô An Ninh mới năm tuổi, Cố Thời Cảnh cũng lắm cũng chỉ tám mười tuổi, sao anh lại thích xem kiểu phim tình yêu nông thôn này chứ?

“Bởi vì bên trong đó có em, cho nên anh vẫn luôn cất giữ.” Cố Thời Cảnh nắm tay cô đặt trong lòng bàn tay mình.

Tô An Ninh cười, lại muốn trêu cô rồi. “Lúc đó chúng ta còn chưa quen mà, sao anh lại biết sau này chúng ta nhất định sẽ gặp chứ?”

“Muốn biết à?”

“Vâng.”

Cố Thời Cảnh nắm lấy bàn tay cô, cười khê, “Em còn nhớ...”

“Cộc cộc.”

Tô An Ninh chỉ chỉ cửa, “Thức ăn ngoài đến rồi, em đi lấy.”

Cố Thời Cảnh thả cô xuống ghế sofa, nhéo nhéo mặt của cô, “Em ngồi, để anh đi.”

Tô An Ninh gọi ba món ăn, một phần thanh đạm, một phần khẩu vị hơi nặng, còn có một phần canh xương hầm.

Cố Thời Cảnh múc cho cô một bát canh, “Cẩn thận bỏng.”

Tô An Ninh nhận lấy rồi nói một tiếng cảm ơn.

“Một tiếng cảm ơn này thật không có thành ý.” Cố Thời Cảnh chỉ chỉ mặt mình, “Nơi này này.”

Tô An Ninh làm bộ không nghe hiểu, gấp cho anh một đĩa đồ ăn đặt vào trong bát, “Không cần cảm ơn đâu nhé.”

Cố Thời Cảnh cười khê.

Hai người ăn cơm xong, Cố Thời Cảnh đi xử lý văn kiện, Tô An Ninh ngồi ở trên ghế sofa lướt Weibo.

Chuyện cô dành được quán quân đã lên hot search Weibo, phong bình trên mạng rất tốt, bởi vì cuộc tranh tài này cô lại hút thêm được một lượng fan hâm mộ lớn.

Cố Thời Cảnh xử lý xong chuyện rồi đi đến cạnh cô ngồi xuống, “Xem cái gì đấy?”

“Tăng rất nhiều fans đó.” Tô An Ninh cảm điện thoại giờ cho anh nhìn, “Thực ra em cũng có tiềm chất của ngôi sao ca nhạc, đúng không?”

“Ừm, ánh mắt của anh đương nhiên là tốt rồi.”
Advertisement / Quảng cáo

Tô An Ninh cười nói, “Đừng là dát vàng lên mặt mà.”

Cố Thời Cảnh cười một tiếng, đưa tay sửa tóc cô, “Nghĩ ra muốn đi đâu chơi chưa?”

Tô An Ninh lắc đầu, sau khi tranh tài kết thúc thì cô vẫn luôn bận bịu, nào có thời gian nghĩ cái này.

“Anh thấy có chỗ nào chơi vui thì cứ nói đi ạ.”

“Phong cảnh ở cảng Hull nhỏ rất đẹp, điểm du lịch cũng rất nhiều, đi không?”

“Được ạ.”

Tô An Ninh lên điện thoại đi động nhìn mấy tấm hình ảnh, cảnh núi cạnh sông xem ra cũng không tệ lắm. Nghĩ đến nhiều năm chỉ lo học tập rồi quay phim, không có thời gian để đi chơi, gật đầu đồng ý.

Cố Thời Cảnh lập tức mua hai vé máy bay, thời gian bay là vào tám giờ sáng mai.

Tô An Ninh nghiêng đầu nhìn anh, “Anh cũng muốn đi à?”

“Không muốn anh đi?” Cố Thời Cảnh hỏi lại.

Tô An Ninh cũng không muốn làm chậm trễ chuyện của anh, “Không, nhưng mà chẳng phải anh còn chưa làm xong việc sao?”

Cố Thời Cảnh ôm cô, hôn một chút lên mặt cô, “Công việc bỏ qua một bên một chút cũng được, nhưng còn em thì anh phải cung chiều.”

Tô An Ninh đưa tay bóp mặt anh, vui vẻ cười, “Thầy Cố, anh thế này còn làm Ca Vương lạnh lùng thế nào được hả? Người ta mà nhìn thấy anh thế này nhất định sẽ giết này cả mình.”

Cố Thời Cảnh nắm lấy bàn tay không an phận của cô, cười khê, “Người khác thì hẳn là sẽ không có cơ hội được thấy đâu, tất thầy dạy dăng của anh đều chỉ dành cho riêng em thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Hull

Sân bay người đến kẻ đi, âm thanh náo nhiệt không ngừng.

Tô An Ninh kéo vali đứng ở một góc chờ Cố Thời Cảnh, bên tai thỉnh thoảng vang đến tiếng nhắc nhở hành khách đăng kí.

Cố Thời Cảnh mua vé máy bay rồi đi về bên này, đứng trước mặt cô, đưa tay sờ sờ đầu cô, “Đi thôi.”

Tô An Ninh cất điện thoại đi động, sóng vai đi cùng anh đi qua chỗ ngoặt, người xuống tầng nhiều vô cùng.

Tô An Ninh nhớ đến lần đầu tiên hai người gặp nhau, cười nói, “Anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Ngay ở chỗ này luôn này.”

Nhắc tới bỗng thấy đúng là quá đúng lúc rồi, trên đời nhiều người như vậy, sao cô lại hết lần này đến lần khác đụng phải anh chứ.

Đây hẳn là duyên phận trong truyền thuyết.

“Ừm, nhớ.” Cổ Thời Cảnh ôm vai cô, cúi đầu nói, “Sau này đi đường không được cúi đầu chơi điện thoại, nguy hiểm.”

“Còn nói em à, anh cũng vậy còn gì.” Tô An Ninh nghiêng đầu nhìn anh. Bằng không cô cũng sẽ không làm rơi điện thoại đi động của anh.

“Anh đang bận việc.” Cổ Thời Cảnh bình tĩnh nhìn cô.

“Em cũng đang bận việc.” Tô An Ninh mở to đôi mắt.

“Anh đang quan tâm em đấy.”

Tô An Ninh ồ một tiếng, không nói chuyện nữa, trong lòng vẫn là thấy hơi ít vui vẻ.

Hai người đi đăng ký, ngồi ở hàng thứ ba, Tô An Ninh ngồi dựa vào cạnh cửa sổ, còn Cổ Thời Cảnh ngồi ở bên cạnh cô.

Bọn họ đeo khẩu trang nên cũng không ai nhận ra họ, ngược lại đáng người thon dài thẳng tắp của Cổ Thời Cảnh lại hấp dẫn không ít các cô gái nhỏ ghé mắt nhìn.

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi Tô An Ninh nhìn thấy, cô khẽ kéo cánh tay của anh, đánh dấu chủ quyền trong thâm lặng.

Cô gái ở bên cạnh sau khi nhìn thấy thì lộ ra vẻ mặt thất vọng.

Cổ Thời Cảnh đưa tay gạt gọn tóc mái của cô lại, cúi đầu cười nói, “Ăn dặm à?”

Tô An Ninh dựa vào cánh tay của anh, ngẩng đầu nhìn anh, “Dăm có gì ngon, em muốn ăn đường.”

“Được.” Cổ Thời Cảnh thấp giọng nói, “Máy bay hạ cánh rồi, em muốn ăn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.”

Tô An Ninh nhìn tia sáng lấp lánh trong đôi mắt anh, biết anh nghĩ sai, “Em phải ngủ bù đây.”

“Ừm, ngủ đi.” Cổ Thời Cảnh sờ lên tóc cô, đau lòng nhìn cô. Cô gái nhỏ của anh gần đây chịu khổ nhiều rồi.

Tối hôm qua Tô An Ninh nói chuyện với Phương Hành Chu mãi, chưa ngủ được bao lâu đã tỉnh.

Bây giờ cũng quá là buồn ngủ rồi, cô nhắm mắt liền ngủ mất.

Chừng hai tiếng là đến nơi, Tô An Ninh ngủ rất ngon, Cổ Thời Cảnh hơi không đành lòng đánh thức cô.

Lúc đến nơi thì tiếng nhấc nhò vang lên một hồi, Tô An Ninh bị đánh thức.

Cô mơ mơ màng màng ngẩng đầu, “Đến rồi à?”

“Ừm, ngủ đủ chưa?” Cổ Thời Cảnh thấp giọng nói.

“Rồi à, rất dễ chịu.” Tô An Ninh cứ động gân cốt một chút, nhìn anh, “Chúng ta xuống thôi.”

“Ừm.” Cổ Thời Cảnh đáp.

Ngoài sân bay ánh mặt trời chói chang, nhiệt độ cao, gió nóng ập vào mặt, hơi nóng ẩm một chút.

“Nhiệt độ cao ghê.” Ở thành phố C cô đều phải mặc áo khoác, bên này vẫn còn như ngày xuân vậy, rất ấm áp.

“Bên này nhiệt độ hơi cao.” Cổ Thời Cảnh cúi đầu nhìn cô, “Đến khách sạn thay quần áo đã.”

“Vâng.” Tô An Ninh gật đầu, cô mặc hơi nhiều, đúng là muốn thay quần áo.

Ven đường có xe đang chờ, Cổ Thời Cảnh dẫn Tô An Ninh lại gần. Lái xe đứng bên cạnh xe chờ, nhìn thấy Cổ Thời Cảnh gọi một tiếng Cố tổng.

Sau đó anh ta mở cửa xe ra, nhận vali trong tay anh để vào cốp xe đằng sau.

Cổ Thời Cảnh ra hiệu cho Tô An Ninh đi lên trước.

Tô An Ninh gật đầu bước lên xe, sau đó Cổ Thời Cảnh cũng đi lên.

Chờ Cổ Thời Cảnh ngồi xuống rồi, Tô An Ninh hỏi anh, “Bên này anh cũng có người à?”

“Một phần của công ty.” Cổ Thời Cảnh nói đơn giản.

Tô An Ninh hiểu rõ gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Sản nghiệp của gia đình ở thành phố C đã được nâng lên mây xanh rồi, có sản nghiệp ở chỗ khác cũng không có gì quá kỳ lạ.

Xe dừng ở trước khách sạn, lái xe đưa hai người họ đi vào rồi rời đi.

Cổ Thời Cảnh đứng ở đằng trước cầm thẻ phòng đi tới, nhận vali trong tay cô, “Đi thôi.”

Tô An Ninh đi theo sau lưng anh.

Đi thang máy lên tầng sáu.

Số phòng là 6006, Cổ Thời Cảnh mở cửa ra để cô đi vào, anh tùy theo vào rồi đóng cửa.

Tô An Ninh quay người nhìn anh, hơi lạ lùng, “Sao anh cũng vào rồi?”

“Phòng anh đặt, sao không thể vào chứ?” Cổ Thời Cảnh kéo vali đi vào.

“Anh, anh không phải chỉ đặt một phòng đấy chứ?!” Tô An Ninh chỉ anh.

“Ừm, đúng.” Cổ Thời Cảnh gật đầu, “Thì sao nào?”

Sao nào?

Tô An Ninh nghĩ đến buổi tối phải ở chung một phòng với anh, cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Cổ Thời Cảnh đi tới, “Nghĩ gì thế? Thay quần áo đi.”

Tô An Ninh nhìn anh, căng thẳng hỏi, “Thay quần áo làm gì?”

Cố Thời Cảnh thấy cô vội vã cuống cuống như thế, thấp giọng cười nhẹ một tiếng, ôm người cô vào trong ngực, “Có thể làm nhiều chuyện.”

Tô An Ninh lùi lại, đưa tay ngăn anh tiến lên, “Em... em còn chưa chuẩn bị xong.”

Cố Thời Cảnh cười, “Chưa chuẩn bị xong cái gì?”

Tô An Ninh nói chuyện rất lung tung, hình như người ta nào có ý như thế, “Em đi thay quần áo.”

Advertisement / Quảng cáo

Cố Thời Cảnh ở sau lưng thấp giọng cười vài tiếng.

Tô An Ninh cố ý lẻ mề thật lâu ở trong phòng tắm mới chịu ra ngoài.

Cố Thời Cảnh ngồi ở trên ghế sofa trong phòng, đang nói chuyện qua video, hình như đang đàm luận chuyện của công ty, thấy cô thì ngoắc tay một cái ý chỉ cô lại gần.

Tô An Ninh thấy anh tắt laptop mới đi qua.

“Bận lắm à?”

“Ừm” Cố Thời Cảnh nghiêng đầu nhìn cô, tóc còn ướt, đuôi tóc còn tại đọng nước, anh nắm tay cô, đứng dậy, “Qua đây, giúp em sấy tóc.”

Tô An Ninh ồ một tiếng, ngoan ngoãn đi theo anh.

Tô An Ninh ngồi ở trên giường, Cố Thời Cảnh ở sau lưng, tiếng máy sấy vang lên phù phù.

Ngón tay của anh luồn vào tóc, nhẹ nhàng nắm lên rồi lại buông xuống.

Mùi hương dịu nhẹ của dầu gội đầu khê tỏa ra.

Cả người Tô An Ninh căng lên, ngồi bất động. Ngoại trừ mẹ cô ra thì chỉ có Cố Thời Cảnh sấy tóc cho cô, cũng không biết vì sao mà cô cảm thấy hơi hơi căng thẳng.

Sấy xong nửa rồi, Cố Thời Cảnh tắt máy sấy, căn phòng nháy mắt khôi phục lại về yên tĩnh.

Thấy cô đang căng thẳng, Cố Thời Cảnh hơi buồn cười, từ phía sau vòng qua ôm cô, thấp giọng nói, “Em căng thẳng gì thế?”

“Không có không có.” Tô An Ninh vội vàng lắc đầu, đẩy anh sang một bên, “Đến lượt anh đi đây.”

Cố Thời Cảnh hôn lên gương mặt hơi ửng đỏ của cô mấy cái rồi mới chịu đứng dậy.

Tô An Ninh ngã xuống giường, đầu rúc vào trong chăn, ai oán, đứng là mất mặt mà.

Xong chuyện thì cũng vừa đúng lúc đến giờ ăn trưa, Tô An Ninh gọi hai phần cơm rồi làm ỏ trên ghế sofa nghịch điện thoại.

Tương Hủ Hủ nhắn tin cho cô, hỏi lúc nào cô về trường.

Tô An Ninh nhìn thoáng qua người đàn ông ở bên, sau đó đập, “Ba ngày nữa.”

Lúc đầu cũng chỉ có ba ngày nghỉ, sau ba ngày cô phải quay về với công việc của mình thôi.

“Sao thế?” Cố Thời Cảnh cúi đầu.

Tô An Ninh dựa vào anh, “Nghỉ đến công việc sau này, chắc là sẽ chẳng có lúc nào được thông dong tự tại như giờ nữa.”

“Muốn nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, anh nuôi em.” Cố Thời Cảnh đưa tay ôm vai cô.

“Ai muốn anh nuôi chứ.” Tô An Ninh oán trách, “Mà nói nữa, giấc mộng của em là trở thành Ca Hậu, tổ chức concert vòng quanh thế giới luôn.”

“Ừm, không tệ, Ca Vương Ca Hậu, một đôi trời sinh.” Cố Thời Cảnh gật đầu.

“Cái gì thế hả?” Tô An Ninh cười nói.

Bên người có tiếng gõ cửa, hẳn là đưa bữa ăn tới.

Cố Thời Cảnh buông cô ra, đi lấy đồ ăn.

Ăn cơm với Cố Thời Cảnh một thời gian rồi nên Tô An Ninh cũng bị đồng hóa, khẩu vị dần trở nên thanh đạm.

Hai người ăn cơm xong thì nghỉ ngơi một lát, bên ngoài không còn nóng như lúc mới đến nữa.

Hẻm Hull là thánh địa du lịch có tiếng, hàng năm người đến đây du lịch người tính bằng hàng trăm triệu. Giờ là tháng mười hai, không tính mùa đất khách nhưng trên đường vẫn có rất nhiều người đi tới đi lui.

Quán ven đường bày rất nhiều món đồ chơi nhỏ, Tô An Ninh chỉ nhìn từ xa xa, cũng không lại gần.

Cố Thời Cảnh nắm tay cô, xuyên thẳng qua đám người.

Cảnh nổi danh nhất ở hẻm Hull là biển hoa màu hồng. Lúc họ đến đó đã nhìn thấy không ít người đang đứng chụp ảnh rồi.

Cố Thời Cảnh nghiêng đầu nhìn cô, thấp giọng hỏi, “Muốn chụp ảnh không?”

“Chụp thế nào?” Tô An Ninh nhìn cảnh sắc trước mắt, tâm tình rất tốt.

Một nơi đẹp đẽ như vậy, chụp lưu lại cũng rất không tệ.

“Chúng ta chụp một tấm ảnh chung.” Cố Thời Cảnh lấy điện thoại đi động ra, chọn một góc độ có ánh sáng đầy đủ.

Tô An Ninh dựa vào anh, nhìn ống kính, đưa tay làm hình chữ V.

Hình ảnh dừng lại như thế, hai người chung khung ảnh, bối cảnh là một biển hoa.

Rất đẹp đẹp đẽ.

Đi dạo hai ba địa điểm, chụp không ít ảnh.

Chân Tô An Ninh đau nhức, không đi nổi nữa nên tìm một chỗ vắng người ngồi xuống.

Cố Thời Cảnh đi mua hai cốc trà sữa và com nắm nếp ở gần đó.

Advertisement / Quảng cáo

Tô An Ninh nhìn thấy com nắm nếp, mắt tỏa ánh sáng. “Nắm com nếp này, em yêu nhất đấy.”

“Vậy anh ở đâu? Xếp thứ mấy?” Cổ Thời Cảnh cầm nắm com nếp, thấp giọng nói, “Suy nghĩ kỹ rồi hãy trả lời, không thì không có phần cho em đâu.”

“Anh số một, anh là lão đại.” Tô An Ninh bán manh*, “Tuyệt đối là đứng thứ nhất.”

**Bán manh: Làm điệu bộ, dáng vẻ đáng yêu.*

Cổ Thời Cảnh cười, không nghĩ tới hóa ra cô gái nhỏ của anh vẫn là một đứa nhỏ ham ăn.

“Ăn ngon quá đi.” Tô An Ninh ăn liên tiếp hai cái.

Cổ Thời Cảnh nhìn chăm chăm cô, “Ăn ngon vậy cơ à?”

“Vâng, anh muốn ném thư không?” Tô An Ninh hỏi.

Biết anh không thích ăn cái này nên cô cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi.

Không nghĩ tới Cổ Thời Cảnh lại đồng ý, Tô An Ninh gấp một nắm com nếp vào miệng anh, hỏi, “Ăn ngon không?”

Sau khi Cổ Thời Cảnh ăn, anh chậm rãi mà nói, “Cũng không tệ lắm.”

“Đúng nhỉ, em thích ăn cái này nhất.” Tô An Ninh hai ba miếng là giải quyết xong, miệng nhỏ hút trà sữa, hỏi, “Anh thích ăn gì nhất?”

Cổ Thời Cảnh nhìn cô một lúc, cười khẽ, “Anh thích ăn gì nhất ấy à... Là em đấy.”

Tô An Ninh bị sặc trà sữa, mặt đỏ rần.

Ai nói Cổ Thời Cảnh cao lãnh thế, ra đây solo với cô!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 32: Vợ

Một ngày trôi qua rất nhanh, khi màn đêm buông xuống rồi hai người mới chuẩn bị quay về.

Khoảng cách từ đây đến khách sạn không xa, hai người tay trong tay tản bộ, giống như những cặp tình nhân bình thường khác.

Ban đêm ở Hull có phần mang vẻ lộng lẫy hơn thành phố C, đèn ở ven đường đủ màu sắc sáng lên, thỉnh thoảng còn thay đổi nhảy lên mấy cái.

Duy mỹ duy huyền.

Ban ngày nhiệt độ cao, ban đêm nhiệt độ lại đột ngột hạ thấp xuống.

Tô An Ninh xoa xoa cánh tay, hôm nay ra ngoài cô chỉ mặc đúng một chiếc áo len liền váy màu vàng, váy rất mỏng, không ngăn nổi làn gió lạnh về đêm.

Cổ Thời Cảnh nhận ra, thấp giọng hỏi, “Lạnh không?”

“Ồn ả.” Tô An Ninh trả lời.

Cổ Thời Cảnh buông tay cô ra, cởi áo khoác rồi khoác lên vai cô, kéo lên trên. Sau đó cầm lấy hai tay cô đặt trong lòng bàn tay mình.

“Ấm hơn chút nào không?”

“Vâng.” Là ấm áp hơn rất nhiều, Tô An Ninh nhìn anh chỉ mặc đúng một chiếc áo, “Anh không lạnh sao?”

Lấy áo của anh rồi để anh bị lạnh, có chút đau lòng.

Cổ Thời Cảnh chăm chú nhìn cô, ánh đèn đủ màu sắc xung quanh chiếu vào bên trong đôi mắt anh, lại càng lộ ra vẻ sáng ngời.

Advertisement / Quảng cáo

Anh nói, “Có em ở bên cạnh, cả người anh đều ấm áp.”

Tô An Ninh nhìn chăm chăm anh, mặt mơ hồ ửng, chợt nhận ra Cổ Thời Cảnh nói mấy lời sến súa còn chọc người hơn cả đêm đen.

Có một cậu bé không biết chạy đến từ chỗ nào mà ôm lấy chân cô, gọi, “Mẹ ơi!”

Trái tim nhỏ của Tô An Ninh bị dọa đến mức đập thình thịch, cô ngồi xổm xuống nhìn gương mặt nhỏ trắng nõn đầy nước mắt, vẫn còn đang thút thít.

“Người bạn nhỏ này sao lại ở một mình thế? Ba mẹ em đâu?”

Cậu bé vẫn ôm lấy cô không buông tay, “Chị ơi cứu em, em không muốn đi với bọn họ, bọn họ là một đám người xấu xa!”

Tô An Ninh đang muốn hỏi bọn họ là ai thì có hai người đàn ông đến đón cậu bé, nói rằng cậu quá nghịch ngợm.

Cậu bé ôm Tô An Ninh, làm sao cũng không chịu buông tay.

Tô An Ninh dò xét hai người đàn ông trước mặt, cảm thấy có gì đó là lạ, cô nghiêng đầu nhìn về phía Cổ Thời Cảnh.

Cổ Thời Cảnh cũng cảm giác được gì đó không đúng, cúi đầu ghé sát bên tai cô, thấp giọng nói, “Đề an toàn thì chúng ta báo cảnh đi.”

“Được.” Tô An Ninh gật đầu.

Cổ Thời Cảnh lấy điện thoại di động ra, người đàn ông thấy thế thì lập tức nổi giận, “Các người sao mà rành rồi chuyện của người ta thế hả? Tôi là ba của thằng bé, đến đón thằng bé về nhà. Cùng về thôi nào, mau.”

Gã ta lại gần muốn lôi đứa bé đi.

Cổ Thời Cảnh cúi tay nắm lấy cánh tay đang đưa sang của gã ta, mạnh mẽ vặn một cái rồi lại dùng đầu gối thọc vào bụng gã ta.

Gã ta rên lên một tiếng, ngã xuống đất.

Gã còn lại kia không kịp phòng bị gì, nhìn thấy Cổ Thời Cảnh như thế cũng không dám tiến trước, vịn đồng bọn chạy đi.

Tô An Ninh đứng lên, nhìn Cổ Thời Cảnh, “Không sao chứ ả?”

“Không sao.” Đôi mắt Cổ Thời Cảnh thật sâu, nhìn chăm chăm hướng mà hai gã kia chạy đi, “Để bọn hán chạy.”

“Anh không sao là được rồi.” Tô An Ninh, “Chúng ta báo cảnh đi.”

Dù sao bọn họ còn không hiểu rõ cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Cảnh sát rất nhanh đã tới, sau khi hiểu ra sự tình rồi thì đưa họ đến sở cảnh sát để ghi chép lại. Cậu bé kia thì cứ bám dính lấy Tô An Ninh không cho cô đi, cảnh sát cũng rất rối rắm.

“Thưa cô, cậu bé này vừa này bị dọa sợ nên bây giờ chỉ tin tưởng vào cô thôi, nếu được thì cô ở lại đây cùng chờ ba mẹ cậu bé đến nhé?”

Tô An Ninh nhìn Cổ Thời Cảnh, Cổ Thời Cảnh không có ý kiến, cô liền gật đầu.

Cảnh sát đưa bọn họ đến phòng nghỉ để nghỉ ngơi một chút.

Tô An Ninh nắm tay cậu bé, Cổ Thời Cảnh nắm tay Tô An Ninh, cực kỳ giống một nhà ba người.

Tô An Ninh ôm cậu bé đặt lên trên đùi, lấy bánh kẹo trong túi ra cho cậu bé, “Có muốn ăn không?”

Cậu bé lắc đầu, “Mẹ em không cho ăn ạ, mẹ nói ăn kẹo sẽ bị sâu răng.” Nhưng trong mắt vẫn mang ý thèm thuồng.

Tô An Ninh nhẹ giọng nói, “Thỉnh thoảng ăn một chút thì không sao cả, muốn ăn không nào?”

“Thật à?” Đôi mắt trắng đen rõ ràng của cậu bé mở to, lộ ra vẻ trẻ con.

“Ừm.” Tô An Ninh cười gật đầu.

“Vậy được rồi, em chỉ ăn một lần thôi, chị không được nói cho mẹ em đâu đấy ạ.” Cậu bé dặn cô.

Tô An Ninh gật đầu, bóc vỏ kẹo ra đưa cho cậu bé.

Cậu bé nhận lấy, bỏ vào trong miệng, cười ngọt ngào, “Rất ngọt đó ạ.”

Tô An Ninh dịu dàng sờ đầu cậu bé.

Cổ Thời Cảnh nắm tay cô đặt trong lòng bàn tay, trong mắt chất đầy ý cười. Thấy cô không hài lòng mà liếc mình, anh thấp giọng nói, “Tô tiểu thư, anh cũng muốn ăn kẹo.”

“Cho anh hết đây.” Tô An Ninh ném túi cho anh.

Cổ Thời Cảnh không nhận, nhéo nhéo lòng bàn tay cô, “Anh cũng muốn em bóc kẹo cho anh, đút kẹo cho anh.”

Tô An Ninh cười khẽ, nhìn anh, “Thấy Cổ, em nhận ra anh còn làm nũng hơn cả em nữa đấy.”

Advertisement / Quảng cáo

“Vậy em thích không?” Cổ Thời Cảnh dựa lại gần, ôm vai cô.

Tô An Ninh nhìn con người đen nhánh của anh, cười ra tiếng, “Thích.”

*

Rất nhanh đã đến rạng sáng, lúc này ba mẹ của cậu bé mới vội vàng chạy đến, không ngừng nói cảm ơn với Tô An Ninh và Cổ Thời Cảnh.

“Thật sự rất cảm ơn hai người, thằng bé Tiểu Hân này quá tham chơi, tôi vừa xoay người một cái đã không thấy tăm hơi đâu rồi, tôi tìm nó mãi, bị dọa gần chết luôn rồi.”

Mẹ của cậu bé khóc đỏ mắt.

Tô An Ninh hiểu cho cảm xúc của bà ấy, an ủi nói, “Không sao đâu ạ, sau này trông chừng cẩn thận hơn là được, mọi người mau về đi ạ.”

Người phụ nữ gật đầu, cậu bé rút tay ra khỏi tay mẹ, chạy lại ôm chân Tô An Ninh, ngây thơ nói, “Chị gái xinh đẹp ơi, lúc nào em lớn rồi có thể cưới chị về làm vợ được không ạ?”

Tô An Ninh bật cười, từ khi nào mà cô lại được đùa nhóc thích thế này, “Vi sao thế?”

Cậu bé nghiêng đầu nói, “Bởi vì chị xinh đẹp, chị tốt với em.”

“Thế à...” Tô An Ninh nghiêng đầu nhìn Cổ Thời Cảnh, “Vậy em hỏi chú này thử xem chú ấy có đồng ý hay không đã?”

Tiểu nam hài quay đầu hỏi, “Chú ơi, chú đồng ý không ạ?”

Cổ Thời Cảnh duỗi tay vuốt tóc cậu bé, mặt mày mang theo cười, “Chú không đồng ý.”

“Vi sao chứ ạ?” Cậu bé hơi thất vọng.

Cổ Thời Cảnh nắm tay Tô An Ninh, cười nói, “Bởi vì cô ấy là vợ chú.”

Người phụ nữ nắm đất Tiểu Hân lại, hơi xấu hổ nói với họ, “Tiểu Hân làm loạn đấy, hai người đừng để ý nhé. Mau nói cảm ơn với hai anh chị đi nào.”

“Cảm ơn chị, cảm ơn chú.”

Từ cục cảnh sát ra thì trời vừa rạng sáng, cả thành phố đều đang ngủ say.

Ba mẹ của cậu bé kia đưa họ về khách sạn rồi rời đi.

Cổ Thời Cảnh nắm tay Tô An Ninh đi vào thang máy, anh đưa tay vén tóc Tô An Ninh ra sau tai.

“Mệt không?”

“Vâng, nhưng vẫn chịu được ạ.” Tô An Ninh dựa vào cánh tay anh.

Cổ Thời Cảnh sờ lấy cô nhu thuận tóc, “Anh cảm thấy lần này đưa em ra ngoài đúng là một sự lựa chọn sai lầm.”

Tô An Ninh nghiêng đầu hỏi, “Sao cơ?”

Cổ Thời Cảnh ung dung nói, “Vô duyên vô cớ tìm cho mình một tình địch chứ sao.”

Tô An Ninh cười ra tiếng, đẩy cánh tay anh, “Trẻ nhỏ không hiểu chuyện, anh còn tưởng thật.”

Cổ Thời Cảnh cũng cười, “Không thể không coi là thật, dù sao thì vợ của anh cũng xinh đẹp như vậy cơ mà.”

“Ai là vợ của anh chứ, đừng có mà gọi lung tung.” Tô An Ninh đẩy anh.

“Muốn đời ý à, muộn rồi.” Cổ Thời Cảnh cầm tay cô lên, mười ngón đan xen, “Năm tay rồi thì là cả một đời.”

*

Sáng sớm, Tô An Ninh tỉnh, Cổ Thời Cảnh ở bên người đã không còn ở đây. Cô nằm nghiêng nhìn ga giường bị nhăn nhúm, cong cong khóe miệng.

Tối hôm qua lúc đầu cô định chờ Cổ Thời Cảnh ra, kết quả ngồi ngủ luôn trên ghế sofa, ngay cả chuyện Cổ Thời Cảnh ra lúc nào cũng không biết.

Cô rửa mặt xong thì thấy Cổ Thời Cảnh đang bận rộn trong phòng bếp. Cô đứng ở cửa một lúc nhìn bóng lưng anh, rón ra rón rén lại gần, nhón chân lên che tầm mắt anh lại.

Giọng thanh thoát nói, “Đoán xem em là ai?”

Cổ Thời Cảnh đặt bát trong tay xuống, nắm lấy tay cô rồi nắm cả eo cô, hôn một cái lên mặt cô, “Tỉnh rồi.”

“Vâng, anh làm gì thế?” Phần eo Tô An Ninh dựa vào bếp, ngẩng đầu hỏi anh.

“Nấu cháo.” Cổ Thời Cảnh thấp giọng hỏi, “Muốn nếm thử không?”

“Được ạ.” Tô An Ninh gật đầu.

Advertisement / Quảng cáo

Cổ Thời Cảnh cầm thìa múc một muỗng, kê sát miệng thổi thổi rồi mới đưa đến trước mặt cô, “Cẩn thận bỏng.”

Tô An Ninh ngoan ngoan há miệng, vị thơm lừng của cháo tràn trong khoang miệng, sau đó một dòng nước ấm lập tức chảy vào trong dạ dày, cả người đều thấy ấm áp.

“Ngon không?”

“Ngon ạ.”

“Anh cũng muốn ăn.”

“Được thôi... ưm.”

Cổ Thời Cảnh cúi đầu hôn lên môi cô, từ nông tới sâu, xâm nhập từng chút từng chút một.

Tô An Ninh hơi ngẩng đầu, hai tay nắm lấy áo anh, thừa nhận sức mạnh của anh.

Tay của Cổ Thời Cảnh chuyển từ sau eo ra sau gáy cô, vững vàng nâng cô lên, kê sát cô gần hơn về phía mình.

Đầu óc Tô An Ninh choáng váng, gương mặt cũng bởi vì thiếu không khí mà trở nên đỏ bừng. Đôi mắt trắng đen rõ ràng của cô phủ thêm một tầng hơi nước, càng thêm mê người.

Yết hầu của Cổ Thời Cảnh bỗng nhúc nhích lần một cái, anh lùi ra, thấy tay Tô An Ninh còn nắm chặt lấy áo mình thì cười khẽ, “Còn muốn tiếp tục à?”

Mặt Tô An Ninh đỏ như sắp nở ra máu, vội vàng buông bàn tay đang nắm lấy áo anh, khom lưng chạy ra ngoài từ bên người anh.

Rời khỏi cái nơi đang dần trở nên mập mờ này.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Xảy ra chuyện

Tổng thể chuyện đi lần này nói ra cũng coi như là khá tốt, Tô An Ninh cảm thấy những tháng năm này của cuộc đời cô có lẽ chính là để cho mấy ngày này chơi điên cuồng một chút.

Hai người vốn định đi du lịch quanh hồ, xong rồi thì quay về thành phố C luôn. Nhưng lúc chuẩn bị ra cửa thì Tô An Ninh nhận được một cú điện thoại làm thay đổi cả hành trình của hai người.

Trên máy bay, Tô An Ninh cảm thấy toàn thân lạnh run, trong lòng rất khó chịu, một lòng lo lắng chỉ muốn mau mau quay về nhà thôi.

Cổ Thời Cảnh nắm lấy hai tay lạnh buốt của cô đặt vào trong lòng bàn tay, thấp giọng an ủi, “Đừng quá lo lắng, bác trai nhất định sẽ không sao đâu.”

Giọng nói của Tô An Ninh mang theo chút run rẩy, “Nhưng mà em sợ quá, lỡ như ba em bị làm sao thật thì em phải làm gì bây giờ?”

Mặc dù cô có từng bực dọc vì ông cứ sắp xếp cuộc đời cô, nhưng trong nháy mắt khi nghe thấy ông bị tai nạn xe, trong lòng nhất thời trở nên hoảng hốt.

Cô không ngừng cầu nguyện rằng ông sẽ không gặp chuyện gì xấu cả.

“Tin tưởng anh, bác trai sẽ không sao cả.” Cổ Thời Cảnh đặt đầu cô dựa lên vai mình, thấp giọng nói, “Ngoan, nhắm mắt lại, ngủ một giấc là đến.”

Tô An Ninh không muốn để cho anh phải lo lắng theo, tựa trên vai anh nhắm mắt lại, trong đầu loạn cào cào, hoàn toàn không thể tĩnh tâm nổi.

Hai giờ rưỡi, máy bay đáp cánh, Tô An Ninh và Cổ Thời Cảnh vội vàng chạy đến bệnh viện. Lúc đi đến trước cửa phòng cấp cứu hỏi thăm bác sĩ thì mới biết được một tiếng trước bệnh nhân đã được đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt để nghỉ ngơi rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Tô An Ninh nghe thấy tin này, dây thần kinh căng cứng mới nói lỏng.

Theo như sự chỉ dẫn của bác sĩ, hai người lên tầng ba, Phương Hành Chu đang ngồi ở ngoài phòng bệnh trên hành lang, cầm di động trong tay.

Nghe được có tiếng động thì anh ta nghiêng đầu nhìn lại, nhìn thấy Tô An Ninh đi đến cùng với một người đàn ông khác thì lập tức nhủ mày.

Tô An Ninh và Cổ Thời Cảnh dừng lại trước mặt Phương Hành Chu, cô không chú ý tới vẻ mặt không dễ nhìn của Phương Hành Chu, lo lắng hỏi, “Phương Tiểu Chu, ba em không có sao chứ?”

Ánh mắt Phương Hành Chu rời khỏi người Cổ Thời Cảnh, giống như an ủi mà vỗ vỗ vào cô, “Đừng lo lắng, bác sĩ nói chú Tô đã qua thời kỳ nguy hiểm nhất rồi, anh tin là sẽ sớm tỉnh lại thôi.”

Trong lòng Tô An Ninh thả lỏng, “Vây là tốt rồi,bây giờ em có thể vào thăm ba không?”

“Bác sĩ nói có gắng không quấy rầy chú Tô nghỉ ngơi.” Phương Hành Chu thấp giọng nói, “An Ninh, em vội vàng chạy tới đây nhất định là mệt mỏi rồi, về nhà nghỉ ngơi đi, hôm nay có anh ở đây trông coi là được rồi.”

Tô An Ninh không đồng ý, “Như vậy sao được, anh mới nên đi nghỉ ngơi đi, em có thể mà.”

Phương Hành Chu cũng không khuyên cô thêm gì, nhưng anh cũng không đi. Trong nhất thời, ba người họ giằng co ở giữa hành lang, ánh mắt của anh ta lại rơi xuống trên người Cổ Thời Cảnh.

Vừa rồi họ nắm tay đến, quan hệ thân mật như vậy, còn thân thiết hơn so với quan hệ thanh mai trúc mã của hai người.

Cổ Thời Cảnh nhìn thẳng ánh mắt Phương Hành Chu, khẽ gật đầu ra hiệu xem như chào hỏi.

Tô An Ninh cũng không rảnh rang giới thiệu, tâm tư của cô đã không đặt ở đây nữa rồi.

Phương Hành Chu muốn hỏi nhưng lại cũng không mở miệng, anh ta sợ mình nghe được đáp án mà anh ta không muốn nghe nhất.

Tô An Ninh để Cổ Thời Cảnh về trước, còn mình thì ở trong bệnh viện chờ đợi đến trưa, Phương Hành Chu ở bên cạnh cô.

Xoắn xuýt đến trưa, Phương Hành Chu đang chuẩn bị mở miệng hỏi thì đúng lúc hai y tá nữ đẩy xe thuốc tới thay thuốc cho Tô Triết Hoa.

Tô An Ninh đứng dậy theo họ đi vào, Tô Triết Hoa nằm trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch, trên mặt còn đeo bình dưỡng khí, hô hấp rất yếu.

Người cha như nữ hóa ra cũng có những giây phút yếu ớt như vậy, Tô An Ninh nghiêng đầu lau nước mắt.

Phương Hành Chu vỗ vỗ cô, “Đừng như vậy, chú Tô nhìn thấy sẽ đau lòng.”

Tô An Ninh hít mũi một cái, gật đầu.

Y tá đổi thuốc xong thì đẩy xe thuốc đi ra, đồng thời nói hai người không được ở lại quá lâu, ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi của bệnh nhân.

Tô An Ninh gật đầu đồng ý.

Buổi tối Phương Hành Chu phải tham gia một bữa tiệc, người đại diện đến thúc giục mấy lần, anh ta không nỡ rời đi.

“An Ninh, có việc gì thì gọi điện thoại cho anh, anh sẽ mau đến thôi.”

“Ừm, trên đường đi nhớ cẩn thận.” Tô An Ninh căn dặn.

Chưa đến sáu giờ bên ngoài trời đã tối rồi, Tô An Ninh đứng bên cửa sổ nhìn sao trời bên ngoài.

Nhiệt độ ở thành phố C hơi thấp, cô mở cửa sổ, gió lạnh thổi vào, cả người đều nổi da gà.

Cô lập tức đưa tay đóng cửa sổ lại, điện thoại di động vang lên, cô lấy ra thì thấy trên màn hình hiện lên ba chữ “Bạn trai”*.
Advertisement / Quảng cáo

**Bạn trai: trong tiếng trung là “nam bằng hữu” – 男朋友.*

Vốn dĩ cô lưu tên của Cổ Thời Cảnh là thầy Cổ, trước đó vẫn luôn gọi anh là thầy Cổ, cũng lưu tên như thế cho anh.

Có hôm anh nhìn thấy, dường như không được hài lòng lắm. Dưới sự dạy bảo liên tục của anh, cuối cùng Tô An Ninh cũng sửa lại tên ngay trước mặt anh.

“Alo, anh đang bận gì thế?” Tô An Ninh ra khỏi phòng bệnh, tìm một chỗ vắng người nghe.

Cổ Thời Cảnh cầm di động, thấp giọng nói, “Đang nhớ em.”

Tâm tình Tô An Ninh vốn đang nặng nề, bị anh chọc ghẹo như thế thì cũng dễ chịu hơn chút, cô nờ nụ cười, “Nghiêm túc vào.”

Cổ Thời Cảnh cười khê, “Anh rất chân thành.”

Sau đó hỏi, “Bác trai thế nào rồi?”

“Ừm...” Tô An Ninh hít sâu một hơi, “Tình huống trước mắt thì ổn định, hẳn là không có chuyện gì.”

“Vậy là tốt rồi.” Cổ Thời Cảnh thấp giọng nói, “Bây giờ em đang ở đâu?”

“Đang ở bệnh viện đó.” Tô An Ninh không hiểu lắm.

“Ra đi, anh không tìm thấy em.” Cổ Thời Cảnh thấp giọng nói.

“Anh chờ chút.” Tô An Ninh cứ tưởng Cổ Thời Cảnh dưới tầng, ai ngờ vừa ra khỏi cửa thì đã nhìn thấy anh mặc chiếc áo khoác vải ni màu vàng nhạt đứng ở ngoài phòng bệnh.

Trong tay còn cầm một túi đồ.

Tô An Ninh nhìn thấy anh, trong lòng ấm áp, nói với thoại di động nói, “Quay đầu đi ạ.”

Dứt lời.

Cổ Thời Cảnh xoay người, giây phút thấy được cô đó, trong mắt hiện lên ý cười.

Hai người tay trong tay đi ra ban công, bên ngoài ánh đèn sáng chói, bầu trời mờ tối thỉnh thoảng hiện lên một vài tia sáng.

Đêm nay nhiệt độ hơi thấp, trong không khí đều là từng chút khí lạnh.

Hai người tìm một chỗ khuất gió ngồi xuống, Cổ Thời Cảnh mở hộp cách nhiệt ra, một mùi thơm nức mũi bay ra.

Tô An Ninh hít sâu một hơi, “Thơm quá đi.”

“Vậy thì ăn nhiều một chút.” Cổ Thời Cảnh múc một chén canh cho cô, “Cẩn thận bỏng.”

Tô An Ninh nhận lấy, ngọt ngào nói một câu cảm ơn.

“Ngon không?” Cổ Thời Cảnh nhìn cô, trong mắt đọng đầy cười.

“Ừm, rất thơm ạ.” Tô An Ninh múc một thìa canh, hỏi, “Anh muốn uống không?”

Cổ Thời Cảnh không do dự đưa đầu sang, Tô An Ninh đưa đến bên miệng anh.

Cổ Thời Cảnh uống canh, liếm liếm môi, “Thế mà xưa nay không phát hiện ra canh mình nấu ngon như thế.”
Advertisement / Quảng cáo

Tô An Ninh cười nhìn anh, “Đúng là dát vàng lên mặt mình mà.”

Cổ Thời Cảnh hỏi lại, “Chẳng lẽ không phải?”

Tô An Ninh liên tục gật đầu, “Vâng vâng vâng, thầy Cổ nói gì cũng đúng hết.”

Cổ Thời Cảnh cười sờ đầu cô, “Ngao quá.”

Cả buổi chiều Tô An Ninh đều nom nớp lo sợ, thật sự rất đói bụng, giải quyết hơn nửa phần canh gà.

Cô sờ cái bụng đã hơi phình lên, ca thán, “Xong rồi, đợt này lại lên cân cho xem”

“Dù em biến thành hình dáng gì thì anh cũng thích hết.” Cổ Thời Cảnh dọn hộp cách nhiệt, nghiêng đầu, trong đôi mắt chỉ có cô.

Tô An Ninh đưa tay nhéo nhéo mặt anh, “Thầy Cổ, anh thế này sẽ làm hư em mắt thôi.”

Cổ Thời Cảnh thuận thế nắm tay cô, hôn một cái lên mu bàn tay cô, mặt mày đông đầy ý cười “Vậy thì sao? Anh cứ thích cưng chiều em thế đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Hoạch Đường Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Trở về

Lúc Nam Nhã đến sân bay thành phố C thì đã rạng sáng rồi, Tô An Ninh và Phương Hành Chu đã chờ bên ngoài sân bay được một lúc lâu.

Nam Nhã mặc một chiếc áo khoác vải ni màu xanh nhạt, tóc dài đến eo, đuôi tóc hơi uốn cong, tùy ý xỏa tung trên vai.

Bà mang giày cao gót, dáng người duyên dáng, người qua đường đều không hẹn quay lại liếc nhìn.

Nam Nhã đeo kính râm, trên mặt rất đối ôn hòa, ra sân bay.

Nhìn thấy ở bên ngoài có một chiếc xe đang đậu, con gái bảo bối của bà đứng trước xe, vẫy tay với bà.

Bà cười cười, kéo vali đi ra đó.

Tô An Ninh chạy tới, nhận vali trong tay Nam Nhã rồi tặng cho bà một cái ôm, “Mẹ, hoan nghênh trở về ạ.”

“Ừm” Nam Nhã vỗ vỗ phía lưng cô, “Bên ngoài lạnh, vào trong rồi nói”

Tô An Ninh gạt đầu, kéo cánh tay bà, Phương Hành Chu xuống xe nhận lấy vali, gạt đầu chào hỏi Nam Nhã, “Chào dì Nam ạ.”

“Ừ.” Nam Nhã cười nói, “Một năm không gặp, Tiểu Chu lại cao lớn hơn rồi nhỉ.”

Phương Hành Chu cười một tiếng, “Dì Nam mau lên xe đi, bên ngoài lạnh lắm ạ.” Anh ta đặt vali vào sau cốp xe, rồi cũng lên xe.

Tô An Ninh bám dính lấy Nam Nhã, Nam Nhã vuốt tay vuốt tóc cô, đau lòng nói, “Con bé này, gầy như thế này rồi, có phải là không được ăn cơm ngon không?”

Phương Hành Chu vừa lái xe vừa nói, “Dì Nam, đi phải quản lí em ấy đi ạ, em ấy thích ăn nhất là mấy cái thực phẩm rác kia, hoàn toàn không vệ sinh tẹo nào. Cháu nói mà em ấy còn không chịu nghe.”

“Phương Tiểu Chu, anh không nói lời nào cũng không ai bảo anh bị câm đâu.” Tô An Ninh hung dữ nói, lại quay đầu nhìn Nam Nhã, “Mẹ, mẹ đừng nghe anh ta nói bậy, gần đây còn đều có cơm ngon ăn đó ạ.”

Advertisement / Quảng cáo

“Được rồi, con thì mẹ chỉ tin được một nửa thôi.” Nam Nhã xoa lưng cô, “Ba con không sao chứ?”

“Tình hình vẫn đang ổn định, nhưng vẫn chưa tỉnh ạ.” Nhắc đến cái này Tô An Ninh rất lo lắng, “Bác sĩ nói có khả năng ngày mai sẽ tỉnh lại.”

“Ừm, đừng lo lắng, ba con sẽ ổn thôi.” Nam Nhã giống như trấn an mà vỗ vỗ lưng cô.

Rất nhanh đã đến bệnh viện, ba người cùng đi vào phòng bệnh, Nam Nhã ngồi tại bên giường, kéo chiếc chăn của Tô Triết Hoa.

Tô An Ninh đứng một bên nhìn, hơi bối rối, Phương Hành Chu đi tới, nhỏ giọng hỏi, “An Ninh, em có muốn về nhà nghỉ không?”

“Không sao.” Tô An Ninh lắc đầu.

Nam Nhã đứng lên, “An Ninh, con và Tiểu Chu đi nghỉ đi, ở đây có mẹ trông nom là được rồi.”

“Mẹ, mẹ vội từ nước ngoài về thì nhất định là rất mệt, vẫn là mẹ đi nghỉ đi ạ, để con trông cho.” Tô An Ninh ráng chống đỡ mí mắt đang nặng trĩu.

“Không sao, trên máy bay mẹ đã ngủ đủ rồi.” Nam Nhã ra hiệu với Phương Hành Chu, “Tiểu Chu, cháu đưa An Ninh về đi.”

“Được ạ, dì Nam” Phương Hành Chu gạt đầu, cúi đầu nhìn Tô An Ninh, “An Ninh, đi thôi.”

Tô An Ninh thấy Nam Nhã kiên trì như thế, cuối cùng cũng gạt đầu.

Trên đường ngồi xe trở về, Phương Hành Chu vẫn không nhận được hỏi, “An Ninh, người hôm nay cùng em đến bệnh viện là ai thế? Bạn của em à?”

“Ừm, là bạn.” Tô An Ninh dựa vào thành ghế, nhắm mắt lại, hữu khí vô lực trả lời.

“Bạn gì? quen lúc nào? Anh có biết không?” Phương Hành Chu hỏi liên tiếp mấy vấn đề, không nghe thấy câu trả lời, anh ta nghiêng đầu nhìn qua thì thấy Tô An Ninh đã nghiêng đầu ngủ thiếp đi.

Anh ta thở dài một hơi, có lẽ trong lòng anh ta đã sớm biết đáp án rồi, nhưng vẫn không thể từ bỏ ý định mà hỏi một lần.

*

Sáng ngày tiếp theo Tô Triết Hoa tỉnh, ông nhìn đáng vẻ bận rộn của Nam Nhã, đáy mắt mang theo ý cười.

Nam Nhã buông bữa sáng Tô An Ninh vừa mang tới, vịn ông ngồi dậy, “Chạm một chút.”

“Em về lúc nào thế?” Giọng Tô Triết Hoa hơi khàn, sắc mặt cũng tái nhợt.

“Đêm qua.” Nam Nhã đặt một cái gối đầu vào sau lưng ông, “Có chỗ nào không thoải mái không?”

Tô Triết Hoa lắc đầu, nhìn quãng mắt thâm đen của bà, nói, “Nhã, vất vả cho em rồi.”

“Giữa em với anh mà còn cần nói những lời khách sáo này à.” Nam Nhã hỏi, “Đói bụng không?”

Tô Triết Hoa cười gạt đầu, “Ừm”

Nam Nhã cầm bát cháo đặt ở một bên, dùng thìa quấy quấy rồi múc một thìa cho ông ăn.

Tô Triết Hoa hé miệng, ăn miếng nhỏ.

Nam Nhã rút một tờ giấy ra lau khóe miệng của ông, hỏi, “Ngon không?”

“Ừm, vị rất thơm.” Tô Triết Hoa gạt đầu.

“Cháo này là do con bé An Ninh kia sáng sớm dậy nấu đấy, đương nhiên thơm rồi.” Nam Nhã lại múc một thìa cháo, nhìn sắc mặt của Tô Triết Hoa.

“Đứa bé An Ninh kia từ nhỏ đến lớn đều chưa từng để chúng ta phải bận tâm, con bé thích âm nhạc thì cứ để con bé làm. Người làm ba như anh lại không ủng hộ con bé, đúng là không nói nổi mà.”

Tô Triết Hoa thở dài một hơi, “Con bé muốn làm âm nhạc, anh tự nhiên là ủng hộ con bé rồi. Không trực tiếp đồng ý chẳng qua là muốn xem xem con bé có thể vì giấc mộng của mình mà bỏ ra bao nhiêu, có phải thật sự muốn làm hay không. Mấy năm thanh xuân như thế, anh không muốn thấy con bé lãng phí một cách vô ích.”

“Thế này còn tạm được.” Nam Nhã nhét bát cháo vào trong tay Tô Triết Hoa, “Tự ăn.”

Ai bảo ông hại con gái bảo bối của bà chịu nhiều khổ cực như vậy.

“An Ninh, con nghe được cả rồi chứ? Bà con đồng ý cho con làm âm nhạc rồi, sau này cũng sẽ không quản con nữa.”

Tô An Ninh từ ngoài cửa đi vào, đứng ở trước giường, lộ ra một nụ cười ngọt ngào, “Cảm ơn ba ạ.”

Tô Triết Hoa bất đắc dĩ nhìn hai người họ, cười nói, “Hai người đúng là.”

Tô An Ninh ngồi ở bên giường, “Ba, con đã nói là sẽ không để cho ba mất mặt mà, con nói được làm được, sau này ba đừng nói con không làm việc đáng hoàng nữa nhé.”

Tô Triết Hoa bày ra vẻ mặt nghiêm túc, “Đoạt được giải rồi cũng không nên quá kiêu ngạo, lúc này con cũng chỉ mới bắt đầu thôi, con đường về sau còn rất dài.”

“Dạ ba, con biết rồi.” Tô An Ninh cười gật đầu, “Ba, vậy con đi làm việc, đây tối nay con lại đến thăm ba.”

“Mẹ, mẹ chăm sóc ba nhé, con đi trước đây ạ.” Tô An Ninh ra khỏi phòng bệnh.

Giải quyết được mâu thuẫn giữa mình và ông rồi, tâm tình cô rất tốt.

*

Advertisement / Quảng cáo

An Nại Nhĩ nhận cho Tô An Ninh làm đại ngôn* của một nhãn hiệu nước hoa, từ sáng đã thỏa đàm xong, quay chụp ở thành phố B.

**Đại ngôn: Đại diện thương hiệu.*

Tô An Ninh ngồi xe báo mẫu* mà công ty sắp xếp cho đến thành phố B. Thành phố B cách thành phố C cũng không xa, khoảng chừng một hai tiếng là đến nơi.

**Xe báo mẫu là loại xe có thể chở đồ hoặc chở rất nhiều người, bình thường đều có bảy chỗ trở lên; xe cũng chuyên môn dùng để nấu cơm, trang điểm, tạo hình cho các minh tinh, bởi vì xe có thể cung cấp cho các minh tinh các việc cần thiết thường ngày giống như báo mẫu, nên được gọi là xe báo mẫu. Xe báo mẫu có thể tùy lúc mà làm phòng nghỉ, phòng thay quần áo, phòng trang điểm. Chủ yếu là ô tô do công ty đặt làm. (theo baiké)*

Tô An Ninh đeo tai nghe nghe nhạc, nhìn cảnh sắc lướt qua bên ngoài cửa sổ.

An Nại Nhĩ quay đầu, hắng giọng một cái nói, “An Ninh, đại ngôn lần này là cho một nhãn hiệu quốc tế, có thể sẽ khá nhiều yêu cầu, em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt đấy.”

Tô An Ninh gật đầu, cười nói, “Được ạ.”

An Nại Nhĩ thấy cô ôn hòa như thế cũng yên lòng.

Số lần anh ta gặp Tô An Ninh không nhiều, không tính là rất hiểu tính tình của cô. Cũng nghĩ kiểu ngôi sao nhí như cô ít nhiều cũng có chút tính cáu kỉnh khó ưa. Xem ra là anh ta lấy góc nhìn tiểu nhân rồi.

Đến thành phố B thì đúng vào mười giờ sáng, An Nại Nhĩ dẫn Tô An Ninh đến cao ốc của nhãn hiệu nước hoa đó. Trong đại sảnh có người đứng chờ, thấy bọn họ liền tiến lên trước chào hỏi, sau đó đưa họ đến nơi quay chụp.

Quay chụp đại ngôn ở bên ngoài, sân khấu ở đằng kia cũng đã dựng lên hoàn thành rồi.

Tô An Ninh đi vào hậu trường, có người lại gần giúp cô trang điểm, thay quần áo.

Làn da của cô rất đẹp, trang điểm lên cũng rất dễ dàng, thợ trang điểm gần như không chút phí sức đã trang điểm xong rồi.

Thợ trang điểm cầm trong tay chiếc đánh má, nhẹ giọng nói, “Tô tiểu thư, trang điểm mặt đã xong rồi, cô nhìn thử một chút xem có nơi nào không được ổn không, để tôi đổi lại ạ.”

Tô An Ninh nhìn mình trong gương, một khuôn mặt trắng nõn đẹp đẽ, bởi vì được vẽ mắt nên đôi mắt trắng đen rõ ràng của cô càng lộ vẻ đen nhánh có thần. Cánh môi đầy đặn được tô son đỏ cũng càng toát ra vẻ kiều diễm ướt át.

Cô lắc đầu, “Không cần, như vậy là được rồi ạ.”

“Được.” Thợ trang điểm thở dài một hơi, “Tô tiểu thư bây giờ đi thay quần áo nhé?”

Thời gian quay chụp là mười hai giờ, bây giờ đã hơn mười một giờ, Tô An Ninh gật đầu, “Đi thôi.”

Thay quần áo ra, Tô An Ninh khoác áo khoác ngồi trên ghế sofa, trong phòng có hơi ấm, cũng không phải rất lạnh, bên ngoài thì lại không được thư thái như thế.

An Nại Nhĩ ôm theo một túi com hộp đi vào, để lên bàn, “An Ninh, ăn com trước đã.”

Tô An Ninh ngồi ngay ngắn, gật đầu, “Được ạ, cảm ơn anh An.”

“Không phải khách khí.” An Nại Nhĩ lắc đầu, “Vậy em ăn trước đi, lát nữa tôi đến tìm em”

“Được.” Tô An Ninh gật đầu, An Nại Nhĩ đi ra ngoài rồi cô mới mở ra hộp com. Bên trong là một phần ăn rất dinh dưỡng, phối hợp đồ ăn mặn, màu sắc ngon miệng, nhìn cũng không tệ.

Tô An Ninh hơi bất ngờ một chút, cô còn tưởng An Nại Nhĩ sẽ nghiêm ngặt không chế việc khẩu phần của cô cơ, không nghĩ đến sẽ cho cô ăn thật.

Hơn nữa còn cho một phần lớn như thế.

Tô An Ninh ăn một miếng, nghĩ đến Cố Thời Cảnh liền nhắn cho anh một tin, hỏi anh ăn com chưa.

Cố Thời Cảnh rất mau đã nhắn tin, “Chưa ăn, vẫn còn ở công ty”.

Tô An Ninh, “Nhớ ăn com đúng giờ đó.”

Cố Thời Cảnh, “Được, đợi anh làm xong việc sẽ đi ngay.”

Tô An Ninh, “Vâng, ăn ngon một chút ạ.”

Cố Thời Cảnh, “Công việc của ngày đầu tiên em cảm thấy thế nào?”

Tô An Ninh, “Còn chưa bắt đầu cơ, hẳn sẽ đơn giản hơn so với quay phim”

Cố Thời Cảnh, “Ừm, tiểu cô nương nhà anh rất thông minh mà.”

Tô An Ninh, “Ai là nhà anh chứ.”

Cố Thời Cảnh, “Em chứ ài, sớm tối đều là nhà anh.”

Tô An Ninh không đáp lại, cầm điện thoại đi động cười cười.

Cố Thời Cảnh, “Em ăn cơm ngon nhé, anh còn phải làm việc.”

Tô An Ninh, “Vâng, được ạ.”

Tô An Ninh giải quyết một nửa phần cơm, còn lại một nửa thực sự ăn không vào. Quần áo thay ra để quay chụp đại ngôn ;à một bộ váy liền áo bó eo, giờ nhìn xem thì thấy hình như hơi trưởng lên.

Ăn nhiều quá nhiên là không được.

Tô An Ninh đứng lên, vận động trong phòng mấy vòng.

Advertisement / Quảng cáo

“An Ninh, sắp bắt đầu rồi.” An Nại Nhĩ vào cửa thông báo.

Tô An Ninh nhìn thoáng qua điện thoại, mười một giờ năm mươi lăm.

Sân khấu ngoài trời đã được dựng xong, thắp ánh đèn, nước hoa đều đã chuẩn bị xong.

Phó đạo diễn đi đến đọc mấy lời thoại với Tô An Ninh, quay chụp liền chính thức bắt đầu.

Nhiệt độ ở thành phố B còn thấp hơn thành phố C, Tô An Ninh vừa cởi áo khoác đã lập tức cảm nhận được khí lạnh bức người, cánh tay lộ ra ngoài nổi lên một tầng da gà nhỏ.

Cô chà xát cánh tay, lúc lên sân khấu thì khôi phục lại dáng vẻ thường ngày.

Diễn tập quay chụp lần thứ nhất đạo diễn cảm thấy không tệ lắm, thế là bắt đầu quay chụp như thường.

Mấy kiểu đại ngôn như thế này Tô An Ninh cũng nhận mấy lần rồi, công việc cũng coi như là thuận lợi.

Định ra trước là phải quay chụp hai tiếng, nhưng chỉ một tiếng đã hoàn thành quay chụp rồi.

Mặc dù như thế nhưng Tô An Ninh vẫn lạnh đến độ chịu không nổi.

An Nại Nhĩ thấy cô đi xuống, vội vàng cầm áo lên đi đến, Tô An Ninh nhận lấy mặc vào, nói một tiếng cảm ơn.

An Nại Nhĩ lại cho cô một cốc nước nóng để ấm tay, “Không sao chứ?”

“Không sao ạ.” Tô An Ninh lắc đầu, bàn tay lạnh cóng cũng được nước nóng làm ấm áp.

An Nại Nhĩ nói, “Lượng công việc sau này có thể sẽ tăng hơn nữa, nên cho em một trợ lý rồi.”

Anh ta không chỉ là người đại diện của riêng mình Tô An Ninh, không thể lúc nào cũng cùng cô tham gia hoạt động được. Nếu anh ta có chuyện không đi được, hiển nhiên sẽ phải có người đến thay anh ta chăm lo cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bị ốm

Quay chụp đại ngôn cho nhãn nước hoa xong, Tô An Ninh yên vị ngồi xe bảo mẫu trở về thành phố C, đến thẳng công ty.

An Nại Nhĩ báo có chuyện quan trọng cần nói.

Họ vào văn phòng Tổng giám đốc, Cố Thời Cảnh đang ngồi làm việc, nhìn thấy bọn họ thì ngừng công việc dưới tay lại, cười cười, “Về rồi.”

Lời này là nói với Tô An Ninh.

An Nại Nhĩ sờ lên mũi, đây là coi anh ta không tồn tại tại đó à.

Tô An Ninh gật gật đầu, “Về rồi ạ.”

An Nại Nhĩ háng giọng một cái, “Ca khúc chủ đề cho “Phong Hoa” mà hai người thu âm trước đó đã xong xuôi, bây giờ có thể quay MV được rồi.”

“Lúc nào thế ạ?” Tô An Ninh hỏi.

“Ngày mai.” An Nại Nhĩ, “Tình huống cụ thể tôi sẽ tin nhắn anh. Thời Cảnh, ca khúc tái xuất đầu tiên thì phải tốn nhiều tâm huyết vào đấy.”

“Đương nhiên.” Cố Thời Cảnh gật đầu.

“Vậy hai người trò chuyện đi, tôi đi trước đây.” An Nại Nhĩ quay người rời đi.

Cố Thời Cảnh lại gần, dắt tay Tô An Ninh, kéo cô ngồi trên ghế sofa, “Tay lạnh như thế này rồi, lạnh lắm không?”

“Bây giờ thì ổn ạ.” Tô An Ninh chưa hề nói chuyện bị lạnh cứng lúc quay chụp đại ngôn, chỉ là có lẽ Cố Thời Cảnh cũng biết.

Cố Thời Cảnh đứng dậy đi rót một cốc nước nóng đến, “Làm ấm người.”

“Cảm ơn ạ.” Tô An Ninh cười nhận lấy.

Advertisement / Quảng cáo

Cố Thời Cảnh vuốt vuốt tóc cô, “Khách khí cái gì chứ.”

Tô An Ninh uống chút nước, dựa vào trên người anh, hai người yên lặng ngồi một lúc lâu.

Cố Thời Cảnh mở ti vi, tìm một bộ phim truyền hình mà Tô An Ninh đóng.

Bộ phim truyền hình này là bộ đầu tiên mà Tô An Ninh diễn phim đô thị, vẫn là một bé gái có tính cách hấp tấp.

Tô An Ninh vì diễn tốt nhân vật này để phải hao phí không ít tâm tư.

Trên TV, Tô An Ninh vì đuổi theo người ba đã đi xa mà ngã thẳng xuống đất, gương mặt non nớt trống rỗng, đôi mắt trắng đen rõ ràng ngậm đầy hơi nước, nước mắt thuận theo khóe mắt mà chảy xuống. Một màn ấy thực sự vô

cùng khiến lòng người cảm thấy chua xót.

Cố Thời Cảnh đưa tay nâng đầu gối cô, dịu dàng hỏi, “Đau không?”

Tô An Ninh hiểu ý trong câu hỏi của anh, trong lòng ấm áp, lập tức lắc đầu, “Đã hết đau lâu rồi ạ.”

Bộ phim truyền hình ấy có diễn năm mươi lăm tuổi, bây giờ cũng đã trôi qua năm sáu năm, vết thương cũng đã khép lại rồi.

Cố Thời Cảnh kéo cô vào ngực, nắm tay cô, “Làm việc thì phải có chừng có mực, không nên làm khó bản thân.”

Tô An Ninh cười gật đầu, “Em biết.”

“Ừm” Cố Thời Cảnh cười khê, “Muốn ăn gì không?”

“Lát nữa em phải đi bệnh viện nên không ăn đâu ạ.” Tô An Ninh cọ cọ, mềm giọng nói, “Lần sau ăn với anh có được không?”

“Được.” Cố Thời Cảnh cười khê.

“Anh đưa em đi.”

“Anh không phải làm việc sao?” Tô An Ninh không muốn làm trễ nải thời gian làm việc của anh.

Cố Thời Cảnh kẻ sát bên cô, nhẹ giọng nói, “Công việc không quan trọng bằng em.”

Mặt Tô An Ninh đỏ lên, phát hiện ra Cố Thời Cảnh ngày càng giỏi thuận miệng biện hộ cho lời nói của mình, khiến cô cảm thấy rất xấu hổ.

Cố Thời Cảnh nhìn đáng vẻ xấu hổ của cô gái nhỏ trong lòng ngực, cảm thấy hơi rung động, cười khê, “Đi thôi.”

Hai người đến bãi đỗ xe, lúc lái xe Cố Thời Cảnh còn nắm tay Tô An Ninh không buông ra. Tô An Ninh thấy hơi buồn cười, cũng đã là người trưởng thành rồi mà sao đôi khi cảm giác anh chẳng khác gì một cậu bé vậy.

Đến công bệnh viện, Cố Thời Cảnh dừng xe lại, “Muốn anh đi lên với em không?”

“Không cần đâu ạ.” Tô An Ninh tháo dây an toàn, vừa lấy khẩu trang trong túi ra vừa căn dặn, “Trên đường trở về anh nhớ cẩn thận, em đi trước đây.”

Tô An Ninh tạm thời vẫn chưa nghĩ đến việc đưa Cố Thời Cảnh đến gặp ba mẹ, hai người còn chưa biết chuyện cô yêu đương, nếu mà biết rồi thì đoán không chừng lại là một trận giáo huấn ấy chứ.

Tô An Ninh chuẩn bị xuống xe thì Cố Thời Cảnh giữ chặt lấy cô, cô quay đầu, “Sao vậy ạ?”

Cố Thời Cảnh đưa tay chỉnh lại kẹp tóc trên mái tóc cô rồi mới nói, “Kẹp tóc bị lệch rồi.”

Tô An Ninh cũng đưa tay sờ lên, cười nói, “Cảm ơn anh.”

“Một câu cảm ơn thôi mà đòi đuổi anh đi luôn à.” Cố Thời Cảnh đưa tay chỉ mặt, “Nơi này.”

Tô An Ninh bất đắc dĩ cười một tiếng, lại gần anh kéo khẩu trang xuống, hôn nhẹ một cái lên gương mặt anh, “Em phải đi thật rồi.”

“Ừm” Cố Thời Cảnh gật đầu.

Tô An Ninh xuống xe, một đường thuận lợi đi vào bệnh viện.

Trong phòng bệnh, Nam Nhĩ ngồi ở một bên giường qua ôliu, Tô Triết Hoa và Lý Tiểu đang tán gẫu với nhau, thỉnh thoảng cười to vài tiếng, bầu không khí hiếm khi được tốt như thế.

Gần đây Lý Tiểu đang lên kế hoạch cho một bộ phim, đề tài phim mang một chút sắc thái huyền huyền cổ trang, đang thảo luận với Tô Triết Hoa về hướng gió trên thị trường.

Tô An Ninh gõ cửa đi vào, cắt ngang cuộc nói chuyện phiếm của họ.

Lý Tiểu nhìn Tô An Ninh, cười nói, “Đây là An Ninh nhì, lớn như vậy rồi.”

“An Ninh, đây là chú Lý Tiểu của con.” Tô Triết Hoa giới thiệu.

Tô An Ninh cười với Lý Tiểu, lên tiếng chào hỏi, “Chào chú Lý ạ.”

Lý Tiểu thì đương nhiên là cô biết rồi, các bộ phim mà nãy năm nay ông quay cứ bộ sau lại càng hot hơn bộ trước. Lấy bộ “Phong Hoa” vừa mới hơ khô thê tre ra mà nói thôi, còn chưa tung ra đã thắng được một phiếu khen ngợi trên mạng rồi.

“Ừm, tốt lắm, chú còn nhớ mấy năm trước khi gặp cháu vẫn còn là một cô bé mà thôi, chớp mắt một cái đã lớn như vậy rồi.” Lý Tiểu cảm khái, “Thời gian trôi qua thật nhanh quá.”

“Đúng vậy.” Tô Triết Hoa nói tiếp, “Mấy lão già hòa như chúng ta đều già rồi.”

“Già chỗ nào chứ ạ.” Tô An Ninh cười cười, “Ba và chú Lý còn đang ở độ tráng niên đấy? Những tiểu bối như bọn con nào có thể so sánh được chứ ạ.”

Hai người cười ha ha vài tiếng.

“Con bé này miệng ngọt thật đấy.” Lý Tiểu khen.

Tô Triết Hoa giả bộ quở trách, “Chỉ giỏi khoe môi múa mép.”

Advertisement / Quảng cáo

Chỉ là nụ cười trên mặt đã bán đứng tâm tình của ông lúc này.

Tô An Ninh không nói nữa, đi đến bên cạnh Nam Nhĩ ngồi xuống. Nam Nhĩ thuận tay đưa trái táo trong tay đã gọt xong cho cô, “Cho con này, ngọt lắm đấy.”

“Cảm ơn mẹ.” Tô An Ninh nhận lấy, cười ngọt ngào một cái.

“Công việc hôm nay thế nào?” Nam Nhĩ rút một tờ giấy lau tay.

“Rất tốt ạ, so với quay phim thì đơn giản hơn nhiều.” Tô An Ninh cắn một miếng táo, nói qua loa.

Mặc dù quá trình quay chụp rất lạnh, nhưng thân là một người nghệ sĩ, từ nhỏ cô đã biết đây là quá trình không thể tránh khỏi.

“Vậy là tốt rồi.” Nam Nhĩ tí mi dạn dỏ, “Đã ký hợp đồng với công ty rồi thì phải làm việc cho tử tế, không được ra về ta đây đâu đấy*.”

**要大牌 (Đưa nghịch đại bài): Ý chỉ những ngôi sao lớn tự cho mình là cao quý, khinh thường người khác.*

Hình tượng của người nghệ sĩ là rất quan trọng, cho dù chỉ có một chút xú chuyện không tốt thôi cũng có thể bị người viết mấy tin bịa đặt*.

**新闻特写 (feature story) tức là phóng đại, hình tượng hóa tin tức.*

“Vâng, con biết rồi ạ.” Tô An Ninh gật đầu.

Lý Tiểu ngồi được một lúc thì rời đi, trước khi đi còn ngừ trọng tâm trường* nói vài câu cổ vũ với Tô An Ninh.

**Ngừ trọng tâm trường 语重心长的: ý chỉ lời nói chân thành, sâu xa đầy ý nghĩa.*

Tô An Ninh liên tục gật đầu, một dáng vẻ tiếp nhận dạy bảo.

Tình hình bây giờ của Tô Triết Hoa đã ổn định, quan sát thêm một hai ngày là có thể rời khỏi phòng chăm sóc đặc biệt, chuyển sang phòng bệnh bình thường.

Nam Nhã ở lại bệnh viện chăm sóc cho Tô Triết Hoa, ba người họ ăn cơm ngay trong bệnh viện, sau bữa ăn, Tô An Ninh tự mình đi về.

Nhiệt độ ở thành phố B thấp, cái lạnh từng cơn ập đến, dù Tô An Ninh chỉ quay chụp có một tiếng thôi, nhưng lại rất không may là cô bị cảm.

Lúc nửa đêm, đầu đau người nóng, cuồng hống khổ khóc, Tô An Ninh chống mặt xuống giường đi tìm thuốc. Lục tung cả phòng cũng không tìm thấy đâu, uống chút nước nóng rồi lại nằm trên giường ngủ say.

Ngày tiếp theo, hòng Tô An Ninh khàn đặc, lúc An Nại Nhĩ gọi điện thoại thì nghe ra có gì không thích hợp. Sau khi biết được cô bị cảm thì cho cô ở nhà nghỉ ngơi luôn, thuận thế nói chuyện này với Cố Thời Cảnh.

Cố Thời Cảnh vừa biết được thì ngay cả bữa sáng cũng không, chỉ gói lấy một phần rồi cầm theo đi ra cửa.

Trên đường mua thuốc rồi một đường lái xe đến nhà Tô An Ninh.

Anh đồ xe lại xong, cầm bình giữ nhiệt đi đến nhà cô, các biện pháp bảo vệ ở khu chung cư cao cấp này rất tốt, sẽ không xuất hiện chuyện bị đám paparazzi quấy nhiễu.

Ấn chuông cửa một lúc cửa mới được mở ra, Cố Thời Cảnh nhìn thấy đỉnh đầu như cái ổ gà của Tô An Ninh, đang định đưa tay chào hỏi thì cửa “ầm” một tiếng đóng lại.

Cố Thời Cảnh lại ấn chuông cửa thêm vài cái nữa, không có cách nào nên đành phải gọi điện thoại cho cô.

Tô An Ninh nghe thấy chuông cửa vang lên, cứ cho là Nam Nhã, cứ thế mặc đồ ngủ đi ra ngoài, ngay cả tóc tai cũng chưa chải, ai mà biết được mở cửa ra thì lại là Cố Thời Cảnh.

Một tích tắc đó, trái tim cô dường như ngừng lại một giây.

Cái dáng vẻ như quý này của cô mà bị anh thấy thì mắt mặt biết chừng nào.

Điện thoại trên bàn vang lên một lúc, cô không lo nhận mà vội vàng thay quần áo, rửa mặt.

Mười phút sau, cô lại mở cửa, đã thay đổi một dáng vẻ khác rồi.

“Sao anh lại tới đây?” Giọng Tô An Ninh hơi khàn, sắc mặt còn đỏ lên một cách bất bình thường.

“An Nại Nhĩ nói em bị bệnh rồi nên anh tới xem một chút.” Cố Thời Cảnh đi vào, tay sờ trán cô, sau đó lại đặt lên trên trán mình, sau khi so sánh thì anh nói, “Hơi nóng, anh đưa em đến bệnh viện xem thể nào nhé.”

“Không sao đâu, em uống chút nước nóng là ổn ấy mà.” Tô An Ninh anh vào, “Mau vào đi.”

Sau khi Cố Thời Cảnh đi vào, Tô An Ninh ngó đầu nhìn ra bốn phía một chút, thấy không có ai mới đóng cửa lại.

Cố Thời Cảnh nhìn cô chăm chăm, thận trọng như thế à, sao lại có cảm giác như đang yêu đương vụng trộm thế.

Tô An Ninh lại gần, kéo cánh tay anh đến ghế sofa ngồi xuống, nhìn đồ trong tay anh, hỏi, “Đây là cái gì thế ạ?”

“Cháo.” Cố Thời Cảnh đặt đồ lên bàn, mở nắp ra, một mùi hương phả thẳng vào mặt.

Mùi Tô An Ninh bị nghẹt nên không ngửi được mùi thơm, nhưng là nhìn từ màu sắc của cháo thì hương vị nhất định không hề kém.

Cố Thời Cảnh múc cho cô một bát, “Cẩn thận bỏng.”

“Vâng.” Tô An Ninh nhận lấy, bùng bát rồi hỏi anh, “Anh ăn chưa?”

Cố Thời Cảnh đóng nắp lại, “Em ăn trước đi.”

“Chờ một chút.” Tô An Ninh bùng bát, đi vào phòng bếp lấy ra một cái bát, rửa sạch sẽ rồi múc cho anh một bát nữa, “Cho anh này, cùng ăn đi ạ.”

Cố Thời Cảnh nhận lấy, mắt đen lóe sáng, “Được.”

Vị cháo thực sự rất tuyệt, mặc dù Tô An Ninh bị ốm nhưng vị giác cũng không bị ảnh hưởng.

Advertisement / Quảng cáo

Hai người vui vẻ cùng nhau ăn bữa sáng.

Cố Thời Cảnh bùng một cốc nước nóng tới, lấy thuốc đưa tới trên tay cô, “Không đi bệnh viện thì phải uống thuốc.”

Tô An Ninh từ nhỏ đã sợ uống thuốc, trước đây mỗi lần bị ốm cô đều kéo dài ra, có thể không đi bệnh viện thì sẽ không đi, có thể không uống thuốc sẽ không uống.

Vừa nhìn thấy thuốc trong tay, khuôn mặt nhỏ đã nhăn thành một gương mặt đau khổ, “Có thể không uống được không ạ? Thật em cũng không có vấn đề gì đâu mà, nghỉ ngơi một chút là ổn thôi ý.”

Cố Thời Cảnh từ chối, “Không được, ốm rồi thì phải uống thuốc, thế thì mau mau khỏe được.”

Chân mày Tô An Ninh nhíu chặt hơn, “Thế nhưng mà em không muốn uống thuốc.”

Cố Thời Cảnh, “Thật không uống à?”

Tô An Ninh lắc đầu.

Cố Thời Cảnh đưa tay cầm lấy thuốc đặt vào trong miệng. Ngay lúc Tô An Ninh cho rằng anh đã uống hết rồi thì Cố Thời Cảnh lại kéo cánh tay cô, cúi đầu hôn lên môi cô.

Tô An Ninh vùng vẫy một lúc, không muốn lấy cảm cúm cho anh. Sau khi bị Cố Thời Cảnh chế trụ chặt chẽ, hôn đến mức đầu óc choáng váng, cô mới quên mất mình là bệnh nhân, chủ động đáp lại anh.

Đây là lần đầu Tô An Ninh chủ động đáp lại Cố Thời Cảnh, anh hơi bất ngờ, lại hôn sâu hơn.

Hôn một lúc thật lâu hai người mới buông ra, chống trán lên nhau, gương mặt Tô An Ninh càng đỏ hơn, cánh môi bị hôn hơi sưng đỏ.

Cô nắm lấy áo Cố Thời Cảnh, chống đỡ cơ thể mình, Cố Thời Cảnh định lùi ra thì, phát hiện cô đang nắm lấy mình, cười khế, “Còn muốn à.”

Tô An Ninh oán trách nhìn anh một cái, chọc đến mức đáy lòng Cố Thời Cảnh nưga ngứa, anh chuẩn bị trêu chọc cô một chút thì lại nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa.

Tô An Ninh giật mình, mở to hai mắt, đẩy Cố Thời Cảnh, “Mẹ em về, anh mau tìm chỗ trốn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Em có anh

Thu xếp xong cho Cố Thời Cảnh rồi, Tô An Ninh vội vàng đi ra mở cửa. Lúc đặt tay lên tay cầm chốt cửa, cô còn chợt dạ nhìn một chút lên tầng trên, thấy không có gì không thích hợp mới dùng sức mở cửa ra.

Nam Nhã ngoài cửa ấn chuông cửa rồi chờ một lúc cũng không thấy có người ra, đưa tay chuẩn bị ấn lại thì cửa đã được mở ra.

Tô An Ninh nhìn thấy Nam Nhã, nửa ngạc nhiên nửa chợt dạ hỏi, “Mẹ, sao mẹ lại về ạ?”

Thời gian này không phải nên ở bệnh viện chăm sóc, giúp ba cô ăn cơm sao? Đột nhiên trở về thế này đúng là hù chết cô mà.

Nam Nhã đi tới, đưa tay sờ sờ trán cô, “Không phải con nhắn tin cho mẹ báo là bị cảm rồi à, mẹ về mang thuốc đến cho con chứ sao. Có nặng lắm không?”

Tay Nam Nhã hơi lạnh, Tô An Ninh theo bản năng hơi nghiêng đầu, “Con không sao ạ.”

Lúc nửa đêm cuồng hóng cô thực sự khó khốc đến độ khó chịu, không tìm được thuốc liền nhắn tin cho Nam Nhã, sau đó cũng ngủ thiếp mất. Nếu mà biết Cố Thời Cảnh sẽ đến thì có chết cô cũng không nhắn tin cho bà rồi.

Nam Nhã sờ đầu cô, cũng không phải quá nóng, liền không truy hỏi nữa. Lúc bà đổi dép lê thì nhìn thấy kệ giày có thêm một đôi giày da của đàn ông, trong chớp mắt bỗng sùng sốt.

Tô An Ninh thuận theo ánh mắt bà, cũng nhìn thấy đôi giày kia, tím lập tức đập rợn cả lên, mẹ cô sẽ không ép hỏi cái gì đó chứ?!

Cô áo nã giật giật tóc, ngẩn ngấu vạn giấu, sao lại quên giấu dây cơ chứ.

“Đôi giày này...”

Advertisement / Quảng cáo

Tô An Ninh vội tiếp lời nói, “Đôi giày này là của Phương Tiểu Chu quên cầm đi đấy ạ.”

Cô ngồi xổm người xuống, cầm lấy đôi giày cao gót Nam Nhã thay ra đặt lên trên kệ giày, mặt tỉnh bơ nhét giày của Cố Thời Cảnh vào trong.

“Mẹ, con không sao đâu ạ. Mẹ đến bệnh viện chăm sóc ba con mới là chuyện quan trọng.” Tô An Ninh kéo cánh tay Nam Nhã đến ghế sofa.

Nam Nhã đưa tay vỗ lưng cô, “Ba con có y tá trông coi là được rồi. Chờ lát nữa Tiểu Chu đến thì mẹ lại đi bệnh viện.”

“Cái gì ạ?! Phương Tiểu Chu cũng muốn đến sao ạ?” Tô An Ninh kinh hãi.

Lúc này anh ta còn đến xem nào nhiệt gì chứ, Cố Thời Cảnh còn ở trên tầng đấy. Cô theo bản năng nhìn thoáng qua tầng trên.

Nam Nhã trách cứ nhìn cô, “Cái gì mà Phương Tiểu Chu hả, thằng bé là anh con đấy, đừng có mà không biết lớn nhỏ.”

“Vâng vâng, anh, là anh chứ gì.” Tô An Ninh cũng không muốn xoắn xuýt quá với cái vấn đề này.

Tô An Ninh và Nam Nhã nói chuyện một hồi, toàn bộ cuộc nói chuyện cũng không đề tâm quá nhiều. Nam Nhã chỉ cho là cô bị bệnh, tinh thần không tốt, cũng không hoài nghi quá nhiều.

Nam Nhã vào phòng bếp nấu cơm, Tô An Ninh len lên quay trở về phòng, nhìn thấy Cố Thời Cảnh đang đứng bên cửa sổ, cô thờ dài một hồi, đóng cửa lại, đến bên cạnh anh.

“Tạm thời thì chắc là anh không ra được, mẹ em đang nấu cơm trong bếp cơ.”

Cố Thời Cảnh gật đầu, đưa tay ôm lấy cô, Tô An Ninh dựa vào người anh, mùi thơm nhàn nhạt vẫn vơ quanh mũi.

Bên ngoài mặt trời mới lên, một mảnh sắc màu ấm.

Phương Hành Chu cuối cùng cũng không thể tới, bị điện thoại của người đại diện gọi đi.

Tô An Ninh vui mừng quá đỗi, đợi sau khi Nam Nhã đi rồi, cô mới đưa Cố Thời Cảnh ra khỏi nhà.

“Trên đường cẩn thận ạ.”

“Ừm. Ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.” Cố Thời Cảnh hôn lên gương mặt cô một cái, rồi lái xe rời đi.

*

Nghỉ ngơi một ngày, bệnh cảm lạnh của Tô An Ninh đã hoàn toàn khỏi rồi.

Hôm qua An Nại Nhĩ gọi điện thoại cho cô, thông báo hành trình hôm nay là cùng với Cố Thời Cảnh đến vùng ngoại ô để quay MV ngắn cho ca khúc chủ đề của “Phong Hoa”.

Cô rời giường từ sớm, thu dọn đồ đạc xong, bọc mình thật kín kẽ, đeo khẩu trang lên rồi mới ra khỏi cửa.

Hôm qua Nam Nhã không trở về, bà ở bệnh viện chăm nom Tô Thiết Hoa.

Sáng nay Tô An Ninh không có cơm ăn, định trên đường đi quay thì mua chút đồ ăn. Lúc đi ra khỏi tiểu khu thì thấy ở ven đường có một chiếc xe bảo mẫu đỗ lại, đang ấn còi.

Tô An Ninh ngừng đầu khỏi chiếc điện thoại, nhìn sang.

Cửa sổ mở ra, gương mặt tuấn đạt xuất trần của Cố Thời Cảnh lộ ra, miệng hơi nhếch lên, vươn tay ngoác tay với cô. Động tác này sao mà giống như đang gọi súng vật nhỏ thế không biết.

Tô An Ninh cất điện thoại đi động, đi qua rồi lên xe.

Cố Thời Cảnh ngồi ngay ngắn ở bên trái, dựa vào thành ghế, thấy cô đi lên thì ngồi dịch sang bên một chút.

Tô An Ninh mặc một chiếc áo khoác dài, ở cô còn quấn một cái khăn quàng cổ màu đỏ sậm. Khăn quàng cổ chỉ quấn một vòng nên khi cô xoay người lên xe thì rơi vào xuống nệm xe.

Cố Thời Cảnh đưa tay nhặt khăn quàng cổ lên, mềm mềm, mang theo một chút hơi lạnh nhàn nhạt.

Sau khi Tô An Ninh lên xe thì tiện tay đóng cửa.

Trong xe có hơi ấm, xua tan đi hơi lạnh trên người Tô An Ninh.

“Anh đến rồi sao cũng không nói một tiếng với em, chờ lâu lắm rồi đúng không?”

Advertisement / Quảng cáo

Khóc mất Cố Thời Cảnh mang theo ý cười, “Không mà, vừa tới không lâu.”

An Nại Nhĩ ngồi ở ghế lái “ừ” một tiếng, oán thăm trong lòng, đàn ông rơi vào bẽ tình nói gì cũng không thể tin được.

Anh ta mới sáng sớm đã bị Cố Thời Cảnh đánh thức, vội vội vàng vàng chạy đến công ty, còn tưởng rằng là có chuyện gì cơ, kết quả bị sai vật đến để làm lái xe.

Tô An Ninh nghe được thấy giọng thì nghiêng đầu nhìn An Nại Nhi, hơi ngạc nhiên, “Anh An.”

“Ừm, An Ninh, buổi sáng tốt lành.” An Nại Nhi lộ ra một nụ cười rất công thức. Dù trong lòng có nghĩ gì đi chăng nữa thì trên mặt cũng chưa từng lộ ra dù chỉ một chút.

“Buổi sáng tốt lành.” Tô An Ninh gật đầu với anh ta.

Tay cô bị Cổ Thời Cảnh cầm lấy, Tô An Ninh gầy gầy, nghiêng đầu nháy mắt với anh, An Nại Nhi còn ở đây đây, chớ làm rộn.

Ý cười nơi đáy mắt của Cổ Thời Cảnh không giảm, giống như không hề nhìn thấy.

“Sao tay lạnh thế này?”

Có người ngoài còn dám làm càn như thế, Tô An Ninh chen chân đá anh một cái, để anh có chừng có mực.

Động tác này trong mắt An Nại Nhi thì chính là hai người đang liếc mắt đưa tình. Anh ta rụt cổ một cái, mới sáng sớm đã bị nhồi một đồng thức ăn cho chó rồi.

Được thôi, cũng chẳng cần ăn bữa sáng nữa.

“Thời Cảnh, vậy chúng ta đi chứ?” An Nại Nhi tay khoác lên tay lái, mắt nhìn thẳng hỏi.

“Được.” Cổ Thời Cảnh đáp.

Sau một giây, xe liền được lái ra ngoài.

Cổ Thời Cảnh kẻ sát bên Tô An Ninh, đưa tay vuốt tóc trên trán cô ra sau tai, hỏi, “Cơ thể khá hơn chút nào không?”

“Vâng, ổn rồi ạ.” Tô An Ninh gật đầu, có An Nại Nhi ở đây, cô cũng không thể không kiêng dè giống như bình thường được.

Chỉ là hình như Cổ Thời Cảnh không quan tâm lắm, một mực nắm tay của cô đến nơi quay phim.

Thời gian còn sớm, ven đường có rất ít người đi đường.

Nơi này mặc dù là vùng ngoại ô nhưng không hoang vu, cách nơi quay phim không xa có một khu mua sắm, xung quanh quảng trường đều là các thương nhân bán lẻ, ăn ở đều có hết.

An Nại Nhi vốn định tự mình đi mua bữa sáng về, chỉ là Cổ Thời Cảnh lại muốn cho Tô An Ninh ăn uống dễ chịu một chút nên lập tức chuẩn bị đi chung.

Từ trước đến nay đối với quyết định của Cổ Thời Cảnh, An Nại Nhi sẽ không nói thêm gì cả. Thấy hai người họ chuẩn bị xuống xe, anh ta rất tỉnh ý mà tìm một cái cờ chuẩn đi.

Anh ta không muốn làm một cái bóng đèn siêu sáng đâu nhé.

Không khí ở vùng ngoại ô trong lành, nhiệt độ ở đây còn thấp hơn rất nhiều, vừa xuống xe thì một trận gió lạnh đã đập vào mặt, hơi lạnh xâm nhập vào trong da thịt.

Tô An Ninh lấy khăn quàng cổ che cổ cực kỳ kín, đeo khẩu trang, chỉ lộ ra một đôi mắt, đen nhánh sáng ngời.

Cổ Thời Cảnh cũng khẩu trang, tóc trên trán rũ xuống che khuất đi cái trán trơn bóng và cặp lông mày anh.

Người đi đường không nhiều, người qua lại trên đường trông hơi vắng vẻ.

Hai người tìm người một cửa hàng ăn sáng ít người, ngồi ở vị trí sâu bên trong, trên bàn có đặt menu.

Cổ Thời Cảnh đưa tay lấy menu, đặt giữa hai người, rồi đưa tay lấy bút.

“Muốn ăn gì?”

Tô An Ninh cúi đầu cẩn thận nhìn, từ trên xuống dưới đều nhìn một lần, gọi một phần cháo dinh dưỡng và bánh rau quả.

Cổ Thời Cảnh cũng gọi phần giống cô.

Advertisement / Quảng cáo

Chọn xong bữa ăn rồi, Cổ Thời Cảnh đi ra chỗ gọi đồ ăn để đưa đơn.

Tô An Ninh dựa vào thành ghế, lấy điện thoại ra lướt Weibo, điểm nóng của Weibo là Website Games của “Khuyñh Thành”, chuẩn bị truyền ra giữa kì nghỉ đông.

Cô tùy ý lướt qua một đoạn phim ngắn, vừa đúng lúc là màn bỏ mình của Lam Linh Nhi. Khi Cổ Thời Cảnh quay về ngồi xuống bên người cô, cũng vừa lúc thấy cảnh này.

Bên trong bộ phim, Lam Linh Nhi lớn mật lại quật cường, không sợ điều chi, mặc kệ người khác nói thế nào, cô ấy đều kiên trì như một từ đầu đến cuối.

Cô ấy là một cô nương vừa đáng yêu lại vừa đáng thương, một lòng một dạ nỗ lực hết mình, chỉ yêu duy nhất một người, vậy mà đến cuối cùng lại phải rơi vào một kết cục bi thảm.

Là người diễn vai Lam Linh Nhi, Tô An Ninh cảm thấy cái chết đối với Lam Linh Nhi là kết cục tốt nhất.

Cô ấy không nhận được sự đáp lại từ người kia, chỉ ít cũng có thể để cho anh ta một đời nhớ đến.

Hiện tại xem nó, trong lòng Tô An Ninh vẫn hơi ê ẩm, lúc cô diễn một màn này, mắt cũng vì khóc mà đỏ ửng cả lên.

Cổ Thời Cảnh vuốt tay lau nước mắt ở khóe mi cô, nói nhỏ, “An Ninh, em không phải Lam Linh Nhi, em có anh mà, cho nên đừng đau lòng.”

Tô An Ninh ngẩng đầu nhìn anh, anh đeo khẩu trang, lộ ra một đoạn sống mũi cao và đôi mắt sáng ngời.

Ánh mắt của anh đen tuyền, trắng đen rõ ràng, lóe lên ánh sáng.

Anh đối với cô mà nói, chính là một kinh hi ngoại ý muốn, bây giờ nói ra thì cũng chính là người mà cô muốn trân quý hết mực.

“Vâng.” Tô An Ninh cười, “Anh cũng có em.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Đường Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Mv (2)

Mười giờ là bắt đầu ghi hình, hiện trường đã được làm xong rồi, đồ cần dùng cũng được chuẩn bị xong xuôi một cách nhanh chóng.

Còn chưa bắt đầu ghi hình nên Tô An Ninh và Cổ Thời Cảnh ngồi ở trong xe, có thợ trang điểm đến để trang điểm cho hai người họ.

Da hai người đều rất đẹp nên trang điểm cũng rất nhanh.

Sau khi thợ trang điểm đi rồi, Tô An Ninh dựa vào Cổ Thời Cảnh hít mát ngửi một lúc.

An Nại Nhi cầm hai tờ giấy đi đến, nhìn thấy tư thế của hai người họ thì ho nhẹ một tiếng.

Tô An Ninh mơ mơ màng màng, nghe thấy có tiếng thì quay đầu nhìn lại, thấy là An Nại Nhi, cô ngồi ngay ngắn rồi cười cười với anh ta.

“Có chuyện gì?”

Nhìn vẻ mặt rất không kiên nhẫn của Cổ Thời Cảnh, trong lòng An Nại Nhi cảm thấy quá là uất ức, nếu không có chuyện gì thì anh ta cũng không muốn tới đâu.

An Nại Nhi hắng giọng một cái, chia ra đưa hai tờ giấy cho bọn họ, “Đây là phần lời thoại trong quá trình quay của MV, hai người xem trước một chút, nếu An Ninh có gì không hiểu có thể hỏi tôi nhé.”

An Nại Nhi không lo cho Cổ Thời Cảnh, dù sao trong mấy năm anh xuất đạo cũng đã quay không ít MV rồi, đối với quá trình của nó đã quá quen thuộc rồi.

Tuy Tô An Ninh xuất thân là ngôi sao nhí, nhưng lại rất ít khi quay những thứ liên quan đến âm nhạc, anh ta làm người đại diện nên dĩ nhiên là muốn quan tâm có một chút rồi.

Anh ta vừa nói xong thì ánh mắt của Cổ Thời Cảnh đã quét đến, ý tứ rất rõ ràng, không còn việc gì thì mau xuống xe.

An Nại Nhi sờ mũi, “Ôm cái đó, An Ninh em có gì không hiểu thì cứ trực tiếp hỏi Thời Cảnh ha, tôi ra hiện trường xem xem sao.”

Advertisement / Quảng cáo

Tô An Ninh gật đầu, “Được ạ, anh An.”

Sau khi An Nại Nhi đi rồi, trong xe hoàn toàn yên tĩnh.

Tô An Ninh chăm chú nhìn quá trình ghi hình, cẩn thận xem từng chút từng chút.

Cổ Thời Cảnh vuốt tờ giấy, cúi đầu nhìn cô, thấy cô xem hết rồi thì hỏi, “Có gì không hiểu không?”

Tô An Ninh lắc đầu, cầm tờ giấy, “Chúng ta lời thoại đi ạ.”

“Ừm” Cổ Thời Cảnh gật đầu.

Hai người mười phần ăn ý, đối một hai lượt là đã có thể đưa ra hiệu quả rất tốt rồi.

Rất nhanh đã đến mười giờ, An Nại Nhi tới thông báo hai người đến hiện trường. Khi diễn thử một lần, đạo diễn thấy hai người rất nhanh đã nhập mình vào vai diễn, trong nội tâm rất ư vui vẻ.

“Hai vị biểu hiện rất tốt, cứ duy trì như vậy nhé.” Đạo diễn hồ nói, “Các khâu chuẩn bị, bắt đầu.”

Bắt đầu quay chụp như thường, chỉ quay hai lần đã qua cảnh.

Lúc kết thúc công việc, ở nơi xa truyền đến một trận hoan hô, từ xa có một đám em gái chạy đến gần.

Cổ Thời Cảnh và Tô An Ninh còn chưa rời đi đã bị bọn họ bao vây thật chặt.

“Cổ Thời Cảnh và Tô An Ninh, đúng là thật là họ này! Trời ạ!”

“Cổ thần, thần tượng của tôi!”

“Tô An Ninh, em yêu chị!”

“...”

Trong đám người đó đại đa số đều là nữ sinh, hơn nữa còn các cô nữ sinh rất trẻ trung, từng người giống như phát điên mà chen lên phía trước.

Chuyện đột nhiên xảy ra, hiện trường cũng không làm tốt biện pháp phòng tránh.

Cổ Thời Cảnh và Tô An Ninh bị vây vào giữa đám người.

Sau khi đạo diễn kịp phản ứng thì vội vàng chỉ huy nhân viên công tác đi giải tán đám người.

Cổ Thời Cảnh bọc Tô An Ninh bên người mình, tránh cho cô bị thương.

Các cô gái kia hét chói tai, điên cuồng lấy điện thoại di động ra chụp hình.

Cũng may cái cuộc loạn lạc này cũng không diễn ra bao lâu cả, nhân viên công tác tiến lên giải tán đám người, Cổ Thời Cảnh che chở Tô An Ninh ra khỏi vòng vây.

Thẳng đến khi lên xe rồi đóng cửa xe lại, nhưng tiếng hét điên cuồng bên tai kia mới hoàn toàn bay hết.

“An Ninh, em không sao chứ?”

“Không sao ạ.” Tô An Ninh ngẩng đầu nhìn anh, “Anh thì sao ạ?”

“Anh cũng không sao.”

Tô An Ninh nghĩ đến tràng cảnh vừa rồi, vô vô tâm, “Fan hâm mộ của anh quá là điên cuồng luôn ý.”

Cổ Thời Cảnh cười, “Anh cũng không ngờ tới là còn có nhiều người nhớ đến mình như thế.”

Tô An Ninh, “Đương nhiên là nhớ rồi, anh là Cổ thần đấy, ai mà quên được thiếu niên áo trắng tỏa sáng trên sân khấu kia chứ.”

“Em chú ý anh từ lúc đó à.” Cổ Thời Cảnh cười khẽ.

“Đúng đó ạ.” Tô An Ninh cười, sau đó nói, “Hôm nay thoát một cái thôi hân là tin tái xuất của anh sẽ truyền đi khắp ngành giải trí luôn.”

Cổ Thời Cảnh, “Chuyện sớm hay muộn thôi.”

*

Gần đây ở trường có một kì thi liên quan đến việc có thể thuận lợi tới nghiệp hay không. Tô An Ninh quay xong MV rồi liền trực tiếp đến trường.

Lúc cô đến trường thì chương trình học buổi sáng đã kết thúc rồi, mọi người đang nhao nhao tuôn ra cửa trường, hướng về phía nhà ăn mà đi.

Tô An Ninh đeo khẩu trang đứng dưới tầng học, nhìn tin đến cho Tường Hù Hù, không bao lâu Tường Hù Hù đã chạy về phía cô.

“An Ninh, cậu trở lại rồi, một mình tớ nhàm chán gần chết rồi nè.”

Advertisement / Quảng cáo

Tô An Ninh nhìn cô ấy chăm chăm, “Thật sao? Dao tở lại có cảm giác cậu tăng cân thế nhì.”

“Tăng cân á?! An Ninh, cậu đừng có làm tớ sợ.” Tường Hủ Hủ vội vàng móc cái gương nhỏ ra nhìn mặt.

“Lừa cậu thôi.” Tô An Ninh bị động tác của cô ấy chọc cười.

“An Ninh, cậu xấu xa quá đi mất.” Tường Hủ Hủ làm bộ tức giận.

“Đi, tớ mời cậu ăn cơm.” Tô An Ninh cười một tiếng, kéo cô ấy đi.

Hai người đi tiệm cơm hay đến ở gần trường, sau khi gọi đồ ăn xong thì bắt đầu nói chuyện phiếm. Về cơ bản đều là Tường Hủ Hủ hỏi, Tô An Ninh đáp.

Thắng đến khi đồ ăn lên bàn thì chủ đề mới kết thúc.

Mặc dù An Nại Nhi không đoái hoài đến khẩu phần của Tô An Ninh, nhưng cô bây giờ lại tự muốn khắc chế mình một chút, thịt các thứ đều ăn ít đi.

Tường Hủ Hủ nhìn cô chẳng ăn mấy thịt, lắc đầu, “Ài, làm diễn viên thật vất vả mà, ngay cả cơm cũng không thể ăn nhiều.”

“Quen là ớn thôi.” Tô An Ninh kẹp một miếng rau.

Tường Hủ Hủ nhẹ gạt đầu, sau đó hỏi, “Người đại diện của cậu thế nào?”

“Rất tốt.” Tô An Ninh, “Sao thế?”

“Không có gì, tốt với cậu là được.” Tường Hủ Hủ lắc đầu cười nói.

Ăn cơm xong, hai người chậm rãi ung dung đi vào trường, thời gian còn sớm nên họ trở về ký túc xá.

Từ Kiều và Triệu Thiên không ở đây, hai người bọn họ cũng rơi vào trạng thái im lặng.

Tường Hủ Hủ bung cốc đi tới, tựa ở cạnh bàn hỏi, “An Ninh, người bạn kia của cậu có tỏ tình không thế?”

Tô An Ninh dừng lại đang lật sách, ngẩng đầu nhìn cô ấy, “Bạn gì cơ?”

“Chính là người bạn mà vừa nhìn thấy người kia đã mặt đỏ tím đập ý.” Tường Hủ Hủ thấy cô không nói, ai một tiếng, “Nói một chút đi mà, có tỏ tình không thế?”

“Không.” Tô An Ninh lắc đầu, chỉ là thành anh tỏ tình với cô thôi.

Tường Hủ Hủ ai một tiếng, “Đáng tiếc quá đi, sao lại không tỏ tình chứ.”

Tô An Ninh hồ nghi nhìn cô ấy, “Cậu đề ý như vậy là có chuyện gì thế?”

“Nào có.” Ánh mắt Tường Hủ Hủ lơ lửng không cố định, bung cốc nước lên uống.

Tô An Ninh suy đoán, “Không phải cậu cũng có người cậu thích chứ?”

“Phụt.” Tường Hủ Hủ trực tiếp phun một ngụm nước ra, “Khụ khụ.”

Tô An Ninh vội vàng rút ra khăn giấy ra cho cô ấy lau miệng, “Tớ chỉ thuận miệng nói thôi mà, sao phản ứng của cậu lại ghê gớm thế?”

“Không có việc gì, không có việc gì.” Tường Hủ Hủ nhận khăn giấy lau miệng, sau đó cô đơn nói, “Tớ đúng là có người mình thích, chỉ là có lẽ đời này không thể bên nhau được.”

“Đừng ư ỏi như thế chứ, nói không chừng người ta cũng thích cậu thì sao?” Tô An Ninh là một ví dụ rất tốt.

“Làm sao có thể, anh ấy còn không nhận ra tớ.” Tường Hủ Hủ càng thêm ủ rũ.

Hóa ra là thăm mếu, Tô An Ninh cũng không biết an ủi cô ấy thế nào, để cô đi tỏ tình hay vẫn là để cô ấy từ bỏ.

“Không sao đâu, tôi đi nằm một lúc.” Tường Hủ Hủ lên giường.

Tô An Ninh nhìn bóng lưng cô ấy, nuốt lời an ủi xuống, hẳn là cô ấy cũng không muốn nói quá nhiều về vấn đề này.

*

Buổi chiều có hai tiết, đối với việc Tô An Ninh đến, bạn bè trong lớp tỏ ra vẻ hoan nghênh vô cùng, vây quanh cô vui đùa.

Thắng đến khi giảng viên đến mới giải cứu cho cô được.

Chương trình học kết thúc, Tô An Ninh đến thư viện, ôn tập chương trình học trong khoảng thời gian này.

Ban đêm đến bệnh viện, Tô Triết Hoa đã từ phòng chăm sóc đặc biệt chuyển sang phòng bệnh bình thường.

Cùng họ ăn cơm xong thì Tô An Ninh nhận được cuộc gọi từ An Nại Nhi.

Giọng điệu anh ta vội vàng, Tô An Ninh nghe thấy có gì không thích hợp liền đứng dậy ra khỏi phòng bệnh.

Advertisement / Quảng cáo

“Anh An, sao thế ạ?”

“An Ninh, hôm nay lúc em ăn sáng với Cố Thời Cảnh bị người ta chụp phải rồi. Lại thêm lúc quay MV dựng phải fan hâm mộ nữa, cũng phát tán không ít hình của hai người, bây giờ trên mạng nào loạn muốn điên rồi.” Giọng điệu An Nại Nhi vội vàng. “Tạm thời em đừng phát biểu bất cứ tuyên bố gì, chờ tin tức của tôi.”

“Được ạ.” Tô An Ninh cúp điện thoại, mở Weibo lên, đầu đề Weibo là tin tức cô và Cố Thời Cảnh quay MV bị fan hâm mộ bao vây, trong ảnh là Cố Thời Cảnh đưa tay che chắn cô khỏi đám người.

Tiêu đề là # Cố Thời Cảnh tái xuất, có tình cảm lưu luyến già già thật thật với Tô An Ninh #

Phía dưới còn cho thêm mấy tấm hình, chụp bọn họ trông rất thân mật.

Tô An Ninh đang tùy ý xem một chút thì điện thoại của Cố Thời Cảnh đã gọi đến.

“Chuyện trên mạng em đừng lo gì, anh sẽ xử lý.”

“Được ạ.”

Tình hình đặc biệt nên hai người hân huyên vài câu rồi cúp điện thoại luôn, Tô An Ninh cắt điện thoại di động vào phòng bệnh.

Tô Triết Hoa và Nam Nhĩ đang tán gẫu, vẻ mặt tươi cười.

Xem ra là không biết chuyện này.

Tô An Ninh do dự tiến lên, đang nghĩ có nên nói cho bọn họ chuyện này không. Thấy ba cô đang nằm trên giường bệnh, cô lại đem lời muốn nói nuốt xuống.

Vẫn là không nên lấy những chuyện này ra, lại làm nhiễu loạn cảm xúc của ông.

NamNhã nhìn thấy Tô An Ninh đứng ở một bên thì đứng dậy đi về phía cô, “An Ninh, con ra ngoài với mẹ một chút.”

Tô An Ninh thấy sắc mặt NamNhã nghiêm trọng, phỏng đoán hẳn là mẹ cô đã biết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bạn gái

Tô An Ninh đi theo NamNhã ra ngoài phòng bệnh, thuận tay đóng cửa phòng lại.

NamNhã dừng lại phía trước cửa sổ của hành lang, bên ngoài giờ đã vào đêm, ở nơi xa có từng chấm từng chấm ánh đèn, lúc sáng lúc tối.

“Nói đi, bắt đầu từ khi nào?”

Tô An Ninh, “Mẹ, mẹ nói cái gì đó? Cái gì bắt đầu từ khi nào cơ?”

“Trước mặt mẹ con mà còn không nói thật.” Dáng vẻ NamNhã như chỉ hận rèn sắt không thành thép, “Con với cái cậu kia bắt đầu từ lúc nào?”

Tô An Ninh nghe xong, quả nhiên là chuyện này. Theo bản năng cô cũng không muốn nói, nhưng cũng không chịu nổi sự tra hỏi của NamNhã.

“Tầm một tháng rồi ạ.”

Tô An Ninh yếu ớt nói, vốn cho rằng mẹ cô sẽ nghiêm khắc phê bình giáo dục cô, nào biết lại không hề.

NamNhã hỏi, “Hai đứa thực sự ở bên nhau?”

Tô An Ninh bắt lực gạt đầu, “Thật ạ.”

NamNhã quan sát cô một lúc, nhẹ gạt đầu, “Chuyện này mẹ không cũng không hỏi nhiều nữa, tự con nắm chắc là được.”

Tô An Ninh hơi ngoài ý muốn, “Mẹ, mẹ kệ thật đấy ạ?”

NamNhã căn dặn, “Không được vượt giới hạn.”

Tô An Ninh liên tục gạt đầu, do dự hỏi, “Ba con thì sao ạ?”

“Con không cần phải đề ý đến, mẹ sẽ làm ông ấy thông suốt.” NamNhã nói, trước khi đi còn cẩn thận nhìn Tô An Ninh một lúc, nhìn đến mức Tô An Ninh tê cả da đầu.

Advertisement / Quảng cáo

Chỉ là phía mẹ cô đã xong xuôi rồi thì ba cô bên kia cũng không cần lo lắng nữa.

*

Cố Thời Cảnh tái xuất, già già thật thật yêu đương với Tô An Ninh

Hot search này treo ở đầu bảng Weibo cả một ngày, quần chúng chấn đưa đều sôi trào.

Đặc biệt là fan của Cố Thời Cảnh, các fan nhà Cố đã yên lặng một năm trời, bây giờ lại sinh động vô cùng.

Chồng ta là Cố thần: “Sinh thời còn có thể đợi được nam thần của tôi tái xuất, đây đúng là tiết tấu hạnh phúc muốn chết mà.”

Tiểu mê muội Cố thần: “Rất cực đợi được đến lúc Cố thần tái xuất, tôi đã chuẩn bị thế xong xuôi rồi, khi nào tổ chức buổi hòa nhạc tôi sẽ quẹt thẻ mạnh tay luôn! Oa oa, tôi không thể chờ nổi nữa rồi!”

Trong mây trắng: “Mặc dù Cố thần tái xuất khiến tôi vô cùng hưng phấn, thế nhưng tin yêu đương thật thật già già với Tô An Ninh là cái quý gì thế?”

Mị nhi: “Giống trên lầu, tôi cũng muốn biết.”

Cốc Vũ: “Chẳng lẽ không ai phát hiện ra Cố thần và Tô An Ninh rất xứng đôi sao?”

...

Tin Cố Thời Cảnh tái xuất gây nên màn chấn động trong giới giải trí, ngược lại cũng không có bao nhiêu người chú ý đến việc tình cảm giữa anh và Tô An Ninh.

Đối với mấy tin đồn trên mạng, Cố Thời Cảnh cũng không cố gắng giải thích điều gì, Tô An Ninh cũng giống như anh, cũng không làm chuyện gì cả.

Quần chúng ăn dưa không thấy giải thích gì, cũng nghỉ ngơi luôn.

Kì thi sắp đến, Tô An Ninh nói rõ tình huống với An Nại Nhĩ, đây mấy lịch trình của cô ra sau, yên tâm lên lớp.

Cô chăm chỉ học tập, có thể nói là không hề đề ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ lo đọc sách thánh hiền.

Tăng thêm lời dặn dò của Cố Thời Cảnh nữa, Tô An Ninh thật sự không mở điện thoại xem Weibo, trên mạng nào thành thế nào rồi cô cũng không quản.

Buổi chiều tan học, Tưởng Hù Hù chờ cô ở cửa ra vào, cùng Tô An Ninh đi xuống tầng.

Tưởng Hù Hù kéo tay Tô An Ninh, thần thần bí bí hỏi, “An Ninh, chuyện trên mạng có phải thật hay không thế, cậu đang ở bên Cố Thời Cảnh thật ư?”

Cả gương mặt cô ấy mang vẻ vô cùng thần bí, ánh mắt tràn ngập ý đồ bất quá.

Tô An Ninh cũng không muốn giấu diếm gì, nhẹ gạt đầu, “Ừm, là thật.”

“Trời ạ! An Ninh, cậu thật sự cùng với Cố... ưm ưm...” Tưởng Hù Hù gật mình kêu to, kéo tới việc các bạn học xung quanh ghé mắt, Tô An Ninh kịp thời đưa tay che miệng cô ấy lại.

Tô An Ninh duỗi ra ngón tay đặt ở bên môi, “Xuyt” một tiếng, “Cậu nói nhỏ chút.”

Tưởng Hù Hù mở to đôi mắt, nhìn cô gạt gạt đầu, Tô An Ninh lấy tay ra, cô ấy thở hồng hộc.

“An Ninh, thật sự đấy à, hai người ở bên nhau lúc nào thế?” Tưởng Hù Hù cũng không biết hỏi cái gì cho phải, “Không phải là ở bên nhau từ khi lần đầu tiên bị chụp đấy chứ?”

“Không phải.” Tô An Ninh lắc đầu, “Trước khi vào vòng chung kết, anh ấy tỏ tình với tớ.”

Tường Hủ Hủ “Oa” một tiếng, “Được Cố thần tỏ tình có phải cảm thấy vô cùng hạnh phúc không?”

Tô An Ninh ôm mặt, cười cười, “Cũng bình thường.”

Tường Hủ Hủ “ai à” hai câu, lời kéo cô muốn nghe thêm nhiều chi tiết hơn nữa.

Tô An Ninh nói đơn giản vài câu.

Hai người ăn cơm tối rồi đến thư viện đọc sách, lúc này mới dễ xuông được cái tâm tưởng muốn bắt quát đang bay lên của Tường Hủ Hủ.

*

Ngày thi, Tô An Ninh dậy thật sớm, dọn đồ xong thi cùng Tường Hủ Hủ ra khỏi ký túc xá.

Đề thi đối với Tô An ninh mà nói cũng không có gì khó, mỗi môn đều đến khoảng nửa thời gian là đã viết xong.

Thi cứ kết thúc, dây thần kinh căng cứng của Tô An Ninh cuối cùng cũng có thể buông lỏng.

Cô nhận được điện thoại của Cố Thời Cảnh, ra khỏi trường, tìm được xe anh đang đậu ở ven đường rồi mở cửa đi lên.

Trong xe hơi âm lan tỏa, xua đi lạnh lẽo trên người Tô An Ninh.

“Thi xong rồi nh?” Cố Thời Cảnh hỏi, sau đó đưa cho cô một cốc trà sữa.

Tô An Ninh nhận lấy làm ấm tay, gật đầu, “Xong rồi ạ.”

“Mấy ngày nay vất vả, mặt cũng gầy rồi.” Cố Thời Cảnh đưa tay sờ mặt cô.

Tô An Ninh cười, “Anh cũng có thể nhìn ra cơ à.”

Cố Thời Cảnh cũng cười, “Đương nhiên, đối với chuyện của em, anh luôn khá là dễ bụng đây.”

Tô An Ninh ho nhẹ một tiếng, nói sang chuyện khác, “Cái đó, chuyện trên mạng giải quyết được chưa ạ?”

Mấy ngày nay cô không lướt Weibo, cũng không biết trên mạng nào loạn ra sao rồi.

Advertisement / Quảng cáo

“Ủm” Cố Thời Cảnh gật đầu.

Tô An Ninh gật đầu, lúc trước hai người đã thương lượng rồi, tạm thời không công khai. Dù sao cô cũng mới đổi nghề được mấy tháng, không muốn vì chuyện tình yêu mà cứ liên tục lên Hot search.

Cố Thời Cảnh đưa Tô An Ninh về nhà của mình, chuẩn bị làm một bàn đồ ăn phong phú để chiêu đãi cô.

Nhà của Cố Thời Cảnh Tô An Ninh từng đến rồi, lần này cũng không căng thẳng như lần đầu tiên nữa, đi theo con đường quen thuộc, đổi dép xong thì vào phòng khách.

Đồ ăn thì Cố Thời Cảnh đã để An Nại Nhi mua về sẵn rồi, đều là đồ mà Tô An Ninh thích ăn.

Cố Thời Cảnh mở ti vi, để Tô An Ninh ngồi ở phòng khách xem, còn mình thì vào phòng bếp nấu cơm.

Tô An Ninh nhìn bóng lưng anh đến khi biến mất không thấy gì nữa, cũng ngồi dậy từ ghế sofa đi vào trong bếp.

Cố Thời Cảnh đang vo gạo, nghe thấy có tiếng động thì quay đầu nhìn cô, cười nói, “Sao lại vào đây rồi?”

“Một mình chán quá ạ. Anh có muốn em hỗ trợ không?” Tô An Ninh đi qua.

Cố Thời Cảnh cười một tiếng, chỉ chỉ tạp dề treo tạp dề sau cửa.

“Vừa đúng lúc, giúp anh đeo tạp dề đi.”

Tô An Ninh gật đầu, đi lấy tạp dề lại để đeo cho anh.

Người Cố Thời Cảnh rất cao, Tô An Ninh nhón chân lên, vươn dài cánh tay mới miễn cưỡng đến được nơi.

“Thấp đầu xuông một chút ạ.”

Cố Thời Cảnh nghe lời cúi thấp đầu, Tô An Ninh đeo tạp dề qua cổ anh xong, định xoay người đi ra đằng sau anh để buộc dây thì bị anh nắm lấy tay ôm vào trong ngực.

Tô An Ninh tựa trong ngực anh, ngửi thấy mùi thơm nhẹ nhàng trên người, phản ứng bỗng chậm đi một nhịp, nghe thấy anh cười nhẹ mới cuống quýt đi thắt tạp dề.

Tô An Ninh ngẩng đầu nhìn anh, “Buộc chặt rồi ạ.”

Cố Thời Cảnh cười nhìn cô, nắm lấy bên hông cô, nâng cằm cô lên rồi cúi đầu hôn xuống.

Tô An Ninh ngửa đầu, đưa tay nắm lấy áo anh.

Ngón tay Cố Thời Cảnh len sâu vào tóc cô, nâng gáy cô hơi hướng lên phía trên.

Anh tình té găm cắn bờ môi cô, hai người môi lưỡi quấn quýt một hồi mới buông ra.

Tô An Ninh chống trán lên trán anh, thở hổn hển.

Hai người đều không nói gì, căn phòng chậm rãi nóng lên, chỉ có tiếng nấu cơm trên bếp vang lên “ục ục”.

Điện thoại di động kêu lên, phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

Tô An Ninh đưa tay sờ túi, nhìn thoáng qua, thấy là điện thoại của Phương Hành Chu.

Cô giờ điện thoại lên, “Em đi nhận điện thoại.”

Cố Thời Cảnh hôn lên gò má cô một cái mới buông ra, chỉnh tóc cô lại như ý rồi thấp giọng nói, “Đi đi.”

Tô An Ninh cười, cầm điện thoại di động ra khỏi phòng bếp.

“Phương Tiểu Chu, có chuyện gì à?”

“Em ở đâu thế?”

“Em đang ở ngoài, sao vậy?” Dĩ nhiên Tô An Ninh không dám nói thật.

Phương Hành Chu nghiêm túc, “Hôm nay anh về nhà rồi, có rảnh thì gặp nhau đi, anh có chuyện muốn nói.”

“Có chuyện gì thì nói trong điện thoại cũng được mà.” Tô An Ninh hơi không quen cái giọng điệu bỗng dưng nghiêm túc của anh ta.

Phương Hành Chu, “Chúng nào thì em về, có cần anh đi đón em không?”

“Không cần, tự em về.” Tô An Ninh, “Không có việc gì thì em cúp máy đây.”

Phương Hành Chu, “Được, anh chờ em về.”

Tô An Ninh cúp điện thoại, chầm chầm điện thoại đi động ngán người một lúc. Phương Hành Chu hơi là lạ, cô nghĩ một lát, gần đây cô cũng không đắc tội anh ta cái gì cả, anh ta muốn nói chuyện gì chứ.

Cô cũng không nghĩ được bao nhiêu đã bị mùi thơm trong bếp hấp dẫn sự chú ý, cô đứng tại ở cửa phòng bếp nhìn Cố Thời Cảnh.

Anh mặc tạp dề, đứng trước bếp xào rau, bàn tay linh hoạt lật qua lật lại cái thìa nấu bằng sắt, đồ ăn trong nồi cũng bay lên xuống qua lại theo nhịp, mùi hương càng thêm nồng động.

Gương mặt tuấn dật của anh ẩn hiện trong lớp khói, lúc sáng lúc tối.

Tô An Ninh nhìn nửa mặt cương nghị của anh, giờ tay lên muốn chụp cho anh một tấm hình.

“Tách” một tiếng, thân hình của Cố Thời Cảnh đã bị cô dùng đi động ghi lại.

Cố Thời Cảnh nghe thấy tiếng thì quay đầu, nhìn thấy cô cười cười, ngoắc tay ý bảo cô lại gần, giống như đang gọi một con thú cưng nhỏ bé vậy.

Tô An Ninh vẫn rất nghe lời đi tới.

Advertisement / Quảng cáo

Cố Thời Cảnh tắt bếp, cầm đĩa kẹp một miếng thịt, đặt ở bên miệng thổi một cái rồi đưa đến bên miệng Tô An Ninh, “Ném thử vị xem.”

Tô An Ninh há miệng, cắn một cái rồi chậm rãi nhấm nh.

“Thế nào?”

Dưới ánh mắt chăm chú nhìn của Cố Thời Cảnh, Tô An Ninh gật gù đầu, “Ăn ngon lắm ạ.”

“Vậy là tốt rồi.” Cố Thời Cảnh cười một tiếng, “Có thể ăn cơm rồi.”

“Em đi lấy bát.”

Hai người ăn cơm rất vui vẻ, dựa sát vào nhau ngồi trên ghế sofa xem TV, nói chuyện phiếm.

Cái họ xem là một chương trình thực tế, khách mời đều là những diễn viên rất có tiếng tăm.

Bên trong chương trình, nam minh tinh đang công nữ minh tinh đi đoạt bản vẽ, hai người rất thân mật.

Tô An Ninh nghĩ đến cái gì đó, nghiêng đầu nhìn Cố Thời Cảnh, “Thầy Cố, trừ em ra thì anh đã hẹn hò với mấy cô bạn gái rồi?”

Cố Thời Cảnh cúi đầu nhìn cô, “Sao thế?”

“Không có gì, chỉ là muốn biết thôi.” Tô An Ninh buồn buồn nói, “Người ưu tú như anh ấy à, nhất định có rất nhiều cô gái thích.”

Cố Thời Cảnh cười nhẹ, “Ăn đấm rồi.”

Tô An Ninh trầm giọng nói, “Không có đâu nhé.”

“Thật không có à, nhưng mà ánh mắt của em bán đứng nội tâm em rồi.” Cố Thời Cảnh kéo tay cô, mười ngón đan xen với cô.

“Em là cô bạn gái đầu tiên của đời anh.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Phải hạnh phúc

Tô An Ninh về đến nhà thì đã gần mười giờ, trong phòng khách đèn dóm sáng trưng, cô hơi bất ngờ, đi vào mới phát hiện ra ba mẹ đều đang ngồi trong phòng khách rồi.

Còn có Phương Hành Chu nữa.

Trong phòng khách yên tĩnh.

Nhìn dáng vẻ, giống như vẫn đang luôn chờ cô vậy.

Nam Nhã nhìn thấy cô đầu tiên, đứng dậy định đi đến bên cô thì bị Tô Triết Hoa kéo ngồi xuống.

Sắc mặt Tô Triết Hoa không hề tốt.

Tô An Ninh đổi dép, đi qua, gọi một tiếng “Ba, mẹ.”

“Gan con lớn đấy, vậy mà dám giấu diếm chúng ta yêu đương ở ngoài.” Tô Triết Hoa trầm mặt.

Tô An Ninh nghe xong, đầu cũng đau. Cô hướng ánh mắt cầu cứu về phía Nam Nhã.

Nam Nhã vừa muốn mở miệng thì Tô Triết Hoa đã vươn tay vỗ vào lưng bà, Nam Nhã đành nhìn Tô An Ninh bằng một ánh mắt ‘dù thương nhưng rất tiếc là không giúp được gì’.

Tô An Ninh lại nhìn về phía Phương Hành Chu, kết quả anh ta lại mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, không thèm nhìn cô.

“Tại sao không nói chuyện?”

Advertisement / Quảng cáo

Tô An Ninh gầy dựa mở miệng, “Ba, con đã trưởng thành rồi.”

Ý tứ của những lời này là cô đã có thể tự quản cho cuộc đời mình.

“Con có tám mươi thì cũng là con ba.” Tô Triết Hoa trầm mặt, “Bao lâu rồi?”

“Không bao lâu ạ.” Tô An Ninh trầm trầm nói, nhận được ánh mắt sắc bén từ Tô Triết Hoa, cô yếu ớt mở miệng, “Gần một tháng ạ.”

Tô Triết Hoa vỗ ghế sofa, sắc mặt càng kém hơn, “Một tháng, con đúng là giỏi đấy!”

“Mẹ ơi.” Tô An Ninh cầu cứu nhìn Nam Nhã.

Nam Nhã mở miệng khuyên nói, “Được rồi được rồi, có lỗi gì thì cứ nói nhẹ nhàng thôi, đừng nóng giận, anh vừa mới xuất viện thôi đấy, bác sĩ nói không thể nổi giận, sẽ tổn hại đến cơ thể.”

Tô Triết Hoa, “Em nhìn xem con bé làm chuyện gì kia, mới hai mươi tuổi, không lo mà phát triển sự nghiệp của mình cho tốt lại đi nói chuyện yêu đương cái gì?”

“Cũng không nghiêm trọng như vậy, chỉ cần không ảnh hưởng đến học tập và công việc là được mà.” Nam Nhã nháy mắt với An Ninh.

Tô An Ninh vội vàng nói, “Con xin thề, tuyệt đối sẽ không làm ảnh hưởng đến học tập và công việc đâu ạ.”

Nam Nhã kịp thời giải vây, “Tiểu Chu, không phải con có chuyện tìm An Ninh sao? Nhanh đi đi.”

Phương Hành Chu lúc này mới lên tiếng, “Ừm, An Ninh, chúng ta ra ngoài đi dạo chút đi.”

Tô An Ninh mặc dù không chào đón Phương Hành Chu, nhưng lúc này cũng còn tốt hơn là ngồi đây nghe ba cô dạy dỗ, vội vàng gật đầu đi theo anh ta ra ngoài.

Đêm càng khuya, hơi lạnh càng bức người, ở nơi xa xa có mấy chấm sáng, lúc sáng lúc tối.

Bọn họ đi trong tiểu khu, ở đây các biện pháp bảo vệ rất tốt, cũng không sợ gặp được bọn paparazzi chụp trộm.

Hai người đều không có che chắn gì, dạo bước đi lại trong tiểu khu. Lúc này sắc trời đã tối, chung quanh yên lặng, không có người qua lại, cũng không sợ gặp phải ai.

Một trận gió thổi tới, Tô An Ninh bỏ tay vào trong túi, nghiêng đầu nhìn Phương Hành Chu, hỏi, “Anh tìm em là muốn nói gì?”

Phương Hành Chu dừng bước lại, đối diện với cô, ngọn đèn lờ mờ phủ lên dung nhan anh ta một tầng ánh sáng màu vàng.

“Em và Cố Thời Cảnh thật sự ở bên nhau à?”

Lại là vấn đề này, cô bị người ta hỏi rất nhiều lần rồi, vì sao cô nói chuyện yêu đương thôi mà có lắm người quan tâm thế chứ.

Cô gật đầu thừa nhận, “Ừm, em với anh ấy đang ở bên nhau.”

Phương Hành Chu nhìn cô chăm chăm một một hồi, thật lâu sau mới quay người rời đi.

Tô An Ninh ở phía sau gọi anh ta, “Phương Tiểu Chu, anh phát bệnh thần kinh cái gì thế hả?”

*

Trên mạng nhào một thời gian cũng dần thôi nóng máu.

Sau khi vượt qua kì thi rồi, Tô An Ninh bắt đầu tích cực chuẩn bị cho việc phát hành album đầu tay.

Lời bài hát cô viết cùng với Cố Thời Cảnh, tên là “Anh của em”.

Sau khi hoàn thành lời bài hát rồi, cả ngày cô đều ở trong phòng luyện hát mà hát, trừ ăn cơm và đi ngủ ra, dù chỉ một giây thôi cô cũng chưa từng ngừng lại.

Cố Thời Cảnh rất bất mãn mà lên án cô lạnh nhạt anh, Tô An Ninh giống như đồ con nít, nói qua khoảng thời gian bận rộn này thôi cô nhất định sẽ ở bên anh.

Cuối tháng mười một, nghênh đón trận tuyết rơi đầu tiên, album đầu tay của Tô An Ninh cũng thành công phát hành, chỉ qua ba ngày, album đã được bán sạch.

Mọi người đều bày tỏ rằng nó rất dễ nghe.

Tô An Ninh đăng Weibo, bày tỏ sự biết ơn của cô đến những người đã ủng hộ mình.

Cố Thời Cảnh còn làm một buổi ăn mừng cho cô nữa.

Advertisement / Quảng cáo

Những người được mời đều là người quen, qua ba lần rượu, đám người bắt đầu giải tán.

Cố Thời Cảnh lái xe đưa Tô An Ninh về nhà.

Tô An Ninh uống một chút rượu, gương mặt hơi đỏ lên, hai mắt mông lung, hiện ra ánh nước.

Đến cửa nhà, cô ôm cánh tay Cố Thời Cảnh không chịu buông tay, nói phải ở bên anh.

Cố Thời Cảnh sửa tóc cô lại, buồn cười nói, “Bây giờ không vội, nhiều ngày như thế anh vẫn chờ được mà, mau về ngủ đi.”

Anh vỗ vỗ mặt Tô An Ninh, thấy đôi mắt cô khép hờ, bên miệng còn thì thảo nhỏ nhẹ.

Anh kẻ sát lại một chút thì nghe thấy cô nói, “Em đã nói kết thúc rồi thì phải ở bên anh, phải ở bên anh mà.”

Cố Thời Cảnh cười khẽ, “Được rồi, không đuổi em đi đâu.”

Tô An Ninh lên tiếng hừ hừ, cọ xát với anh, cũng không biết có nghe thấy không.

Cô thế này mà về nhà thì cũng là không được, anh đưa cô về ghế ngồi xong xuôi, lái xe đưa cô về nhà mình.

Anh ôm cô đặt lên giường, lúc rồi đi còn bị hai tay cô bầu vú lấy cổ, cô còn không ngừng cọ cọ người mình lên người anh, cọ đến mức cả người anh cũng nóng bừng lên.

Chịu đựng mà túm hai tay cô lại, anh vào phòng tắm đi tắm một trận nước lạnh.

Ngày tiếp theo Tô An Ninh tỉnh dậy, phát hiện Cố Thời Cảnh bị cảm, giọng anh khàn khàn.

Tô An Ninh không biết hôm qua mình đã làm ra chuyện tốt gì, tích cực nấu canh gừng cho Cố Thời Cảnh.

Cố Thời Cảnh thấy cô thận trọng bưng bát tới, cảm thấy ấm áp. Cô vì anh rửa tay làm canh thang, chỉ là cái bát canh gừng này vị của nó cứ kì lạ thế nào...

Tô An Ninh nhìn anh cau mày, lo lắng hỏi, “Thế nào ạ?”

Cố Thời Cảnh, “Hơi mặn.”

Tô An Ninh trừng lớn mắt, “À, xin lỗi xin lỗi anh, lúc đầu em còn định bỏ đường, anh đừng uống nữa.”

Tô An Ninh đi lấy bát của anh, lại bị Cố Thời Cảnh dịch ra, “Như vậy sao được, không thể để cho những vát và của em bị uống phí được.”

Cổ Thời Cảnh ngửa đầu uống sạch sẽ.

Tô An Ninh nói với anh, “Cảm ơn anh.”

Cổ Thời Cảnh kéo cô ngồi xuống, vuốt vuốt tóc cô, cười khẽ, “Đưa trẻ ngốc, nói cảm ơn cái gì, muốn nói cảm ơn thì cũng là anh cảm ơn em.”

*

Trước đêm Tết xuân, Tô An Ninh và Tô Triết Hoa đến đài truyền hình để tham gia lễ trao giải với bộ phim truyền hình “Khuyên Thành”.

Chân Tô Triết Hoa đã ổn rồi, lại bắt đầu tích cực trừ bị cho bộ phim truyền hình, đối với chuyện Tô An Ninh yêu đương, bây giờ đã mắt nhắm mắt mở cho qua rồi.

Chỉ cần không làm ra chuyện gì vượt quá giới hạn thì cứ theo cô đi.

Từ khi “Khuyên Thành” phát sóng đến nay đã nhận được sự chú ý từ mọi người, ngày đầu tiên ra mắt đã nhận được tỉ suất hơn một trăm lượt nhấn xem, có thể nói là vô cùng nổi tiếng.

Tô Triết Hoa cũng bởi vậy mà nhận được một giải đạo diễn xuất sắc nhất, vừa trôi đi sắc mặt tối thui mấy ngày qua.

Tô An Ninh được một giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, đọc xong lời phát biểu thì cô về chỗ ngồi của mình. Bên cạnh cô là Phương Hành Chu, hai người chạm mặt thì nhìn nhau một chút, rồi sau đó cũng không trò chuyện.

Từ lần Phương Hành Chu chẳng rõ mô tê gì mà rời đi, Tô An Ninh đã lâu không gặp anh ta rồi. Khoảng thời gian này cô vội vàng chuẩn bị album, dĩ nhiên là không rảnh liên lạc với anh ta.

Bây giờ nghĩ lại, đã lâu lắm rồi không liên lạc với Phương Hành Chu.

Cái này nói chuyện cũng không tiện, Tô An Ninh lấy điện thoại đi động ra nhấn một tin cho anh ta, sau khi kết thúc thì đi cùng nhau.

Phương Hành Chu quay đầu nhìn cô, khẽ gật đầu.
Advertisement / Quảng cáo

Lễ trao giải vẫn còn diễn ra, MC đọc đến tên, diễn viên đi lên nhận thưởng, còn phát biểu thêm một vài câu.

Đến chín giờ thì kết thúc, bên ngoài trời đã tối, các tòa nhà cao tầng sáng lên từng điểm sáng.

Tô An Ninh và Phương Hành Chu đứng ở cửa hông nhìn ra ngoài, sau đó Tô An Ninh hỏi anh ta, “Gần đây anh đang bận gì thế?”

“Cũng như cũ thôi.” Ngón tay thon dài của Phương Hành Chu đặt lên bệ cửa sổ.

Tô An Ninh nhìn anh ta chăm chăm một lúc, “Phương Tiểu Chu, có phải em đặc tội anh chỗ nào rồi không?”

“Không có, sao lại hỏi thế?” Phương Hành Chu quay đầu cười nói.

“Em cảm thấy anh trở nên hơi lạ.” Tô An Ninh chăm chú nghĩ đến.

Phương Hành Chu cười khẽ, “Anh là chỗ nào chứ, có phải cảm thấy gần đây anh không bắt nạt em nên thấy không quen không hả?”

“Không phải đâu nhé.” Tô An Ninh phản bác.

Hai người lại hàn huyên vài câu, bầu không khí dần khôi phục lại như lúc trước.

Lúc phải rời đi rồi, Phương Hành Chu ôm lấy cô, nhẹ giọng nói, “Phải hạnh phúc đấy.”

Tô An Ninh gật đầu, “Ừm, Phương Tiểu Chu, anh cũng thế nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Kết cục

Album đầu tay của Tô An Ninh đạt được thành tích rất tốt, điều này đối với cô mà nói thì là một điểm xuất phát rất tốt. Sang năm mới, cô lại bắt đầu tích cực chuẩn bị cho album tiếp theo.

Mỗi ngày giống con quay xoay tới xoay lui không ngừng, chạy tới chạy lui từ trường học đến công ty, rồi lại đến phòng tập.

Cổ Thời Cảnh bởi vì tái xuất nên cũng trở nên bề bộn nhiều việc, đi công tác là chuyện thường tình.

Hai người ở bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng tình cảm thì vẫn rất ổn định.

Tốt nghiệp đại học năm thứ tư, Tô An Ninh thông qua kì thi. Rồi trường rồi, cô toàn tâm toàn ý vùi đầu vào giới ca hát, phát hành từng cái từng cái album, toàn bộ đều bán sạch.

Máy bay đáp cánh xuống thành phố C là đã tam giờ tối, Dung Dung nhìn Tô An Ninh đang ngủ say bên cạnh, do dự dự không biết mở miệng đánh thức cô thế nào.

Trong khoảng thời gian này chị Tô thực sự chạy khắp nơi trên cả nước, một ngày chỉ ngủ ba bốn tiếng, người đều gầy đi trông thấy.

Cô ấy nhìn cũng có chút đau lòng.

Thẳng đến trong khoang máy bay lại vang lên tiếng nhắc nhở hành khách xuống máy bay, Dung Dung mới khe khẽ đẩy Tô An Ninh.

“Chị Tô ơi.”

Tô An Ninh khoan thai tỉnh lại, vẫn còn đang ngái ngủ, “Tối rồi sao?”

“Vâng, đã đến rồi à.” Dung Dung gật đầu, nhẹ giọng hỏi, “Chị Tô ngủ đủ chưa ạ?”

Advertisement / Quảng cáo

“Rất dễ chịu.” Tô An Ninh giãn cơ, đứng lên, “Đi thôi, về nào.”

“Được ạ.” Dung Dung cầm vali, cùng Tô An Ninh một trước một sau đi xuống máy bay.

Không biết là ai tiết lộ tin tức, ở trước đại sảnh sân bay có rất nhiều fan hâm mộ đang đứng chờ, nhìn một chút đã nhận ra Tô An Ninh.

Hai bên lối nhỏ đi bu đầy người, giờ bảng tên viết tên Tô An Ninh, diễn cuồng hét chói tai tên của Tô An Ninh.

May mà sân bay có bảo vệ giữ gìn trật tự, không thì Tô An Ninh khó mà thoát thân.

Cố Thời Cảnh đã chờ sẵn ở bên ngoài sân bay, từ khi Tô An Ninh bước ra, ánh mắt của anh vẫn chưa hề rời khỏi cô.

Giống như thể thần giao cách cảm vậy, ánh mắt Tô An Ninh cũng nhìn về phía anh.

Tô An Ninh đi vào xe trước, cửa xe đã mở sẵn, cô quay đầu nhìn Dung Dung. “Lên xe, đưa em về trước.”

Dung Dung cất vali Tô An Ninh vào trong xe xong, liếc nhìn người đàn ông ngồi ở ghế lái, sắc mặt dường như không tốt lắm, cô ấy vẫn là không nên đi làm kỳ dâ cần mũi làm gì.

Cô ấy khoát tay, “Chị Tô, không cần làm phiền chị đâu, nhà em không xa, tự gọi xe về là được rồi ạ.”

“Vậy được rồi, tự mình cẩn thận đấy.” Tô An Ninh căn dặn một câu liền lên xe.

Cố Thời Cảnh lái xe rất chậm, hỏi cô, “Thế nào? Có mệt không?”

“Không mệt, em rất hưng phấn luôn ấy.” Tô An Ninh dựa vào thành ghế, nghiêng đầu cười nhìn anh, “Thầy Cố, anh biết cảm giác thực hiện được giấc mộng của mình chứ? Giống như được đứng trên mây, toàn thân trên dưới đều dễ chịu, bây giờ em đang có cảm giác như thế đấy ạ.”

“Xem ra là anh phí công quan tâm rồi.” Cố Thời Cảnh cười khê.

Hai người ăn com ở ngoài, Tô An Ninh cảm giác như mình được sống lại lần nữa.

Cố Thời Cảnh mang cô về nhà, Tô An Ninh tắm rửa ra, cuộn mình ở trên ghế sofa chơi điện thoại, không bao lâu sau đã nghiêng đầu ngủ thiếp đi.

Tóc còn đang ẩm ướt chảy tóc tách từng giọt, Cố Thời Cảnh lại gần, bắt đầu cười cười, động tác dịu dàng ôm lấy cô.

Tô An Ninh ngủ không sâu, rất dễ tỉnh, giọng cô hơi khàn giọng, “Anh làm gì thế ạ, em muốn đi ngủ.”

Cố Thời Cảnh đặt cô lên giường, đi lấy máy sấy tóc, “Sấy khô tóc rồi ngủ tiếp, không thì dễ cảm lạnh lắm đấy.”

Tô An Ninh ngoan ngoãn ngồi dậy.

Cố Thời Cảnh ở sau lưng cô, bật máy sấy lên, tiếng máy sấy ‘ù ù’ vang lên.

Anh nắm lấy cổ mái tóc mềm như lụa của cô, dùng máy sấy sấy khô.

Được một lúc, Tô An Ninh lại nghiêng đầu ngủ thiếp đi.

Cố Thời Cảnh cất máy sấy, cẩn thận đỡ cô nằm lên giường, nhìn thấy cái cảm nhon hoát của cô mà đau lòng, hôn lên trên trán cô một cái.

Lúc Tô An Ninh tỉnh thì đã gần trưa, mặt trời đã lên cao, ánh nắng từ khe màn cửa chui vào hình thành nên một vòng màu ấm.

Tô An Ninh mặc đồ ngủ xuống tầng, tìm thấy Cố Thời Cảnh trong bếp. Anh đang chuẩn bị sớm một chút, trong phòng mang một mùi hương nhẹ nhàng.

Tô An Ninh nhìn bóng lưng anh, lộ ra một cái mỉm cười ngọt ngào, trong lòng ngọt như được ăn đường mật vậy.

Cô đi qua ôm lấy Cố Thời Cảnh từ sau lưng, trán cọ sau tấm lưng cường tráng của anh.

Cố Thời Cảnh thả thả trong tay xuống, quay người cầm tay cô, vuốt vuốt mái tóc rối tung của cô.

“Ngủ đủ chưa?”

Tô An Ninh nhìn anh, đôi mắt trắng đen rõ ràng hiện ra tia sáng, cô mỉm cười ngọt ngào, “Vâng ạ.”

“Rất vui về ả?” Cố Thời Cảnh vén tóc cô ra sau tai.

Tô An Ninh ngoan ngoãn gật đầu, “Vâng, ở bên anh em rất vui vậy.”

Cố Thời Cảnh nhíu mày, “Ăn kẹo, miệng ngọt như vậy.”

Tô An Ninh cũng cười, “Ừm, muốn nếm thử sao?”

Advertisement / Quảng cáo

Tại Cố Thời Cảnh chưa kịp phản ứng thời điểm, Tô An Ninh ôm lấy cổ của hấn, nhón chân lên đích thân lên anh sung mãn gọi cảm bờ môi.

*

Hai năm này có Cố Thời Cảnh ở bên dạy bảo và làm bạn, Tô An Ninh trưởng thành rất nhanh.

Từ một ma mới trong giới ca hát biến thành một nữ ca sĩ được hoan nghênh nhất.

Tháng ba năm nay, một cuộc bỏ phiếu trên toàn thế giới được tổ chức, được các fan hâm mộ âm nhạc trên khắp thế giới bỏ phiếu.

Tô An Ninh dựa vào ca khúc đầu tay “Anh của em” mà dành được danh hiệu Ca Hậu.

Lễ trao giải diễn ra ở đài truyền hình, Tô An Ninh mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, mang theo khí chất thần tiên như thuở ban đầu.

Cô kéo tay Cố Thời Cảnh đi vào hội trường, máy quay phim ở bên cạnh đưa ống kính về phía họ. Thẳng đến khi bóng hình của họ biến mất không thấy gì nữa mới không vừa lòng mà đổi hướng camera.

Nửa tháng trước, Cố Thời Cảnh và Tô An Ninh đồng thời cùng nhau đăng một bức ảnh mười ngón đan xen lên Weibo.

Cư dân mạng rất nhanh đã đặt chung tám ảnh hai người đăng lại cùng so sánh, phát hiện ra hai tấm hình hoàn toàn tương tự, ngay cả sửa cũng không thêm sửa.

Trên mạng náo loạn mười ngày trời, rất nhiều cư dân mạng nhấn tin trên Weibo của họ nói mình thất tình rồi.

Nhưng càng nhiều người thể hiện sự chúc phúc hơn.

Buổi lễ chưa bắt đầu, hai người họ ngồi trong phòng tiếp tân nghỉ ngơi.

Cố Thời Cảnh nhìn cô gái nhỏ đang già vờ bình tĩnh ở bên cạnh, ôm vai của dựa vào trong lồng ngực của mình, thấp giọng nói, “Căng thẳng đúng không?”

Tô An Ninh tựa trong ngực anh, gật gật đầu, khoa tay rất chắc chắn, “Có một chút như vậy thôi.”

Cố Thời Cảnh nắm tay như nắm lấy tim cô, “Không phải căng thẳng, giữ vững trạng thái như lúc đầu, khi em lên sân khấu, anh sẽ luôn nhìn về phía em.”

“Vâng.” Tô An Ninh gật đầu.

Rất nhanh đã bắt đầu, Cố Thời Cảnh có việc đi ra ngoài, Tô An Ninh không đợi được anh về, một mình đến ghế ngồi dành cho khách quý, mãi cũng không thấy bóng dáng anh đâu.

Cầm điện thoại nhắn cho anh một tin, anh cũng chưa nhắn lại.

Lễ trao giải bắt đầu, Tô An Ninh cũng không còn tâm tư đặt ở trên người Cố Thời Cảnh, nghĩ rằng sau khi anh hết bận sẽ quay về.

Thế nhưng mãi cho đến khi cô lên sân khấu rồi, Cố Thời Cảnh cũng vẫn chưa về, cô thu lại chút tâm trạng trong lòng mình, khi MC gọi tên mời cô lên sân khấu, cô đứng lên, từng bước từng bước đi đến sân khấu. Đứng ở giữa sân khấu với ngàn ánh mắt lấp lánh, nhận được tràng vỗ tay nhiệt liệt từ mọi người

Cô cười, vẫn còn tìm kiếm bóng hình Cố Thời Cảnh trong đàn ghế khách mời, anh nói muốn nhìn thấy mình lên sân khấu, cô cũng muốn để anh thấy.

Đến khâu trao giải, theo lời của MC, Tô An Ninh quay người nhìn lại phía sau sân khấu, nhìn thấy Cố Thời Cảnh từng bước một đi về phía cô, dung nhan tuấn dật dưới ánh đèn đang lúc sáng càng lộ ra vẻ anh tuấn.

Anh dừng lại trước mặt cô, chăm chú nhìn cô, trong mắt anh mang nét dịu dàng đến mức có thể chảy nước, thấp giọng nói, “An Ninh, đầu tiên chúc mừng em thực hiện được giấc mơ của mình, thời gian sẽ không phụ lòng những người cố gắng lại chăm chỉ. Tiếp theo, anh cũng rất may mắn khi những năm này có thể ở bên em, và khi đã cùng em trải qua những năm tháng này rồi, trong lòng anh lại càng tham lam hơn, hi vọng những năm tháng còn lại cũng có thể làm bạn với em.”

“Cuối cùng...”

“Anh muốn tự tay đeo vương miện cho em”

Tô An Ninh nhìn anh, tuy trên mặt là nụ cười, hốc mắt lại mang theo nước mắt, lớn vồn trong hốc mắt một lúc, cuối cùng vẫn chảy xuống.

Cô gạt đầu, “Vâng ạ.”

Về mặt Cố Thời Cảnh chăm chú, cầm vương miện đặt lên trên đầu cô, ánh sáng vàng óng càng tôn lên gương mặt trắng nõn của cô.

Anh cúi ngón tay lau nước mắt ở khóe mí cô, nhướn mày cười nói, “Chúc mừng em, Ca Hậu của anh.”

Tô An Ninh muốn nói gì đó, nhưng lại đã khóc đến nói không nên lời, nước mắt thuận theo khóe mắt rơi xuống, lướt qua gương mặt cô, rơi xuống mặt đất.

Cố Thời Cảnh quỳ một chân trên sân, giờ chiếc nhẫn vàng cỡ lớn trong tay lên, “An Ninh, em nguyện ý cùng anh đi hết quãng đời còn lại không?”

Khách quý bên dưới sân khấu đều đứng dậy, nhát trí hô to, “Đồng ý, đồng ý...”

Tô An Ninh không biết anh lại đột nhiên cầu hôn, còn lữ lữ như thế này, tất cả tin tức ngày mai nhất định đều là họ cho xem, không biết phóng viên sẽ viết ra sao nữa.

Nhưng mà cô cũng không quản được nhiều như vậy, dưới ánh mắt chờ đợi của anh, vươn tay ra.

Advertisement / Quảng cáo

Cố Thời Cảnh cầm tay cô lên, đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô.

Ngón tay truyền đến một cảm giác lạnh buốt, chiếc nhẫn đã được đeo vào ngón tay cô rồi.

Tô An Ninh được anh nắm tay, trong đầu mịt mờ, không biết nói gì cho phải, tóm lại là cô rất đổi vui vẻ.

Cố Thời Cảnh kéo cô vào trong ngực, nhẹ giọng nói bên tai cô, “Muốn biết vì sao anh lại có bộ phim “Ngày Xuân” à?”

Tô An Ninh gạt đầu, nghẹn ngào hỏi, “Vì sao ạ?”

Cố Thời Cảnh nhẹ giọng nói, “Bởi vì anh là Vũ Chi.”

Tô An Ninh kinh ngạc, “Anh là Vũ Chi...”

Hai chữ “anh trai” bị Cố Thời Cảnh chặn lại trong miệng, tán ra trong miệng.

Cố Thời Cảnh chăm chú nhìn đôi mắt trắng đen rõ ràng của cô, phảng phất như nhìn thấy Tô An Ninh khi còn bé. Cô mặc một chiếc váy trắng, tóc rối bù xù, như một con búp bê đẹp dễ vỡ.

Cô nhặt tờ lời bài hát bị mẹ anh ném xuống đất lên, lại gần, giọng nói thanh thúy, “Anh ơi, anh hát dễ nghe lắm ạ, có thể vì em mà hát một bài được không ạ?”

Anh nhìn cô thật lâu, gạt đầu, “Được.”

Hết chương 40.

Tác giả có lời muốn nói: Xong.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Dưỡng Thành Ca Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.